கழக வெளியீடு—௧௫௫

உ

மனோன்மணீயம்

நவீன நாடகம்

சென்னைப் பல்கலைக் கழக உறுப்பினராயும்
திருவனந்தபுரம் - மகாராஜா கல்லூரியில்
அறிவுநூற்புலவராயு மிருந்து காலஞ்சென்ற
ராய் பகதூர்
P. சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்,
M.A., F.M.U., F.R.H.S., M.R.A.S.
இயற்றியது

மூன்றாம் பதிப்பு

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்-லிமிடெட்
திருநெல்வேலி & சென்னை
ஸ்ரீமுக ௵—கார்த்திகை ௴

[3rd Edition]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
: : PUBLISHING SOCIETY, : :
: : TINNEVELLY, LTD., : :
TINNEVELLY & MADRAS

December 1933

Printers:
The Imperial Printing Works, Madras

Dedicated to

R. HARVEY, Esq.,

M.A., L.L.D., F.M.U.,

LATE PRINCIPAL OF THE H. H. MAHARAJA'S COLLEGE, TRIVANDRUM

AS A HUMBLE TOKEN OF ESTEEM AND REVERENCE

BY

His affectionate pupil,

THE AUTHOR.

"Dear friend, far off, my lost desire,
So far, so near in woe and weal;
O loved the most, when most I feel
There is a lower and a higher."

—Tennyson.

பதிப்புரை

'மனோன்மணீயம்' என்னுந் தமிழ் நாடகநூல் திருவாளர் P. சுந்தரம்பிள்ளை (எம். ஏ.) யவர்களால் 1891-ஆம் ஆண்டு (கொல்லம் ஆண்டு 1066) முதற் பதிப்பாக அச்சிட்டு வெளியிடப் பட்டது. அது வெளியிடப்பட்டபின் அந்நூல் சென்னைப் பல் கலைக்கழகத்தாரால் எப். ஏ. (F. A.) வகுப்புகட்குச் சில ஆண்டு களிற் பாடமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்பொழுது அது பீ. ஏ. வகுப்புகட்குப் பாடமாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந் நூல் மிக்க சொற்சுவையும் பொருட்செறிவும் வாய்ந்துள்ளது. அதன் செந்தமிழ்நடை யாற்றொழுக்குப் போல் இயற்கை நலமும் இன்னோசையும் வாய்ந்து கற்பவர் உள்ளத்தைக் கவருந் தன்மை யது. அதிற் காணப்படும் அறிவுரைகளும் தத்துவநூற் கருத்துக் களும் அறிவுநூற் கருத்துக்களும் கற்கும் அறிஞர்க்குக் களிப்பி னைத் தந்து அவர்கள் உள்ளத்தைப் பண்படுத்தும் பான்மையது.

இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு 1922-ஆம் ஆண்டு திரு வனந்தபுரம் உயர்தர நீதிமன்றத்து வழக்கறிஞராயிருந்த திருவாளர் S. வையாபுரிப்பிள்ளை பீ.ஏ.,பீ.எல்., (இப்பொழுது சென்னைத் தமி ழகராதிக் கழகத்தலைவர்) அவர்களால் அச்சிட்டு வெளியிடப் பட்டது.

இப்பொழுது அந்நூல் விலைக்குக் கிடைக்கப் பெறுததாயிருப் பதால் இம் மூன்ருவது பதிப்பு எங்களால் வெளியிடப்படு கின்றது.

இந்நூலாசிரியர் திருவாசகத்திலிருந்தும், திருக்குறள், மணி மேகலை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய சங்க நூல்களிலிருந்தும், கம்ப ராமாயணத்திலிருந்தும், உலக வழக்குப் பழமொழிகளிலிருந்தும் பல வசனங்களையும் கருத்துக்களையும் நூலிற் கையாண்டு வழங்கி யிருக்கின்றனர். இந்நூலைக் கற்கும் கல்லூரி மாணவர்க்கும் ஏனையோர்க்கும் பயன்படுமாறு நூலாசிரியர் வரலாற்றுச் சுருக்கம் ஒன்றும், நூல்வரிசையி லெழுதப்பட்ட விளக்கச்சிற்றுரை ஒன்

றும், அருஞ்சொற் பொருளகராதி யொன்றும், மேற்கோள் விளக்கமொன்றும் இறுதியில் எங்களாற் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூற்கு வரலாற்றுச் சுருக்கம் எழுதித்தந்த கழகத்தலைவர் திருவாளர் மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை (பீ. ஏ.) அவர்களுக்கும், விளக்கச் சிற்றுரை, அருஞ்சொற் பொருளகராதி, மேற்கோள் விளக்கம் ஆகிய இவைகளை எழுதித்தந்த பாளையங்கோட்டை, செயின்ட் சேவியர் கல்லூரித் தமிழ்விரிவுரையாளர், வித்வான் திருவாளர் பு. சி. புன்னைவனநாத முதலியாரவர்கட்கும் இக்கழகத்தார் தங்கள் நன்றியை உரிமையாக்குகின்றார்கள்.

இப்பதிப்பினை எங்கள் கழகவழி வெளியிடப்படுத்த உரிமையளித்த நூலாசிரியர் அருமைப் புதல்வர் திருவாளர் P. S. நடராஜ பிள்ளையவர்கட்கும் எங்கள் நன்றி உரியதாகின்றது.

திருநெல்வேலி,
7—12—'33

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

பொருளடக்கம்

நூல்

ஐந்தாம் அங்கம்

ராய்பகதூர் P. சுந்தரம்பிள்ளை, எம்.ஏ.

சிவமயம்

அறிவுநூற் புலவர் (Professor of Philosophy)

ராய்பகதூர் P. சுந்தரம்பிள்ளை (எம்.ஏ.) அவர்கள்

வரலாற்றுச் சுருக்கம்

நீர்வளம் நிலவளஞ் செறிந்த சேரநாடாகிய திருவிதாங்கூரைச் சேர்ந்தது துறைமுகப் பட்டினமாகிய ஆலப்புழை என்னும் ஊர். இவ்வூரில், வேளாளர் மரபில் திருவாளர் சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் கி. பி. 1855-ம் ஆண்டு (1030 M.E.) பங்குனித் திங்கள் 28-ம் நாள் பிறந்தனர். இவர் தந்தையார், பெருமாள் பிள்ளை என்னும் இயற் பெயர் வாய்ந்தவர்; ஒரு பெரிய துணி வணிகர். இவர் மிகுந்த கடவுட் பற்றும் நுட்பமான அறிவும் அமையப் பெற்றவர்; தேவாரம், திருவாசகம், திருக்குறள், திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய அருட்பெரு நூல்களை நெட்டுருச் செய்து சொல்லுந் திறமுடையவர். மாடத்தி என்பது இவர்தம் மனைவியார் பெயர். தங்கட்கு நெடுங்காலம் பிள்ளைப் பேறில்லா திருந்தமையால் தாய் தந்தைய ரிருவரும் மிக வருந்தினார்கள். மதுரைமா நகரில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் தம் குலதெய்வமாகிய சோமசுந்தரக் கடவுளை நோக்கித் தவங் கிடந்தனர். அத் தவத்தின் பயனாகச் சில காலத்தில் ஓர் அழகான ஆண் மகவு இவர்கட்குப் பிறந்தது. இம் மகவுக்குச் சுந்தரம் என்னும் அப்பிரானது திருப்பெயரை அவ்வர்கள் இட்டு வழங்கிவந்தனர்.

பெற்றோர்கள் இச்சிறு மகவை மிக அருமையாகப் பாராட்டி வளர்த்தார்கள். குழவிப் பருவம் நீங்கிப் பிள்ளைமைப்பருவம் அடைந்து ஐந்து ஆண்டு நிரம்பியதும், இவரை, இவர் தந்தையார் தமிழ்க்கல்வி கற்க ஆலப்புழையில் உள்ள ஒரு பள்ளியில் வைத்தனர். பள்ளிக்கூடத்திற் பயிலும்போதே, இவர் தந்தையார் இவருக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நல்வழி, மூதுரை, நன்னெறி, நீதிநெறிவிளக்கம் முதலிய நீதி நூல்களையும், தேவாரம், திருவாசகம்

முதலிய அருட் பாடல்களையும், திருக்குறள் முதலிய அறிவுப் பெரு நூல்களையும் ஒழுங்காகக் கற்பித்து வந்தனர். இதன் பயனாக இவர் தமது பன்னிரண்டாம் ஆண்டிலேயே தாய்மொழியாகிய தமிழ்மொழியிற் பேசவும் எழுதவும் வல்லுநராயினர். பின், ஆலப் புழையிற் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்விச்சாலையில் ஆங்கிலங் கற்கத் தொடங்கி (Pre - Entrance) பிரவேசத் தேர்ச் சிப் படிப்புவரை கல்விகற்றனர். அக்காலத்தில் அக்கல்விச்சாலைத் தலைவராயிருந்த மிஸ்டர் பீல் (Mr. Peel) என்னுந் துரைமகனார் பிள்ளையவர்களுடைய அறிவு நுட்பத்தையுஞ் சுறுசுறுப்பையும் ஆராய்ச்சி யறிவையுங் கண்டு வியந்து, இவர் பின்வாழ்க்கையில் பெரும்புகழ் எய்துவர் என்று பலமுறையும் பலரிடத்துங் கூறி யுள்ளார்.

அதன் பின்னர், இவர் திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கல்லூரி யிற் சேர்ந்து உயர்தரக் கல்வி பயிலப்புகுந்தனர். அவ் வாண்டில் பத்தாவது வகுப்பில் இவர் முதல்வகுப்பில் முதலாவதாகத் தேர்வு பெற்றனர். அதனால், அரசியலார் இவருக்குத் திங்கள்தோறும் எட்டு ரூபாய் உதவிப்பணங் கொடுத்து வந்தனர். இவ் வுதவித் தொகை இவருக்கு (B.A.) பி. ஏ. தேர்வு முடிவுவரை கொடுக்கப் பெற்று வந்தது. இவர் ஒவ்வொரு வகுப்பிலுந் திறமையாகக் கல்விகற்று வந்தனர். இவருடைய கல்வித் திறமையினையும், கூர்த்த மதியினையுங் கண்ட கல்லூரி யாசிரியர்கள் இவர்பாற் பேரன்பு பூண்டனர்.

இவர், 1876-ம் ஆண்டில், திருவனந்தபுரத்தில் முதன்மை யாகவும், சென்னை மாகாணத்தில் நான்காவதாகவும் பி. ஏ. தேர்வு தேறினார். இவர் மாணவராயிருந்த பொழுது, தம் தாய்மொழி யாகிய தமிழ் மொழியைப் பயில்வதிலும், அறிவு நூல்களை ஆராய் வதிலும் அவாமிக்குடையராய் விளங்கினார். பி. ஏ. தேறியதும் இவர் கல்வித் திறமையறிந்த (Mr. Ross) (மிஸ்டர்) ராஸ் என்னுங் கல்லூரித்தலைவர், இவரை அக் கல்லூரியிலேயே எப். ஏ., பி. ஏ. வகுப்புக்களுக்கு (History) வரலாற்று நூலும், பி. ஏ. முதல் வகுப்புக்கு (Philosophy) அறிவு நூலுங் கற்பிக்கும் ஆசிரிய ராக அமர்த்தினார். இவர் மாணவர்கட்குக் கல்வி கற்பிப்பதிற் றிறமை மிக்கவராக விளங்கினார். இவர் கல்வி கற்பிக்கும்பொழுது, மாணவர்கள் இவரது விரிவுரையிற் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்து

கேட்டு மகிழ்வார்கள். ஆசிரியர்வேலையில் அமர்ந்தபின், இவர் தம் இருபத்தோராம் ஆண்டில் (1877-ஆம் ஆண்டு தைத்திங்கள்) நற்பண்புகள் நிரம்பிய சிவகாமி என்னும் பெண்ணரசியை மணந்து இல்லறவாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர்.

அக்காலத்தில், சென்னைக் கல்வித்துறைத் தலைவராயிருந்த (Dr. Duncan) டாக்டர் டன்கன் என்னுந் துரைமகனார், திருவனந்த புரம் அரசர் கல்லூரித் தலைவர் (Mr. Ross) (மிஸ்டர்) ராஸ் துரை யவர்களைத் திருநெல்வேலி ஆங்கிலத்தமிழ்க் கல்விச்சாலைக்குத் தக்க ஒரு தலைவரைத் தெரிந்து அறிவிக்கும்படி கூறினார். இதுகேட்ட ராஸ் துரையவர்கள் சுந்தரம்பிள்ளையவர்களே அவ் வேலைக்குத் தக்கவரெனக் குறிப்பிட்டனர். அவ்வாறு அவர் குறிப்பிடவும், கல்வித்துறைத் தலைவரவர்கள் 1877-ம் ஆண்டிறுதியில், திருநெல் வேலி ஆங்கிலத் தமிழ்க் கல்விச்சாலைக்குச் சுந்தரம்பிள்ளையவர் களைத் தலைவராக அமர்த்தினார்கள். இவர் தலைவராயமர்ந்து அக் கல்விச் சாலையை மிக்க திறமையுடன் நடத்திவந்தார். இவர் அங் குச் செய்த பெருமுயற்சியின் பயனாகப் பத்தாவதுவகுப்பு வரை யிருந்த அக்கல்விச்சாலை (F.A.) எப். ஏ. வகுப்பமைந்த இரண்டா வது வகுப்புக் கல்லூரி (Hindu College) யாக மாறியது.

இவர் திருநெல்வேலியி லிருந்தபொழுது, கோடகநல்லூர் உயர்திரு. சுந்தர சுவாமிகளென்னும் பெரியாரைக் கண்டு, அவரொடு பழகி அவரது தத்துவ ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு அவருக்கு மாணவராயினர். இன்னும், பிள்ளையவர்கள் தம் ஆசிரியரிடம் சமய நூல்கள் பல கற்று, அவைகளில் அறிவு நிரம்பப் பெற்றார். இக்காலத்திற்றான் இவர், மனோன்மணீயம், நூற்றொகை விளக்கம் என்னும் அரிய நூல்களை எழுதத் தொடங்கினர். இவர் மனோன் மணீயம் என்னும் அரிய தமிழ் நாடகநூலை யியற்றி, அந் நூலின் சிறப்புப்பாயிரத்தில் "தமிழ்த்தெய்வ வணக்க"ங் கூறி, அதில் தமிழ்மொழியின் சிறப்பை மிக அழகுபெற எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றார். இவர் பாடியிருக்கின்ற அச் சில பாக்களி னாலேயே இவர் செய்யுளமைக்குந் திறமை மிக்கவரென்பது நன்கு புலனாம். தமிழ்த்தெய்வ வணக்கப் பாக்கள் சிலவே யாயி னும், அவை பொருட் செறிவும் இன்சுவையும் பொருந்தி மிளிர் கின்றன. இவர், தம் ஆசிரியரிடத்து வைத்திருந்த பெரும் பற்றை யுஞ் செய்ந்நன்றியறிதலையுங் காட்டும்பொருட்டு, மனோன்

மணீயத்தில் தம் ஆசிரியர் சுந்தரமுனிவரை ஒரு சிறந்த நாடக உறுப்பாக அமைத்திருக்கின்றார். இவருடைய கல்வித் திறமையை யறிய விரும்புவோர் இவரது அரும்பெரு நூலாகிய மனோன்மணீயத்தைப் பயின்றறிதல் ஒன்றே போதும். இக்காலத்தில் இவர்தம் ஆசிரியர் சுந்தர முனிவரியற்றிய "நிஜானந்த விலாசம்" என்னும் நூலை இவரும் இவர்தம் நண்பர் திரு. மாவடி சிதம்பரம் பிள்ளையவர்களுமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள்.

1878-ம் ஆண்டு மாசித்திங்கள், இவர்தம் அருமை அன்னையார் திருநெல்வேலியில் சிவபிரான்றிருவடி நீழலெய்தினர். ஆதலால், இவர்தம் தந்தையாரைப் பேணும் பொறுப்பு இவர்க்கு இயல்பாகவே அமைந்துவிட்டது. 'தந்தை தாய்ப் பேண்' என்று ஔவைப் பிராட்டியார் கூறிய முதுமொழிக்கிணங்க, இவர் தம் பெற்றோரிடத்தில் பேரன்புவைத்து ஒழுகிவந்தனர். புறக்கண்ணாற் காணப்படுந் தாய்தந்தையரிடத்து வைக்கும் அன்பே, அகக்கண்ணாற் காணப்படும் கடவுளிடத்துக் காட்டும் அன்புக்கு அடிப்படையென்பதை இவர் நன்குணர்ந்தவர். தம் ஆசிரியத் தொழிலிலிருந்து வரும் ஊதியம் முழுவதையுமே, தம் அருமைத் தந்தையிடங் கொடுத்துத் தம் சிறு செலவுகளுக்குக்கூடத் தந்தையிடங் கேட்டுத்தொகை பெறுவது இவர் வழக்கம். இவருடைய ஆங்கிலப் படிப்பானது, பண்டைத்தமிழர் வழக்கத்திற்கிணங்க, இவர் தம் பெற்றோரிடங் காட்டி வந்த வணக்கத்தையும் பணிவையும் ஒரு சிறிதுங் குறைக்கக் காரணமாயிருக்கவில்லை.

1879-ம் ஆண்டில், திருவனந்தபுரம் மகாராஜா கல்லூரியில் சிறந்த அறிவுநூற்புலவராயிருந்த டாக்டர் ஹார்வி (Dr. Harvey) துரை யவர்கள் தம் தாய்நாடு செல்லும்போது; நமது சுந்தரம் பிள்ளையவர்களைத் தாமிருந்த வேலையில் அமர்த்திச் சென்றனர். அதன்பின், 1880-ம் ஆண்டில், இவர் (M.A.) எம். ஏ. தேர்வு பெற்றார். இக்காலத்தில் இவர், தம் ஆசிரியத் தொழிலைச் செவ்வனே நடத்தி வந்ததுமன்றி, தமிழிலக்கியவளர்ச்சிக்கான உழைப்பிலும் தலைசிறந்து நின்றார். இவர் திருநெல்வேலியிலிருந்தகாலை, எழுதத் தொடங்கிய மனோன்மணீயம், நூற்றொகை விளக்கம் என்னும் நூல்களைச் செவ்வனே எழுதி முடித்தனர். திருவிதாங்கோட்டின் பல பகுதிகளிலுமுள்ள பழைய திருக்கோயில்களிற் பாழடைந்து பாதுகாப்பற்றுக்

கிடந்த கல்வெட்டுக்களைப் பிள்ளையவர்கள் தமது பொருட்செல விலேயே ஆராயத் தொடங்கினர்.

இங்ஙன மிருக்குங்கால், 1882-ம் ஆண்டு இறுதியில், மாட்சிமை மிக்க விசாகந் திருநாள் மகாராஜா அவர்கள் இவரது கல்விப் பெருமையை நன்குணர்ந்து தம் அரண்மனையில் பிறவகை சிரஸ்தார் (Commissioner of Separate Revenue) என்னும் உயர்ந்த வேலையில் இவரை அமர்த்தினர். இவர்தம் பெருங் கல்விக்கும் மனநிலைமைக்கும் மடிமிக்க அவ்வேலை பொருந்தியதாயில்லை. ஆனால் அவ்வேலையில் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது இவர் சட்டக்கல்லூரியில் சட்ட நூல் பயின்றுவந்தார். அத்தருணத்தில் அரசர்கல்லூரித்தலைவர் (Principal) (மிஸ்டர்) ராஸ்துரையவர்கள் தாய்நாடு செல்ல நேர்ந்தமையின், அத்தலைமை யாசிரியர் பதவியில் டாக்டர் ஹார்வி துரையவர்கள் அமர்ந்தார்கள். டாக்டர் ஹார்வி துரையவர்கள் தாம் முன் பார்த்து வந்த அறிவுநூற் புலவர் வேலைக்குத் தக்கார் சுந்தரம்பிள்ளையவர்களே என்று கண்டு அவரை அவ்வேலையில் 1885-ம் ஆண்டில் அமர்த்தினர். பிள்ளையவர்கள் அக்காலமுதல் தம் இறுதிக்காலம் வரை அப்போராசிரியர் வேலையிலேயே யிருந்து, அறிவு நூற்பொருள்களை மாணவர்கட்கு அவாவுண்டாம்படி பெருந்திறமையுடன் கற்பித்து வந்தனர். அவருடைய விரிந்த எண்ணங்களும், நகைச்சுவை தோன்றப் பேசுந்திறனும், யாற்றொழுக்குப்போற் சொற்களமைக்கும் ஆற்றலும், சொல்வன்மையும், இயற்கை நுண்ணறிவும் கல்லூரி யாசிரியர்களாலும், மாணவர்களாலும், ஏனையோராலும் பெரிதும் பாராட்டிப் பேசப்பட்டன.

1884-ம் ஆண்டு, பிள்ளை யவர்கள், வழக்கறிஞர் சாமிநாத பிள்ளையவர்கள், இசைப் புலவர் திரு. T. இலக்குமணப் பிள்ளையவர்கள் தந்தையார் வலிய மேலெழுத்துத் திரவியம் பிள்ளையவர்கள், (உண்டியல் கடை) சு. கணபதிப் பிள்ளையவர்கள் தந்தையார் சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்முதலிய வர்களுடன் சேர்ந்து, சைவசமய விளக்கத்தையும், தமிழ்மொழி வளர்ச்சியையுங் குறியாகக் கொண்டு, 'சைவப் பிரகாச சபை' என்னும் பெயரிய ஒரு சபையை நிறுவி, அதன் வாயிலாகப் பணி செய்து வந்தார்கள். அச்சபைக்கு ஒரு கட்டிடம் அமைப்பதற்கு எல்லோருஞ் சேர்ந்து ஓர் இடம் வாங்கி, அதில் 1885-ம்

ஆண்டில் ஒரு கட்டிடமும் கட்டி முடித்தார்கள். அதற்குச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ரூ. 500 நன்கொடை யளித்திருக்கிறார்கள். அச் சபைக் கட்டிடம் இன்றும் திருவனந்தபுரத்தில் நிலவி விளங்குகின்றது. கல்லூரிகளிலும், பள்ளிக்கூடங்களிலும் நடை பெற்றுவந்த பரிசளிப்புகட்கு அவர்கள் நன்கொடை வழங்கி வந்ததாகத் திருவிதாங்கூர் அரசியல் கல்வி யிலாகா அறிக்கைகள் பகருகின்றன. 1886-ம் ஆண்டு, அவர் தந்தையார் பெருமாள் பிள்ளையவர்கள் மண்ணுலகு நீத்து விண்ணுல கெய்தினர்.

பிள்ளையவர்கள் தமிழிலக்கிய வாலாற்றாராய்ச்சியிலும், சமய நூலாராய்ச்சியிலும், திருவிதாங்கூர் பண்டைய அரசர் கால ஆராய்ச்சியிலும் பெரிதும் உழைத்து, அவ்வப் பொருள்கள் பற்றிப் பல ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் ஆங்கிலத் திங்கள் இதழ்களில் எழுதி வந்தார்கள். தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்காகவும், அறிவு வளர்ச்சிக்காகவும் பிள்ளையவர்கள் பல சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி யிருக்கின்றார்கள். இதுவுமன்றி, திருவிதாங்கூர் அரசியலாரால் அமைக்கப் பட்ட போதுமக்கள் சொற்பொழிவு சங்கத் (Public Lecture Committee) தில் அமைச்சரா யமர்ந்து, அதிலும் பல சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தி யிருக்கின்றார்கள். பிள்ளையவர்கள் தம் மேனாட்டு அறிவு நூலாராய்ச்சித் திறத்தினாலே, மேனாட்டுப் பெரியாருடைய விழுமிய கருத்துக்களை நமது நாட்டாருக்கும், நம் நாட்டு அறிவு நூலாராய்ச்சித் திறத்தினாலே நம் நாட்டு முன்னோருடைய சிறந்த கருத்துக்களை மேனாட்டுஅறிஞர்கட்கும் அறிவுறுத்தக்காரணராயிருந்திருக்கிறார்கள். இவரெழுதிய நூற்றொகைவிளக்கம், 1888-ம் ஆண்டு மேத் திங்கள் அச்சியற்றி வெளியிடப்பட்டது. அந்நூல் முகவுரையில் ஆசிரியரவர்கள் கீழ்வருமாறு கூறியிருக்கிறார்கள்: 'தற்கால நிலைமைக்கேற்பச் சாத்திரங்களை எத்தனை வகுப்பாய் வகுக்கலாமென்பதும், அவற்றின் முக்கிய முறைமையும் பொருளும் என்னவென்பதும் ஆய்வகை எடுத்து விளக்குவதே இந் நூல் பொதுவியலின் தலைமையான உத்தேசம். இது திருவிதாங்கோட்டு கவர்ன்மெண்டாருடைய நூதன பிரசங்க ஏற்பாட்டின்படி திருவனந்தபுரம் சர்வகலாசாலையில் வாசிக்கப்பட்டது' என்பதாகும். தமிழ் உரைநடை நூலுக்கு இஃது ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குகிறது.

ரியர் நாராயணசர்மிப்பிள்ளை யவர்களையும், திருவாளர் வேதாசலம் பிள்ளை யவர்களையும் திருவனந்தபுரத்திற்குத் தம்பால் வரும்படி விரும்பி யழைத்தனர். அவ்வழைப்பினுக்கு மிக மகிழ்ந்து திரு வாளர் வேதாசலம்பிள்ளை யவர்கள் தம் ஆசிரியருடன் 1895-ம் ஆண்டு நவம்பர்த் திங்கள் இறுதியில் திருவனந்தபுரத்துக்குச் சென்று சுந்தரம் பிள்ளையவர்களைக் கண்டார்கள். சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள், திருவாளர் வேதாசலம் பிள்ளையவர்கள் அகவற்பாவில் எழுதிய கடிதத்தைக் கண்டு அவர்களை ஆண்டில் முதியராகவே எண் ணியிருந்தனர். ஆனால் திருவாளர் வேதாசலம்பிள்ளை யவர்கள் மிக இளைஞரா யிருத்தலைச் சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் நேரிற் கண்ட அளவானே பெரிதும் வியப்புற்றுத் தாம் முன் எண்ணியதனை அவரிடங் கூறினார்கள். சிலநாள் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் திரு வாளர் வேதாசலம்பிள்ளை யவர்களோடு நட்பினால் அளவளாவி யிருக்கையில், அவர்கள் பழைய சங்கத் தமிழிலக்கண இலக்கியங் களிலும் பழந் தமிழ்க் காப்பியங்களிலும் வல்லுநராயிருத்தலை ஆராய்ந்து பார்த்து, அவர்களின் அறிவின் நுட்பத்திற்கும், நிறைந்த கல்விக்கும், சிறந்த ஆராய்ச்சிக்கும், அவர்களை மிக வியந்து பாராட்டி அதற்கு அடையாளமாக ஒரு நற்சான்று இத ழும் எழுதித் தந்தனர். திரும்பவும் 1896-ம் ஆண்டில், சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள், திருவாளர் வேதாசலம் பிள்ளை யவர்களைத் திரு வனந்தபுரத்துக்கு அழைத்து, அப்போது மார்த்தாண்டன் தம்பி என்பவரால் வைத்து நடத்தப்பட்ட ஓர் ஆங்கிலக் கல்விச்சாலையில் அவரைத் தமிழாசிரியராக அமர்த்தி வைத்தார்கள். திருவாளர் வேதாசலம்பிள்ளை யவர்கள் திருவனந்தபுரத்திலிருந்த இரண் டரைத் திங்களுக்கிடையில், செப்டம்பர் 12 ம் நாள், திருவனந்த புரம் அரசர் கல்லூரியில் சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் வேண்டுகோட் கிணங்கி அவர்கள் தலைமையின்கீழ் "நாடகத் தமிழ்" என்னும் சிறந்த பொருளைப்பற்றி ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினர். அவ் விரி வுரையின் சிறந்த அறிவாராய்ச்சி நுட்பங்களைச் சுந்தரம் பிள்ளை யவர்கள் மிகவும் வியந்து பேசினர். அதன்பின், திருவாளர் வேதாசலம்பிள்ளை அவர்கள் தம் இருபதாம் ஆண்டிற் சுந்த ரம் பிள்ளையவர்களிடமிருந்து பரிசுபெற்று நாகை மீண்டனர். சுந்தரம்பிள்ளையவர்கள் அளித்த நற்சான்றிதழே திருவாளர்.

வேதாசலம்பிள்ளை யவர்கட்கு அக்காலத்தில் கிறித்தவ கலா சாலைத் தமிழாசிரிய வேலையைப் பெறப் பெருந்துணை புரிந்தது.

சுந்தரம்பிள்ளை யவர்கள் தமது பிள்ளைமைக்காலத்திலேயே மிகுந்த கடவுட் பற்றுடையவர். ஆதலால், இவர் நாடோறும் புலரிக்காலையில் பிள்ளையார் பெருமானுக்கு வழிபாடு செய்தே பள்ளிக்குச் செல்வர். பள்ளியிலும், இவர் அங்கிருந்த பிள்ளையார் பெருமானுக்கு அன்புடன் வழிபாடு செய்தபின்பே கல்வி கற்கத் தொடங்குவது வழக்கம். இன்னும் இவர், தம் இளமைக்காலத் திருந்தே கடவுட் பற்றிலும், தாய்மொழிக் கல்வியிலும், ஆடம்பர மில்லா வாழ்க்கையிலும் பற்றுடையவராய் வளர்க்கப்பட்டு வந்தா ராதலின், ஆங்கிலக் கல்வியில் ஒப்பற்ற பெரும்புலவராய காலத்தும், தம் சமயக் கொள்கையையும், தாய்மொழிக் கல்வியையும் ஒரு சிறிதும் மறவாது அவைகளின் முன்னேற்றத்திற்காகத் தம் இறுதிக்காலம்வரைப் பெரும்பாடு பட்டனர். இவர் வீண் ஆரவார மான செலவுகள் செய்யமாட்டார். ஆனால், கல்வி கற்பதிற் பெரு விருப்பும் பேரவாவுமுடைய ஏழை மாணவர் எவர்க்கும் இவர் பொருளுதவி செய்வர். அவ்வாறு சிலர்க்குப் பெரும்புலமைப் பட்டம் எய்தும்வரைப் பொருளுதவி புரிந்துவந்திருக் கின்றனர். பொதுவாக இவர், மக்களைப் பொருட் செல்வ நிலையுன்னி மதிப்பவரல்லர். செல்வராயினும் எளியவராயினும் அவரவ ரிடத்துக் காணப்படும் திருவருள் விளக்கத்தையும் நற்பண்புகளை யுமே பாராட்டும் இயல்பினர். இவர் நாடோறும் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு மணி நேரத்திற்குக் குறையாமல் உழைக்கும் இயல் பினர். கல்லூரிப் பேராசிரிய வேலையோடு அறிவுநூலாராய்ச்சி, தென்னிந்திய வரலாற்றாராய்ச்சி, கல்வெட்டாராய்ச்சி முதலியவை களிற் றம் காலத்தைப் பொதுநலத்துக்குப் பயன்படக் கழித்து வந்தனர். இவர் ஆண்டுதோறும் வரும் கோடைவிடுமுறை காலங்களில் பெரும்பாலும் பாடல்பெற்ற திருக்கோயில்களுக் குச் சென்று கடவுளை வழிபடுவர். இதுவுமன்றி அக்கோயிற் சுவர்களில் எழுதப்பட்டிருக்கும் கல்வெட்டுக்களையும் ஆராய்ச்சி செய்தே திரும்புவர்.

இத்தகைய பேருழைப்புமிக்க பிள்ளையவர்கள் நாளடைவில் உழைப்பின் காரணத்தால் உடல்வலிமை குன்றியே வந்தார்.

அதன் பின்னர் நோய்மிகுதியால் திடீரெனத் தமது இளமைக் காலமாகிய 42-ம் ஆண்டிலேயே (அதாவது 1897-ம் ஆண்டு ஏப்ரல் 26-ம் நாள், கொல்லம் ஆண்டு 1072 சித்திரை 14-ம் நாள்) திங்கட் கிழமை காலை 8 மணிக்கு நவமி திதியில் பெரும்புலவரான சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் இம்மண்ணுலக வாழ்வை நீத்து என்றுமழியா விண்ணுலக வாழ் வெய்தினர்.

இவர் தமது 23-வது ஆண்டில், கோடகநல்லூர் உயர்திரு. சுந்தர சுவாமிகளை நட்புக்கொண்டதுமுதல் காலையில் முழுகி, தேவார முதலிய தமிழ்மறைகள் ஓதி வழிபாடு செய்தபின்னரே உணவருந்தி வேலைமேற் செல்வது வழக்கம். இவ்வழக்கத்தை அவர் தமது இறுதிக்காலம் வரை கைநெகிழ விடவில்லை. மேனாட்டு அறிவுநூற் பயிற்சியும் நாகரிகமும் அவர்களுடைய கடவுட்பற்றையும் மொழிப்பற்றையும் நல்லொழுக்கத்தையும் வலுப்படுத்தியனவேயன்றிச் சிறிதுங் குறைக்கவில்லை. இவர் எவர்க்குங் காட்சிக் கெளியராய், அவரவர்க்குத் தம்மால் இயன்ற உதவி செய்துவரும் எளிமையும் விழுமையும் செழுமையும் உடைய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார்.

இவர் தமக்கு எத்தகைய சிறு நன்றி செய்தாரையும் மறவாது நன்றி பாராட்டும் இயல்புடையவர். தமக்கு உதவிபுரிந்த தம் ஆங்கில அறிவு நூற்புலவர் டாக்டர் ஹார்வி துரையவர்கட்கு நன்றி பாராட்டும் அறிகுறியாகத் தாம் குடியிருந்துவந்த மனைத் தோட்டத்திற்கு இவர் ஹார்விபுரம் என்று பெயரிட்டு வழங்கினார். அப்பெயர் இன்றும் நிலவிவருகிறது. இதுவுமன்றி, தாமியற்றிய 'மனோன்மணீயத்தை'த் தம் ஆசிரியர் ஹார்விதுரையவர்கட்கே உரிமைப்படுத்தி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

'நான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம்' என்ற முதுமொழிக்கு இணங்க இவர் தம் வாழ்நாள்முழுமையுங் கழித்து வந்தனர். வாழ்க்கையின் வெற்றியானது மிக்க பொருள் தேடி ஆடம்பரமாய் வாழ்தலினாலாவதன்று; கடவுட் பற்றுடன் நல்லறிவு, நல்லொழுக்கம், பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்தலாகிய இவைகளாலேயே ஆவது. பிள்ளையவர்களுடைய இத்தகைய வெற்றி வாழ்க்கைக்கு அவர்களுடைய கடவுட்பற்றே காரணமாயிருந்தது. உலகத்

தினுடைய முன்னேற்றமானது பிள்ளையவர்களைப் போன்ற பெரியார்களுடைய சிறந்த வாழ்க்கையின் பயனிலேயே யுண்டாகின்றது. இவர் வரலாறு அதனைக் கற்கிறவர்களுக்கு இவர்தம் வாழ்க்கையைப்போன்ற தூயவாழ்க்கையை நடத்த வழிகாட்டியாயிருக்குமென்பது திண்ணம். இப்பெரியாருடைய உலக வாழ்க்கை நலம் எல்லாம்வல்ல இறைவனருளால் இந்நூலைக் கற்கும் மாணவர்கட்கும் பிறர்க்கும் உண்டாவதாக.

தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

PREFACE.

Among the rich and varied forms of Poetic composition extant in the Tamil language, the Dramatic type so conspicuous in Sanscrit and English, does not seem to find a place. The play here submitted to the Public is a humble attempt to see whether the defect may not be easily removed. Written during intervals of business and amidst diverse distractions, the work falls indeed much beneath the author's own ideal, but it is nevertheless published in the hope, that though it may not be a success in itself, it may incite more scholarly and more fortunate attempts in the same direction. In the present condition of neglect into which the vernacular languages of this Presidency have fallen, the hope here expressed may appear to many altogether visionary. It may be said 'There is no demand even for what literature there exists. The School-going population care for nothing but what is prescribed each year by the University or other educational authorities and the inevitable annotations on what is so prescribed. The English-educated elders have no time or inclination to read anything but what is placed before them in easy English, and the purely native Pundit is already so rare a bird that the country will have to be congratulated, if in the course of the next two or three generations, he be not counted among the extinct species.' No doubt there is much truth in such melancholy representations of the immediate prospects of the Tamil language; but Love is given to hope. No labour of love waits for demand or is hampered by considerations of its own fruitlessness, and perhaps, in this reflection will be found the best justification for the present publication.

The play here submitted, it is needless to say, is meant for the study room and not the stage, and it is therefore written in the literary and not altogether the colloquial dialect. In aiming however at grammatical accuracy, the author trusts he has not fallen into the opposite vice of classical obscurity. Every endeavour has been made so to regulate the style, as to enable an average Matriculate, not guilty of having altogether neglected his Tamil, to follow the work with ease and interest, provided he has a good Tamil Dictionary. It will be also observed that the metre used is the simplest in the language and the nearest approach to the English Blank verse,

which not only saves the distortions and obscurities that rhyme often brings in its train but is also specially favourable to that continuity of thought and expression so needful in dialogues.

The plot of the play is based on one of Lord Lytton's *Lost Tales of Miletus* called the *Secret way*, and for the sake of easy understanding, the outline of that Scythian story as enlarged and adapted in this Dravidian play may be thus presented.

Jivaka, the king of Madura, falls under the evil influence of his wicked minister Kudila, who to strengthen his hold upon his master, leads him to quit his capital with all its old associations and to take up his abode permanently at Tinnevelly, where in due course, a suitable palace and fortress are erected. His family priest Sundara—a saintly Guru—out of tender affection and pity for the misguided monarch, joins him soon after the completion of the new capital. It is with the reception of Sundara in Jivaka's court that the play opens. When the sage is shown over the new fortifications, he admires not their strength but talks only of possible ruin. He secures, however, before departing to his hermitage, now put up in the suburbs of Tinnevelly, the key of a room in the palace, under the pretence of having to perform certain sacred rites there for the safety of the royal family. (*Act I scene 1*). That evening, Manonmani, the only daughter of the king, spends her time as usual with her favourite maid Vani, a strong-willed young woman, and chides her in her own inexperience, for passionately preferring her lover Nataraja (a handsome young man of a contemplative turn of mind but with no apparent wealth or position) to Paladeva, the dissolute son of Kudila, chosen for her by her avaricious father. (*Act I scene 2*). But that very night a change comes over Manonmani. In her sleep she sees the vision of a divinely beautiful person and falls in love with him. The report of her consequent indisposition is brought to the king the next morning, as he sits in court attending to the complaint brought against Vani by her father, for perversely rejecting a bridegroom duly selected for her by her parents. (*Act I scene 3*). Surprised at the sudden illness of his daughter, the king goes into her private room and accidentally meets there Sundara on his morning visit to his cell, and understands from him not only the nature of his daughter's disease, but also the remedy for it—viz; the marriage of Manonmani with Purushothama Varma, the youthful and

chivalrous sovereign of Travancore, the very person in fact of whose image she has become enamoured in her dream. He recommends at the same time Nataraja to be despatched to Travancore to arrange the match. But Jivaka sets aside this part of his preceptor's directions and sends at once a communication to his minister seeking his advice on the point, and before leaving the room, interdicts Vani's marriage with Nataraja, in the way of a reprisal upon true Love found so universally troublesome to parents. (*Act I. scene 4*). The royal communication reaches Kudila just when he is most absorbed in hatching further schemes of self-aggrandisement. He deliberates deeply over the situation and determines to frustrate the proposed alliance with a view to gain the hand of Manonmani and her future throne for his own son Paladeva. (*Act I scene* 5).

Accordingly, when he meets Jivaka the following morning, he suggests the impropriety of the bride's party taking the initiative in marriage negotiations and recommends the despatch of an embassy ostensibly for settling certain boundary disputes but really to sound the Prince's mind with regard to matrimonial matters. The *ruse* succeeds, and the credulous Pandia swallowing the bait, chooses of all men Paladeva himself as the ambassador for the purpose. (*Act II. scene* 1). That very night Paladeva starts on his mission with secret instructions from his father to prick the pride of the Travancore sovereign and to provoke a war if possible, so that not only might the marriage be thwarted, but fresh opportunities might also be presented for securing further ascendency in the state, if not the crown itself. But the messenger spends the night in a house of ill-fame, and Nataraja sees him the next morning, trying to soothe one of the victims of his lust, a poor rustic girl, with the offer of a golden bangle stolen from the Palace. The insight that Nataraja thus obtains into the character of this influential rival for the heart of his own Vani, fills him with indignation. (*Act II. scene 2*). Paladeva proceeds to Trivandrum, and there by laying claims to all South Travancore, fulfils his father's directions to the very letter; and the enraged Purushothama, already troubled by a persistent dream, analagous to Manonmani's, declares immediate war in consequence. (*Act II, scene* 3).

The next day as Kudila is preparing his master's mind for evil tidings from Travancore, report comes of the result of the embassy;

but all undaunted, the disappointed monarch prepares at once for the defence of the city. *(Act III. scene 1).* Nor is it too soon. For that very evening, Nataraja in one of his dreamy excursions, observes the Travancore forces marching on to Tinnevelly. *(Act III. scene 2).* And by midnight, the tumult in and around the town rises so high that it reaches the ears of Manonmani. It completely bruises her unselfish heart to understand the extent of the complications that have arisen from her innocent dream. *(Act III. sence 3).* But a possible solution of those complications is also in full progress. For in the course of a religious debate conducted much about the same time, between two disciples of Sundara in his hermitage, mention is made of a secret subterranean passage that the good priest is opening from his room in the palace to the plain outside the fort. *(Act III. Scene 4).*

The dawn brings with it a bloody battle ; and Kudila sends away on garrison duty all suspected to be too faithful to the king, and among them one Narayana, a valiant keen-sighted attendant, thoroughly devoted to Jivaka though only despised in return. Meantime he so disposes the army that the King is exposed to the brunt of the attack. *(Act IV Scene 1).* But an unexpected event in a different quarter throws the whole army into hopeless confusion. A soldier in the wing commanded by Paladeva pushes himself up to his general, and then stepping forward with a golden bangle in his hand, fells him down with a stroke of his spear exclaiming "thus do I avenge my sister's disgrace." Though the mutineer is soon despatched and the general revives from the effects of the blow, the confusion caused by the incident proves irremediable, and the day is irrecoverably lost. In the dreadful carnage that ensues, Jivaka's life is every moment in danger. But Narayana is on his watch from the turrets of the fort, and noticing the first appearance of disorder, he throws himself in a twinkling with the pick of the cavalry into the thickest of the strife, and safely conducts the King and his shattered army back to the fort. *(Act IV Scene 2).* Stung with shame, the proud Pandia prepares for suicide ; but Narayana opportunely reminds him of his helpless daughter and rescues him from self-immolation. Meantime the chivalrous sovereign of Travancore sends a messenger to offer Peace, on condition of Jivaka's paying an annual tribute of a pot of the Tambrapurni water and a garland of Margosa flowers (the national flower of the Pandian Dynasty). But encouraged by Kudila and in the natural

reaction of feelings following his previous despair, Jivaka spurns the offer. ' *(Act IV. Scene 3)*. Facts however cannot be long disguised; and the King comes soon to realize the extent of his defeat and feels all the more exasperated. Kudila now uses all his sophistry to turn the monarch's rage upon Narayana, at whose doors he lays all the disasters of the day. The mutinous attack upon Paladeva, the prime source of all the confusion, is itself attributed to his jealous instigation, prompted by his not having been made a wing officer; and since the golden bangle found on the person of that soldier bears the Palace mark, it is accepted as affording conclusive evidence of Narayana's complicity. Arraigned on diverse charges of theft, abetment of murder and disobedience of military orders, faithful Narayana makes no defence and he is forthwith sentenced to be executed. The unjust sentence raises a mutiny in the ranks of the army which is however quelled by an opportune address from Narayana, explaining the circumstances of the situation. *(Act IV. Scene 4)*. But Narayana's execution is nevertheless delayed by the King being called away to a private consultation with Sundara who having completed his secret way, now visits the King to solicit him to retire through it to his own hermitage and thence to Madura, leaving his new fortress to its inevitable destruction. But Jivaka prefers to die in defence of his town and consents only to send his daughter to the hermitage. The sage then departs promising to return at midnight to take charge of the Princess but without revealing in spite of repeated inquiries, the whereabouts of his secret way. This rouses the suspicion of the foolish King who once more calls in Kudila to help him in the matter. The wicked minister, seeing in the juncture of affairs a golden opportunity to realize his long cherished ambition, approves of Manonmani being sent away, but throws strong hints against the propriety of her going as a maiden to a house of strangers; and he so plays upon the poor King's fears and affections, that before they part Jivaka resolves to marry his daughter that very night to Paladeva, that she might go to the sage's retreat not alone but in company with her husband. *(Act IV. Scene 5)*.

But Kudila is still ill at ease with himself. Though a great point in his ambition is secured, the recollection of what took place in the morning with regard to his own son and the mutinous spirit in the army consequent upon his conduct towards Narayana are too

much for his cowardly soul: and therefore, casting about for a clue to the secret way and wisely connecting it with Sundara's room, he discovers the underground passage and gains the plain outside the fort. The Travancore camp is now within sight and the thought occurs to him that by promising, not only the trifling tribute demanded, but heavy subsidies in addition, he might pacify the victor, and rule as his feudatory, betraying if need be, the town, his sovereign and the whole company of Narayana and his mutineers, by revealing the secret way into the fort. Charmed by the tempting scheme, he moves on and meets Purushothama idly loitering about, alone, love-sick and melancholy. The scheme is then unfolded. Flattered into hope by the attention paid to his overtures, the traitor mentions the secret way and points to the facility it affords for the capture of Jivaka. Purushothama then calls out for a company of his best soldiers and orders also a pair of the strongest fetters. Interpreting the order by the light of his own scheme, Kudila is simply in raptures. But the delusion lasts not long. For when the soldiers arrive, Kudila is fettered as a prisoner of war, and is told that Tranvacore will never steal even a victory, but that she feels in honour bound on the other hand, to open the eyes of a deluded sovereign, foe though he be, to the treachery of his own minister, and accordingly, he is asked at the risk of being flayed alive, to lead the way through the secret path, to the presence of his own royal master. Overreached and crushed in spirit, the traitor finds no escape, and urged by the swords of the Travancore soldiers, he silently guides Purushothama through the secret way to the Palace (*Act V. Scene* 1). Meanwhile, Manonmani is informed of the proposed marriage, and though at first she faints with revulsion, her dutiful soul consents to the self-sacrifice for the sake of her father. Feeling her duty to those about her, she prays her father to remove the interdict on Vani's marriage, now no longer necessary, and to pardon Narayana on the ground of his past services. (*Act V. Scene* 2). The requests are of course granted; and preparations are hurried through for a simple wedding. At the appointed time, the sage arrives with Nataraja and his two disciples, and though shocked to hear the proposed marriage, he finds it useless to protest and falls in with the arrangement. The room fitted up for the purpose happens to be the one adjoining the cell from which the secret path springs, and there, the nobles of the

court and the knights of the army assemble to be present at the marriage and to bid adieu to their beloved princess. But more persons are destined to witness the occasion than those present in the room. For Purushothama, now at the end of his subterranean journey, is surprised at the splendour of the scene in a Palace doomed to so near a destruction, and he stays in the adjoining cell to see what it means. Jivaka then commences the proceedings by explaining the dangers of the situation and the necessity for the hurried marriage and the arranged flight of his daughter, and after obtaining the sanction of the assembly, he calls upon Manonmani to throw her bridal garland around the neck of Paladeva. The noble princess, crushed by the weight of her sorrows, now summons up strength to offer herself up as a sacrifice at the altar of Duty, automatically moves out of her screen and advances to Paladeva, when lo! her eyes alight on the figure of Purushothama, who recognizing in Manonmani the image of his own enchanting dreams, has already glided unnoticed to the front ranks of the assembly, sitting spell-bound in pity. Darting with the speed of lightning, Manonmani decks the neck of Purushothama with her garland and swoons away. Attention is now called to the stranger, and confusion follows. But order is soon restored by the commanding personality of Sundara; and Purushothama then introduces Kudila in fetters, explains his business and prepares to retreat with his long-sought bride. All in the assembly, with perhaps the exception of Jivaka, shed tears of joy at the mercy of God; and the play ends with the blessings of the king on his beloved daughter and her miraculously discovered bridegroom.

Such is the outline of the story: but as it is not intended for acting, it has not been thought necessary to exclude altogether such reflections, descriptions and minor incidents and details, as were found auxiliary to the moral and artistic effects of the play. To the spiritually inclined, some of the incidents may appear capable of allegorical interpretation, and the stanza at the end of each act will perhaps be found helpful in that direction. But in these busy times, the charge is apt to be, not that too little of such food for reflection has been introduced, but by far too much, and in partial extenuation of the offence, it can only be said that the pruning knife has not been left idle, and that several pages of manuscript have been bodily discarded, in consideration of the growing size of the

volume. If the hasty reader is still unsatisfied, further condensation must be left to his own discretion, and the fact, that the main thread of the story will not be seriously damaged by the omission of such parts as the following, may help him in that process:— description after the classical style of south Travancore in scene 1 of Act *II*, the reflections of Nataraja in the 2nd scene of Act *II*, and also of Act *III*, *The Indian Hermit*, introduced in Scene 3 of Act *III*, the debate on religious ideals in the last scene of the same Act. &c. But the author would fain trust, that readers that condescend to look into this volume would not all be hasty, or even if hasty, would care for something more than the bare thread of a story.

It remains now only to apologize to the critical reader for the errors and oversights of grammar and expression, which perhaps greater vigilance in revising the final proofs (and manuscripts too) might have avoided. The more important of them will be found in the errata at the end of the volume, and others of equal) consequence, if pointed out, will be most gratefully acknowledged.

In conclusion, it may be added, that if the work here submitted to the public, should succeed ever so little in helping the cause of Tamil Literature, the labours spent upon it would not be regarded as taken in vain.

TRIVANDRUM,
March, 1891.

P. S.

ஓம் :

முகவுரை

"மறைமுதற் கிளந்தவாயான் மதிமுகிழ் முடித்தவேணி
யிறைவர்தம் பெயரைநாட்டி யிலக்கணஞ் செய்யப்பெற்றே
யறைகடல் வரைப்பிற்பாடை யனைத்தும்வென் றரியத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த்தெய்வத்தை யுண்ணினைந் தேத்தல்செய்வாம்."

"இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பும்
இருமொழியு மான்றவரே தழீஇனா ரென்றாலிவ்
விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ."

"கண்ணுதற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணுறத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ
லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ."

என்றெடுத்த ஆன்றோர் வசனங்கள் உபசாரமல்ல, உண்மையே யென்பது பரதகண்டம் என்னும் இந்தியா தேசத்திலுள்ள பற்பல பாஷைகளைச் சற்றேனும் ஆராய்ந்து ஒப்பிட்டு நோக்கும் யாவர்க்கும் திண்ணிதிற் றுணியத் தக்கதே. பழமையிலும் இலக்கண நுண்மையிலும் இலக்கிய விரிவிலும் ஏனைய சிறப்புக்களிலும் மற்றக்கண்டங்களிலுள்ள எப்பாஷைக்கும் தமிழ்மொழி சிறிதும் தலைகவிழ்க்கும் தன்மையதன்று. இவ்வண்ணம் எவ்விதத்திலும் பெருமைசான்ற இத்தமிழ்மொழி பற்பல காரணச்செறிவால், சில காலமாக நன்குபாராட்டிப் பயில்வார் தொகை சுருங்க, மாசடைந்து நிலைதளர்ந்து, நேற்றுதித்த தெலுங்கு முதலிய பாஷைகளுக்கும் சமமோ தாழ்வோ என்று அறியாதார் பலரும் ஐயமுறும்படி அபிவிருத்தியற்று நிற்கின்றது. இக்குறைவு நீங்கத் தங்கள் தங்களுக்கியன்றவழி முயற்சிப்பது, தங்களை மேம்படுத்தும் தமிழ்மொழியைத் தம்மொழியாக வழங்கும் தமிழர் யாவரும் தலைக்கொள்ள வேண்டிய தவறாக் கடன்பாடன்றோ!

2. மேற்கூறிய முயற்சிக்கேற்ற வழிகள் பலவுளவேனும் அவற்றுள் இரண்டு தலைமையானவை. முதலாவது முன்னோரற்

பொருட்சுவையும் சொற்சுவையும் பொலிய இயற்றப்பட்டிருக்கிற அருமையான நூல்களுள் இறந்தவை யொழிய இனியும் இற வாது மறைந்து கிடப்பனவற்றை வெளிக் கொணர்ந்து நிலை பெறச் செய்தலேயாம். இவ்வழியில் தற்காலம் உழைத்துவரும் பெரும்புகழ் படைத்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ தாமோதரம் பிள்ளை யவர்கள், பிரமஸ்ரீ சாமிநாதய்யர் அவர்கள் முதலிய வித்வசிரோமணிக ளுடைய நன்முயற்சிக்கு ஈடு கூறத்தக்கது யாது? தம்மக்கட்கு எய்ப்பில் வைப்பாக இலக்கற்ற திரவியங்களைப் பூர்வீகர்கள் வருந் திச் சம்பாதித்து வைத்திருக்க, அம்மக்கள் அவை யிருக்குமிடந் தேடி எடுத்தநுபவியாது இரந்துண்ணும் ஏழைமைபோ லன்றோ ஆகும், ஈடுமெடுப்புமற்ற நுண்ணிய மதியும் புண்ணிய சரிதமு முடைய நம் முன்னோர் ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டு உழைத்து ஏற்படுத்தி யிருக்கும் அரிய பெரிய நூல்களை நாம் ஆராய்ந்து அறிந்து அநுபவியாது வாளா நொந்து காலம் போக்கல்! ஆத லால் முற்கூறிய உத்தம வித்துவான்களைப் பின்றொடர்ந்து நம் முன்னோர் ஈட்டிய பொக்கிஷங்களைச் சோதனைசெய்து தமிழராகப் பிறந்த யார்க்கும் உரிய பூர்வார்ஜித கல்விப்பொருளை க்ஷேமப் படுத்தி யநுபவிக்க முயல்வது முக்கியமான முதற்கடமையாம்.

3. பூர்வார்ஜித தனம் எவ்வளவு பெரிதாக இருப்பினும் அதனைப் பாதுகாப்பதோடு ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கியன்ற அளவு உழைத்துச் சொற்பமாயினும் புதுவரும்படியைச் சம்பா தித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பொதுவான உலக நோக்க மாக இருப்பதால், முற்கூறிய முயற்சியோடு இரண்டாவதொரு கடன்பாடும் தமிழர் யாவருக்கும் விட்டுவிலகத் தகாததாகவே ஏற்படும். பூர்வார்ஜிதச் சிறப்பெல்லாம் பூர்வீகர்கள் சிறப்பு; அந்த அந்தத் தலைமுறையார்களுக்கு அவரவர்கள் தாமே ஈட்டிய பொருளளவும் சிறப்பே யொழிய வேறில்லை. அத்தலைமுறை யாரைப் பின்சந்ததியார் பேணுவதற்கும் அதுவே யொழிய வேறு குறியுமில்லை. ஆனதினால் எக்காலத்திலும் எவ்விஷயத்திலும் பூர்வீகர்களால் தங்களுக்குச் சித்தித்திருப்பவற்றை ஒவ்வொரு தலைமுறையாரும் பாதுகாப்பதுமன்றித் தங்களாற் கூடிய அள வும் அபிவிருத்தி பண்ணவும் கடமைபூண்டவர்க ளாகின்றார்கள். ‘பூர்வார்ஜிதம் மிகவும் பெரிதாயிருக்கின்றதே! நம் முயற்சியால் எத்தனைதான் சம்பாதிப்பினும் நமது பூர்வார்ஜிதத்தின்முன் அது

ஒரு பொருளாகத் தோற்றுமா' என மனந்தளர்ந்து கைசோர் வார்க்கு அவர் பூர்வார்ஜிதப் பெருமையே கேடு விளைவிப்பதாக வன்றோ முடியும்? அந்தோ! இக்கேட்டிற்கோ நம் முன்னோர் நமக்காக வருந்தி யுழைத்துப் பொருளீட்டி வைக்கின்றார்கள்! பிதிர்களாய் நிற்கும் அம் முன்னோர் இவ்விபரீத விளைவைக் கண்டால் நம்மை எங்ஙனம் வாழ்த்துவர்? இக்கூறிய உண்மை செல்வப் பொருளுக்கன்றி கல்விப் பொருளுக்கும் ஒரு குடும்பத்துள் வந்த ஒருவனுக்கன்றி ஒரு தேசத்திற் பிறந்த ஒவ்வொரு தலைமுறையாருக்கும் ஒன்றுபோலவே பொருத்தமுடைய தாதலால்,

"குடிசெய்வ லென்னு மொருவற்குத் தெய்வ
மடிதற்றுத் தான்முந் துறும்."

என்னும் திருக்குறளை நம்பி நம்முன்னோர் யாதேனும் ஒரு வழியில் அபரிமிதமான சிறப்படைந்தா ராயின் நாமும் அவர் போலவே இயன்ற அளவும் முயன்று பெருமைபெறக் கருதுவ தன்றோ அம்முன்னோர்க்குரிய மக்கள் நாமெனப் முன்னிற்றற் கேற்ற முறைமை!

"தீங்கரும் பீன்ற திரள்கா லுளையலரி
தேங்கமழ் நாற்ற மிழந்தா அங்—கோங்கு
முயர்குடி யுட்பிறப்பி னென்னும் பெயர்போறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை."

ஆதலால் அருமையாகிய பூருவநூல்களைப் பாதுகாத்துப்பயின்று வருதலாகிய முதற்கடமையோடு அவ் வழியே முயன்று அந்த அந்தக் காலநிலைக் கேற்றவாறே புது நூல்களை இயற்ற முயலுதல் தமிழ்நாடென்னும் உயர்குடியிற் பிறக்கும் ஒவ்வொரு தலைமுறை யாருக்கும் உரித்தான இரண்டாம் கடமையாய் ஏற்படுகின்றது.

4. மேற்கூறிய இரண்டாம் கடமையைச் சிரமேற்கொண்டு தமிழோர் என்னும் பெரிய குடும்பத்துள்ளே தற்காலத்துள்ள தலைமுறையாருட் கல்வி கேள்வி அறிவு முதலிய யாவற்றுள்ளும் கனிஷ்டனாகிய சிறியேன்,

"இசையா தெனினு மியற்றியோ ராற்ற
லசையாது நிற்பதா மாண்மை:"

என்னும் முதுமொழியைக் கடைப்பிடித்து நவீனமான பல வழிகளுள்ளும் என் சிறு மதிக்கேற்றதோர் சிறுவழியிற் சில

காலம் முயன்று வடமொழி முதலிய பாஷைகளிலுள்ள நாடக ரீதியைப் பின்றொடர்ந்து இயற்றிய "மனோன்மணீயம்" என்னும் இந்நாடகம், பூர்விக இலக்கியங்களுடன் சற்றேனும் உவமிக்க இயையாதெனினும், ஆஞ்சநேயராதி வான்ர வீரர்கள் சேதுபந் தனஞ் செய்யுங் காலத்தில் கடனீரிலே தோய்ந்து மணலிற் புரண்டு அம்மணலைக் கடலில் உகுத்த சிறு அணிற்பிள்ளையின் நன்முயற்சி அங்கீகரிக்கப்பட்டவாறே, கல்வி கேள்வியால் நிறைந்த இத்தலை முறைச் சிரேஷ்டர் அங்கீகரித்து எனது இச்சிறு முயற்சியும் தமிழ் மாதாவுக்கு அற்பிதமாம்படி அருள்புரியா தொழியார் என நம்பிப் பிரகடனம் செய்யப்படுகின்றது.

5. இந்நாடகம் வடமொழி ஆங்கிலேயம் முதலிய பாஷைகளில் உள்ள நாடக வழக்கிற் கிசையச் செய்திருப்பதால் இதனுள் ளடங்கிய கதை அங்கங்கே நடந்தேறும் சம்பாஷணைகளாலும் அவாய்நிலைகளாலும் கோவைப் படுத்தி யறிந்துகொள்ள வேண்டியதா யிருக்கின்றது. இக்கதை புதிதாக இருப்பதினால் அவ்விதம் கோவைப் படுத்தி யறிந்துகொள்ளுவோர்க்கு அநுகூலமாகச் சுருக்கி ஈண்டுக் கூறப்படுகின்றது.

கதாசங்கிரகம்

6. முற்காலத்தில் மதுரைமாநகரில் ஜீவகன் என ஒரு பாண்டியன் அரசு புரிந்து வந்தான். அவன் பளிங்குபோலக் களங்கமில்லாத நெஞ்சினன். அவன் மந்திரி குடிலன் என்பவன், ஒப்பற்ற சூழ்ச்சித் திறமை யுடையவனாயினும், முற்றும் தன்னயமொன்றே கருதும் தன்மையனா யிருந்தான். அதனால் அரசனுக்கு மிகவும் உண்மையுடையவன்போல நடித்து அவனை எளிதிலே தன் வசப்படுத்திக்கொண்டான். அங்ஙனம் சுவாதீனப் படுத்திய பின்பு, தன் மனம் போனபடி யெல்லாம் அரசனை யாட்டித் தன் செல்வமும் செல்வாக்கும் வளர்த்துக்கொள்ளத் தொன்னகராகிய மதுரை இடங்கொடாதெனஉட்கொண்டு அந்நகரின்மேற் பாண்டியனுக்கு வெறுப்புப் பிறப்பித்து, திருநெல்வேலியென்னும் பதியிற் கோட்டை கொத்தளம் முதலியன இயற்றுவித்து, அவ்விடமே தலைநகராக அரசன் இருந்து அரசாளும்படி செய்தான். முதுநகராகிய மதுரை துறந்து கெடுமதியாளனாகிய குடிலன் கைப்பட்டு நிற்கும் நிலைமையால் ஜீவகனுக்கு

யாதுவிளையுமோ என இரக்கமுற்று அவனுடைய குலகுருவாகிய சுந்தரமுனிவர் அவனுக்குத் தோன்றாத்துணையா யிருந்து ஆதரிக்க எண்ணித் திருநெல்வேலிக் கருகிலுள்ள ஒரு ஆச்சிரமம் வந் தமர்ந்தருளினர். முனிவர் வந்து சேர்ந்தபின் நிகழ்ந்த கதையே இந்நாடகத்துட் கூறப்படுவது.

7. முனிவர் எழுந்தருளியிருப்பதை யுணர்ந்து ஜீவகன் அவரைத் தன் சபைக்கழைப்பித்து, தனது அரண்மனை கோட்டை முதலியனவற்றைக் காட்டி அவை சாசுவதம் என மதித்து வியந்துகொள்ள, அவ்விறுமாப்பைக் கண்ணுற்ற முனிவர், அவற்றின் நிலையாமையைக் குறிப்பாகக் கூறியும் அறியாதொழிய, அவன் குடும்பத்திற்கும் கோட்டை முதலியவற்றிற்கும் க்ஷேமகர மாகச் சில கிரியாவிசேஷம் செய்யும்பொருட்டு அவன் அரண் மனையில் ஓரறை தம் சுவாதீனத்து விடும்படி கேட்டு, அதன் திறவுகோலை வாங்கிக்கொண்டு, தம் ஆச்சிரமம் போயினர். ஜீவக வழுதிக்குச் சந்ததியாக மனோன்மணி என்னும் ஒரே புத்திரிதான் இருந்தனள். அவள் அழகிலும் நற்குண நற்செய்கைகளிலும் ஒப்புயர்வற்றவள். அவளுக்கு அப்பொழுது வயது பதினறாக இருந்தும், அவள் உள்ளம் குழந்தையர் கருத்தும் துறந்தோர் நெஞ்சும்போல யாதொரு பற்றும் களங்கமு மற்று நின்மல மாகவே யிருந்தது. அவளுக்கு உற்றதோழியாக இருந்தவள் வாணி. இவள் ஒழுக்கம் தவறா உளத்தள்; தனக்கு நன்றெனத் தெள்ளிதில் தெளிந்தவையே நம்புந் திறத்தள். அல்லனவற்றை யகற்றும் துணிபுடையள். இவ்வாணி நடராஜனென்ற ஒரு அழகமைந்த ஆனந்த புருஷனை யறிய அவர்களிருவர் உள்ளமும் ஒருவழிப் படர்ந்து காதல் நேர்ந்தது. அதற்குமாறாக, இவ் வாணியினது பிதா மிகப்பொருளாசை யுடையோனாதலால், குடிலனுடைய மகன் பலதேவன் என்னும் ஒரு துன்மார்க்கனுக் குத் தன் மகளை மணம்புரியில், தனக்குச் செல்வமும் கௌரவமும் உண்டாமென்ற பேராசைகொண்டு அவ்வாறே அரசன் அநுமதி பெற்று விவாகம் நடத்தத் துணிந்தனன். அதனால் வாணிக்கு விளைந்த சோகம் அளவற்றதா யிருந்தது. இச்சோகம் நீங்க மனோன்மணி பலவாறு ஆறுதல் கூறும் வழக்கமுடையளா யிருந்தாள். இவ்வாறிருக்கும்போது முனிவர் கோட்டை காண வந்த நாளிரவில் ஈடுமெடுப்புமற்ற சேரதேசத் தரசனாகிய

புருடோத்தமவர்மனைப் பூருவகரும பரிபாகத்தால் மனோன்மணி கனக்கண்டு மோஹம் கொள்ள அவட்குக் காமசுரம் நிகழ்ந்தது. அச்சுரம் இன்னதன்மையதென்றுணராது வருந்தும் ஜீவகனுக்குத் தெய்வகதியாய்த் தம் அறைக்கு மறுநாட்காலமே வந்த முனிவர் மனோன்மணி நிலைமை காமசுரமே எனக் குறிப்பாலுணர்ந்து அவள்நோய் நீங்கு மருந்து மணவினையே எனவும் அதற்கு எவ்விதத்திலும் பொருத்தமுடையோன் சேரதேசத்துப் புருடோத்தமனே யெனவும் அவ்வரசனது கருத்தினை நன்குணர்ந்து அம் மணவினை எளிதில் முடிக்க வல்லோன் நடராஜனே யெனவும் உபதேசித்தகன்றார். வாணியினது காதலனாகிய நடராஜன்மேல் அவள்பிதா ஆரோபித்திருந்த அபராதங்களால் வெறுப்புக்கொண்டிருந்த பாண்டியன் அக் குருமொழியை உட்கொள்ளாதவனாய்க் குடிலனுடைய துன்மந்திரத்தை விரும்பினன். குடிலனோ, தன்னயமே கருதுவோனாதலால், சேரதேசத் தரசன் மருமகனாக வருங்காலத்தில் தன் சுவாதந்தரியத்திற்கு எங்ஙனம் கெடுதி வருமோ என்ற அச்சத்தாலும் ஒருகால் தன்மகனாகிய பலதேவனுக்கே மனோன்மணியும் அவட்குரிய அரசாட்சியும் சித்திக்கலாகாதா என்ற பேராசையாலும் முனிவர் கூறிய மணத்தைத் தடுப்பதற்குத் துணிந்து, தொடக்கத்திற் பெண்வீட்டார் மணம் பேசிப்போதல் இழிவென்னும் வழக்கத்தைப் பாராட்டிப் புருடோத்தமன் மனக்கோள் அறிந்தே அதற்கு யத்தனிக்கவேண்டுமென்றும், அப்படி யறிதற்குப் பழைய சில விவாதங்களை மேற்கொண்டு ஒரு தூது அனுப்பவேண்டுமென்றும் அப்போது கலியாணத்திற்குரிய சங்கதிகளையும் விசாரித்துவிடலாமென்றும் ஒரு சூது கூற அதனை யரசன் நம்பி, குடிலன்மகன் பலதேவனையே இவ்விஷயத்திற்குத் தூதனாக அனுப்பினான்.

8. சேரதேசத்திலோ புருடோத்தமன் தனக்குச் சிலநாளாக நிகழ்ந்துவரும் கனாக்களில் மனோன்மணியைக் கண்டு காமுற்று அவள் இன்னாளென வெளிப்படாமையால் மனம் புழுங்கி யாருடனேனும் போர்நேர்ந்தால் அவ்வாரவாரத்திலாயினும் தன் மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் கனவொழியாதா வென்ற நோக்கமுடனிருக்கும் சந்தியாக இருந்தது. அதனாற் பலதேவன் சென்று தன் பிதா தனக்கு இரகசியமாகக் கற்பித்தனுப்பியபடி சேரன் சபையில் அகௌரவமான துர்வாதம் சொல்லவே புரு

டோத்தமன் கோபம் கொண்டு போர்க்கோலம்பூண்டு பாண்டி நாட்டின்மேற் படையெடுத்துப் புறப்பட்டான். அச்செய்தி யறிந்து ஜீவகனும் போருக்கு ஆயத்தமாகவே இருபடையும் திருநெல்வேலிக் கெதிரிலே கைகலந்தன. அப்படிப் போர் நடக்கும்போது பாண்டியன் சேனையின் ஒரு வியூகத்திற்குத் தலைவனாக இருந்த பலதேவனை அவன் கீழிருந்த ஒருசேவகன் தன் வேலாலே தாக்க, அதனால் அவன் மூர்ச்சிக்கவும் படை முழுதும் குழம்பவும் சங்கதி ஆயிற்று. அப்படித் தாக்க நேரிட்ட காரண மேதென்றால், பலதேவன் களவுவழிக் காமம் துய்க்கும் துன்மார்க்கனாதலால் அப்படைஞனது சகோதரியைக் கற்பழித்துக் கெடுத்துவிட்டதுபற்றி யுண்டான வைரமே என்பது, படைஞன் வேலாற் பலதேவனைத் தாக்கியபொழுது கூறிய வன்மொழியாலும் அவன் தங்கைக்கு அரண்மனையினின்றும் பலதேவன் திருடிப் பரிசாக அளித்த ஒரு பொற்றொடி அவன் கையில் அக்காலம் இருந்தமையாலும் வெளிப்படுகின்றது. படைநியதி கடந்த அச்சேவகனை யருகுநின்ற வீரர் அக்கணமே கொன்றுவிட்டார்கள். பலதேவனும் மூர்ச்சை தெளிந்துகொண்டான். ஆயினும் படையிற் பிறந்த குழப்பம் தணியாது பெருகிவிட்டதனால் பாண்டியன் சேனை சின்னபின்னப்பட்டுச் சிதறுண்டு ஜீவகன் உயிர்தப்புவதும் அரிதாகும்படி தோல்வி நேர்ந்தது. சத்தியவாதியாகிய நாராயணன் என்னும் ஒரு சுத்தவீரன் அக்காலம் வந்து உதவி செய்யாவிடில் அப்போர்க்களத்தில் ஜீவகன் மாண்டேயிருப்பன்.

9. இந்நாராயணன் யாரென்றால் நடராஜனுடைய நண்பன். இவன் குடிலனுடைய சூதுகள் தெரிந்தவன். அரசன் நிந்தித்துத் தள்ளினும் அவனைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு அவனை விட்டு நீங்காது மதுரையினின்றும் அவனோடு தொடர்ந்து வந்த பரோபகாரி. குடிலன் இவன் திறமும் மெய்ம்மையும் அறிந்துளானாதலால், இந்நாராயணன் போர்முகத்திருக்கில், தான் எண்ணியபடி ஜீவகனுயிருக்குக் கேடுவரவொட்டான் எனக் கருதி, சண்டையாரம்பிக்கு முன்னமே அவனைக் கோட்டைக்காவலுக்காக நியமித்தனுப்பினான். ஆயினும் போர்க்களமே கண்ணாக இருந்த நாராயணன் சேனையிற் குழப்பம் பிறந்தது கண்டு சில குதிரைப் படைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு திடீரென்று பாய்ந்துசென்று

அரசனையும் எஞ்சின சேவகரையும் காப்பாற்றிக் கோட்டைக்குட் கொண்டுவந்து விடுத்தான். சுத்தவீரனாகிய அரசன் இங்ஙனம் தான் பகைவருக்கு முதுகிட்ட இழிவை நினைந்து நினைந்து துக்கமும் வெட்கமும் தூண்டவே தற்கொலைபுரிய யத்தனிக்கும் எல்லை நாராயணன் மனோன்மணியது ஆதரவின்மையை அரசனுக்கு நினைப்பூட்டி அக்கொடுந் தொழிலிலிருந்து விலக்கிக் காத்தான். அவனது நயவுரையால் அரசன் ஒருவாறு தெளிவடைந்திருக்கும் போது சேரன்விடுத்த ஒரு தூதுவன் வந்து, ஒருகுடம் தாமிர வர்ணிநீரும் ஓர் வேப்பந்தாரும் போரிலே தோற்றதற்கு அறிகுறியாகக் கொடுத்தால் சமர் நிறுத்துவதாகவும், அன்றேல் மறுநாட்காலையிற் கோட்டை முதலிய யாவும் வெற்றிடமாம்படி தும்பை சூடிப் போர்முடிப்பதாகவும் கூறினான். போரில் ஒருமுறை தான் புறங்கொடுத்த புகழ்க்கெடுதியை உயிர் விடுத்தேனும் நீக்கத் துணிவுகொண்ட ஜீவகன் அதற்குடன்படாமல் மறுத்துவிட்டு, பின்னும் சமருக்கே யத்தனித்துத் தனது அரண்களைச் சோதித்து நோக்குங்கால் அவை ஒருநாள் முற்றுகைக்கேனும் தகுதியற்றபடி அழிந்திருப்பதைக் கண்ணுற்று, அவ்வளவாகத் தன் படைமுற்றும் தோற்க நேரிட்ட காரணம் குடிலனோடு வினவ லாயினான். தன் கருத்திற் கெதிராக அரசனைக் காப்பாற்றி வரும் நாராயணன்மேற் றனக்குள்ள பழம்பகை முடிக்க இதுவே தருணம் எனக் கண்டு அரண் காவலுக்கு நியமிக்கப்பட்ட நாராயணன் காவல் விடுத்துக் கடமை மீறி யுத்தகளம் வந்ததே காரணமாகக் காட்டிக் கோப மூட்டிப் படையிற் பிறந்த குழப்பத்திற்கு ஏதுவாகப் பலதேவனை ஒரு சேவகன் வேலாற் றாக்கினதும் தெரிவித்து, அதுவும் வியூகத் தலைவனாக ஆக்கப்பெறாத பொறாமையால் நாராயணன் ஏவி விட்ட காரியமே எனவும் அத்தொழிலிற்குப் பரிசாக அவன் அரண்மனையினின்றும் திருடிக்கொடுத்ததே அவன் கையிலிருந்த அரண்மனை முத்திரை பொறித்த பொற்றொடி எனவும் குடிலன் ஒரு பொய்க் கதை கட்டி அதனை அரசன் நம்பும்படி செய்தான். அவ்வாறே களவு கொலை ஆஞ்ஞாலங்கனம் முதலிய குற்றங்களை நாராயணன்மேற் சுமத்தி அவற்றிற்காக அவனைக்கழுவேற்றும்படி விதியும்பிறந்தது.

10. இத்தருணத்தில் சுந்தரமுனிவர் அத்தியந்த ஆவசிகமான ஓர்ரகசியாலோசனைக்கு அரசனை யழைப்பதாகச் செய்தி

வந்தமையால் நாராயணனை அவ்விதிப்படி கழுவேற்ற வில்லை. முனிவர் இப்போது வந்த காரணம் என்ன வென்றால், ஜீவகன் குடிலன் வசத்தனாய் நெல்வேலிக் கோட்டையே சாசுவத மென இறுமாந் திருந்தமை கண்டு பரிதாபம் கொண்டு, தமக்கென இரந்து வேண்டிக் கொண்ட அறைமுதல், தம தாச்சிரமவெளிவரையும், [redacted]காலோபயோகமாக அதிரகசியமான ஒரு சுருங்கையுழைத் துச் சமைத்துக்கொண்டு, பற்றுக்கோடற்று நின்ற ஜீவகனையும் அவன் மகளையும் கேடுற்ற கோட்டையினின்றும் தமது ஆச்சிரமத் திற்கு அச்சுருங்கைவழி யழைத்துச் செல்ல வுன்னியே சுந்தரர் இத்தருணம் எழுந்தருளினர். கோட்டையின் நிலையாமை யுணர்ந் தும் அதின்மேல் வைத்த அபிமானம் ஒழியாமையால் அஃதுடன் தான் முடியினும் இன்னும் ஒருமுறை போருக் கஞ்சிப் புறங் கொடுத்தல் தகாதென ஜீவகன் துணிந்து மறுக்க, மனோன்மணி, பாண்டியர் குலத்திற்கு ஏக சந்ததியாக இருப்பதனால் மற்றையர் எக்கேடுறினும் அவளையேனும் காப்பாற்றுதல் தம் கடமை யென ஒருதலையா ஒறுத்து முனிவர் கூற, மன்னவன் அங்ஙனம் இயைந்து நடுநிசியில் முனிவரோடு தன் மகளை ஆச்சிரமம் அனுப் புவதாக ஒப்புக்கொண்டான். முனிவரும் சம்மதித்து அகன்றார். உடனே நிசாமுகம் தோன்றிற்று. தன் அருமை மகளைப் பிரியும் வருத்தம் ஒருபுறமும் பிரியாதிருக்கில் அவட்குண்டாம் கெடுதியைக் குறித்த அச்சம் மற்றொரு புறமுமாக ஜீவகன் சித்தத்தைப் பிடித் தலைக்கக் கலக்கமுற்று, குருமொழியிலும் ஐயம் பிறந்து, குடி லனை வரவழைத்து, முனிவர் அதிரகசியமாகக் கூறிய சுருங்கை முதல் சகல சங்கதியும் தெரிவித்து அவனது அபிப்பிராயம் உசா வுவா னாயினன். அதற்கு அப்பாதகன் இதுவே தன் மனக்கோள் நிறைவேற்றற்குரிய காலமெனத் துணிந்துகொண்டு மனோன் மணியை யிடம்பெயர்ப்பது தற்கால நிலைமைக்கு எவ்விஷயத்தி லும் உத்தம மெனவும், ஆயினும் மணவினை முடியா முன்னம் அனுப்புதலால், கன்னியாகிய அவளுக்குப் பழிப்புரைக் கிடமா வதே யல்லால் அரசனுக்குச் சற்றும் சித்த சமாதானத்திற் கிட மில்லை யெனவும் அவன் நெஞ்சில் சஞ்சலம் விளைவித்து, ஜீவகன் தானாகவே பலதேவனுக்கு மனோன்மணியை அன்றிரவே கலியா ணம் செய்துகொடுத்து முனிவர் ஆச்சிரமத்திற்கு மகளையும் மரு மகனையும் சேர்த்து அனுப்புவதாகத் துணியும்படி தூண்டி விட்டு,

தான் நெடுங்காலமாகக் கொண்டிருந்த அபிலாஷத்தைப் பூர்த்திப் படுத்திக் கொண்டான்.

11. ஆயினும் அவ்வளவோடு நில்லாமல், தன்னை யறியாமல் முனிவர் வகுத்த கள்ளவழியைக் கண்டறிய வேண்டு மென்று விருப்புற்று, அது அவர் வந்த அன்றே தமக்காகப் பெற்றுக் கொண்ட அறைக்குச் சம்பந்தப் பட்டிருப்பதே இயல் பென ஊகித்து, அவ்வறையிற் சென்று நோக்கி அச்சுருங்கையைக் கண்டு பிடித்து அவ்வழியே போய் வெளியேறிப் பார்க்குங்கால், சத்துரு பாசறை அருகே தோன்றிற்று. அன்று பகலில் தன் மகனுக்குச் சண்டையில் நேரிட்ட மோசடி போலத் தனக்கும் இனி வரக் கிடக்கும் கொடும் போரில் உட்பகையாலோ வெளிப் பகையாலோ யாதேனும் அபாயம் நேரிட்டுவிடலா மென்ற பயத் தாலும், மனோன்மணி விவாகம் எப்படியும் அன்றிரவே நடந்தேறு மென்ற துணிவாலும், நடந்தேறில் ஜீவகனது பிரீதியால் சித்திக்கத் தக்கது வேறொன்று மில்லை யென்ற உறுதியாலும், கோட்டைக் குத் திரும்ப வேண்டு மென்ற எண்ணம் விடுபட, தான் வருந்திக் கண்டு பிடித்த கற்படையைச் சேரனுக்குக் காட்டி அவ்வழியே அவனை அழைத்துச் சென்று யாதொரு உயிர்ச் சேதத்திற்கு மிட மில்லாமல், பாண்டியனையும் அவன் கோட்டையினையும் சுலப மாகப் பகைவன் கையில் ஒப்பித்து விட்டால், ஒருகுடம் ஜலத்திற் கும் ஒரு பூமாலைக்குமாகச் சமரை நிறுத்தித் தன்னூருக்குத் திரும்ப எண்ணின சேரன், தன்னையே முடி சூட்டிச் சிங்காதனம் சேர்க்கா தொழிவனோ என்ற பேராசை பிடர்பிடித்துந்தவும் ஊழ்வலி யொத்துநிற்கவும் செய்ததினால், அத்துரோகியாகிய குடி லன் மெள்ள மெள்ளப் பாசறை நோக்கிப் போகவே, கனவில் மனோன்மணியினது உருவங்கண்டு காமுற்ற நாள் முதலாக யா தொன்றிலும் மனஞ் செல்லாதவனாய் இரவெல்லாம் நித்திரை யற் றுத் தனியே திரிந்து வருந்தும் புருடோத்தமனை நடுவழியிற் சந் தித்துக்கொண்டான். அதுவும் தனது பாக்கியக் குறியாகவே மதித்து மகிழ்ந்த குடிலன், எதிர்ப்பட்ட சேரனிடம் தனது துரோக சிந்தனையை வெளிப்படுத்த, தன்னயங் கருதாச் சதுரனா கிய புருடோத்தமன், தனது சேவகரைக் கூவிக் குடிலன் காலிலும் கையிலும் விலங்கிடுவித்து "வீரமே யுயிராகவுடைய வஞ்சி வேந் தருக்கு வெற்றி யன்று விருப்பு, இவ்வித இராஜ துரோகிகளைக்

காட்டிக் கொடுத்து மாற்றலராகிய மன்னவரையும் இரக்ஷித்துப் பின்பு வேண்டுமேற் பொருது தமது வீரம் நாட்டலேயாம்" என அவனுக்கு விடை கூறி, அவன் கூறிய சுருங்கை வழியே ஜீவகன் சபைக்கு வழிகாட்டி வரும்படி கட்டளை யிட்டான். இம்மொழி கேட்ட பாவி இடியொலி கேட்ட பாம்புபோலத் திடுக்கிட்டுத் திகைத்து நின்றான். ஆயினும் தானிட்ட கட்டளை மீறில் சித்திர வதையே சிக்ஷையா மென்று சேரன் சினத்துக் கூற, அதற்கு அஞ்சி அவ்வாறே கற்படைக்கு வழிகாட்டி நடப்பா னாயினன்.

12. இப்பால் ஜீவகன் தன் மகளைப் பலதேவனுக்கு மணஞ் செய்வித்து இருவரையும் முனிவர் ஆச்சிரமம் அனுப்புவதே தகுதி யெனத் தெளிந்தவாறே அச் செய்தியை மனோன்மணிக் கறிவிக்க அது அவள் செவிக்குக் காய்ச்சின நாராசம்போ லிருந்ததாயினும் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த ஆபத் காலத்தை நன்குணர்ந்து அவனுக் கேற்றபடி நடந்து அவனைத் தேற்றுவதே தற்கால நிலைக்கேற்ற தனது கடமைப்பாடெனத் தெளிந்து அங்ஙனம் ஒப்புக்கொண் டது மன்றி, தன்பாடு எங்ஙனம் ஆயினும் தன்னைச் சார்ந்தவர் சுகத்தைப் பாராட்டும் பெருங்குணத்தால், காதல் கொண்டிருக் கும் வாணி, தன் கருத்திற் கிசைய நடராஜனை மணஞ் செய்து கொள்ளவும், நெடுங்காலமாகத் தன் குடும்ப ஊழியம் தலைக் கொண்டு நின்ற நாராயணன் செய்த தவறு யாதே யாயினும் அத னைப் பொறுத்து அவனைச் சிறை விடவும் தன் பிதாவினிடம் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டனள். அப்படியே ஜீவகன் அனு மதி கொடுத்து அகமகிழ்ந்து மணவினைக் காயத்தம் செய்யவே, நடுநிசி சமீபிக்க முனிவரும் நடராஜனும் வந்து சேர்ந்தார்கள். தாம் போய் மீளுவதற்குள்ளாகக் குடிலன் செய்த துராலோசனை யும் அதற்குடன்பட்ட மன்னவனுடைய ஏழைமையும் கருணை விலாசம் இருந்தமையும் கண்டு வியந்து அரசன் நிச்சயித்த வண் ணமே நடத்தச் சுந்தரர் இசைந்தார்.

13. கற்படைக் கருகில் உள்ள மணவறையை விவாக முகூர்த் தத்திற் கிசைந்தவாறு அலங்கரித்து, அதில் குடிலன் ஒழிய மற்ற மந்திரி பிரதானிகளுடன் முனிவர் ஜீவகன் நடராஜன் பலதேவன் நாராயணன் முதலிய அனைவரும் கூடிக் குடிலன் வரவிற்குச் சற்று எதிர்பார்த்திருந்தும் வரக் காணாமையால் மணவினைச் சடங்குகள் தொடங்கி, பலதேவனுக்கு மாலை சூட்ட மனோன்மணியை வர

வழைக்கும் எல்லை, குடிலன் வழிகாட்டக் கற்படை வழி வந்த புருடோத்தமனும் முனிவ ரறையில் வந்து சேர்ந்து அடுத்த அறை யாகிய மணவறையில் நடக்கும் ஆகோஷம் என்ன வென்று நோக்கவே, தன் திரைவிட்டு, வெளிவந்து பலதேவ னெதிரே மண மாலையும் கையுமாய் சித்திரப் பிரதிமை போல உணர்வற்றுச் செய லற்று நின்ற தன் காதலியாகிய மனோன்மணியைக் கண்ணிரண்டுங் களிக்கக் காணலும், பள்ளத்துட் பாயும் பெரு வெள்ளம்போல் அவாப்பெருகி யீர்த்தெழ, திடீரென்று கடிதிற் குதித்து யாரும் அறியாது சபையுட் புகுந்து கையற்ற சோகத்தால் மன மிறந்து நின்ற மனோன்மணி தன் கண்முன் சென்று நின்றனன். தன் னுள்ளத் திருந்த தலைவன் இங்ஙனம் பிரத்தியக்ஷப்படலும் அக் கணமே ஆனந்த பரவசப்பட்டு மனோன்மணி, தான் கைக்கொண்ட மணமாலையை அவன் கழுத்தொடு சேர்த்துத் தற்போத மிழந்து அவன் தோண்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சை யாயினள். இங்ஙனம் அயலான் ஒருவன் சபையுட் புகுந்ததும் மனோன்மணி அவனுக்கு மாலை சூட்டி மூர்ச்சித்ததும் கண்டு ஜீவகனுதியர் திடுக்கிட்டுச் சூதெனக் கருதிப் பொருதற் கெழுங்கால், சுந்தரமுனிவர் கை யமைத்துச் சமாதானம் பிறப்பிக்கப் புருடோத்தமன், குடிலன் தன்னிடத்தில் வந்து கூறிய துரோகச் சிந்தனையும் தான் அதற் கிசையாது அவனையே கால் யாப்பிட்டு ஜீவகனிடம் ஒப்புவிக்கக் கொணர்ந்தமையும் கூறிக் குடிலனை விலங்கும் காலுமாகச் சபைமுன் நிறுத்திவிட்டு, தனக்குயிர்நிலையா நின்ற மனோன்மணியுடன் தன் பாசஞ்றக்கு மீள யத்தனிக்கு மளவில், சுந்தரமுனிவர் ஆஞ்ஞை யால் ஜீவகன் மனந்தெளிந்து மகளையும் மருமகனையும் வாழ்த்த அதுகண்ட யாவரும் கண்படைத்த பெரும் பயனடைந்து அருட் டிறம் புகழ்ந்து ஆனந்தம் அடைந்தனர்.

14. இதுவே இந்நாடகத்துள் வரும் கதையின் சுருக்கம். இக்கதையை வேண்டுழி வேண்டுழி விரித்து ஆங்கிலேய நாடக ரீதி யாக ஜீவகனுதியாகிய கதா புருஷர்களுடைய குணாதிசயங்கள் அவர் அவர் வாய்மொழிகளால் வெளிப்படும்படி செய்திருப்பது மன்றி, "வாழ்த்து வணக்கத்துடன்" தொடங்கி, "நாற் பொருள் பயக்கும் நடை." யினைக் கூடிய அளவும் தழுவி, "தன்னிகரில்லாத் தலைவனையும்" தலைவியையும் உடைத்தாய், "மலைகடலுடு வளநகர் பருவம் இருசுடர்த் தோற்றம்" என்றின்னனவும் பிறவும் ஏற்

புழிப் புனைந்து, "நன்மணம் புணர்தலே" முடிவாகக் கொண்டு, "மந்திரம் தூது செலவிகல் வென்றி" எனச் சந்தியிற் றொடர்ந்து, "அங்கம் களம்" என்னும் பாகுபாடுடைத்தாய் நிற்கும் இந் நாடகத்தில் தமிழ்க் காவிய வுறுப்புகள் பற்பல ஆங்காங்கு வருவித்திருப்பதும் அன்பொடு பார்ப்போர் கண்ணுக்குப் புலப்படலாம்.

15. இல்லறம் துறவறம் பத்தி ஞான முதலிய மோக்ஷ சாதனங்கள் பொருத்தமுடைய சந்திகளில் வெளிப்படையாக அமைந்திருப்பதுமல்லாமல் இக்கதையினையே ரூபகமாலாலங்காரமாகக் கருதில், தத்துவ சோதனை செய்யும் முமுக்ஷுக்களுக்கு அனுகூலமாகப் பலிக்கவும் கூடும். அப்படி உருவக மாலையாகக் கொள்ளுங்கால், ஜீவகனைச் சார்போதமான ஜீவாத்மா ஆகவும், அவனைத் தன் வசப்படுத்தி யாட்டுவித்த குடிலனை மாயா சக்தியாகவும், மனோன்மணியை ஜீவாத்மாவின் பரிபக்குவ காலத்துதிக்கும் முத்திக்குரிய உத்தம பாகமான சுத்த தத்துவமாகவும், அவள் தோழி வாணியைப் புத்திதத்துவமாகவும், அவள் காதலனாகிய நடராஜனை ஞானதாதாவான உபாசனா மூர்த்தியாகவும், புருடோத்தமனை அனுக்கிரஹ சக்தியாகவும், சுந்தரமுனிவரைக் கருணாநிதியாகிய ஞானாசாரியராகவும், ஜீவகனுக்குத் தலைநகராகக் கூறிய முத்திபுரம் என்னும் மதுரையை ஜீவாத்மா வுதித்தொடுங்கும் மூலஸ்தானமாகவும், அவனும் குடிலனும் சேர்ந்து கட்டிய நெல்வேலிக் கோட்டையை மாயாகாரியமான அன்னமயாதி பஞ்சகோசத்தாலமைந்த சரீரமாகவும், அதிலிருந்து மனோன்மணி கண்ட கனவைச் சுத்தாந்தக்கரண ஜநிதமான பரோக்ஷ ஞானமாகவும், சேரதேசத்தில் புருடோத்தமன் கண்ட கனவை பரமபசுபதியான ஈசுவரனது அருளின் ஸ்புரணமாகவும், மனோன்மணியும் புருடோத்தமனும் சந்திக்கக் காரணமாக முடிந்த முனிவர் கட்டிய சுருங்கையை பிரத்யக்ஷானுபூதிக் கேதுவான பாச விமோசன பந்தாவாகவும், பிறவும் இம் முறையே பாவித்து உய்த்துணர்ந்துகொள்ள வேண்டியது.

16. ஏறக்குறைய வாசக நடைக்குச் சமமான அகவற் பாவால் இந்நாடகம் பெரும்பாலும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறதினால் ஒருவர் மொழியாக வரும் ஒரு வரியில் அகவல் அடியும் முடியா விடங்களில் அடுத்த வரியில் வரும் சீரோடு சேர்த்து ஆசிரிய அளவடி யாக்கி முடித்துக்கொள்க.

17. பலவேறு தொழில்களிடையிலும் பிணி கவலை யாதிகள் நடுவிலும் ஆங்காங்கு அகப்பட்ட அவகாசங்களிற் செய்யப்பட்டமையால் இந்நாடகத்துட் பல பாகங்கள் என் சிற்றறிவிற்கே திருப்தி தருவன அல்ல. ஆயினும் கல்விகேள்விகளிற் சிறந்த கனவான்கள் இக்கூறிய குறைவுகளைப் பாராட்டாது என்னை யிம் முயற்சிக்குத் தூண்டிவிட்ட நன்னோக்கத்தையே கருதி இந்நவீன நாடகத்தை அநாதரவு செய்யாது கடைக்கணித்து அருள் புரியப் பலமுறை பிரார்த்திக்கின்றேன்.

"பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி"

குரு சுந்தர சரணாலயம்.

ஓம்.

கடவுள் துணை.

மனோன்மணீயம்

பாயிரம்

கடவுள் வணக்கம்

நேரிசை வெண்பா

வேத சிகையும் விரிகலையும் மெய்யன்பர்
போதமும் போய்த்தீண்டாப் பூரணமே—பேதமற
வந்தெனை நீ கூடுங்கால் வாழ்த்துவர்யார் வாராக்கால்
சிந்தனையான் செய்ம்முறையென் செப்பு.

தமிழ்த் தெய்வ வணக்கம்

பஃறொழிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா.

இவை யிரண்டும் ஆறடித்தரவு.

நீராருங் கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழிலொழுகுஞ்
சீராரும் வதனமெனத் திகழ்பரத கண்டமிதில்
தக்கசிறு பிறைநுதலுந் தரித்தநறுந் திலகமுமே
தெக்கணமு மதிற்சிறந்த திராவிடநற் றிருநாடும்
அத்திலக வாசனைபோ லனைத்துலகு மின்பமுற
எத்திசையும் புகழ்மணக்க விருந்தபெருந் தமிழணங்கே. (க)

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் னிருந்தபடி யிருப்பதுபோல்
கன்னடமுங் களிதெலுங்குங் கவின்மலையா ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல வாயிடினும்
ஆரியம்போ லுலகவழக் கழிந்தொழிந்து சிதையாவுன்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த்துதுமே. (உ)

இவை பன்னிரண்டும் தாழிசை.

கடல்குடித்த குடமுனியுன் கரைகாணக் குருநாடில்
தொடுகடலை யுனக்குவமை சொல்லுவதும் புகழாமே. (க)

ஒருபிழைக்கா அரனார்முன் னுரையிழந்து விழிப்பாரேல்
அரியதுன திலக்கணமென் றறைவதுமற் புதமாமே. (உ)
சதுமறையா ரியம்வருமுன் சகமுழுது நினதாயின்
முதுமொழிநீ யநாதியென மொழிகுவதும் வியப்பாமே. (ங)
வேகவதிக் கெதிரேற விட்டதொரு சிற்றேடு
காலநதி நினைக்கரவாக் காரணத்தி னறிகுறியே. (ச)
கடையூழி வருந்தனிமை கழிக்கவன்றோ அம்பலத்துள்
உடையாருன் வாசகத்தி லொருபிரதி கருதினதே (ரு)
தக்கவழி விரிந்திலகுஞ் சங்கத்தார் சிறுபலகை
மிக்கநலஞ் சிறந்தவுன்றன் மெய்ச்சரித வியஞ்சனமே. (சு)
வடமொழிதென் மொழியெனவே வந்தவிரு விழியவற்றுள்
கெடுவழக்குத் தொடர்பவரே கிழக்கொடுமேற் குணாரரே. (எ)
வீறுடைய கலைமகட்கு விழியிரண்டு மொழியானால்
கூறுவட மொழிவலமாக் கொள்வர்குண திசையறியார். (அ)
கலைமகடன் பூர்வதிசை காணுங்கா லவள்விழியுள்
வலதுவிழி தென்மொழியா மதியாரோ மதியுடையார். (கூ)
பத்துப்பாட் டாதிமனம் பற்றினர் பற்றுவரோ
எத்துணையும் பொருட்கிசையு மிலக்கணமில் கற்பனையே. (கo)
வள்ளுவர்செய் திருக்குறளை மறுவறநன் குணர்ந்தோர்கள்
உள்ளுவரோ மநுவாதி யொருகுலத்துக் கொருநீதி. (கக)
மனங்கரைத்து மலங்கெடுக்கும் வாசகத்தில் மாண்டோர்கள்
கனஞ்சடையென் றுருவேற்றிக் கண்மூடிக் கதறுவரோ. (கஉ)

எனவாங்கு

(தனிச்சொல்)

ஆசிரியச்சுரிதகம்

நிற்புகழ்ந் தேத்துநின் னெடுந்தகை மைந்தர்
பற்பலர் நின்பெரும் பழப்பணி புதுக்கியும்
பொற்புடை நாற்கவிப் புதுப்பணி குயிற்றியும்
நிற்பவர் நிற்க நீபெறும் புதல்வரில்
அடியேன் கடையே னறியாச் சிறியேன்
கொடுமலை யாளக் குடியிருப் புடையேன்

ஆயினு நீயே தாயெனுந் தன்மையின்
மேயபே ராசையென் மீக்கொள வோர்வழி
உழைத்தலே தகுதியென் றிழைத்தவிந் நாடகம்
வெள்ளிய தெனினும் விளங்குநின் கணைக்காற்கு
ஒள்ளிய சிறுவிர லணியாக்
கொண்மதி யன்பே குறியெனக் குறித்தே.

அவையஞ்சின நெஞ்சோடு கிளத்தல்

நேரிசை வெண்பா

அவைய வருளணைத்து மாட்டுமே னெஞ்சே
சுமைநீ பொறுப்பதெவன் சொல்லாய்—நமையுமிந்த
நாடகமே செய்ய நயந்தா லதற்கிசைய
ஆடுவம்வா நாண மவம்.

பாயிரம் முற்றிற்று.

வெண்பா	உ-க்கு அடி	8
கலிப்பா	க-க்கு அடி	49
ஆகப் பாயிரம் க-க்கு அடி		57

மனோன்மணீயத்தில்

வரும்

நாடக உறுப்பினர்கள்

ஜீவகவழுதி :	பாண்டி நாட்டரசன்.
குடிலன் :	ஜீவகனது முதல்மந்திரி.
சுந்தரமுனிவர் :	ஜீவகவழுதியின் குலகுரு.
நிஷ்டாபரர் : } கருணாகரர் : }	சுந்தரமுனிவரின் இரண்டு சீடர்கள்.
நடராஜன் :	... வாணியின் காதலன்.
நாராயணன் :	... ஜீவகனது துணைவன்.
பலதேவன் :	... குடிலன் மகன்.
சகடன் :	... வாணியின் தந்தை.
முருகன் :	... ஜீவகனதுபடைவீரருள் ஒருவன்.
புருடோத்தமவர்மன் :	... சேரதேசத் தரசன்.
அருள்வரதன் :	... சேரதேசத்துச் சேனாதிபதி.
மனோன்மணி :	... ஜீவகன் மகள்.
வாணி :	... மனோன்மணியின் தோழி.

சேவகர், படைவீரர், ஒற்றர், உழவர், செவிலித்தாய், தோழியர், நகரவாசிகள் முதலியோர்.

நாடகநிகழ்ச்சி : ... திருநெல்வேலியிலும் திருவனந்தபுரத்திலும்

உ

கடவுள் துணை

மனோன்மணீயம்

முதல் அங்கம்

முதற் களம்

இடம் : பாண்டியன் கொலுமண்டபம். காலம் : காலை.

சேவகர்கள் கொலுமண்டபம் அலங்கரித்து நிற்க.

[நேரிசை ஆசிரியப்பா]

முதற்சேவகன். புகழ்மிக அமைதரு பொற்சிங் காதனந்
திகழ்தர இவ்விடஞ் சேர்மின். சீரிதே.

௨-ம் சேவ, அடியிணை யருச்சனைக் காகுங் கடிமல
ரெவ்விடம் வைத்தனை ?

௩-ம் சேவ, ஈதோ ! நோக்குதி.

௪-ம் சேவ, அவ்விடத் திருப்பதென் ?

௩-ம் சேவ, ஆரம். பொறு ! பொறு !
விழவரு வீதியில் மழையொலி யென்னக்
கழைகறி களிறுகள் பிளிறுபே ரொலியும்,
கொய்யுளைப் புரவியின் குரத்தெழு மோதையும்,
மொய்திரண் முரசின் முழக்கு மவித்துச்
'சுந்தர முனிவா ! வந்தனம் வந்தனம்'
எனுமொலி யேசிறந் தெழுந்தது. கேண்மின் !

௨-ம் சேவ, முனிவ ரென்றிடிற் கனிவுறுங் கல்லும் !

௪-ம் சேவ, எத்தனை பத்தி ! எத்தனை கூட்டம் !
எள்விழற் கிடமிலை. யான்போய்க் கண்டேன் !

௩-ம் சேவ, உனக்கென் கவலை ? நினைக்குமுன் னோடலாம்.

முதற்சேவ, அரசனும் ஈதோ அணைந்தனன். காணீர் !

ஒருசா ரொதுங்குமின். ஒருபுறம்! ஒருபுறம்!

(ஜீவகன் வர)

யாவரும். (தொழுது) ஜய!ஜய! விஜயீ பவ ராஜேந்திரா!!

(சுந்தரமுனிவர், கருணாகரர், குடிலன்,
நகரவாசிகள் முதலியோர் வர)

ஜய!ஜய! விஜய! தவ ராஜேந்திரா!!

ஜீவகன். வருக! வருக! குருகிரு பாநிதே!
திருவடி தீண்டப் பெற்றவிச் சிறுகுடி
லருமறைச் சிகரமோ ஆலநன் னீழலோ
குருகுல விஜயன் கொடித்தேர்ப் பீடமோ
யாதென வோதுவன்? தீதற வாதனத்து
இருந்தரு ளிறைவ! என்பவ பாச
மிரிந்திட நின்பத மிறைஞ்சுவ லடியேன்.

(ஜீவகன் பாதபூசை செய்ய)

சுந்தரமுனிவர். வாழ்க! வாழ்க! மன்னவ! வருதுயர்
சூழ்பிணி யாவுந் தொலைந்து வாழ்க!
சுகமே போலும், மனோன்மணி?

ஜீவ, சுகம். சுகம்.

சுந்தர, இந்நக ருளாரும் யாவரும் க்ஷேமம்?

ஜீவ, உன்னரு ளுடையோர்க் கென்குறை? க்ஷேமம்.
கூடன் மாநகர் குடிவிட் டிப்பாற்
பீடுயர் நெல்லையில் வந்தபின் பேணி
அமைத்தன னிவ்வரண். இமைப்பறு தேவருங்
கடக்கரு மிதன்றிறங் கடைக்கண் சாத்தி
ஆசிநீ யருள நேசித்தேன் நனி.
எத்தனை புரிதா னிருக்கினு மெமக்கெலாம்,
அத்த! நின் னருள்போ லரணெது? குடில!
இவ்வழி யெழுந்தநம் மிறைவர், கடிபுரி
செவ்விதி னோக்கக் காட்டுக தெரிந்தே.

குடிலன், ஊன்வரு பெருநோய் தான்விட வடைந்த
அன்பரின் புறவிவ் வருளுருத் தாங்கி
வந்தருள் கிருபா சுந்தர மூர்த்தி!
நீயறி யாததொன் றில்லை: ஆயினும்,

உன்னடி பரவி யுரைப்பது கேண்மோ.
தென்பாண்டி நாடே சிவலோக மாமென
முன்வாத வூரர் மொழிந்தனர். அன்றியுந்
தரணியே பசுவெனச் சாற்றலு மற்றதிற்
பாதமே மடியெனப் பகர்வதுஞ் சாதமேல்,
பால்சொரி சுரைதென் பாண்டி யென்பது
மேல்விளம் பாதே விளங்கும். ஒருகா
லெல்லா மாகிய கண்ணுத லிறைவனும்
பல்லா யிரத்த தேவரும் பிறரும்
நிலைபெற நின்ற பனிவரை துலையின்
ஒருகலை யாக, உருவஞ் சிறிய
குறுமுனி தனியா யுறுமலை மற்றோர்
தலையாச் சமமாய் நின்றதேல், மலைகளில்
மலையமோ அலதுபொன் வரையோ பெரிது ?
சந்து செவிவழித் தந்த கங்கையும்,
பின்னொரு வாயசங் கவிழ்த்த பொன்னியும்,
வருந்திய தேவரோ டருந்தவர் வேண்ட,
அமிழ்திலுஞ் சிறந்த தமிழ்மொழி பிறந்த
மலையம்நின் றிழிந்து, விலையுயர் முத்தும்
வேழவெண் மருப்பும் வீசிக் காழகிற்
சந்தன டவியுஞ் சாடி வந்துயர்
குங்கும முறித்துச் சங்கின மலறுந்
தடம்பணை தவழ்ந்து, மடமயி லடம்பயில்
வளம்பொழில் கடந்து குளம்பல நிரப்பி,
யிருகரை வாரமுந் திருமக ளுறையுளாப்
பண்ணுமிப் புண்ணிய தாமிர வர்ணியும்,
எண்ணிடி லேயுமென் றிசைக்கவும் படுமோ ?
இந்நதி வலம்வர விருந்தநந் தொன்னகர்
பொன்னகர் தன்னிலும் பொலிவுறல் கண்டனை.
தொடுகட லோவெனத் துணுக்குறும் அடையலர்
கலக்கத் தெல்லையுங் கட்செவிச் சுடிகையும்
புலப்பட வகன்றாழ் புதுவக முடுத்த
மஞ்சுகண் துஞ்சுநம் இஞ்சி யுரிஞ்சி
உதயனு முடல்சிவந் தனனே ! அதன்புறம்

நாட்டிய பதாகையிற் றீட்டிய மீனம்,
உவாமதிக் குறுமா சவாவொடு நக்கும்.
வெயில்விரி யெயிலினங் காக்க வியற்றிய
எந்திரப் படைகளுந் தந்திரக் கருவியும்
பொறிகளும் வெறிகொளுங் கிறிகளு
[மெண்ணில.

சுந்தர, (எழுந்து) சம்போ! சங்கர! அம்பிகா பதேஎ!
நன்று மன்னவ! உன்றன் றொல்குலங்
காக்கநீ யாக்கிய இவையெலாங் கண்டுளேம்.
அல்லா துறுதி யுளதோ? சொல்லுதி!

ஜீவ, என்னே! என்னே! எமக்கருள் குரவ!
இன்னும் வேண்டிய தியாதோ? துன்னலர்
வெருவுவர் கேட்கினும்; பொருதிவை வென்றுகைக்
கொள்ளுவ ரென்பதும் உள்ளற் பாற்றோ?
ஆயினு மாணி லுளபுரை நோக்கி
நீயினி யியம்பிடி னீக்குவ னடியேன்.

சுந்தர, கால மென்பது கறங்குபோற் சுழன்று
மேலது கீழாக் கீழது மேலா
மாற்றிடுந் தோற்ற மென்பது மறந்தனை.
வினைதெரிந் தாற்றும் வேந்தன் முனமுனம்,
ஆயற் பாற்ற தழிவு மஃதொழி
வாயிலு மாமென வையகம் புகலும்.
உன்னையு முன்குலத் துதித்தநம் மனோன்மணி
தன்னையுஞ் சங்கரன் காக்க! தயாநிதே!
அன்பும் அறமுமே யாக்கையாக் கொண்ட
நின்புதல் வியையான் காணநே சித்தேன்,
அத்திரு வுறையும் அப்புறம் போதற்
கொத்ததா மோஇக் காலம்? உணர்த்தாய்.

ஜீவ, ஆம்! ஆம்! சேவக! அறைதி சென்று
தேமொழிக் கன்னிதன் சேடியர் தமக்கு
நங்குல முனிவர் இங்குள ரெனவே.

(அரசனும், முனிவரும், சீடரும் அப்புறம் போக)

குடிலன், (தனதுள்) நங்கா ரியம்ஜயம் எங்கா கினுஞ்செல !
(சேவகனை நோக்கி) சேவக ! முனிவர் சிவிகையுஞ் சின்னமும்
யரவுமவ் வாயிலிற் கொணர்தி.

சேவ, சுவாமி.

(குடிலன் முதலோர் போக)

முதல் நகர்வாசி, கடன்மடை விண்டெனக் குடிலன் கழறிய
நயப்புரை ! ஆ ! ஆ ! வியப்பே மிகவும் !
நாட்டைச் சிறப்பித் துரைத்தது கேட்டியோ ?

௨-ம் நக, கேட்டோம். கேட்டோம் நாட்டிற் கென்குறை?
விடு ! விடு ! புராணம் விளம்பினன் வீணாய்.

௩-ம் நக, குடிலன் செய்யும் படிறுகள் முனிவ
ரறியா தவரோ ? சிறிதா யினுமவ
னுரைத்தது கருத்திடைக் கொண்டில ருவர்த்தே.

௧-ம் நக, ஆம் ! ஆம் ! அவன்முக மேமா றினதே.
விரசமா யரசனும் வியர்த்தனன். கண்டேன்.

௨-ம் நக, முனிவரங் கோதிய தென்னை ? முற்றுந்
துனிபடு நெருக்கிற் கேட்டிலன்.

௩-ம் நக, யாதோ—.
மனோன்மணி யெனப்பெயர் வழங்கினர், அறிவை

௪-ம் நக, வாழ்த்தினர் போலும். மற்றென் ? [கொல்?

௨-ம் நக, பாழ்த்த இத்
தந்தையிற் பரிவுளர் மனோன்மணி தன்மேல்.

௩-ம் நக, ஐயமற் றதற்கென் ? யார்பரி வுறார்கள் ?
வையகத் தவள்போன் மங்கைய ருளரோ ?
அன்பே யுயிரா வழகே யாக்கையா
மன்பே ருலகுசெய் மாதவ மதனான்
மலைமகள் கருணையுங் கலைமக ளுணர்வுங்
கமலையி னெழிலு மமையவோ ருருவாய்ப்
பாண்டியன் றொல்குல மாகிய பாற்கடல்

கீண்டெழு மதியென ஈண்டவ தரித்த
மனோன்மணி யன்னையை வாழ்த்தார் யாரே?

உ-ம் நக, அன்றியு முனிகட் கவள்மேல் வாஞ்சை
இன்றுமற் றன்றே. இமையவர்க் காக
முன்னொரு வேள்வி முயன்றுழி வன்னி
தவசிக டனித்தனி யவிசு சொரிந்துந்
தழையா தவிதல் கண்டுளந் தளர்ந்து
மன்னனுங் குடிலனுந் துன்னிய யாவரும்
வெய்துயிர்த் திருக்க, விளையாட் டாக
மைதிகழ் கண்ணி பேதை மனோன்மணி
நெய்பெய் போழ்தி னெடுஞ்சுழி சுழித்து
மங்கிய அங்கி வலமாய்ப் பொங்கிப்
புங்கவர் மகிழ்ச்சியைப் பொறித்தது முதலா
முனிவர் யாவரும் மணியென மொழியில்
தங்க டலைமிசைக் கொள்வர், தரணியி
லெங்குள தவட் கொப் பியம்புதற் கென்றே.

ச-ம் நக, ஒக்கும்! ஒக்கும்! இக்குங் கைக்கு
மென்னு மின்மொழிக் கன்னிக் கெங்கே
யொப்புள துரைக்க! ஓ! ஓ! முனிவ
ரவ்வழி யேகுநர் போலும்.
இவ்வழி வம்மின் காண்குது மினிதே.

(நகர்வாசிகள் போக.)

முதல் அங்கம்: முதற் களம்
முற்றிற்று.

முதல் அங்கம்

உ-ம் களம்

இடம் : கன்னிமாடம். காலம் : எற்பாடு.

மனோன்மணியும் வாணியும் கழல் விளையாடி இருக்க.

(ஆசிரியத்தாழிசை)

மனோன்மணி (கழல்விளையாடிப்பாட) துணையறும் மகளிர்மேற் சுடுகணை தூர்ப்பவன்
அணைகில னரன்முன்னென் றாடாய் கழல்
அணைந்துநீ றானானென் றாடாய் கழல். 1

வாணி, (ஷை) நீறாயி னாலென்னை நேர்மலர் பட்டபுண்
ஆறா வடுவேயென் றாடாய் கழல்
அழலாடுந் தேவர்க்கென் றாடாய் கழல். 2

மனோ, இருளிற் றனித்துறை யேழையர் தங்கள்மேற்
பொருதலோ வீரமென் றாடாய் கழல்
போயெரிந் தான்பண்டென் றாடாய் கழல்.

வாணி, எரிந்தன னாயிலென் னென்றென்றுந் தம்முடல்
கரிந்தது பாதியென் றாடாய் கழல்
கடுவுண்ட கண்டர்க்கென் றாடாய் கழல். 4

மனோ, தெருவிற் பலிகொண்டு திரிதரு மம்பலத்
தொருவர்க் குடைந்தானென் றாடாய் கழல்
உருவங் கரந்தானென் றாடாய் கழல். 5

வாணி, உருவங் கரந்தாலென் னோர்மல ரம்பினால்
அரையுரு வானாரென் றாடாய் கழல்
அங்கட ராஜரென் றாடாய் கழல். 6

(பெருமூச்செறிய)

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

மனோ, (சிரித்து) ஏதடி வாணி! ஓதிய பாட்டி
லொருபெய ரொளித்தனை பெருமூச் செறிந்து?

நன்று ! நன்று ! நின் னாணம்.
மன்றலு மானது போலும்வார் குழலே ! 1

வாணி,
ஏதம் மாநீ சூது நினைத்தனை ?
ஒருபொரு ளும்யான் கருதினே னல்லேன்.
இச்சகத் தெவரே பாடினும்,
உச்சத் தொனியி லுயிர்ப்பெழு வியல்பே. 2

மனோ,
மறையேல் ! மறையேல் ! பிறைபழி நுதலாய் !
திங்கள் கண்டு பொங்கிய கடலெனச்
செம்புனல் பரக்கச் செந்தா மரைபோற்
சிவந்தவுன் கபோல நுவன்று நின்மனக்
களவெலாம் வெளியாக் கக்கிய பின்ன
ரேதுநீ யொளிக்குதல் ? இயம்பாய்
காதல னேற்றுனக் கோதிய தெனக்கே. 3

வாணி,
ஐயோ கொடுமை ! அம்ம ! அதிசயம் !
எருதீன் றெனுமுன மென்னகன் றென்று
திரிபவ ரொப்பநீ செப்பினை !
நான்கண் டேநாள் நாலைந் தாமே. 4

மனோ,
ஏதடி ! நுமது காதல் கழிந்ததோ ?
காணா தொருபோ திரேமெனுங் கட்டுரை
வீணா யினதோ ? பிழைத்தவர் யாவர் ?
காதள வோடிய கண்ணாய் !
ஓதுவாய். என்பா லுரைக்கற் பாற்றே. 5

வாணி,
(கண்ணீர் சிந்தி)
ஏதனையா னியம்புகோ ! என்றலை விதியே.
வா : விளை யாடுவோம் வாராய்.
யார்முறை யாடுதல்? வார்குழற் றிருவே ! 6

மனோ,
ஏனிது ! ஏனிது ! வாணீ ! எட்பூ
ஏசிய நாசியாய் ! இயம்புக.
மனத்திடை யடக்கலை ! வழங்குதி வருத்தே. 7

வாணி,
எப்படி யுனக்கியான் செப்புவே னம்மா ?
தலைவிதி தடுக்கற் பாற்றோ ? தொலைய

அனுபவித் தன்றோ வகலும்? மனையில்
தந்தையுங் கொடியன்; தாயுங் கொடியள்!
சிந்தியார் சிறிதும் யான்படு மிடும்பை.
என்னுயிர்க் குயிரா மென்கா தலர்க்கும்
இன்ன விழைத்தனர். எண்ணிய வெண்ணம்
முதலையின் பிடிபோன் முடிக்கத் துணிந்தனர்.
யாரொடு நோவேன்? யார்க்கெடுத் துரைப்பேன்?
வார்கட லுலகில் வாழ்கிலன்.
மாளுவன் றிண்ணம். மாளுவன் வறிதே. 8

மனோன்.

முல்லையின் முகையும் முருக்கி னிதழுங்
காட்டுங் கைரவ வாயாய்! உனக்கும்
முரண்டேன்? பலதே வனுக்கே மாலை
சூடிடிற் கேடென்? காதல்
வள்ளையி னழகெலாங் கொள்ளைகொ ளணங்கே

வாணி.

அம்மொழி வெம்மொழி. அம்ம! ஒழிதி.
நஞ்சு மஞ்சிலேன்; நின்சொ லஞ்சினேன்.
இறக்கினு மிசையேன். தாமே துறக்கினும்
மறப்பனோ வென்னுள மன்னிய வொருவரை?
ஆடவ ராகமற் றெவரையும்
நாடுமோ நானுள வளவுமென் னுளமே? 10

மனோன்.

வலம்புரிப் புறத்தெழு நலந்திகழ் மதியென
வதியும் வதன மங்காய்! வாணீ!
பேய்கொண் டனையோ? பித்தே றினையோ?
நீயென் நினைத்தனை? நிகரில் குடிலன்
தன்மக னாகிச் சாலவும் வலியனாய்
மன்னனுக் கினியனாய் மன்பல தேவனும்
உன்னுளங் கவர்ந்த வொருவனு மொப்போ?
பேய்கொண் டனையோ? பேதாய்!
வேய்கொள் தோளி. விளம்பா யெனக்கே. 11

வாணி.

அறியா யொன்றும், அம்ம! அரிவையர்
நிறையழி காத னேருந் தன்மை.

ஒன்றுங் கருதி யன்றவ ருள்ளஞ்
சென்று பாய்ந்து சேருதல். திரியுங்
காற்றும் பெட்புங் காரண மின்மையில்
ஆற்றவு மொக்குமென் றறைவர்.
மாற்றமென்? நீயே மதிமனோன் மணியே!

மனோன், புதுமைநீ புகன்றது. பூவைமார் காதல்
இதுவே யாமெனி லிகழ்தற் பாற்றே!
காதல் கொள்ளுதற் கேதுவு மிலையாம்!
தானறி யாப்பே யாட்டந் தானும்!
ஆயினு மமைந்துநீ யாய்ந்துணர்ந் தோதுதி.
உண்டோ விவர்தமி லொப்பு?
கண்டோ வெனுமொழிக் காரிகை யணங்கே!

வாணி. ஒப்புயா ளெப்படிச் செப்புவன்? அம்ம!
என்னுளம் போயிறந் ததுவே
மன்னிய வொருவன் வடிவுடன் பண்டே. 14

மனோன், பித்தே பிதற்றினை. எத்திற மாயினுந்
தாந்த முளத்தைத் தடைசெயி லெங்ஙனம்,
காந்தள் காட்டுங் கையாய்!
தவிர்ந்தது சாடி யோடிடும் வகையே? 15

வாணி. ஈதெலா முனக்குயா ரோதுதற் கறிவர்!
மாதர்க் குரியதிக் காதல்,
என்பதொன் றறியு மன்பதை யுலகே. 16

மனோன், மின்புரை யிடையாய்! என்கருத் துண்மையில்
வனத்தி லெய்தி வற்கலை புனைந்து
மனத்தை யடக்கி மாதவஞ் செயற்கே.
சுந்தர முனிவன் சிந்துர அடியும்,
வாரிசம் போல மலர்ந்த வதனமும்,
கருணை யலையெறிந் தொழுகுங் கண்ணும்,
பரிவுடன் முகிழ்க்கு முறுவலும், பால்போல்
நரைதரு தலையும், புரையறு முரையும்,
சாந்தமுந் தயையுந் தங்கிய வுடலும்,

மாந்தளிர் வாட்டு மேனி வாணி!
எண்ணுந் தோறுங் குதித்து
நண்ணு மென்னுளம் மன்னிய தவத்தே. 17

வாணி.

சின்னாட் செலுமுனந் தேர்குவன் நீசொல்
கட்டுரைத் திண்ணம். மட்டள வின்றிக்
காதல் கதுவுங் காலை
ஓதுவை நீயே யுறுமதன் சுவையே. 18

மனோன்,

வேண்டுமேற் காண்டி. அவையெலாம் வீண்.வீண்
காதலென் பதுவென்? பூதமோ? பேயோ?
வெருட்டினா னாய்போ லோடிடும்; வெருவில்
தூரத்துங் குரைக்குந் தொடரும் வெகுதொலை.
அடிக்கடி முனிவரிங் கணுகுவர். அஃதோ
அடுத்தவவ் வறையில் யாதோ சக்கரம்
இருத்திடத் திறவுகோல் வாங்கினர்: கண்டனை!
படர்சுழி யோடு பாய்திரை காட்டும்
வடதள வுதர வாணீ! மங்காய்!
வரும்பொழு தரும்பொருள் கேட்போம்
வாசிட் டாதிவை ராக்கிய நூற்கே. 19

வாணி.

நூறுக் கேட்கினு நூலறி வென்செயும்?
நீறு கின்றதென் னெஞ்சம். நாளை
யென்னுயிர் தாங்குவ தெவ்விதம்?
மன்னவன் கட்டளை மறுப்பதெவ் விதமே? 20

மனோன்,

உன்றன் சிந்தையு முந்தைதன் கருத்தும்,
மன்றல் வழுதிக் குரைக்க வருவதும்,
ஆமையின் புறச்சார் பலவ னொதுங்குவது
ஏயு மெழிற்கால் வாணீ!
நீயுரைத் தனையோ நின்னே சனுக்கே? 21

வாணி.

அதுவே யம்ம! என் னுளநின் றறுப்பது.
வதுவையும் வேண்டிலர். வாழ்க்கையும் வேண்டிலர்.

ஒருமொழி வேண்டினர்; உரைத்திலேன் பாவி!
நச்சினே னெனுமொழிக் கேயவர்க் கிச்சை.
பிச்சியான், ஓகோ! பேசினே னிலையே!
இனியென் செய்வேன்? என்னிலைப் பாரோ?
மனைவரா வண்ணமென் னனையு முரைத்தாள்.
ஊர்வரா வண்ணங் குடிலனு மோட்டினன்.
யார்பா லுரைப்பன்? யார்போ யுரைப்பர்?
உயிரே யெனக்கிங் கொருதுணை.
அயிரா வதத்தனு மறியா வழுதே! (அழ) 22

மனோன்,
அழுங்கலை! அழுங்கலை! அனிச்சமு நெரிஞ்சிலா
அஞ்சிய அடியாய்! அழுங்கலை! அழுதுகண்
அஞ்சனங் கரைந்துநின் கஞ்சனக் கதுப்புங்
கறுத்ததே! ஏனிது! கருணைக் கடவுளின்
கருத்தே முடிப்பக் காண்டி. அஃதோ
மணங்கமழ் கோதையர் வந்தனர்.
அணங்குறல் பொன்னிகர் சுணங்கா ரணங்கே!

(செவிலியும் தோழிப் பெண்களும் வர)

செவிலி,
தாயே! வந்துபார்! நீயே வளர்த்த
முல்லையு நறுமுகை முகிழ்த்தது. வல்லை
காதலிற் கவிழ்வை போலும்!
போதுநீத் தெம்மனை புகுந்தநற் றிருவே! 24

மனோன்,
போடி! நீ யாது புகன்றனை? தவத்தை
நாடிநா னிருக்க நணுகுமோ வென்மனந்
துச்சமா மிச்சையாற் சோர்வு?
நெருப்பையுங் கறையா னரிக்குமோ நேர்ந்தே!

முதற்றோழி.
பொய்யன் றம்ம! மையுண் கண்ணால்
வந்துநீ நோக்கு சந்தமார் முல்லை
நிரம்ப வரும்பி நிற்குந் தன்மை.

இன்றிரா வலரு மெல்லாம்,
துன்றிரா நிகர்குழற் றோகாய்! வருகவே. 26

(எல்லாரும் போக)

முதல் அங்கம்; உ-ம் களம்

முற்றிற்று.

முதல் அங்கம்

௧-ம் களம்

இடம் : கொலுமண்டபம். காலம் : காலை.

ஜீவகன், குடிலன், நாராயணன் சம்பாஷித்திருக்க.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

ஜீவகன்.

நமக்கத னாலென்? நன்றே யாமெனத்
தமக்குச் சரியா மிடத்திற் றங்குக.
எங்கே யாகினுந் தங்குக. நமக்கென்?
ஆவலோ டமைத்தநம் புரிசையை யவர்மிகக்
கேவல மாக்கினர். அதற்குள கேடென்?
குறைவென்? குடில? கூறாய் குறித்தே.

குடிலன்.

குறையா னொன்றுங் கண்டிலன். கொற்றவ!
நறையார் வேப்பந் தாராய்! நமதிடங்
கூட லன்றெனுங் குறையொன் றுளது.
நாடி லஃதலா னானொன் றறியேன்.
மேலுந் தவசிகள் வேடந் தாங்கினோர்
ஆலய மொன்றையே யறிவர். முன்னொரு
கோவி லமைத்ததிற் குறைவிலா வுற்சவம்
ஓவ விலாதே யுஞற்றுமி னென்றவர்
ஏவினர். அஃதொழித் தியற்றின மிப்புரி.
ஆதலா லிங்ஙன மோதினர். அதனை
அழுக்கா றென்றுநா மையமற் றறைதல்
ஒழுக்க மன்றே, குருவன் றோவவர்?

ஜீவ,

ஐயரு மழுக்கா றடைந்தார், மெய்ம்மை.
கோவில் தானா காவலர் கடமை?
கேவலம்! கேவலம்! முனிவரும்! ஆ! ஆ!

குடில,

அதிசய மன்றுபூ பதியே! இதுவும்.
துறந்தார் முற்றுந் துறந்தவ ரல்லர்.
மறந்தார் சிற்சில. வறிதே தமக்கு

மனோகர மாகிய சினகர மொன்றில்
உலகுள பொருளெலா மூய்ப்பினும் பின்னும்
நிலைபெற நிரம்பா தவர்க்குள வாசை.
வசிட்டர் முன்னர் வாளாப் புகைத்தனர்
முசிப்பிலா மன்னர் திரவிய முற்றும்.
கௌசிக னிரக்கவோர் மௌலி வேந்தன்
பட்டபா டுலகில் யாவரே பட்டுளர்?
சிட்ட முனிவர்கள் செயலாற் பலகால்
புரந்தரன் றனதுருக் கரந்து திரிந்தனன்.
முனிவரே யாயினும் மனிதரே மீண்டும்.
இச்சை யற்றவ ரிச்சகத்து யாவர்?

ஜீவ, ஒவ்வும்! ஒவ்வுநீ யுரைத்தது முற்றும்.

நாராயணன். (தனதுள்)
ஐயோ! பாவி! அருந்தவ முனிவரைப்
பொய்ய னுக்குவன். புரவல னேவெனில்
எடுப்பார் கைப்பிள்ளை, தடுப்பார் யாரே?

(நேரிசை வெண்பா)

நாரா, (அரசனை நோக்கி)
கொல்லா வெனப்பகைஞர் கோற்றொடியார் கும்பிட்டுப்
பல்லிளிக்கக் கண்சிவக்கும் பார்த்திபனே—பொல்லா
வெறுமெலும்பை நாய்களவும் வேளைநீ செல்ல
வுறுமுவதென் நீயே யுரை.

(சேவகன் வர)

(நிலைமண்டில வாசிரியப்பா தொடர்ச்சி)

சேவகன். மன்னிய கலைதேர் சகடர் வந்தனர்.

ஜீவ, வரச்சொல் சேவக!
(நாராயணனை நோக்கி) உரைத்தநின் னுவமையிற்
சற்றே குற்ற முள்ளது நாரண!

குடில, (தனதுள்) அரசன் மாறுய்ப் பொருள்கி கித்தனன்.
(அரசனை நோக்கி) வெற்றுரை வீணாய் விளம்பினன். அதனிற்

குற்றங் காணக் குறுகுதல் முற்றும்
மணற்சோற் றிற்கற் றேடுதல் மானும்.

(சகடர் வர)

ஜீவ, (சகடரை நோக்கி) சுகமோ யாவரும்? முதிய சகடரே!
மகிழ்வுற வும்மை நோக்கி வெகுநாள்
ஆயின தன்றே?

சகடர். ஆம்! ஆம்! அடியேன்.

ஜீவ, மேயின விசேடமென்? விளம்புதிர். என்குறை?

சகட, அறத்தா றகலா தகலிடங் காத்துப்
பொறுத்தோட் புரவல! உன்குடை நீழற்
பொருந்து மெங்கட் கரந்தையு முளதோ?
சுகமிது காறும். அகமகிழ் வுற்றுன்
மந்திரத் தலைவன் குடிலன் மகற்கே
எந்தன் புதல்வி வாணியை வதுவையிற்
கொடுக்கவோ ராசை கொற்றவ! மற்றது
முடிக்க நின் கருணையே முற்றும்வேண் டுவனே.

ஜீவ, சிலஞ் சிந்தை கோல மனைத்துஞ்
சாலவும் பொருந்தும். சகடரே! அதனால்
களித்தோம் மெத்த. ஏ! ஏ! குடில!
ஒளித்த தென்நீ யுரையா தெமக்கே?

குடில, ஆவதாயி னறிவியா தொழிவனோ?

ஜீவ, இடையூ றென்கொல்? இடியே றன்ன
படையடு பலதே வன்றோ னேதோ
விரும்பினன் போலும் வேறோர் கரும்பே!

குடில, இல்லையெம் மிறைவ! எங்ஙன முரைக்கேன்!
சொல்லிற் பழிப்பாம். சகடரே சொல்லுக.

ஜீவ, என்னை? சகடரே! இடையூ றென்னை?

சகட,

பரம்பரை யாயுன் றொழும்புபூண் டொழுகும்
அடியேன் சொல்பழு தாயின தில்லை.
முடிவிலாப் பரிவுடன் வளர்த்தவென் மொய்குழல்
ஒருத்தியே யென்சொல் வியர்த்த மாக்குவள்.
ஒருதலை யாயிம் மணத்திற் குடன்படாள்.
விரிதலைப் பேய்போல், வேண்டிய விளம்பியும்,
ஓரா ளொன்றும்: உணராள் தன்னயம்:
நேரா ளொருவழி: பாராள் நெறிமுறை:
என்னயான் செய்கேன்? இதன்மே லெனக்கும்
இன்னல் தருவதொன் றில்லை. தாதையர்
மாற்றங் கேளா மக்கள் கூற்றுவர்
எனுமொழி யெனக்கே யனுபவ மிறைவ!
உரைத்தவென் கட்டுரை பிழைத்திடப் பின்னுயிர்
தரித்திருந் தென்பயன்? சாவோ சமீபம்.
நரைத்த தென்சிரம்: திரைத்த தென்னுடல்:
தள்ளருங் காலம்: பிள்ளையும் வேறிலை.
என்னுரை காத்துநீ யிம்மண முடிக்க
மன்னவ! கிருபையேல் வாழ்து மிவ்வயின்,
இல்லையேல் முதியவென் னில்லா ளுடனினி

(கண்ணீர் துளிக்க)

செல்ல விடையளி! செல்லுதுங் காசி.

ஜீவ,

ஏனிது சகடரே! என்கா ரியமிது!
தேன்மொழி வாணி செவ்விய குணத்தாள்.
காணி லுரைப்பாம். வீணிவ் வழுகை.

நாரா, (தனதுள்)

பாதகன் கிழவன் பணத்திற் காக
ஏதுஞ் செய்வன். இறைவனே அறியான்.
ஓதுவங் குறிப்பாய். உணரி லுணர்க.

(நேரிசை வெண்பா)

(அரசனை நோக்கி)

மாற்றலர்தம் மங்கையர்க்கு மங்கலநா ணங்கவிழ
ஏற்றியநாண் விற்பூட்டு மேந்தலே—சோற்றதற்காய்த்

தன்மகவை விற்றவரிச் சந்திரனு முன்னவையில்
என்மகிமை யுள்ளா னினி.

(நிலமண்டில ஆசிரியப்பா தொடர்ச்சி)

ஜீவ, தனிமொழி யென்னே?

நாரா, சற்றும் பிசகிலை.
நீட்டல் விகாரமாய் நினையினு மமையும்.

ஜீவ, காட்டுவ தெல்லாம் விகாரமே. காணாய்
கிழவரி னழகை.

நாரா, சிலவரு டந்தான்.
நெடுநாள் நிற்கு மிளையவ ரழகை.

ஜீவ, விடு,விடு. நின்மொழி யெல்லாம் விகடம்.

(நாராயணன் போக.)

(சகடரை நோக்கி) அறிவிர்கொல் லவளுளம் ?

சகட, சிறிதியா னறிவன்.
திருநட ராஜனென் றொருவனிங் குள்ளான்.
பொருவரும் புருடன்மற் றவனே யென்றவள்
சொல்வது கேட்டுளர் சிற்சில தோழியர்.

குடில, (அரசனை நோக்கி) நல்ல தப்படியே நடக்கிலென் ? இவர்க்கும்
பொல்லா முரண்டேன் ?

சகட, (குடிலனை நோக்கி) போம்! போம்! உமது
குழந்தையே யிங்ஙனங் கூறீர் ! முற்றும்,
இழந்திட வோவெனக் கித்தனை பாடு ?
பூவையை வளர்த்துப் பூனைக் கீயவோ ?

(அரசனை நோக்கி) காவலா ! அவனைப் போலயான் கண்டிலன்
சுத்தமே பித்தன். சொல்லுக் கடங்கான்.
தனியே யுரைப்பன். தனியே சிரிப்பன்.
எங்கெனு மொருபூ இலைகனி யகப்படில்
அங்கங் கதனையே நோக்கி நோக்கித்
தங்கா மகிழ்ச்சியிற் றலைதடு மாறுவன்.

பாற்கலு மவனுக் ககப்படாத் திரவியம்
ஆயிரந் தடவை யாயினு நோக்குவன்.
பேயனுக் களிக்கவோ பெற்றனம் பெண்ணை ?

ஜீவ,
ஆமாம்! யாமுங் கண்டுளேஞ் சிலகால்
நின்று னின்ற படியே. அன்றி
யிருக்கினு மிருப்ப னெண்ணிலாக் காலம்.
சிரிக்கினும் விழிக்கினு நலமிலை தீயதே.
அவனன் றேமுன் னஞ்சைக் களத்தில்—

குடில,
அவன்றான்! அவன்றான்! அழகன்! ஆனந்தன்.

ஜீவ,
அழகிருந் தென்பயன்? தொழிலெலா மழிவே.
எங்கவ னிப்போது ?

குடில,
இங்குள னென்றனர்.
சிதம்பரத் தனுப்பினேன்: சென்றிலன், நின்றான்.
இதந்தரு நின்கட் டளையெப் படியோ?

ஜீவ,
மெத்தவும் நன்மை. அப்படி யேசெய்.

குடில,
சித்தம். ஆயினுஞ் செல்கிலன். முனிவர்
பிரியனு தலினாற் பெயர்ந்திலன் போலும்.

ஜீவ,
(சகடரை நோக்கி)
சரியல. இராச்சிய தந்திரத் தவர்க்கென் ?
நல்லது சகடரே! சொல்லிய படியே
மொழிகுவம் வாணிபால். மொய்குழற் சிறுமி
யழகினில் மயங்கினள். அதற்கென்? நம்மனப்
படியிது நடத்துவம். விடுமினித் துயரம்.

சகட,
இவ்வுரை யொன்றுமே யென்னுயிர்க் குறுதி.
திவ்விய திருவடி வாழுக சிறந்தே!

(சகடர் போக, செவிலி வர.)

ஜீவ, (செவிலி யின் முக நோக்கி)
என்னை யிவண்முக மிப்படி யிருப்பது ?
தோற்றம் நன் றன்றே!

செவிலி.
நேற்றிரா முதலா—

ஜீவ, பிணியோ வென்கண் மணிக்கு ?

சேவிலி. பிணியா
யாதுமொன் றில்லை. ஏதோ சிறுசுரம்.

ஜீவ, சுரம்! சுரம்! ஓ! ஓ! சொல்லுதி யாவும்
அரங்கையொன் றறியாள்! ஐயோ! விளைந்தவை
உரையாய் விரைவில். ஒளிக்கலை யொன்றும்!
வந்தவா றென்னை? நடந்தவா றென்னை?

சேவிலி. அறியேம் யாங்கள், ஐய! அம் மாயம்
நறவுமிழ் நளினம் பொலிவிழந் திருப்ப
நம்மனை புகுந்த செல்வி, எம்முடன்
மாலையி லீலைச் சோலை யுலாவி
அமுதமூற் றிருக்குங் குமுதவாய் விண்டு
நயவுரை பலவுங் குயிலின் மிழற்றி
மலைய மாருதம் வந்துவந் தூந்த
நிலவொளி நீந்திநந் நெடுமுற் றத்துப்
பந்துவந் தாடிமேன் மந்திர மடைந்தே
துணைபுண ரன்னத் தூவி யணைமிசைக்
கண்படு மெல்லை—கனவோ நினைவோ—
'நண்ப! வென்னுயிர் நாத' வென் றேங்கிப்
புண்படு மவள்போற் புலம்புறல் கேட்டுத்
துண்ணென யாந்துயி லகற்றப் புக்குழி,
குழலுஞ் சரியும், கழலும் வளையும்;
மாலையுங் கரியும், நாலியும் பொரியும்;
விழியும் பிறழும், மொழியும் குழறும்;
கட்டழ லெரியும், நெட்டுயிர்ப் பெறியும்;
நயனநீர் மல்கும், சயனமே லொல்கும்;
இவ்வழி யவ்வயிற் கண்டுகை நெரியா,
தெய்வம் நொந்தேம், செய்கட னேர்ந்தேம்;
அயினிநீர் சுழற்றி யணிந்தேம் பூதி;
மயிலினை மற்றோ ரமளியிற் சேர்த்துப்
பனிநீர் சொரிந்து நனிநேர் சாந்தம்
பூசினேம்; சாமரை வீசினேம்; அவையெலாம்,

எரிமே விட்ட இழுதா யவட்கு
வரவர மம்மர் வளர்க்கக் கண்டு
நொந்தியா மிருக்க, வந்தன வாயசம்
கா கா இவளைக் கா'வெனக் கரைந்து;
சேவலுந் திகைத்துத் திசைதிசை கூவின;
கங்குல் விடிந்தும் அங்கவள் துயரம்
சற்றுஞ் சாந்த முற்றில ததனால்
அரச! நீ யறியிலெஞ் சிரசிரா வென்றே
வெருவி யாங்கள் வினவ துரைக்கும்
நிமித்திகர்க் கூஉய்க் கேட்டோம் நிமித்தம்
பெண்ணை யந்தார் சூடிட நுந்தம்
பெண்ணை யந்தார் சூட்டெனப் பேசினர்;
எண்ணம் மற்றவர்க் கியாதோ வறியேம்;
பனம்பூச் சூடியு முனம்போ லவேசுரம்.
ஏது மறியாப் பேதை! நேற்றுத்
தவஞ்செய வாசை யென்றவள் தனக்குக்
காதனோய் காணவோ ரேதுவு மில்லை.
எம்தா யிருக்கு நிலைமை யினிநீ
வந்தே காண்குதி மன்னவ ரேறே!

ஜீவ, ஆ! ஆ! நோவிது காறுமொன் றறிகிலள்.
இதுவென் புதுமை? என்செய் கோயான்?

குடில, தவஞ்செய வாசை யென்றுதாய் நவின்ற
வாக்கு நோக்கின் முனிவர் மந்திரச்
செய்கையோ வென்றோ ரையம் ஜனிக்கும்;
நேற்றங் கவட்கவர் சாற்றிய மாற்றம்
அறியலாந் தகைத்தோ?

ஜீவ, வறிதவ் ஐயம்.
மொழியொரு சிறிது மொழிந்திலர். கண்டுழி
அழுதனர். அழுதா ளுடனம் மழுதும்,
ஆசி பேசியங் ககலுங் காலை
ஏதோ யந்திர மெழுதிவைத் திடவோர்
அறையுட னங்கணந் திறவுகோ லோடு

தமக்கென வேண்டினர். அளித்தன முடனே.
நமக்கதி னாலென்? நாமறி யாததோ?
என்னோ அறியேன் இந்நோய் விளைவு?

[ஜீவகனும் செவிலியும் போக.]

குடில, (தனதுள்) யந்திரத் தாபன மோவவ ரெண்ணினர்?
அவ்வள வறிவி லாரோ முனிவர்?
அவ்வள வேதான். அன்றியென்? ஆயினும்,
எத்தனை பித்தனிவ் வரசன்! பேதையின்
இத்திறங் காம மென்பதிங் கறியான்.
உரைக்குமுன் கருதுவம் நமக்குறு நலமே.

(குடிலன் போக.)

முதல் அங்கம்: ௩-ம் களம்
முற்றிற்று.

முதல் அங்கம்

௪-ம் களம்

இடம் : கன்னிமாடம். காலம் : மாலை.

மனோன்மணி சயனித்திருக்க; ஜீவகன், வாணி, செவிலி சுற்றி நிற்க.

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

ஜீவகன்.
உன்னன் பிதுவோ? என்னுயி ரமிர்தே!
உனக்குறு துயர மெனக்குரை யாததென்?
விரும்பிய தென்னென் றுரைக்கில் விசும்பில்
அரும்பிய அம்புலி யாயினுங் கொணர்வன்.
வருத்துவ தென்னென வழங்கின் மாய்ப்பன்
உறுத்துங் கூற்றுவ னாயினு மொறுத்தே.
தாய்க்கு மொளித்த சூலோ? தையால்!
வாய்க்கு மொளித்த வுணவோ? மங்காய்!
ஏதாயினு மெனக் கோதா துளதோ?
பளிங்கும் பழித்த நெஞ்சாய்! உனக்கும்
களங்கம் வந்த காரண மெதுவோ?
பஞ்ச வனக்கிளி செஞ்சொல் மிழற்றி
இசையது விரித்தோர் பிசித மரமேல்
இருந்து பாடு மெல்லை, ஓர் வானவன்,
திருந்திய இன்னிசை யமுதிற் செப்பிப்
போயது கண்டு, சேயதோர் போங்கையில்
தனியே பறந்து போய்த் தங்கி, அங்கவன்
பாடிய இசையே கூவிட வுன்னி
நாடி நாடிப் பாடியும் வாராது,
வாடி வாயது மூடி, மௌனமாய்
வருந்தி யிருந்ததாய்க் கண்ட கனவும்
நேற்றன் றோஎனக் கியம்பினை! நெஞ்சில்
தோற்றிய தெல்லா மிங்ஙனஞ் சொல்லும்
பேதாய்! இன்றெனக் கென்னோ
ஓதா யுன்ற னுளமுறு துயரே?

சேவிலி,
உன்பிதா உலகாள் வேந்த னன்பாய்ச்
சொல்லா யென்னில் துப்பிதழ் துடித்துச்
சொல்ல வுன்னியுஞ் சொல்லா தடக்கில்
யாம்படு துயர மறிந்தும்,
காம்படு தோளீ! கருதாய் போன்மே. 2

ஜீவ,
ஐயோ! இதற்கென் செய்வேன்! ஆ! ஆ!
பொய்யோ பண்ணிய புண்ணிய மனைத்தும்?
பிள்ளை யில்லாச் செல்வங் கள்ளியிற்
சோறே போலப் பேரே யன்றி
வேறே யென்பயன் விளைக்கு மென்றுனி
நெடுநாள் நைந்து நொந்து, கெடுவேன்!
பட்டபா டெல்லாங் கெட்டுப் பரிதி
வந்துழி யகலும் பனியெனச் சுந்தர
முனிவன் முயன்ற வேள்வியாற் பிள்ளைக்
கனியென வுனையான் கண்டநாள் தொட்டு,
நின்முக நோக்கியும் நின்சொற் கேட்டும்
என்மிகை நீக்கி யின்ப மெய்தி,
உன்மன மகிழ்ச்சிக் குதவுவ வுளுற்ற
உயிர்தரித் திருந்தேன். செயிர்தீ ரறமும்
வாய்மையும் மாறா நேசமுந் தூய்மையும்
தங்கிய வுன்னுள மென்னுளந் தன்னுடன்
எங்குங் கலந்த வியல்பா லன்றோ
மறந்தே னுன்றா யிறந்த பிரிவும்?
உன்னை யன்றி யென்னுயிர்க் குலகில்,
எதுவோ வுறுதி யியம்பாய்!
மதிகுலம் விளங்க வருமனோன் மணியே! 3

மனோன்மணி.
(கண்ணீர் துளும்பி)
எந்தையே! எனதன்- பினுக்கோ ரிழுக்கு
வந்த தன்று.மேல் வருவது மிலை.இலை.
உரைக்கற் பாற்றதொன் றில்லை.
உரைப்பதெப் படியா னுணரா தொழியிலே? 4

ஜீவ,
குழந்தாய்! என்குலக் கொழுந்தே! அழாய்நீ.
அழுவையே லாற்றேன். நீயழ விதுவரைக்

கண்டது மிலை.யான் கேட்டது மிலையே.
பெண்களின் பேதைமை யென்னே! தங்களைப்
பெற்றா ருற்றார் களுக்குந் தமக்கும்,
விழுமம் விளைத்துத் தாமே யழுவர்.

(வாணியை நோக்கி) என்னே யவர்தம் ஏழைமை! மின்னேய்
மருங்குல் வாணீ! வாரா யிப்புறம்.
அருங்கலை யாய்ந்தநின் றந்தைசொன் மதியும்,
உன்புத் தியுமுருக் குழல்வதென் வம்பில்?
நலமே சிறந்த குலமே பிறந்த
பலதேவ னுமொரு பாக்கிய சிலாக்கியன்
தன்னைநீ விடுத்துப் பின்னையோர் பித்தனை
நச்சிய தென்னை? சீச்சீ!
நகையே யாகும் நீசெயும் வகையே. 5

வாணி. அகலிடந் தனிபுரந் தாளும் வேந்தே
நிகழுமென் சிறிய நினைவெலாம் விரித்து
விநயமாய் நின்பால் விளம்ப வெனது
நாணம் நாவெழா தடக்கு மாயினும்
பேணி யொருமொழி பேசுவன்.
நேசமில் வதுவை நாசகா ரணமே. 6

ஜீவ. புதுமை நீ புகன்றாய்! வதுவைமங் கையர்க்குப்
பெற்றா ராற்றுவர். ஆற்றிய வழியே
தையலார் மையலாய் நேயம் பூண்டு
வாழ்வது கடமை. அதனில்
தாழ்வது தகுதியோ தருமமோ? சாற்றே. 7

வாணி. கற்பனைக் கெதிரா யற்பமும் மொழியேன்.
ஆயினும் ஐயமொன் றுண்டு. நேயமும்
ஆக்கப் படும்பொரு ளாமோ? நோக்கில்
துன்பே நிறையும் மன்பே ருலகாம்
எரியுங் கானல் விரியும் பாலையிற்
றிரியும் மனிதர் நெஞ்சஞ் சிறிது
தங்கி யங்கவ ரங்கங் குளிரத்
தாருவாய்த் தழைத்தும், ஓயாத் தொழிலில்

நேருந் தாக நீக்குவான் நிமல
ஊற்று யிருந்தவ ருள்ளம் ஆற்றியும்,
ஆறலைக் கள்வ ரறுபகை மீறில்
உறுதுணை யாயவர் நெறிமுறை காத்தும்,
முயற்சியாம் வழியி லயர்ச்சி நேரிடில்
ஊன்றுகோ லாயவ ரூக்க முயர்த்தியும்,
இவ்விதம் யாரையுஞ் செவ்விதிற் படுத்தி,
இகத்துள சுகத்திற்கு அளவுகோ லாகி,
பரத்துள சுகத்தை வரித்தசித் திரமாய்,
இல்லற மென்பதன் நல்லுயிரே யாய்,
நின்ற காதலின் நிலைமை, நினையில்,
இரும்பும் காந்தமும் பொருந்துந் தன்மைபோல்
இருவர் சிந்தையு மியல்பா யுருகி
யொன்றுந் தன்மை யன்றி, ஒருவரால்
ஆக்கப் படும்பொரு ளாமோ ?
வீக்கிய கழற்கால் வேந்தர் வேந்தே! 8

ஜீவ, ஆமோ வன்றோ யாமஃ தறியேம்.
பிஞ்சிற் பழுத்த பேச்சொழி. மிஞ்சலே.
மங்கைய ரென்றுஞ் சுதந்தர பங்கர்.
பேதையர். எளிதிற் பிறழ்ந்திடு முளத்தர்.
முதியவுன் றந்தை மதியிலுன் மதியோ
பெரிது?மற் றவர்தமி லுன்னயம் பேண
உரியவர் யாவர்? ஓதிய படியே
பலதே வனுக்கே யுடன்படல் கடமை.

வாணி. இலையெனில் ?—

ஜீவ, கன்னியா யிருப்பா யென்றும்.

வாணி. சம்மதம்.

ஜீவ, கிணற்றிலோர் மதிகொடு சாடில்
எம்மதி கொண்டுநீ யெழுவாய்? பேதாய்!
கன்னியா யிருக்கி லுன்னழ கென்னும்?
அரைக்கி லன்றோ சந்தனங் கமழும்?

வாணி. விரைதரு மோசிறு கறையா னரிக்கில்?

ஜீவ, நானே பிடித்த முயற்கு மூன்றுகால்
ஆறு லெங்ஙனம்?

வாணி. அரிவையர் பிழைப்பர்?

(சேடி வர)

சேடி. சுந்தர முனிவர் வந்தனர் வாயிலில்.
கால நோக்கினர்.

ஜீவ, சாலவு மினிதே.
ஆசனங் கொணர்தி.

(வாணியை நோக்கி) யோசனை வேண்டாம்.
எப்படி யாயினுஞ் சகடர் சொற்படி
நடத்துவம் மன்றல். நன்குநீ யுணர்தி.
ஆயினுந் தந்தன மைந்துநாள்.
ஆய்ந்தறி விப்பாய் வாய்ந்தவுன் கருத்தே. 9

வாணி. இறக்கினு மிறைவ! அதற்கியா னிசையேன்.
பொறுத்தருள் யானிவண் புகன்ற
மறுத்துரை யனைத்தும் மாற்றல ரேறே. 10

(சுந்தர முனிவர் வர)

ஜீவ, (முனிவரைத் தொழுது) வணங்குது முன்றன் மணங்கமழ் சேவடி.
இருந்தரு ளுதியெம் மிறைவ!
பரிந்துநீ வந்ததெம் பாக்கியப் பயனே. 11

சுந்தர, தீதிலை யாதும்? க்ஷேமமே போலும்.
(மனோன்மணியை நோக்கி) ஏதோ மனோன்மணி! ஓதாய்
வேறுபா டாய்நீ விளங்கு மாறே. 12

மனோன்மணி. (வணங்கி) கருணையே யுருவாய் வருமுனி சுரரே!
எல்லா மறியு மும்பாற்
சொல்ல வல்லதொன் றில்லை. சுகமே. 13

செவிலி. (மனோன்மணியை நோக்கி) கரும்பே! யாங்கள் விரும்புங் கனியே!
முனிவர் பாலுநீ யொளிப்பையே லினியிங்கு
யார்வயி னுரைப்பாய்! ஐயோ! இதுவென்?

(முனியை நோக்கி) ஆர்வமு ஞானமு மணிகல னாக்கொள்
தேசிக வடிவே! செப்புமா றறிகிலம்
மாசறு மனோன்மணி தன்னுரு மாறி
நேற்றிரா முதலாத் தோற்றுந் தோற்றம்.
மண்ணாள் மேனியும்; உண்ணா ளமுதும்;
நண்ணா ளூசலும்; எண்ணாள் பந்தும்;
முடியாள் குழலும்; படியா ளிசையும்;
தடவாள் யாழும்; நடவாள் பொழிலும்;
அணியாள் பணியும்; பணியா ளேவலும்;
மறந்தாள் கிளியும்; துறந்தா ளனமும்;
தூங்குவள் போன்றே யேங்குவள்; எளியை!
நோக்குவள் போன்றே நோக்குவள் வெளியை;
கேட்டுங் கேட்கிலள்; பார்த்தும் பார்க்கிலள்;
மீட்டுங் கேட்பள்; மீட்டும் பார்ப்பள்;
தனியே யிருப்பள்; தனியே சிரிப்பள்;
விழிநீர் பொழிவள்; மெய்விதிர்த் தழுவள்;
இங்ஙன மிருக்கி லெங்ஙன மாமோ?
வாணியும் யானும் வருந்திக் கேட்டும்
பேணி யிதுவரை யொருமொழி பேசிலள்.
அரசன் கேட்டு முரைத்திலள். அன்பாய்
முனிவ! நீ வினவியும் மொழியா ளாயின்
எவருட னினிமே லிசைப்பள்?
தவவுரு வாய்வரு தனிமுதற் சுடரே! 14

சுந்தர, (ஜீவகனை நோக்கி) குழவிப் பருவ நழுவுங் காலை
கனிமிகு கன்னிய ருளமும் வாக்கும்
புளியம் பழமுந் தோடும் போலாம்.
காதல் வெள்ளங் கதித்துப் பரந்து
மாத ருள்ளம் வாக்கெனு நீண்ட
இருகரை புரண்டு பெருமூச் செறியில்,
எண்ண மெங்ஙன நண்ணு நாவினை?
தாதா அன்பு போதா தாகுங்
காலங் கன்னியர்க் குளதெனும் பெற்றி
சாலவும் மறந்தனை போலும். தழைத்துப்

படர்கொடி பருவம் அணையில், நட்ட
இடமது துறந்துநல் லின்ப மெய்த
அருகுள தருவை யவாவும். அடையின்
முருகவிழ் முகையுஞ் சுவைதரு கனியும்
அகமகிழ்ந் தளித்து மிகவளர்ந் தோங்கும்.
இலையெனி னலமிழந் தொல்கும். அதனால்
நிசிதவே லரசா டவியில்
உசிதமா மொருதரு விரைந்துநீ யுணரே. 15

ஜீவ, எங்குல குருவே! இயம்பிய தொவ்வும்.
எங்குள திக்கொடிக் கிசைந்த
பொங்கெழில் பொலியும் புரையறு தருவே?

சுந்தர, உலகுள மற்றை யரசெலா நலமில்
கள்ளியுங் கருவேற் காடுமா யொழிய,
ஜகமெலாந் தங்க நிழலது பரப்பித்
தொலைவிலாத் துன்னலர் வரினு மவர்தலை
யிலையெனும் வீரமே யிலையாய்த் தழைத்து,
புகழ்மணங் கமழுங் குணம்பல பூத்து,
துணிவரு முயிர்க்குள துன்பந் துடைப்பான்
கனியுங் கருணையே கனியாக் காய்த்து,
தருமநா டென்னு மொருநா மங்கொள்,
திருவாழ் கோடாஞ் சேரதே சத்துப்
புருடோத் தமனெனும் பொருவிலாப் புருடன்,
நீங்கி லில்லை நினது
பூங்கொடி படரப் பாங்காந் தருவே. 17

ஜீவ, நல்லது! தேவரீர் சொல்லிய படியே,
இடுக்கண் களைந்த விறைவ!
நடத்துவன் யோசனை பண்ணி நன்றே. 18

சுந்தர, யோசனை வேண்டிய தன்று. நடேசன்
என்றுள னொருவன். ஏவில்,
சென்றவன் முடிப்பன் மன்றல் சிறக்கவே.

ஜீவ, கெடலரு சூழ்ச்சிக் குடிலனே சொலி—

சுந்தர, (எழுந்து) ஆரஹர! குருபர! கிருபா நிதியே!
காவாய் காவலன் ஈன்ற
பாவையை நீயே. காவாய் பசுபதே!

(சுந்தரமுனிவர் போக)

ஜீவ, தொழுதோம்; தொழுதோம். செவிலி யவ்வறைக்
கெழுதுங் கருவிகள் கொணராய்.
பழுதிலாக் குடிலற் குணர்த்துவம் பரிந்தே.

(ஜீவகன் முதலியோர் போக)

முதல் அங்கம்: நான்காங் களம்
முற்றிற்று.

முதல் அங்கம்

௫-ம் களம்

இடம் : குடிலன் மனை.   காலம் : மாலை.

குடிலன் உலாவ.

(இணைக்குறளாசிரியப்பா)

குடிலன்.
(தனிமொழி)

புத்தியே சகல சத்தியும்! இதுவரை
நினைத்தவை யனைத்து நிறைவே றினவே.
உட்பகை மூட்டிப் பெட்புற் றிருந்த
மதுரையாம் முதுநகர் விடுத்து மன்னனைப்
புதியதோர் பதிக்குக் கொணர்ந்து புரிசையுங்
கட்டுவித் தோம்நம் இட்டமாம் வகையே.
நாமே யரசும். நாமே யாவும்.
மன்னவன் நமது நிழலின் மறைந்தான்,
பிடித்தாற் கற்றை விட்டாற் கூளம்.
மதுரையை நெல்லை யினிமேல் வணங்குமோ?
இதுதனக் கிறைவ னிறக்கில் யாரே
அரச ராகுவர்?— (மௌனம்)
புரவலன் கிளைஞர் புரிசையைக் கேட்கினும்
வெருளுவர். வெல்லார். ஆயினும்—
முழுதும் நம்மையே தொழும்வகை யிலையோ?
கருவியுங் காலமு மறியி லரியதென்?
ஆ! ஆ! அயர்த்தோ மயர்த்தோம்!
மயக்கம் மனோன்மணி கொண்டதை முற்று
மயர்த்தோம்! ஆ! ஆ! ஆயிழை யொருவனைக்
கண்டு காமங் கொண்டவ ளல்லள்.
பருவம் வருதலாற் பற்றல் விழைந்தனள்.
அருகுள தெட்டியே யாயினு முல்லைப்
படர்கொடி படரும். பலதே வனையவள்
இடமே பலமுறை யேவி லுடன்படல்

கூடும். கூடியென் கூடா?
யாவ னஃதோ வருமொரு சேவகன்?

(சேவகன் வர)

சேவகன். ஜய! ஜய! விஜயீ பவகுடி லேந்திரா!

(திருமுகம் கொடுக்க)

குடில, (வாசித்து நோக்கி) நல்ல தப்புறம் நில்லாய். ஓ! ஓ!
சொல்லிய தார்கொல்? சுந்தர னேயாம்.

(சேவகன் ஒருசாரிருந்து தூங்க)

அடுத்தது போலு மிம்மணம். அவசியம்
நடக்கும். நடக்கி னென்? நமக்கது நன்றே.
அரசர்கட் காயு ளற்பமென் றறைவர்.
பிரியமாந் தன்மகட் பிரிந்து வெகுநாள்
வாழான் வழுதி. வஞ்சிநாட் டார்க்குத்
தாழா ரிந்நாட் டுள்ள ஜனங்களும்.
அதுவு நன்றே.—ஆயினுங்
கால தாமசஞ் சாலவு மாகும்.
வேறொரு தந்திரம் வேண்டும். ஆ! ஆ!
மாறன் மாண்டான். மன்றலும் போனது.
சேர னிறுமாப் புடைய தோர் வீரன்
ஆமெனப் பலரும் அறைவர். அதனால்
நாமவன் பால்விடுந் தூதுவர் நலம்போன்
மெள்ள அவன்றன் செருக்கினைக் கிள்ளிற்
படைகொடு வருவன். திண்ணம். பாண்டியன்
அடைவதப் போகியா மறிவம்.
போர்வந் திடிலிவண் நேர்வந் திடுமெலாம்.
யாரிற வார்கள்? யாரறி வார்கள்?
முடிதன் னடிவிழில் யாரெடுத் தணியார்?
அரச வமிசக் கிரமம் ஓரில்
இப்படி யேமுத லுற்பவ மிருக்கும்.
சிலதலை முறையாப் பலவரு டஞ்செலில்
இந்துவி லிரவியில் வந்தோ ரெனவே,
மூட உலகம் மொழியும். யாரே
நாடுவ ராதியை? நன்று நன்றிது!

தோடம்!—சுடு! சுடு!
தீது நன்றென வோதுவ வெல்லாம்
அறியார்க் கறையும் வெறுமொழி யலவோ?
பாச்சி பாச்சி யென்றழும் பாலர்க்குப்
பூச்சி பூச்சி யென்பது போலாம்.
மன்னரை யுலகம் வணங்கவும் பார்ப்பார்க்
கன்னங் கிடைக்கவு மங்ஙன மறைந்து
மதியி லாரை மயக்குவர் வஞ்சமாய்.
அதினா னமக்கென்? அப்படி நினைக்கில்
இதுவரை யித்தனை நன்மையெப் படிவரும்?
பார்க்குது மொருகை. சுந்தரன் யந்திரங்
காக்கும் வகையுங் காண்போம்; சுவான
சக்கரங் குக்கனைத் தடுத்திடும் வகையே
யந்திரத் தந்திர மிருப்பதென் றறியான்.
பித்தன் மெத்தவும்! நமக்கினி யிதுவே
உத்தம வுபாயம். ஓகோ! சேவக!
சித்தம் மெத்தக் களித்தோ மிந்த
மணவுரை கேட்டென மன்னன் றுணியப்
பாவனை பண்ணுவோம். ஏ! ஏ! சேவக!

(சேவகன் எழுந்துவர)

இன்றுநா முற்றவிவ் வின்பம் போல
என்றும் பெற்றிலம். இணையறு மாலை
இந்தா! தந்தோம். இயம்பாய்,
வந்தோம் விடியுமுன் மன்னவைக் கென்றே. 1

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

சேவகன். வாழ்க! வள்ளால்! நின்னுதா ரம்போல்
ஏழுல கெவற்றினு முண்டோ?
வாழ்க! எப் போதும் மங்கலம் வரவே. 2

குடில. (தனிமொழி) நல்லது! விரைந்து செல்லாய்! நொடியில்.

(சேவகன் போக)

மதியிலி! என்னே மனிதர் மடமை!
இதுவு முதாரமா யெண்ணினன். இங்ஙனம்

தருமந் தான மென்றல கறியுங்
கரும மனைத்துஞ் செய்பவன் கருத்தைக்
காணி னணமாம். அவரவர் தமக்கா
எண்ணிய வெண்ண மெய்துவான் பலவும்
பண்ணுவர் புண்ணியம் போல. எல்லாந்
தந்நயங் கருதி யன்றித் தமைப்போற்
பின்னொரு வனையெணிப் பேணுவ ருளரோ?
புண்ணியஞ் சீவகா ரூண்ணிய மெனப்பல
பிதற்றுதன் முற்றும் பித்தே. அலதேல்
யாத்திரை போன நூற்றுவர், சோறடு
பாத்திரந் தன்னிற் பங்கு பங்காக
ஒருவரை யொருவ ரொளித்துப் பருமணல்
இட்ட கதையா யிருக்குமோ? அவ்வளவு
எட்டுமோ வுலகின் கட்டைச் சிறுமதி?—
ஆயினும், அரசனைப் போலிலே
பேயர் பெரிய மேதினி யெங்குமே.

முதல் அங்கம்: ஐந்தாங் களம்
முற்றிற்று

கலித்துறை

சீரும் வதுவையுஞ் சேர்முறை செப்பியுஞ் சீவகன்றன்
போரும் நிதனமும் புந்திசெய் மந்திரம் போற்றினனே
சாருந் தனுகர ணங்களைத் தானெனுந் தன்மைவந்தால்
யாரும் அருள்வழி நிற்கிலர் மாயை யடைவிதுவே.

முதல் அங்கம்
முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	52-க்கு	அடி	830
ஆசிரியத்தாழிசை	6-க்கு	,,	18
வெண்பா	2-க்கு	,,	8
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக, அங்கம்-1க்கு: பா.	61-க்கு	,,	860

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் களம்

இடம்: அரண்மனை.   காலம்: வைகறை.

ஜீவகனும் குடிலனும் மந்திராலோசனை.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

ஜீவகன்.

சொல்லிய தெல்லாஞ் சுந்தர முனிவரே!
புருடோத் தமனெனும் பொறையனே நமக்கு
மருமா னாக மதித்ததும் அவரே.
என்றுங் குழந்தை யன்றே. மன்றல்
விரைவி லாற்ற வேண்டும். நாமிது
வரையும் மறதியா யிருந்தது தவறே
யாம். இனித் தாமச மின்றியிம் மணமே
கருமமாய்க் கருதி முடிப்பாம்.
வருமுன் கருது மந்திர வமைச்சே! 1

குடிலன்.

இறைவ! இதுகேட் டெனக்குள வின்பம்
அறைவதெப் படியான்? அனேக நாளாப்
பலமுறை நினைந்த துண்டிப் பரிசே.
நலமுறப் புரிசை நன்கு முடியும்
அற்றம் நோக்கி யிருந்தே னன்றிச்
சற்றும் மறந்தே னன்று. தனியே
கட்டளை பிறந்துங் கடிமணந் தன்னை
விட்டுள தோவினி வேறொரு காரியம்?
புருடோத் தமனெனும் பொருநைத் துறைவன்
காண்டகு மாண்டகை யென்றும், ஞானம்
மாண்ட சிந்தைய னென்றும், யாண்டுந்
திரியுந் தவசிக ளுரைசெய யானுங்
கேட்ட துண்டு. மற்றவன் நாட்டிற்கு
இன்றே தூதுவ ரேவின், மங்கையை
மன்றல் செய்வான் மனதோ வன்றே

என்றியா மறியலா மெளிதில். அறியார்
பலவும் பழிப்பர். நமக்கதி லொன்றும்
இலை.இன் றேது தேவும்
பனந்தார் வேய்ந்தோன் அனந்தைப் பதிக்கே.

ஜீவ, பழிப்ப ரென்ற மொழிப்பய னென்னை ?
பகருதி வெளிப்படப் பண்பாய்
நிகரிலாச் சூழ்ச்சி நெடுந்தகை யோனே ! 3

குடில, எண்ணுதற் கில்லை யிறைவ ! அவையெலாம்.
கண்ணகன் ஞாலங் கழறும் பலவிதம்.
மணஞ்செய முதன்முதற் பேசி வருதல்,
இணங்கிய ஆடவ ரில்லுள் ளாரே.
அன்றி யாடவர்த் தேடி மன்றல்
சாற்றுதல் தகாதெனப் போற்றுமிவ் வுலகம்.
முன்னைவழக்கு மன்னதே. ஆயினும்,
ஆத்திரந் தனக்குச் சாத்திர மென்னை ?

ஜீவ, கூடா தஃதொரு காலும். குடில !
கேடாம் நமது கீர்த்திக் கென்றும்.
மாசறு மனோன்மணி தனக்கும் மாசாம்.
என்னே ஆத்திரம் ? நமது
கன்னியை விழையும் மன்னருங் குறைவோ ?

குடில, குறைவோ வதற்கு மிறைவ ! ஓஹோ !
மூவருந் தேவரும் யாவரும் விரும்புநங்
கொழுந்தை விழைந்து வந்த வேந்தரைக்
கணக்கிட லாமோ ? கலிங்கன், சோழன்,
கன்னடன் வடிவி லொவ்வார் ; காந்தர்
மன்னவன் வயதிற் கிசையான் ; மச்சன்
குலத்திற் பொருந்தான்; கோசலன் பலத்திற்
கிணங்கான்; விதர்ப்பன் வீர மில்லான் ;
வணங்கலில் நிடதன், மாடன் கல்வியில்
நேரார் ; மகதன் நீராத் தரித்திரன் ;
இன்னம் பலரு மிங்ஙனம் நமது
கன்னியை விழைந்துங் கல்வி வடிவு

குணம்பலங் குலம்பொரு ளென்றிவை பலவும்
இணங்கா ரேமாந் திருந்தார். அரசருட்
கொங்கன் றனக்கே யிங்கிவை யாவும்
பொருத்த மாயினு மிதுவரைப் பாலியன்
ஆகையி லிவ்வயி னணைந்திலன். எங்ஙனந்
திருத்தமா யவன்கருத் தறிந்திடுமுனம்
ஏவுதுந் தூதரை? ஏதில னன்றே.

ஜீவ, படுமோ வஃதொரு காலும்? குடில
மற்றவன் கருத்தினை யுணர
வுற்றதோ ருபாய மென்னுள துரையே. 5

குடில, உண்டு பலவு முபாயம். பண்டே
யிதனைக் கருதியே யிருந்தேன். புதிய
கடிபுரி முடியும் முன்னர்க் கழறல்
தகுதி யன்றெனக் கருதிச்
சாற்று தொழிந்தேன் மாற்றல ரேறே! 6

ஜீவ, நல்லது! குடில! இல்லை யுனைப்போல்
எங்குஞ் சூழ்ச்சித் துணைவர்.
பங்கமி லுபாய மென்கொல்? பகரே. 7

குடில, வஞ்சிநா டதனில் நன்செய் நாடெனச்
செந்தமிழ் வழங்குந் தேயமொன் றுளது. அதன்
அந்தமில் பெருவள மறியார் யாரே?
மருதமு நெய்தலு மயங்கியங் கெங்கும்
புரையறு செல்வம் நிலைபெற வளரும்.
மழலைவண் டானம் புலர்மீன் கவர,
ஓம்புபு நுளைச்சிய ரெறிகுழை, தேன்பொழி
புன்னை நுண் டாதாற் பொன்னிறம் பெற்ற
எருமையின் புறத்திருந் திருஞ்சிறை புலர்த்தும்
அலைகடற் காக்கைக் கலக்கண் விளைக்கும்.
கேதகை மலர்நிழ லினமெனக் கருதித்
தாராத் தழுவிட்ச் சார்தரச் சிரித்த
ஆம்பல்வாய் கொட்டிடுங் கோங்கலர்த் தாதே;
வால்வளை சூலுளைந் தீன்றவெண் முத்தம்

ஓதிமக் குடம்பையென் றுன்னுபு காலாற்
பருந்தினங் கவர்ந்துசென் றடம்பிடைப் புதைக்கும்,
கரும்படு சாலையின் பெரும்புகை மண்டக்
கூம்பிய நெய்தற் பூந்தளிர் குளிர
மேய்ந்தகல் காரா தீம்பால் துளிக்கும்;
அலமுகந் தாக்குழி யலமரு மாமை
நுளைச்சியர் கணவரோ டிழைத்திடு மூடலில்
வழித்தெறி குங்குமச் சேற்றிடை யொளிக்கும்;
பூஞ்சினை மருதிடை வாழ்ந்திடு மன்றில்
நளிமீன் கோட்பறை விளிகேட் டுறங்கா;
வேயென வளர்ந்த சாய்குலைச் சாலியில்,
உப்பார் பஃறி யொருநிரை பிணிப்பர்.
இப்பெருந் தேயத் தெங்கு மிராப்பகல்
தப்பினும் மாரி தன்கடன் தவறா.
கொண்மூ வென்னுங் கொள்கலங் கொண்ட
அமிழ்தினை யவ்வயிற் கவிழ்த்தபின் செல்புழி
வடியும்நீ ரேநம் மிடிதீர் சாரல்.
நன்னீர்ப் பெருக்கும் முந்நீர் நீத்தமும்
எய்யா தென்று மெதிர்த்திடும் பிணக்கில்
நடுக்கட னன்னீர் சுவைத்திடு மொருகால்;
மரக்கலம் வந்திடும் வயற்கரை யொருகால்;
வாய்த்தலை விம்மிய மதகுபாய் வெள்ளம்
ஓமென வோவிறந் தொலிக்கப் பிரணவ
நாதமே தொனிக்குமந் நாட்டிடை யொருசார்,
நறுமலர்க் குவளையும் நானிறத் திரணமும்
படர்தரும் பழனக் கம்பளம் பரப்பித்
தாமரைத் தூமுகை தூமமில் விளக்கா,
நிலவொளி முத்துங் கவடியும் பணமா,
அலவன் பலவிர லாலாய்ந் தெண்ண,
துகிர்க்கா லன்னமும் புகர்க்காற் கொக்குஞ்
செங்கட் போத்துங் கம்புட் கோழியுங்
கனைகுர லுளையுஞ் சினமிகு காடையும்
பொய்யாப் புள்ளு முள்ளான் குருகும்
என்றிவை பலவு மெண்ணில குழீஇச்

சிரஞ்சிறி தசைத்துஞ் சிறகை யடித்தும்,
அந்தியங் காடியின் சந்தங் காட்டித்
தந்தங் குழூஉக்குரல் தமைவிரித் தெழுப்பும்
பேரொலி யொன்றுமே யார்தரு மொருசார்;
வீறுடை யெருத்தினம் வரிவரி நிறுத்தி
யீறிலாச் சகர ரெண்ணில ராமெனப்
பொன்னேர் பூட்டி நின்றவர் தம்மைப்
போற்றிய குரவையே பொலிதரு மொருசார்;
சேற்றிடை யடர்ந்த நாற்றடைத் தெடுக்குநர்
நாறுகூ றுக்குநர் வேறுபுலம் படுக்குநர்
நடுபவர் களைப்பகை யடுபவ ராதியாக்
கள்ளுண் கடைசியர் பள்ளும் பாட்டும்
தருமொலி பாந்தே தங்குவ தொருசார்;
குன்றென அரிந்து குவித்திடுஞ் செந்நெற்
போர்மிசைக் காரா காரெனப் பொலியக்
கறங்குங் கிணைப்பறை முழவுடன் பிறங்கும்
மங்கல வொலியே மல்குவ தொருசார்;
தூவியாற் றம்முட னீவிடிற் சிரிக்குஞ்
சிறுமிய ரென்னவச் செழுநில நங்கை
உழுபடைக் கொழுமுனை தொடுமுனங் கூசி
உடல்குழைந் தெங்கு முலப்பறு செல்வப்
பயிர்மயிர் சிலிர்த்துப் பல்வளம் நருவள்,
எனிலினி யானிங் கியம்புவ தென்னை ?
அனையவந் நாடெலா மரச!மற் றுனக்கே
யுரித்தென வங்குள பாடையே யுரைக்கும்.
சின்னா ளாகச் சேரனுண் டிடினும்
இந்நாள் வரையு மந்நாட் டுரிமை
கொடுத்தது மில்லை,நாம் விடுத்தது மில்லை.
பண்டைநம் முரிமைபா ராட்டிட வென்றே
கண்டன னிப்புரி. ஆயினும் அதுவிம்
மணத்திற் குதவியாய் வந்தது நன்றே.
ஆதலி லவன்பால் தூதரை விடுத்துக்
கிழமையும் பழமையு மெடுத்துக் கிளத்தில்,
நாட்டிய நமது நகர்வலி கருதி

மீட்டும் விடுப்பினும் விடுப்பன். அன்றி
வாதமே பலவு மோதினு மொருவிதம்
ஒப்புர வாகா தொழியான். பின்னர்,
அந்நியோந் நியசமா தானச் சின்னம்
ஆகவோர் விவாக மாயின் நன்றெனக்
குறிப்பாற் பொதுவாய்க் கூறிடின்,
மறுத்திடா னுடன்மண முடிக்குதும் நன்றே 8

ஜீவ, மெத்தவுங் களித்தோம்! உத்தமோ பாயம்
இதுவே! குடில! இதனால்
வதுவையும் நடந்ததா மதித்தேம் மனத்தே. 9

குடில, அப்படி யன்றே! செப்பிய வுபாயம்
போது மாயினு மேகுந் தூதுவர்
திறத்தாற் சித்தி யாகவேண் டியதே.
வினைதெரிந் துரைத்தல் பெரிதல. அஃது
தனைநன் காற்றலே யாற்றல். அதனால்,
அன்புங் குடிமைப் பிறப்பு மரசவாம்
பண்பு மறிவும் பாவுநூ லுணர்வும்
தூய்மையும் மன்னவை யஞ்சாத் திண்மையும்
வாய்மையுஞ் சொல்லில் வழுவா வன்மையுந்
துணிவுங் காலமுங் களமுந் துணியுங்
குணமும், மந்திரத் தலைவர் துணைமையும்
உடையனே வினையாள் தூதனென் றோதினர்.
அன்ன தூதரை யனுப்பின் மன்னவ!
உன்ன தெண்ண முறுமே யுறுதி.
அன்றெனி லன்றே. அதனால்
வென்றிவை வேலாய் விடுவாய் தெரிந்தே. 10

ஜீவ, அத்திற முற்று மொத்தவ னய்நமக்
குரிமை பூண்டநின் னருமை மகன்பல
தேவனே யுள்ளான். மேவலர் பலர்பான்
முன்னம் பன்முறை தூதிலும் முயன்றுளான்
அன்னவன் றன்னை யமைச்ச!
ஏவிடத் தயையா யிசைவாய் நீயே. 11

குடில, ஐய மதற்கென்? ஐய! என்னுடல்
ஆவியும் பொருளும் மேவிய சுற்றமும்
நினதே யன்றோ! உனதே வலுக்கியான்
இசையா தொழிவனோ! வசையறு புதல்வன்
பாலியன் மிகவும். காரியம் பெரிது:

ஜீவ, பெரிதென்? அங்கவன் பேசவேண் டியவெலாம்
விரிவா யெடுத்துநீ விளம்பி விடுக்கில்,
நலமா யுரைப்பன் நம்பல தேவன்.
வருத்த மிவையெலாங் கருத்தி லுணராது
உரைத்தனர் முனிவர். உதிய னவைக்கே
யோசனை யின்றி நடேசனை யேவில்
நன்றாய் முடிப்பனிம் மன்றல்
என்றார். அவர்கருத் திருந்த வாறே! (12)

குடில, குற்றமோ அதுவுங் கொற்றவ! முனிவர்
அறிந்ததவ் வளவே யாகும். ஏழை!
துறந்தா ரறிவரோ தூதின் தன்மை?
இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியு மின்பமுந் துன்பமும்
எல்லா மில்லை; ஆதலா லெவருங்
கட்டுக கோவில், வெட்டுக ஏரி,
என்று திரிதரு மிவர்களோ நமது
நன்றுந் தீதும் நாடி யுரைப்பர்?
இராச்சிய பாண சூத்திரம் யார்க்கும்
நீச்சே யன்றி நிலையோ? நடேசன்!
யோசனை நன்று! நடேசன்! ஆ! ஆ!
ஏதோ விவ்வயிற் சூதாப் பேதையர்
உள்ளம் மெள்ள வுண்டு மற்றவர்
அம்மை யப்பரை யணுகா தகன்று
தம்மையும் மறந்தே தலைதடு மாறச்
செய்யுமோர் சேவக முண்டுமற் றவன்பால்.
ஐயமொன் றில்லை. அதனான் மொய்குழல்
மாதர்பாற் றூதுசெல் வல்லமை கூடும்.
பித்த னெப்படிச் சுந்தரர்க்கு
ஒத்த தோழனா யுற்றனன்! வியப்பே! (13)

ஜீவ, முனிவரும் வரவா மதியிழந் தனரே.
இருக்கும். இருக்கும். இணையறு குடில!
பொருக்கெனப் போயுன் புதல்வற் குணர்த்தி
விடுத்திடு தூது விரைந்து.
கால விளம்பனஞ் சாலவுந் தீதே. (14)

குடில, ஏதோ அனுப்பினேன். இன்றிம் மாலையில்
தூது செல்வான் றொழுதுன் னநுமதி
பெறவரு வான்நீ காண்டி.
இறைவ! மங்கல மென்றுமுன் னடிக்கே! (15)
(குடிலன் போக)

ஜீவ, (தனதுள்) நல்லது! ஆ! ஆ! நமது பாக்கியம்
அல்லவோ விவனைநா மமைச்சனாய்ப் பெற்றதும்?
என்னே! இவன்மதி முன்னிற் பவையெவை?
(சில பிரபுக்களும் நாராயணனும் வந்து வணங்க)

(பிரபுக்களை நோக்கி) வம்மின். வம்மின். வந்து சிறிது
கால மானது போலும். நமது
மந்திரி யுடன்சில சிந்தனை செய்திங்கு
இருந்தோ மிதுவரை. குடிலன் மிகவும்
அருந்திறற் சூழ்ச்சியன்.

முதற் பிரபு. அதற்கெ னையம்?
சுரகுரு பிரசுரன் முதலவர் சூழ்ச்சி
இரவலா யிவன்சிறி தீந்தாற் பெறுவர்.
எல்லை யுளதோ விவன்மதிக் கிறைவ!
வல்லவன் யாதினும்.

நாராயணன். (தனதுள்) நல்லது கருதான்.
வல்லமை யென்பயன்!

உ-ம் பிரபு. மன்னவ! அதிலும்
உன்றொல் குலத்தி லுன்றிரு மேனியில்
வைத்த பரிவும் பத்தியு மெத்தனை!
குடிலனுன் குடிக்கே யடிமை பூண்ட
ஆஞ்ச னேயனே வறியேம்!

நாரா, — முழுப்பொய்.
(தனதுள்) — வாஞ்சையாய் மன்னனிவ் வாயுரை முகமன்
விடுப்பனோ விடமெனா? குடிப்பனே!

சேவகன். — கொற்றவ!
நேற்று மாலையி னின்திரு வாணையிற்
சென்றுழித் திருமுக நோக்கி யேதோ
சிந்தனை செய்துதன் சித்த மகிழ்ச்சியால்
தந்தன னெனக்கித் தாள மாலை.

நாரா, (தனதுள்) — எதுவோ பொல்லாங் கெண்ணினன். திண்ணம்.

ஜீவ, — பார்மின், பார்மின். நம்மிசை வைத்த
ஆர்வமு மன்பும். ஆ! ஆ!

நாரா, (தனதுள்) — யாதும்
பேசா திருக்கி லேசுமே நம்மனம்.
குறியாற் கூறுவம். அறிகி லறிக.
(நாராயணன்செல்ல.)

௩-ம் பிரபு. — சாட்சியு மோகண் காட்சியா மிதற்கும்!
அங்கைப் புண்ணுக் காடியும் வேண்டுமோ?
எங்கு மில்லையே யிவன்போற் சுவாமி
பத்தி பண்ணுநர். சுமித்திரை பயந்த
புத்திரன் வீரவா கிவர்முதற் போற்றிய
வெத்திறத் தவரு மிறைவ! இவனுக்
கிணையோ தன்னய மெண்ணும் பெருமையில்?
(நாராயணன் மூக்கிற் கரி தேய்த்து வர)

ஜீவ, (நாராயணனை நோக்கி) — ஏ! ஏ! நாராணா கரியா யுன்மூக்
கிருந்தவா றென்னே? ஏ! ஏ! இதுவென்!

நாரா, — மூக்கிற் கரிய ருளரென நாயனார்
தூக்கிய குறளின் சொற்படி, எல்லாம்
உள்ளநின் னருகவ ரில்லா ராவரோ?

ஜீவ, — ஓகோ! ஓகோ! உனக்கென் பைத்தியம்!

யாவரும். — ஓகோ! ஓகோ! ஓகோ! ஓகோ! (யாவரும்நகைக்க)

புறங் குன்றிக் கண்டனைய ரேனும் அ...

ஜீவ, நாரண ! நீயும் நடேசன் றோழனே.

(பிரபுக்களை நோக்கி) நல்லது ; விசேடமொன் றில்லை போலும்.

முதற்பிரபு. இல்லையெம் மிறைவ ! எல்லாப் புவியுநின்
வாகுவே தாங்க ! மங்கலம் வரவே !

(பிரபுக்கள் போக)

ஜீவ, நாரா யண ! உனக் கேனிப் பித்து ?
தீரா விடும்பையே தெளிவி லையுறல்.

நாரா, எனைவகை தேறியக் கண்ணும், வினைவகை
கோடிய மாந்தர் கோடியின் மேலாம்.

ஜீவ, எதற்குந் திருக்குற ளிடந்தரும் ! விடுவிடு.
விரும்பி யெவருந் தின்னுங்
கரும்பு கைப்பதுன் வாய்க்குற் றம்மே. (16)

(அரசனும் சேவகர்களும் போக)

நாரா, (தனிமொழி) ஐயோ ! இதற்கென் செய்வன் ! அரசன்,
உறுதியா நம்பினன். சிறிதும் பிறழான்.
வெளுத்த தெல்லாம் பாலெனு மெய்ம்மை
யுளத்தான். களங்க மோரான். குடிலனோ
சூதே யுருவாத் தோற்றினன். அவன்றான்
ஓதுவ வுன்னுவ செய்குவ யாவுந்
தன்னயங் கருதி யன்றி மன்னனைச்
சற்று மெண்ணான். முற்றுஞ் சாலமா
நல்லவன் போலவே நடிப்பான். பொல்லா
வஞ்சகன். மன்ன னருகுளோ ரதனை
நெஞ்சிலு நினையார். நினையினு முரையார்.
இறைவன் குறிப்பிற் கிசைய அறைவர்
வடித்து வடித்து மாற்றொலி போன்றே.
தடுத்து மெய்ம்மை சாற்றுவர் யாரே ?
என்னே யரசர் தன்மை ! மன்னுயிர்க்
காக்கமு மழிவு மவர்தங் கடைக்கண்
நோக்கி லுண்டாம் வல்லமை நோற்றுப்
பெற்றார் ; பெற்றவப் பெருமையின் பாரம்

உற்றுநோக் குவரே யுடல்கடுங் காரோ ?
கருப்போ தேனோ என்றவர் களிப்பது
நெருப்பா றும்மயிர்ப் பாலமு மன்றோ ?
விழிப்பா யிருக்கிற் பிழைப்பர். விழியிமை
கொட்டிற் கோடி பிறழுமே. கொட்டும்
வாலாற் றேளும் வாயாற் பாம்புங்
காலும் விடமெனக் கருதி யாவும்
அடிமுதன் முடிவரை யாய்ந்தா ராய்ந்து
பாரா ராளும் பாரென் படாவே ?
யாரை யாரோவ ! அதிலுங் கொடுமை !
அரசர்க் கமைச்ச ரவயவம் அலரோ ?
உறுப்புகள் தாமே யுயிரினை யுண்ண
வொருப்படில் விலக்குவ ருளரோ ? தன்னயம்
மறந்து மன்னுயிர்ச் சுகமே மதித்தங்
கிறந்தசிந் தையனோ விவனோ வமைச்சன் ?
குடிலன் செய்யும் படிறுகள் வெளியாப்
பொய்யு மெய்யும் புலப்பட வுரைக்க
என்றால், நோக்க நின்றார் நிலையில்
தோன்றுஞ் சித்திர வொளிபோ லியார்க்குஞ்
சான்றுறு காட்டுந் தன்மைய வலவே.
சித்திரப் பார்வை யழுந்தார்க் கெத்தனை
காட்டினுங் கீறிய வரையலாற் காணார்.
என்செய ? இனியா னெப்படிச் செப்புவன் ?
நிந்தையா நடேசனைப் பேசிய குறிப்புஞ்
சிந்தனை செய்ததாச் செப்பிய செய்தியும்
ஓரில் யாதோ பெரிய வுறுகண்
நேரிடு மென்றென் னெஞ்சம் பதறும்.
என்னே யொருவன் வல்லமை !
இன்னும் பிழைப்பன் மன்னன் விழிக்கிலே. (17)

(நாராயணன் போக)

இரண்டாம் அங்கம்: முதற்களம்

முற்றிற்று.

இரண்டாம் அங்கம்.

உ-ம். களம்.

இடம்: ஊர்ப்புறத்து ஓருசார். காலம்: வைகறை.

நடராஜன் அருணோதயங் கண்டு நிற்க.

(இணைக்குறளாசிரியப்பா)

நடராஜன், (தனிமொழி)

பரிதியி னுதயம் பார்க்கக் கருதில்
இவ்விடஞ் சாலவு மினிதே. உதயஞ்
செவ்விதிற் கண்டுபின் செல்வோம்.
ஓவியத் தொழில்வலோ னீவியக் கிழியில்
தீட்டுவான் புகுந்த சித்திரம், நீட்டுந்
தூரியந் தொடத்தொடத் துலங்குதல் போல,
சூரியன் பன்னிறக் கதிர்கள் தொடத்தொட
வுருவுதோன் றாவண மொன்றாய்ச் செறிந்து
கருகிருண் மயங்கிய காட்சி கழிந்து
சிறிது சிறிதா யுறுப்புகள் தெளியத்
தோன்றுமித் தோற்றம் நன்றே!
சூட்டுடைச் சேவல் சுரைக்கொடி படர்ந்தவவ்
வீட்டுச் சியின்மேல் வீம்பாய் நடந்துபின்
இருசிறை யடித்து நெடுவா யங்காந்து
ஒருமுறை கூவி யுழையுளார் புகழ
வுற்றுநோக் குவர்போற் சுற்றுநோக் குதலும்,
இருட்பகை யிரவி யிருளெனத் தம்மையுங்
கருதிக் காய்வனோ வென்றயிர்த் திருசிறைக்
கையான் மார்பிற் புடைத்துக் கலங்கி
மெய்யாந் தம்பெயர் விளம்பி வாயசம்
பதறியெத் திசையிலும் சிதறியோ டுதலும்,
பன்னிறச் சிறகர்ப் பறவைத் தொழுதி
தம்மினந் தழுவிச் சூழ்ந்து வட்டமாய்
அங்கங் கிருந்து தங்கண் முறைமுறை
அஞ்சிறை யொத்தறுத் தடியா, எஞ்சலில்

இசையறி மாக்களின் ஈட்டம் போல
வசையறு பாடல் வழங்கலு மினிதே!
அதுவென்! ஆஹா! அலகா லடிக்கடி
தலையுந் தஞ்சிறை தடவி விளக்கிக்
கதுவுங் காத லாணையிட் டுறைந்து
பின்புசென் றோயா தன்புபா ராட்டும்
இவ்விரு குருகுங் காதலர்,
கண்டு மவர்நிலை காணார் போல்துகிர்த்
துண்டங் கொண்டு பாலைச் சொரிந்த
பழமெனப் பாவனை பண்ணிக் கொத்தி
யுழையுழை யொதுங்கி யோடிப் போலிக்
கூச்சங் காட்டுமிக் குருகுகா தலியே.
ஆடவர் காத லறைதலுந் தையலர்
கூடமாய்க் கொள்ளலு மியல்பே போலும்.
வாணீ! மங்காய்! வாழி நின்குணம்!
ஒருதின மிவ்வயி னுனையான் கண்டுழி
முருகவிழ் குவளைநின் மொய்குழற் சூட்டத்
தந்ததை யன்பாய் மந்தகா சத்தொடு
வாங்கியும், மதியா தவள்போ லாங்கே
யோடுமவ் வாய்க்கால் நீரிடை விடுத்துச்
சிறுமியர் குறும்பு காட்டிச் சிரித்தனை.
ஏதியா னெண்ணுவ னோவென வுடனீ
கலங்கிய கலக்கமென் கண்ணுள தின்றும்.
அழுங்கலை வாணீ! அறிவேன்! அறிவேன்!
உளத்தோ டுளஞ்சென் றொன்றிடிற் பின்னர்
வியர்த்தமே செய்கையும் மொழியும்—
{ உற்றுச் செவி கொடுத்து } "வாணி" என்றபேர் கேட்டனன்! யாரது?
காணின் நன்றாம். காரிகை யார்கொல்?

(பலதேவனும், ஒரு நற்றாயும், தோழனும் தொலையில் வர)

சொல்வதென்! சூழ்ச்சியென்! கேட்குதும் மறைந்து.

(ஆசிரியத்துறை)

நற்றாய். நாணமு மென்மக ணன்னல மும்முருகத் துன்னை நம்பி
வீணில் விழைந்த இக்கேடவள் தன்னுடன் வீவுறுமே.

பேணிய என்குடிப் பேர்பெரி தாதலினால்
வாணியின் வம்புரை யாமினி யஞ்சுதும் வாரலையோ.

(ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி)

நட., (தனதுள்) ஐயோ! இதுவென்! கட்டம்! கட்டம்!

(ஆசிரியத்துறை)

நற்றாய். நாணிக் கவிழ்த்தவள் தன்றலைதொட்டு நவின்றவுன்றன்
ஆணைக் கவள்இரம் அற்றினி வீழினு மஞ்சிலம்யாம்.
காணப் பிறர்பொருள் கள்ளல மாதலினால்
வாணிக் குரித்தெனக் கேட்டபின் வெளவலம் வாரலையோ.

(ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி)

நட., (தனதுள்) நாராய ணன்அன் றுரைத்தது மெய்யே!

(ஆசிரியத்துறை)

நற்றாய். நாணமிலா மகள் சாவுக் கினிவெகு நாள்களில்லை
காணிய நீயும் விரும்பலை யோலையிற் கண்டுகொள்வை.
பேணிய நின்வாழ் வேபெரி தாதலினால்
வாணி யொளித்துநீ வாசித் தறிந்துகொள் வாரலையோ.

(ஆசிரியப்பாவின் தொடர்ச்சி)

நட., (தனதுள்) ஆயினு மித்தனை பாதகனோ விவன்!

பலதேவன். எவருனக் குரைத்தா ரித்தனை பழங்கதை?
சவமவ ளெனக்கேன்? இவள்சுக மெங்கே?
பொய்பொய் நம்பலை, ஐயமெல் லாம்விடு.
பணத்திற் காக்கிழப் பிணந்துடிக் கின்றது.
சேரன் பதிக்கோர் செய்திசொல் லுதற்காச்
சென்றிதோ விரண்டு நாளையிற் றிரும்புவன்.
இச்சிறு பொற்றொடி மைச்சினிக்குக் கொடு.
வருகுவ னீதோ! மறக்கன்மி னென்னை!

(நற்றாய் போக. பலதேவனும் தோழனும் நடக்க.)

தோழன், செவ்விது! செவ்விது! இவ்விட மெத்தனை!
ஐந்தோ? ஆறோ?

பலதே, அறியேன். போ! போ!
இச்சுக மேசுகம், மெய்ச்சுகம் விளம்பில்.

தோழன். — வாணியை மணந்தபின் பூணுவை விலங்கு.

பலதே, வாணி யாயினென்? மனோன்மணி யாயினென்?
அதைவிடப் படித்த வலகையா யினுமென் ?
கணிசத் திற்கது. காரியத் திற்கிது.
வாவா போவோம். வழிபார்த் திருக்குஞ்
சேவக ராதியர் செய்குவ ரையம்.
எத்தனை பொழுதிங் கானது வீடுவிட்டு ?
ஏகுவம் விரைவில், இனித்தா மதமிலை.

(பலதேவனும் தோழனும் போக.)

நட, கொடுமை! கொடுமை! இக்கொடும்பா தகன்சொல்
கடுவெனப் பரந்தென் கைகால் நடுக்கின.
கைத்தனென் கண்ணுங் காதும்.
இத்தனை துட்டரு மிருப்பரோ வுலகில்?
ஐந்தோ! ஆரே! அறியான்! பாதகன்!
நொந்தது புண்ணு யென்னுளங் கேட்க.
மெய்ச்சுக மிதுவாம்! விளம்புவ தென்னினி ?
இச்சண் டாளனும் வாணியும்! ஏற்கும்!
ஒருபிடி யாயவ னுயிரினை வாங்க
ஓடிய தெண்ணம். உறுத்தின தென்கை!
தீண்டவும் வேண்டுமோ தீயனை?
என்னிவ னனந்தைக் கேகுங் காரியம் ?
யாருடன் வினவ ? நாரணனோ வது ?

(நாராயணன் வர)

வா வா, நாரணா!

நாராயணன், ஏ! ஏ! என்னை !
சினந்தனை தனியாய் ?

நட, என் இத் தியவன்
அனந்தைக் கேகுங் காரணம் ?

நாரா, யார் ? யார் ?

நட, அறிவை! நீவிளை யாடலை. அறைதி.

நாரா, வதுவை மனோன்மணி தனக்கு வழங்கிட—

நட, அதுவும் நன்றே! கெடுவனிவ் வரசன்!

நாரா, அடுத்தது வாணியின் மணமும். அறைந்துளேன்
நட, விடுத்திடவ் வெண்ணம். தடுக்கயா னறிவன்.
விடுத்தனன் கண்டும். எரித்திடுவேன் நொடி.
உறுதி யொன்றுளதேல்! உரையாய் நடந்தவை.
நாரா, முதியவ ருசிதனுக் குரைக்க மற்றவன்
வதுவை யவ்வழியே யாற்றிட வாணியை
அதட்டினன்.
நட, அதற்கவள் ?
நாரா, மறுத்தனள்.
நட, எங்ஙனம் ?
நாரா, 'இறக்கினு மதற்கியா னிசையேன்' என்றாள்.
நட, அரைக்கண முன்ன மறிந்திலே னிம்மொழி.
நாரா, என்னே யுன்மதி ! ஏந்திழை யார்சொல்
நீர்மே லெழுத்தாம். யாரறி வாருளம் ?
மாறி நாடொறும் வேறுபா டுறுமதி
யெண்ணுட் பட்டு நிண்ணயங் கூடலாற்
பெண்கள் நிலையிற் பெரிதுந் திடனே.
புண்கொள் நெஞ்சொடு புலம்புகின்றாய் மிக.
காதலா மூழிக் கனன்முன் வையாய்
மாதரார் கட்டுரை மாயா தென்செயும் ?
அக்கண முற்ற துக்கந் தூண்டக்
கன்னியா யிருப்ப னென்றா ளன்றி
யன்ன தவள்கருத் தாமோ ?
நட, அறியாய் !
புருடரே புலையர். நிலையிலாப் பதடிகள்.
இருளடை நெஞ்சினர். ஈரமி லுள்ளத்தர்.
ஆணையு மவர்க்கொரு வீணுரை. அறிந்தேன்.
தந்நய மன்றிப் பின்னொன் றறியாக்
காதகர். கடையர். கல்வியில் கசடர்.
நாரா, ஓதி யுணரினும் மாத ருள்ளம்
அலையெறி கடலினுஞ் சலன மென்ப.
நட, திரைபொரால் கரையிலும் வெளியிலு மன்றி,

கயத்திலும் அகத்திலுங் கலக்க.மவர்க்கிலை.
தியக்கமு மயக்கமுஞ் செறிவ தரிவையர்,
உள்ளப் பரப்பி லொருபுறத் தன்றி,
பள்ளத் தாழ்ச்சியிற் பரிவும், கொள்கை
விள்ளா முரணும், மெய்ம்மையில் தெளிவும்,
உள்ளார். அவர்தம் முறுதிநீ யுணராய்.
சுற்றிச் சுழலினுங் கறங்கொரு நிலையைப்
பற்றியே சுழலும்; அப் படியலர் புருடர்.
கேடவ ருறுவதிங் காடவ ருருவுகொண்
டலைதருங் கொடியவிவ் வலகைகள் வழியே.
புருடரோ விவரும்! கருவுறுங் குழவிமெய்
மென்றிட நன்றெனக் கொன்றுதின் றிடுவர்.
அவாவிற் களவிலை. அன்போ அறியார்.
மணமு மவர்க்கொரு வாணிகம்! அந்தோ!
சீ! சீ! என்னித் தீயவர் செய்கை?
மாசிலா வையகத் திவ்வுயிர் வாழ்க்கை
ஆம்பெருங் கடலுட் போம்மரக் கலனும்
ஆடவர் நெஞ்சம், அறத்துறை யகன்று
நீள்திசை சுழற்று நிலையிலாக் காற்றும்
நிண்ணய மற்ற வெண்ண மியக்கச்
சென்றுழிச் சென்று நன்றறி வின்றி
அலையா வண்ணம், அறத்துறைக் குடாவில்
நிலைபெற நிறுத்துநங் கூரமாய், பின்னுஞ்
செய்வினை முயற்சியிற் பொய்வகைப் புன்னெறிக்
கெற்றுண் டகன்று பற்றொன் றின்றி
ஆசையாந் திசைதொறும் அலைந்து திரிந்து
கெடாவணங் கடாவிக் கெழுமிய அன்புசேர்
அறப்பிடி கடைப்பிடி யாகக் காட்டிச்
சிறப்புயர் சுகத்துறை சேர்த்துசுக் கானாய்,
நின்றது மங்கையர் நிலைமை யென்று
நினையா மனிதர், விலங்கினுங் கீழாய்
அனையார் தருசிற் றின்பமே யவாவி
வாழ்க்கைத் துணையா வந்தவர் தம்மைத்
தாழ்த்துஞ் சேறா மாற்றுவர். தவத்தால்

மந்திரவாள் பெற்று மாற்றலர் வெல்லாது
அந்தோ ! தம்மெய் யரிவார் போலத்
தனியே தளருந் தமக்குத் துணையாய்
வருபவர் தமையும் பகைவரா நலிந்து
பாலையும் நஞ்சாப் பண்ணுவர். அவர்தம்
மதிகே டென்னே ! துதிபெறு மன்புநற்
குணமு முளாரில் துணைவ ராயின்
இல்லதென் னுலகில் ? இவற்றுடன் கல்விசேர்
நல்லறி வுளதேற் பொன்மலர் நாற்றம்
பெற்றவா றன்றோ? எற்றே மடமை !
கேட்டிட வேட்டவை யாவையு மீயுங்
கற்பக தருவென வற்பமுங் கருதாது
அடியுடன் முறித்து முடிபுற வெரித்துக்
கரிபெற முயன்ற கம்மிய னேயென,
தனக்கென வாழுந் தனிமிரு கத்தின்
மனக்கோள் நிமிர்த்து மற்றைய ரின்பமுந்
துன்பமுந் தனதா அன்பு பாராட்ட,
மெள்ளமெள் ளத்தன் னுள்ளம் விரித்துப்
பொறையுஞ் சாந்தியும் படிப்படி புகட்டிச்
சிறிது சிறிதுதன் சித்தந் தெளித்துத்
தானெனு நினைப்புந் தனக்கெனு மிச்சையும்
ஓய்வுறச் செய்து,மற் றொன்றாய் நின்ற
எங்கு நிறைந்தபே ரின்ப வெள்ளம்
முங்கி யதனுள் மூழ்கிட யாரையும்
பக்குவஞ் செய்யுநற் பள்ளிச் சாலை,இவ்
இல்லற மென்பதோர் நல்லுணர் வின்றி,
உடற்றின வடக்குமா வுரைஞ்சிடு தடியென
மடத்தனங் கருதித் தம்மையும் பிறரையுங்
கெடுத்திடு மாந்தரின் கெடுமதி யென்னே !
நாராணா ! இவ்வயிற் கேட்டதுங் கண்டதுந்
தீராத் துயரமே செய்வது. செல்குவன்.
ஏதா யினுமினி யெய்தில்,
ஓதாய் முனிவ ருறையு ளூற்றே. (1.)

(நடராஜன் போக.

(நேரிசையாசிரியப்பா)

நாரா, (தனிமொழி) நல்லது மிகவும்! செல்லிடந் தோறுங்
கதையா யிருந்தது. கண்டதென்? கேட்டதென்?
புதுமை யிங்கிதுவும்! பொருந்துவ
தெதுவா யினுஞ்சரி. ஏகுவம் மனைக்கே. (1.)

(நாராயணன் போக.)

இரண்டாம் அங்கம்: உ-வது களம்
முற்றிற்று.

பொங்கலைப் புணரிசூழ் புவிபுகழ் சுமக்கத்
தன்தோள் தாரணி தாங்க வெங்கும்
ஒன்னார் தலையொடு திகிரி யுருட்டிக்
குடங்கை யணையிற் குறும்பர் தூங்க
இடம்பார்த் தொதுங்குந் தடமுற் றத்து
மேம்படு திருநெல் வேலிவீற் றிருக்கும்
வேம்பார் ஜீவக வேந்தன் விடுத்த
தூதியான். என்பே ரோதில்அவ் வழுதியின்
மந்திரச் சிகாமணி தந்திரத் தலைவன்,
பொருந்தலர் துணுக்குறு மருந்திறற் சூழ்ச்சியன்
குடிலேந் திரன்மகன்—

புரு, (தனதுள்) மடையன்.
வந்ததென் ?

பலதே, அப்பெரு வழுதி யொப்பறு மாநகர்
நெல்லையிற் கண்டு புல்லா ரீட்டமும்
அரவின தாசும் வெருவி ஞெரேலெனப்
பிறவிப் பௌவத் தெல்லையும் வறிதாம்
ஆணவத் தாழ்ச்சியு நாண வகழ்வலந்
தொட் டஞ்ஞானத் தொடர்பினு முரமாய்க்
கட்டிய மதிற்கணங் காக்க விடயத்து
எட்டி யழுத்தி யிழுக்கும் புலன்களின்
யந்திரப் படைக ளெண்ணில வியற்றி—

புரு, வந்த வலுவலென் ?

பலதே, மன்னவா ! நீயாள்
வஞ்சிநா டதற்குத் தென்கீழ் வாய்ந்த
நன்செய்நா டென்றொரு நாடுள தன்றே ?
எங்கட் கந்நா டுரித்தாம். அங்கு
பரவு பாடையும் விரவு மாசாரமும்
நோக்கில் வேறொரு சாக்கியம் வேண்டா—

புரு, நல்லது ! சொல்லாய்.

பலதே, தொல்லையாங் கிழமைபா
ராட்டித் தங்கோல் நாட்டி நடத்த
வல்ல மன்னவ ரின்மையால் வழுதிநாட்டு
எல்லையுட் புகுந்தங் கிறுத்துச் சின்னாள்

சதியாய் நீயா சாண்டாய்:—

புரு, 　　　　　　　　　　　　அதனால்?

பலதே, அன்னதன் னுரிமை மீட்க வுன்னியே
முதுநக ராமெழின் மதுரை துறந்து
நெல்லையைத் தலைநகர் வல்லையி லாக்கி
ஈண்டின னுங்கே.

புரு, 　　　　　　　　　　　　வேண்டிய தென்னை?
உரையாய் விரைவில்.

பலதே, 　　　　　　　　　　　　உதியனும் செழியனும்
போர்தனி புரியில் யார்கொல் பிழைப்பர்?
பங்கமி லிரவியுந் திங்களுந் தருவி
எதிர்ப்படுங் காலை, கதிர்க்கடுங் கடவுள்
மறைய இவ்வுலகில் வயங்கிருள் நிறையும்.
அவரந் நிலையி லமர்ந்திடி லவ்விருள்
தவறாத் தன்மைபோல் நீவி ரிருவருஞ்
சமர்செயி னுலகந் தாங்கா தென்றே
எமையிங் கேவி யிவ்வவைக் கேற்றவை
நீதியா யெடுத்தெலா மோதி,நன் செய்நாடு
உடையார்க் குரிமை நோக்கி யளிப்பதே
கடனெனக் கழறிப் பின்னிக ழுன்கருத்து
அறிந்து மீளவே விடுத்தான்.

புரு, 　　　　　　　　　　　　ஆ! ஹா!
முடிந்ததோ? இலையெனின் முற்றுஞ் செப்புவாய்.

பலதே, மேலு மொருமொழி விளம்புதும் வேந்தே!
சாலவும் நீவிர் பகைக்கிற் சகமெலாம்
ஆழ்துயர் மூழ்கலு மன்றி உங்கட்கு
ஏது விளையுமோ அறியேம். ஆதலின்,
அஞ்சா அரியே றன்னஜீ வகனுடன்
வெஞ்சமர் விளைத்தல் நன்றல.

புரு, (பயந்தார்போல) 　　　　　　　　ஆ! ஆ!

பலதே, நன்செய்நா டினிமேன் மீட்டு நல்கலும்
எஞ்சலில் பெரும்புகழ்க் கேற்ற தன்றெனில்
உரைக்குது முபாயமொன் றுசிதன் மனையில்
திரைக்கட லமுதே யுருக்கொண் டதுபோல்
ஒருமலர் மலர்ந்தங் குறைந்தது. தேனுண
விரைமலர் தேடளி வீற்றிங் கிருந்தது.
அன்னவள் மன்ன! நின் அரியணை யமரில்
தென்னவன் மனமுந் திருந்தும். நன்செய்நா
டுன்னது மாகும்,

புரு, உண்மை! ஓ ஹோ!
வண்டு மலரிடை யணையவுன் னாட்டிற்
கொண்டு விடுவரோ போலும். நன்று!
கோதறு மிருபுறக் காத லன்றியெம்
நாட்டிடை வேட்டன்மற் றில்லை. மேலும்நம்
அரியணை யிருவர்க் கிடங்கொடா தறிகுதி.

பலதே,(தனதுள்) சுரிகுழல் வதுவை போனது. சுகம்! சுகம்!

புரு, ஆதலின் முடிவில்நீ யோதிய தொழிக.
நன்செய்நா டதற்கா நாடிநீ நவின்ற
வெஞ்சொல் நினைதொறும் மேலிடும் நகையே.
அடைக்கலம் என்றுநம் அமைச்சரை யடைந்து
நடைப்பிணம் போலக் கடைத்தலை திரிந்து
முடியுடன் செங்கோ லடியிறை வைத்துப்
புரவலர் பலர்வாய் புதைத்து நிற்க,
அனையர்தம் மனைவிய ரவாவிய மங்கல
நாணே யிரந்து நாணந் துறந்து
கெஞ்சுமெஞ் சபையில், அஞ்சா தெமது
நன்செய்நா டதனை நாவுகூ சாமற்
பாண்டியற்கு அளிக்க என்றுரை பகர்ந்தும்,
ஈண்டுநீ பின்னு முயிர்ப்பது தூதுவன்
என்றபே ரொன்று மென்றே யறிகுதி.
கருதா துனையிங் கேவிய கைதவன்

ஒருவா ரத்திற் குள்ளா யவன்முடி
யார்பகை யின்மையா லிதுகா றணிந்து
பார்வகித் தானெனப் பகரா தறிவன்.
விரித்துநீ யெம்மிட முரைத்த புரிசையும்,
அரிக்குநே ரென்னநீ யறைந்த அரசனும்
இருப்பரேற் காண்குவம் அவர்வலி யினையும்.
(சேவகனை நோக்கி) அருள்வர தனையிங் கழையாய்! சேவக!
(அருள்வரதன் வர)

பலதே,(தனதுள்) சிந்தனை முடிந்தது.

அருள்வரதன். வந்தனம்! வந்தனம்!

புரு, நல்லது! செழியன் நெல்லையை நோக்கி
நாளையா மேகுவம். நமதுபோர் வீரவ்
வேளையா யத்தமாய் வைப்பாய்.

அருள். ஆஞ்ஞை.

புரு, செல்லாய் விரைவில். தென்னன் போர்க்கு
(பலதேவனை நோக்கி) வல்லா னென்னில் வாரமொன் றற்குள்
துன்னிய சேனையுந் தானும்நீ சொன்ன
கடிபுரி பலமாக் காக்க. இல்லையேல்,
முடிநம் அடியில் வைத்து நாமிடும்
ஆணைக் கடங்கி யமர்க. எமதிடம்
வீணுக் குன்னை விடுத்ததை தவற்கு
வஞ்சியான் மொழிந்த மாற்றமீ தெனவே
யெஞ்சா தியம்புதி. ஏகாய், ஏகாய்!
(பலதேவன் போக)

(தனதுள்) முட்டா ளிவனை விட்டவன் குட்டுப்
பட்டபோ தன்றிப் பாரா னுண்மை.
பச்சாத் தாபப் படுத்துவம். நிச்சயம்.
கன்னிய நமது கனவின்
எண்ண மேகினு மேகு மினியே. (2)
(புருடோத்தமன் போக)

(காவற் படைஞரும், சேவகர்களும் அருள்வரதனைச் சுற்றி நிற்க)

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

அருள், தீர்ந்தது சூரரே! நுந்தோள் தினவு.
நேர்ந்தது வெம்போர்,

யாவரும். வாழ்கநம் வேந்தே!

முதற்படைஞன். நொந்தோம்; நொந்தோ மிதுகா றுறங்கி.

யாவரும். உய்ந்தோம்; உய்ந்தோம், வாழுக வுன்சொல்!

உ-ம் படை, பெரும்போ ரிலாநாள் பிறவா நாளே.

ந-ம் படை, மெய்யோ? பொய்யோ? ஐய! இதுவும்.

ச-ம் படை யாவரோ பகைவர்? அருளா பரணு!
தேவரோ, அசுரரோ, மூவரோ, யாவர்?

அருள், பாண்டியன்.

யாவரும் (இகழ்ச்சியாய்) பாண்டியன்! சீச்சீ! பகடி!

அருள், ஈண்டுவந் தவனவன் தூதன். யதார்த்தம்.—

யாவரும். வியப்பு! வியப்பு!

ந-ம் படை, வேற்று ளொருவனென்
அயற்புறம் போனன்: அவன்முகம் நோக்குழி
வியர்த்தனன்: தூதுடை கண்டு விடுத்தேன்.

முதற் படை, அவன்றன்! அவன்றன்! அவன்றன்! தூதன்!

ச-ம் படை, யாதோ காரணம்? ஓதாய். தலைவா!

உ-ம் படை, அப்பந் தின்னவோ? அலால்குழி யெண்ணவோ
செப்பிய துனக்கு? நமக்கேன்? சீச்சீ!

அருள், நல்லது வீரரே! நாளை வைகறை
நெல்லையை வளைந்து நெடும்போர் குறித்துச்
செல்லற் குரியன திட்டஞ் செய்வான்
வல்லையி லேகுதும். மங்கல முமக்கே. (3)

(அருள்வரதன் முதலியோர் போக)

இரண்டாம் அங்கம்: ந-வது களம் முற்றிற்று.

கலித்துறை.

அடைய மனோன்மணி அம்மையுஞ் சேரனும் ஆசைகொள்ள
இடையில் நிகழ்ந்த கனத்திற வைபவ மென்னையென்க!
உடலு ளுலண்டெனவே யுழல்கின்ற வுயிர்க ளன்புந்
தடையில் கருணையுஞ் சந்தித்த லெங்ஙனஞ் சாற்றுதுமே.

இரண்டாம் அங்கம்

முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	22-க்கு	அடி	708
ஆசிரியத்துறை	3-க்கு	,,	12
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக அங்கம்-1-க்கு: பா-26-க்கு		,,	724

மூன்றாம் அங்கம்

க-வது களம்

இடம் : பாண்டியன் அரண்மனை. காலம் : காலை.

ஜீவகனும் குடிலனும் மந்திராலோசனை.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

ஜீவகன்.
ஐயமென் ? அருஞ்சூழ் அமைச்ச ! நின்தனையன்
பெய்வளைக் கன்னியென் பேதையின் வதுவைக்
குரியன முற்று மொருங்கே முடித்து
வருவதற் கமைந்த வலிமையுங் கல்வியும்
உபாயமும் யாவு முடையான் ; அதனால்
அபாயங் கருதிநீ யையுறல் வீண் ! வீண் !

குடிலன்.
பலதேவ னாலொரு பழுதுறு மெனவெனக்
கிலையிலை யையஞ் சிறிதும். உலகத்து
இயற்கை யறியா இளையோ னாகிலும்
முயற்சியின் மதியின் முதியோ னெனவே
மொழிகுவர். அவனாற் பழுதிலை. கொற்றவ !
வஞ்சிநாட் டுள்ளார் வஞ்சனைக் கஞ்சார்.
நஞ்சினுங் கொடிய நெஞ்சினர், அவர்தாங்
கெஞ்சிடின் மிஞ்சுவர் : மிஞ்சிடிற் கெஞ்சுவர் :
என்னுந் தொன்மொழி யொன்றுண் டதனால்
மன்னவ ! சற்றே மருளுமென் னுளம்.
அன்றியும் புருடோத் தமனெனு மரசன்
கன்றுஞ் சினத்தோ னென்றார் பலரும்.

ஜீவ.
சினத்தோ னாயினென் ? தேவருந் தத்தம்
மனத்தே யவாவி மயங்குநம் மனோன்மணி
திருவும் வெருவு முருவும், பெருகும்
அருளுறை யகமும், மருளறு முணர்வும்,
முன்னமே யிருடிகள் மொழியக் கேட்டுளன்.
அன்னவன் தன்னிடைப் பின்னரும் பெயர்த்துக்
குறிப்பால் நமது கொள்கை யுணர்த்தில்,
செறித்திடுஞ் சிறையினை யுடைத்திடும் புனல்போல்

தாங்கா மகிழ்ச்சியுள் தாழ்ந்தவ னிப்பால்
தலையா லோடி வருவன். உனக்கு
மலைவேன் மந்திரக் குடிலேந் திரனே!

குடில, முனிவர்க ளாங்கே முன்னர் மொழிந்தனர்
எனநாம் நினைப்பதற் கில்லை.நம் மழுதின்
எழிலெலா மெங்ஙனம் முனிவோர் மொழிவர்?
துறந்தார்க் கவைதாந் தோற்றுமோ மறந்தும்?
சிறந்த நூலுணர்வுந் தெளிந்த தோருளமுஞ்
செப்பின ரென்றிடி லொப்பலாந் தகைத்தே.
ஆயினும், மலையநாட் டரச னமது
தாயின் றன்மை சகலமு மிப்போது
அறியா தொழியான். அயிர்ப்பொன் றில்லை.
நெறிமுறை சிறிதும் பிறழா நினது
தூதுவன் யாவு மோதுவன் றிண்ணம்.
அம்ம! தனியே யவன்பல பொழுதும்
மம்ம ருழன்றவன் போன்று மனோன்மணி
அவயவத் தழகெலாம் மாறு தறைந்தறைந்து,
'இமையவர் தமக்கு மிசையுமோ இவளது
பணிவிடை? நமது பாக்கிய மன்றோ
அணிதா யிருந்திவட் காம்பணி யாற்றுதும்?
என்றுமிப் படியே யிவள்பணி விடையில்
நின்றுநம் முயிர்விடி லன்றோ நன்றாம்?'
என்றவன் பலமுறை யியம்பல்கேட் டுளனே

ஜீவ, ஐயமோ? குடிலா! மெய்ம்மையும் இராஜ
பத்தியு நிறைந்த பலதே வன்றன்
சித்த மென்குல திலகமாந் திருவுடன்
பரிவுற லியல்பே. அரிதாம் நினது
புத்திர னென்னில், இத்திற மென்றிங்கு
ஓதவும் வேண்டுவ துளதோ? எதிலும்?

குடில, அதுகுறித் தன்றே யறைந்ததெம் மிறைவ!
மதிகுலக் கொழுந்தாம் மனோன்மணி சீரெலாம்
அறியினுஞ் சோன் வெறிகொளுஞ் சிந்தையன்
ஆதலின் வதுவைக் கவன்தான் இசைவனோ,

யாதோ வெனவென் மனந்தா னயிர்க்கும்.
அவன்குண மொருபடித் தன்றே. அவனுளம்
உவந்தன வெல்லாம் உஞற்றுவ னென்றே
நாட்டுளார் நவில்வது கேட்டுளாய் நீயும்.

ஜீவ, ஆம்! ஆம்! அறிந்துளேம். ஏமாப் படைந்த
தன்னுளம் வியந்தவை யின்னவென் றில்லை.
வேதம் வகுத்த வியாசன் வியந்து
போற்றினும் பொருட்டா யெண்ணான்; புலையன்
சாற்றுத லொருகால் தான்மகிழ்ந் திடுவன்;
ஒருவன் றனதடி யிணையடைந் துறவே
பெரிது விரும்பினும் பெருமைபா ராட்டுவன்;
மற்றோர் மனிதன் சற்றுமெண் ணாதே
செருப்பால் மிதிக்கினும் விருப்பா யிருப்பன்,
மலரிடிற் காய்வன்; பரலிடின் மகிழ்வன்;
பெரியோர் சிறியோர் பேதைய ரறிஞர்
உரியோ ரயலோ ரென்றவ னொன்றும்
உன்னான். ஆயினு மின்னவை யாவும்
பிரபுத் துவமலாற் பிறவல குடிலா!

குடில, அடியேற் கவ்விடத் தையமொன் றுளது.
முடிபுனை மன்னரிற் கடிநகர்ச் செருக்கும்
இணையிலாச் சேனையு மீறிலா நிதியுந்
துணிவுறு வுளனும் பணிகிலா வரனும்
உனைவிட வெவர்க்குள? ஓதுவாய். உன்வயின்
இனையள வேனுஞ் சேரா தாகும்
ஒருகுணம் பிரபுத் துவமென யாரே
யுரைதர வுன்னுவர்? ஒவ்வுவ தெவ்விதம்?
மலையன் தந்தைகீழ்த் தாய்கீழ் வளர்ந்தவன்
அலனெனுந் தன்மைநீ யாய்ந்திலை போலும்.
நன்றுதீ தென்றவ னொன்றையு நாடான்
என்றிடில் நாஞ்சொலும் நன்மையு மெங்ஙனம்
நாடுவ னெனவெனக்கு ஓடுமோர் நினைவே.

ஜீவ, ஒக்கும்! ஒக்கும்நீ யுரைத்தவை முற்றும்.
குலகுரு கூறுதல் கொண்டில மென்னில்

நலமன் றென்றே நாடி யனுப்பினோம்.
நயந்தில னாகி லவன்விதி. நமக்கென்?
இயைந்த கணவர்வே றாயிரம். காண்குதும்.

குடில, அதற்கே னையம்? ஆயிரம்! ஆயிரம்!
இதுமாத் திரமன் றிறைவ! சோரன்
சென்றவர்க் கெங்ஙனந் தீதிழைப் பானோ
என்றே யென்மனம் பதறும். ஏவுமுன்
உரைக்க வுன்னினே னெனினு முன்றன்
திருக்குறிப் பிற்கெதிர் செப்பிட அஞ்சினேன்.

ஜீவ, வெருவலை குடிலா! அரிதாம் நமது
தூதுவர்க் கிழிபவன் செய்யத் துணியும்
போதலோ காணுதி, பொருநைத் துறைவன்
செருக்குந் திண்ணமும் வெறுக்கையும் போம்விதம்!
விடுவனோ சிறிதில்? குடில! உன் மகற்குத்
தினைத்துணை தீங்கவன் செய்யின்என் மகட்குப்
பனைத்துணை செய்ததாப் பழிபா ராட்டுவன்.

(ஒற்றன் வர)

ஒற்றன். மங்கலம்! மங்கலம்! மதிகுல மன்னவா!

ஜீவ, எங்குளார் நமது தூதுவர்?

ஒற்றன். இதோ! இம்
மாலையில் வருவர். வாய்ந்தவை முற்றுமிவ்
ஓலையில் விளங்கும். ஒன்னல ரேறே!

(ஒற்றன் போக. ஜீவகன் ஓலை வாசிக்க.)

குடில, (தனதுள்) ஒற்றன் முகக்குறி யோரிலெம் மெண்ணம்
முற்றும் முடிந்ததற் கற்றமொன் றில்லை.
போரும் வந்தது. நேரும் புரவலற்
கிறுதியு மெம்மக்குநல் லுறுதியும் நேர்ந்தன.

ஜீவ, (தனதுள்) துட்டன்! கெட்டான்! விட்டநந் தூதனை
யேசினன்; இகழ்ந்தான் பேசிய வதுவையும்.
அடியில்நம் முடிவைத் தவனு ணையிற்கீழ்ப்
படியில் விடுவனும்: படைகொடு வருவனும்:
முடிபறித் திடுவனும். முடிபறித் திடுவன்!

(குடிலனை நோக்கி) குடிலா! உனைப்போற் கூரிய மதியோர்
கிடையார். கிடையார். அடையவும் நோக்காய்.
கடையவன் விடுத்த விடையதி வியப்பே!

(குடிலன் ஓலைநோக்க)

குடில, நண்ணலர் கூற்றே! எண்ணுதற் கென்னே!
உண்ணவா என்றியாம் உறவுபா ராட்டிற்
குத்தவா வெனுமுன் மத்தன்அன் றேயிவன்!
யுத்தந் தனக்கெள் ளத்தனை யேனும்
வெருவினோம் அல்லோம். திருவினுஞ் சீரிய
உருவினுள் தனக்கிங் குரைத்ததோர் குற்றமும்
இழிவையு மெண்ணியே யழியு மென்னுளம்!

ஜீவ, பொறு! பொறு! குடில! மறுவிலா நமக்கும்
ஒருமறுக் கூறினோன் குலம்வே ரோடுங்
கருவறுத் திடலுன் கண்ணுற் காண்டி.

குடில, செருமுகத் தெதிர்க்கிற் பிழைப்பனோ சிறுவன்?
ஒருமயக் கதனுற் பொருவதற் கெழுந்தான்.
வெற்றியாம் முற்றிலுங் கொள்வே மெனினும்,
ஆலவா யுள்ள படைகளை யழைக்கிற்
சாலவும் நன்றும். காலமிங் கிலையே.

ஜீவ, வேண்டிய தில்லை யீண்டவ ருதவி.
தகாதே யந்நி காதர்தஞ் சகாயம்
ஒருநாட் பொருதிடில் வெருவி யோடுவன்.
பின்னழைத் திடுவோம். அதுவே நன்மை.
புலிவேட் டைக்குப் பொருந்துந் தவிலடி
எலிவேட் டைக்கு மிசையுமோ? இயம்பாய்.

குடில, அன்றியு முடனே யவன்புறப் படலால்
வென்றிகொள் சேனை மிகஇரா தவன்பால்.

ஜீவ, இருக்கினென்? குடிலா! பயமோ இவற்கும்?
பொருக்கெனச் சென்றுநீ போர்க்குவேண் டியவெலாம்
ஆயத்த மாக்குதி. யாமிதோ வந்தனம்.

(ஜீவகன்போக, வாயிற்காத்த சேவகன் வணங்கி வந்து)

சேவகன். விழுமிய மதியின் மிக்கோய்! நினைப்போற்
பழுதிலாச் சூழ்ச்சியர் யாவர்? நின்மனம்
நினைந்தவை யனைத்தும் நிகழுக வொழுங்கே.

குடில,(தனதுள்) நல்லது! நல்லது! செல்லா யப்பால்.

(சேவகன் போக.

சொல்லிய தென்னை? சோரன் நமது
நினைவறிந் துளனோ? நிருபர்க் குரைப்பனோ?
இனையவ னெங்ஙன முணருவன்? வினையறி
நாரண னோர்ந்து நவின்றனன் போலும்—
காரண மதற்குங் கண்டிலம். ஆ! ஆ!
மாலைக் காக வாழ்த்தின னிவனும்!
புலமையிற் சான்றோர் புகல்வது பொய்யல.
“கள்ள மனந்தான் துள்ளு” மென்பதுந்
“தன்னுளந் தன்னையே தின்னு” மென்பதுங்
“குற்ற முள்ளோர் கோழைய” ரென்பதுஞ்
சற்றும் பொய்யல. சான்றுநம் மிடத்தே
கண்டனம். அவனெம் அண்டையி லம்மொழி
விளம்பிய காலை விதிர்விதிர்ப் பெய்தி
யுளம்பட படத்தென் னூக்கமும் போனதே.
சிச்சீ! இச்சைசெ யச்சஞ் சிறிதோ!
வஞ்சனையாற் பெறும் வாழ்வீ தென்னே!
நஞ்சுபோற் றனது நெஞ்சங் கொதிக்கக்
கனவிலும் நனவிலும் நினைவுகள் பலவெழத்
தன்னுளே பன்முறை சாவடைந் தடைந்து
பிறர்பொருள் வெளவும் பேதையிற் பேதை
எறிகட லுலகி லிலையிலை. நில்! நில்!—
நீதியை நினைத்தோ நின்றேன்? பள! பள!
ஏதிது? என்மன மிங்ஙனந் திரிந்தது!
கொன்றபி னன்றோ முதலை நின்றழும்?
வா வா காலம் வறிதாக் கினையே.
ஓவா திவையெலா முளறுதற் குரிய
காலம் வரும்வரும். சாலவு மினிதே! (க)

(குடிலன் போக.)

மூன்றாம் அங்கம்: முதற்களம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் அங்கம்

உ-வது களம்

இடம் : ஊர்ப்புறம் ஒரு சார். காலம் : எற்பாடு.

நடன் : நடராஜன்.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

நடராஜன். (தனிமொழி)

காலையிற் கடிநகர் கடந்து நமது
வேலை முடிக்குதும். வேண்டின் விரைவா
இன்றிரா முடுக்கினும் முடியும். துன்றாக்
கவ்விய முழுமதிக் காட்சியிற் செவ்விதாம்
பின்னிய கூந்தற் பேதையி னிளமுகம்
என்னுளத் திருந்திங் கியற்றுவ திப்பணி.
அதனா லன்றோ விதுபோல் விரைவில்
இவ்வினை யிவ்வயின் இனிதின் முடிந்தது?
எவ்வினை யோர்க்கும் இம்மையிற் றம்மை
இயக்குதற் கின்பம் பயக்குமோ ரிலக்கு
வேண்டும். உயிர்க்கது தூண்டுகோல் போலாம்.
ஈண்டெப் பொருள்தா னிலக்கற் றிருப்பது?
இதோ ஒ ! இக்கரை முளைத்தவிச் சிறுபுல்
சதாதன் குறிப்பொடு சாருதல் காண்டி.
அதன்சிறு பூக்குலை யடியொன் றுயர்த்தி
இதமுறத் தேன்றுளி தாங்கி ஈக்களை
நலமுற அழைத்து நல்லூ ணருத்திப்
பலமுறத் தனதுபூம் பராகம் பரப்பித்து
ஆசிலாச் சிறுகா யாக்கி, இதோ ! என்
தூசிடைச் சிக்குந் தோட்டியுங் கொடுத்தே,
"இவ்வயின் யாமெலாஞ் செவ்விதில் துன்னில்
தழைப்பதற் கிடமிலை : சிறார்நீர் பிழைப்பதற்கு
ஏகுமின். புள்ஆ எருதுஅயத் தொருசார்
சிக்கிநீர் சென்மின்!" எனத்தன் சிறுவரைப்
புக்கவிட் டிருக்குமிப் புல்லின் பரிவும்

பொறுமையும் புலனுங் காண்போர், ஒன்றையுஞ்
சிறுமையாச் சிந்தனை செயாதுஆங் காங்கு
தோற்றுபே ரழகும் ஆற்றல்சா லன்பும்
போற்றுதங் குறிப்பிற் கேற்றதோர் முயற்சியும்
பார்த்துப் பார்த்துத் தம்கண் பனிப்ப,
ஆர்த்தெழு மன்பினா லனைத்தையுங் கலந்துதம்
என்பெலாங் கரைக்குநல் லின்பந் திளைப்பர்.
தமக்கூண் நல்கும் வயற்குப யோகம்,
எனப்பலர் கருது மிச்சிறு வாய்க்கால்
செய்தொழி லெத்தனை விசித்திரம்! ஐயோ!
அலைகடல் மலையா மலையலை கடலாப்
புரட்டிட வன்றோ நடப்பதிச் சிறுகால்!
பாரிதோ! பாற்களை நெறுநெறென் றுரைத்துச்
சீரிய தூளியாத் தெள்ளிப் பொடித்துத்
தன்வலிக் கடங்கிய மண்கல் புல்புழு
இன்னதென் றில்லை; யாவையு மீர்த்துத்
தன்னுட் படுத்தி முந்நீர் மடுவுள்
காலத் தச்சன் கட்டிடும் மலைக்குச்
சாலத் தகுமிவை யெனவோர்ந் துருட்டிக்
கொண்டு சென்று இட்டுமற் “றையா!
அண்ட யோனியி னாணையின் மழையாய்ச்
சென்றபின் பெருமலைச் சிகர முதலாக்
குன்றுவீ ழருவியாய்த் தூங்கியுங், குகைமுகம்
இழிந்தும், பூமியின் குடர்பல நுழைந்தும்,
கதித்தெழு சுனையாய்க் குதித்தெழுந் தோடியும்,
ஊறிடுஞ் சிறிய ஊற்றாய்ப் பரந்தும்,
ஆறாய் நடந்தும், மடுவாய்க் கிடந்தும்,
மதகிடைச் சாடியும், வாய்க்கா லோடியும்
பற்பல பாடியான் பட்டங் கிட்டியது
அற்பமே யாயினும் ஆதர வாய்க்கொள்;
இன்னமு மீதோ ஏகுவன்,” எனவிடை
பின்னரும் பெற்றுப் பெயர்த்தும் எழிலியாய்
வந்திவ ணடைந்துமற், றிராப்பகன் மறந்து

நிரந்தரம் உழைக்குமிந் நிலைமையர் யாவர்?

(நீரைக் கை யாற்றடுத்து)

நிரந்தரம்! ஐயோ! நொந்தனை! நில்! நில்!
இரைந்ததென்? அழுவையோ? ஆயி னேகுதி.
நீரே! நீரே! என்னையுன் னிலைமை?
யாரே யுனைப்போ லனுதின முழைப்போர்?
நீக்கமி லன்பும் ஊக்கமும் உறுதியும்
உனைப்போ லுளவேற் பினைப்பே றென்னை?—

(நாங்கூழ்ப்புழுவை நோக்கி)

ஓகோ! நாங்கூழ்ப் புழுவே! யுன்பாடு
ஓவாப் பாடே. உணர்வேன்! உணர்வேன்!
உழைப்போ ருழைப்பி லுழுவோர் தொழின்மிகும்,
உழுவோர்க் கெல்லாம் விழுமிய வேந்துநீ.
எம்மண் ணாயினும் நன்மண் ணாக்குவை.
விடுத்தனை யிதற்கா, எடுத்தவுன் யாக்கை.
உழுதுழுது உண்டுமண் மெழுகினும் நேரிய
விழுமிய சேறாய் வேதித் தருட்டி
வெளிக்கொணர்ந் தும்,புகழ் வேண்டார் போல
ஒளிக்குவை யுன்குழி வாயுமோ ருருண்டையால்!
இப்புற் பயிர்நீ யிங்ஙன முழாயேல்
எப்படி யுண்டாம்? எண்ணா துனக்குங்
குறும்புசெய் யெறும்புங் கோடி கோடியாப்
புழுக்களும் பூச்சியும் பிழைக்குமா றென்னை?
ஒழுக்கமும் பொறையும் உனைப்போ லியார்க்குள?

(நாங்கூழ்ப் புழு குழிக்குண் மறைதலைநோக்கி)

விழுப்புகழ் வேண்டலை. அறிவோம். ஏனிது?
திதிக்கலம். உன்றொழில் நடத்துதி. ஆ! ஆ!
எங்கு மிங்ஙனே யிணையிலா இன்பும்
பங்கமி லன்புந் தங்குதல் திருந்தக்
காணார் பேணும் வாணா ளென்னே!
அலகிலாத் தோற்றமோ டிலகிய வுலகிற்
சிதறிய குணக்கதிர் செறிந்து திரள
வைத்தசிற் றுடியின் மையமே யொத்த
உள்ளமும் உடலும் பெற்றுங், கள்வர்—
நினைக்கலை, தீயனை நினைப்பதுந் தீதே!
சினக்கனல் எழும்பும். நமக்கேன் இச்சினம்?

கிருபணன். தீனன். விடுவிடு. அஃதென் ?
என்கொல்அத் தோற்றம்? புகையோ?—மங்குலுக்கு
இந்நிற மில்லை. செந்நிறப் படாமென,
பொதியில்நன் முகடாம் பொற்புறு கருவிற்
கதிமிகு தினமெனும் பொன்வினைக் கம்மியன்
உருக்கி விடுதற் குயர்த்திய ஆடகப்
பெருக்கென விளங்கிய அருக்கன தொளியைப்
பொருக்கெனப் புதைத்தவிப் புழுதி யென்னே ?
இதோ! துவண்டடங் கிடையிடைத் தோற்றுவ
பதாகையின் றுருகுதி யன்றோ பார்க்கின் ?
இடியுருண் டதுபோ லெழுமொலி தேரொலி!
அடுபடை கொண்டிங் கடைந்தவன் யாவன் ?
வருதிசை நோக்கில் வஞ்சிய னேயாம்.—
பொருதற்கு அன்றவன் வருவது. சரிசரி !
வதுவைக் கமைந்து வந்தான் போலும்.
இதுவென் ? ஓகோ ! மணப்பாட் டன்றிது.

(வஞ்சிநாட்டுச் சேனை யணிவகுத்து வழியில் ஒரு புறம்போக. படைப்பாணர் பாட.)

(வஞ்சித் தாழிசை)

படைப்பாணர். அஞ்சலி லரிகாள்! நும்
சஞ்சிதப் பெருவாழ்வெம்
வஞ்சியன் சினத்தாற்கண்
துஞ்சிய கனவேகாண். (1)

படைகள். ஜே! ஜே! ஜே!

பாணர். எஞ்சலில் பகைகாள்! நும்
மஞ்சுள மணிமகுடம்,
வஞ்சியன் சினத்தானீர்
கஞ்சியுண் கடிஞையேகாண். (2)

படை. ஜே! ஜே! ஜே!

பாணர். மிஞ்சிய பகைகாள்! நும்
துஞ்சிய பிதிர்க்கூட்டம்,
வஞ்சியன் சினத்தாலென்,
நெஞ்சிலும் நினையார்காண். (3)

படை, ஜே! ஜே! புருஷோத்தமர்க்கு ஜே! ஜே!

நட, பார்புதைத் தெழுந்த வீரர்தம் ஆர்ப்பும்.
வார்கழ லொலியும், வயப்படை யொளியும்,
பாடிய பாட்டின் பண்ணும், தலைமிசைச்
சூடிய வஞ்சித் தொடையும், தண்ணுமை
பொருவுதம் புயத்தில் வெண்கலப் பொருப்பில்
உருமுவீழ்ந் தென்னத் தட்டிய ஓதையும்,
இருகனல் நடமிடு மொருகரு முகிலில்
மின்னுதித்து அடங்கல்போல் துன்னிய சினநகை
காட்டிய முகக்குறி யாவும் கன்றல.
வேட்டலோ இதுவும்! விளையுமா றெவனோ!
நினைவிலும் விரைவாய் நனிசெலுங் குரத்த
கொய்யுளைத் திரைக்கடற் கூட்டமும், பெய்மத
மைம்முகி லீட்டமும், வான்றொடு விலோதனப்
பெருஞ்சிறை விரித்து நெடுந்திசை புதைத்துச்
செல்லும் அசலத் திரளுஞ் செறிந்து,
நெல்லையை வெல்லவே செல்வது திண்ணம்.
அந்தோ! அந்தோ! மனோன்மணி வதுவை
வந்தவா றிதுவோ! வந்தவா றிதுவோ!

(இரண்டுழவர்கள் வர)

முதலுழவன். வியப்பென்? சுவாமி!

நட, வயப்படை வந்தது
அறிவையோ நீயும்?

முதல் உழ, அறிவேன். போருக்கு
அழைத்திடில் யாவ ரணுகார்?

நட, வழுதி
மணமொழி வழங்க வன்றோ விடுத்தான்?

உ-வது உழ, மணமொழி பிணமொழி யானது. குடிலன்
கைதொடின் மஞ்சளுங் கரியா கும்மே!

நட, செய்ததென்?

முதல் உழ, ஐய! அதுநாம் அறியோம்.
குடிலன் படிறன். கொற்றவன் காடும்

முடியுங் கவர்ந்து மொய்குழன் மனோன்மணி
தன்னையுந் தன்மகற்கு ஆக்கச் சமைந்தான்.
மன்னனைக் கொல்ல மலையனைத் தனக்குச்
சூதாய்த் துணைவரக் கூவினன்.

நட, சிச்சி !
ஏதிது ? வஞ்சியான் வஞ்சனைக் கிசையான்.
பொய்பொய், புகன்றதார் ?

முதல் உழ, பொய்யல. பொய்யல.
ஐய! நா னறைவது கேட்டி. எனது
மைத்துன னவன்தாய் மரித்த மாசம்
உற்றதா லந்தத் திதியினை யுணரச்
சென்றனன் புரோகித சேஷைய னிடத்தில்.
(உ-வது உழவனை நோக்கி) அன்றுநா ளாதித்த வாரம். அன்றுதான்
சாத்த னுன்னுடன் சண்டை யிட்டது.
(நடராஜனை நோக்கி) சாத்திரி தரையி லிருக்கிறார். அவரது
மாமனார் கிட்டவே ஆமைப் பலகையில்—
(நாற்புறமும் நோக்கி; செவியில்) இருந்து பலபல இரகசிய மியம்புவர்—

நட, திருந்தச் செப்பாய். யாருள ரிவ்வயின் ?

உ-வது உழ, இந்த மாமனார் மந்திரி மனைவிக்கு
உற்ற ஜோசியர்.

முதல் உழ, பொறு! யா னுரைப்பன்.
மற்றவ் வெல்லையென் மைத்துன னொதுங்கி
யருகே நின்றனன், அப்போ தறைவர் :—
“ மருகா ! நேற்று மந்திரி மனைவி
பலபல பேச்சுப் பகருங் காலை,
பலதே வன்றன் ஜாதக பலத்தில்
அரச யோக முண்டென் றறைந்தது
விரைவில் வருமோ என்று வினவினள் ;
வரும்வரும் விரைவி லென்றேன் யானும்.
மறுமொழி கூறாது இருந்துபின் மனோன்மணி
வதுவைக் காரியம் பேசினள். மற்று அது
நடக்குமோ ? என்றவள் கேட்டு நகைத்தாள்.

நடப்ப தரிதென நான்மொழிந் ததற்கு
வருத்தமுற் றவள்போல் தோற்றினும், கருத்திற்
சிரித்தன ளென்பது முகத்தில் தெரிந்தேன்."—
எனப்பல இரகசியம் இயம்பி "வலியோர்
மனக்குறி, முகக்குறி, வறிதாஞ் சொற்கள்
இவைபோல் வருபவை யெவைதாங் காட்டும்?"
எனவுரைத் திருவரு மெழுந்துபின் நகைத்தார்.
பின்னையென் மைத்துனன் பேசிமீண் டுடனே
யெனக்கிங் கிவையெலா மியம்பினன். உனக்குச்
சாக்கி வேண்டுமேற் காக்கைச் சுப்பனும்
உண்டு :மற் றவனைக் கண்டுநீ வினவே.

உ-வது உழ, வேண்டாம்! வேண்டா மையம்மற் றதற்கு.
மீண்டு மொருமொழி கேள். இவ் வழியாய்த்
தூதுவர் போகுங் காலைத் தாக
ஏதுவால், இரும்படி யிராம னென்றன்
தங்கை மனைக்கு வந்தவத் தருணம்
அங்கியா னிருந்தேன். "அரண்மனைச் செய்தி
என்ன?" என் றேற்கவ னியம்பும் : "மன்னன்
தெத்தெடுத் திடும்படி யத்தன முண்" டென,
"எப்போது யாரை?" என்றேற்கு ஒன்றுஞ்
செப்பா தெழுந்து சிரித்தவ னகன்றான்.

முதல் உழ, பலதே வற்கிவன் நலமிகு சேவகன்.

உ-வதுஉழ, குடிலனை வதைவிடக் குடகனை வதுநலம்.

முதல் உழ, ஆயினும், நமக்கது திழிவே. மேலுந்
தாயினுஞ் சிறந்த தயாநிதி மனோன்மணிக்
குறுதுய ரொருவரும் ஆற்றார்.

உ-வது உழ, அறிவிலாத்
தந்தையர் தம்வினை மக்களைச் சாரும்.
சுந்தர வாணியின் சிந்தைநோய் வழுதியை
விடுமோ ? சொல்லாய்.

முதல் உழ, விதியெனப் பலவும்
படியோர் பாவனை பண்ணித் தமது
கடமையின் விலகுதன் மடமை. அதனால்

நாட்டிற் போர்வரின் நன்குபா ராட்டி
யெஞ்சா வெஞ்சம ரியற்றலே தகுதி.

உ-வது உழ, அரசன், அரசனேற் சரியே. சுவாமி!
உரையீர் நீரே. திருவார் வாணியை
யறியீர் போலும்,

நட, அறிவோம். அறிவோம்!
நல்ல தப்புறஞ் செல்லுமின் நீவிர்.—

(உழவர் போக)

(தனதுள்) ஏழைகள்! தங்க ளாழமில் கருத்தில்
தோற்றுவ தனைத்துஞ் சாற்றுவர். அவர்தந்
தேற்றமில் மாற்றம், சிறுமியர் மழலைபோல்,
சுகந்தரு மொழிபோல், சுகந்தரும். சூழ்ச்சியும்
அனுமா னிக்கும் அளவையும் முனும்பினுங்
கூட்டிக் காரண காரியக் கொள்கைகள்
காட்டலும், காணக் களிப்பே! ஆயினும்
பழுதல பகர்ந்தவை முழுதும். முன்னோர்
ஜனமொழி தெய்வ மொழியெனச் செப்புவர்.
அரசியல் இரகசியம் அங்காடி யம்பலம்
வரும்வித மிதுவே! மட்குடத் துளநீர்
புரைவழி கசிந்து புறம்வருந் தன்மைபோல்,
அரச ரமைச்ச ராதியர் தங்கள்
சிந்தையிற் புதைத்த அந்தரங் கப்பொருள்
விழிமுகம் நகைமொழி தொழில்நடை யிவைவழி
ஒழுகிடும். அவைகளை யுழையுளார் தமக்குத்
தோற்றிய பலவொடுந் தொடுத்துக் காற்றில்
தூற்றுவர். எனினுஞ் சொன்னவை முற்றுங்
குடிலன் குணமுடன் கூடலா லவையும்,
படையிவண் வரநாம் பார்த்ததும்,
அடையவும் முனிவற் கறைகுவஞ் சென்றே.

(நடராஜன் போக)

மூன்றாம் அங்கம்: இரண்டாவது களம் முற்றிற்று.

மூன்றாம் அங்கம்

௩-வது களம்

இடம்: கன்னிமாடம், நிலாமுற்றம். காலம்: யாமம்.
மனோன்மணி உலாவ: வாணி நிற்க:
செவிலி படுத்துறங்க.

(நேரிசை யாசிரியப்பா)

செவிலி, (படுத்தபடியே) ஏதம்மா! நள்ளிரா எழுந்து லாவினை?—
தூக்க மொழிவையேல் சுடுமே யுடலம்

மனோன்மணி, உடலா லென்பயன்? சுடவே தகுமது.
வேர்க்கிற திவ்விடம். வெளியே யிருப்பல்.
போர்த்து நீ தூங்கு!

(செவிலி தூங்க)

வாணீ! உனக்கும்
உறக்க மில்லையோ?

வாணி. எனக்கது பழக்கம்.

மனோ, வருதி யிப்புறம். இரு இரு.—.

(இருவரும் நிலாமுற்றத்திருக்க)

இதுவரை
எங்கிருந் தனவிவ் அன்றிற் பேய்கள்!
நஞ்சோ நாவிடை? நெஞ்சந் துளைக்கும்!
உறக்கங் கொண்டனள் செவிலி! குறட்டைகேள்
கையறு நித்திரை! வாணீ! மற்றிது
வைகறை யன்றோ?

வாணி. நடுநிசி அம்மா!

மனோ, இத்தனை யரவமேன்? முனிவ ரறையில்
நித்தமு முண்டிது! நிதியெடுப் பவர்போல்
தோண்டலு மண்ணினைக் கிண்டலுங் கேட்டுளேன்.
ஊரிலேன் இன்றிவ் உற்சவ வரவம்?

வாணி. (தனதுள்) போரெனிற் பொறுப்பனோ? உரைப்பனோ! ஒளிப்பனோ!

மனோ, கண்டதோ நகருங் காணுக் கனவு?

வாணி. கண்டது கனவோ தாயே?
மனோ. கண்டது,—
கனவெனிற் கனவு மன்று: மற்று
நனவெனில் நனவு மன்று.
வாணி. நன்றே!
கண்ணாற் கண்டிலை போலும்! அம்ம!
மனோ. கண்ணா லெங்ஙனங் காணுவன்? கண்ணுளார்!
வாணி. எண்ணம் மாத்திரமோ? இதுவென் புதுமை!
மனோ. எண்ணவும் படாஅர்! எண்ணுளும் உளாஅர்!
வாணி. புதுமை! ஆயினும் எதுபோ லவ்வுரு?
மனோ. இதுவென வொண்ணா உவமையி லொருவரை
எத்திற மென்றியான் இயம்ப! நீயுஞ்
சித்திர ரேகை யலையே. விடுவிடு!
பண்ணியல் வாணி! வாவா! உன்றன்
பாட்டது கேட்டுப் பலநா ளாயின!
வாணி. என்பா டிருக்க! யாவரு மறிவார்!
உன்பா டதுவே யொருவரு மறியார்.
மனோ. பாக்கிய சாலிநீ! பழகியும் உளையே!
நீக்குக இத்தி நினைவு! யாழுடன்
தேக்கிய இசையிற் செப்பொரு சரிதம்
(வாணி வீணைமீட்ட)
அவ்விசை யேசரி ஒவ்வுமித் தருணம்!
(வாணி பாட)

சிவகாமி சரிதம்

(குறள்வெண் செந்துறை)

"வாழியநின் மலரடிகள்! மௌனதவ முனிவ!
மனமிரங்கி யருள்புரிந்தோர் வார்த்தையெனக் கியிற்
பாழடவி யிதிற்சுழன்று பாதைவிடுத் தலையும்
பாவியொரு வனையளித்த பலனுறுவை பெரிதே. (1)

சாரும்வரை குறியாது தன்னிழலை யளக்குந்
தன்மையென நான்நடக்கத் தான்வளரும் அடவி,
ஆரிருளி லினிநடக்க ஆவதிலை. உடலம்
மாறும்வகை வீடுளதே லடையுநெறி யருளாய்." (2)

என்றமொழி கேட்டமுனி யெதிர்விடையங் கியம்பும் :—
"ஏகாந்தப் பெருங்ககனம் ;இதிலுலக ரணையார் ;
சென்றுறைய மடமுமிலை ; திகழ்வெளியென் வீடு ;
சிந்தையற நொந்தவர்க்குச் சேரவிலை பந்தம். (3)

அறங்கிடந்த சிந்தையரா யாசையெலாந் துறந்த
அதிவீர ரொழியஎவ ராயினுமிங் கடையார்.
உறங்கவவர் பணிப்பாயும் பூவணையும் உன்று
றுண்ணவெனிற் பாலமிழ்து மொன்றாக மதியார். (4)

ஆதலிலென் பாலுறுவது யாதெனினு மைந்த !
அன்புடன்நீ யென்பிறகே யணையிலஃ துனதாம்.
வேதனையும் மெய்ச்சலிப்பும் விட்டகல இருளும்
விடியும்.உடன் மனமிருக்கில் வேண்டுமிடம் ஏகாய்."(5)

என்றுரைத்த இனியமொழி யிருசெவியுங் குளிர,
ஏதோதன் பழநினைவும் எழவிருகண் பனித்து
நன்றெனவே தவவடிவாய் நின்றமகன் வணங்கா
நன்முனிவன் செல்வழியே நடந்துநனி தொடர்ந்தான்.

இந்திரநற் சாலவித்தை யெதுவோவொன் றிழைக்க
இட்டதிரை யெனத்திசைக ளெட்டுமிருள் விரிய
அந்தரத்தே கண்சிமிட்டிச் சுந்தரதா ரகைகள்
அரியரக சியந்தமக்குள் ளறைந்துநகை புரிய ; (7)

என்புருகப் பிணைந்த அன்றில் இணைசிறிது பிரிய
ஏங்கியுயிர் விடுப்பவர்போ லிடையிடையே கூவ,
அன்புநிலை யாரறிவ ரென்பனபோல் மரங்கள்
அலர்மலர்க்கண் நீருவி அகமுடைந்து தூவ ; (8)

விந்தைநடப் பதுதெரிக்க விளிப்பவரில் வாவல்
விரைந்தலைய மின்மினியும் விளக்கொடுபின் ஆட;
இந்தவகை அந்திமைமுன் ஏவிஇர வென்னும்
இறைவியும்வந் திறுத்தனள்மற் றிளைஞருயிர் வாட.(9)

பொறியரவின் சுடிகையுறு பொலன்மணியி னொளியும்,
பொலிமதத்தின் கறையடியின் புலைமருப்பி னொளியும்
அறிவரிய சினவுழுவை அழல்விழியி னொளியும்,
அலதிலையவ் அடவியிடை யயல்காட்டு மொளியே. (10)

பிரிவரிய ஊசிவழி பின்றொடரு நூல்போற்
பேரயர்வின் மனமிறந்து பின்றொடரு மைந்தன்,
அரியபுத ரிடையகற்றி அன்பொடழைத் தேகும்
அம்முனிவ னடியன்றி அயலொன்றும் அறியான். (11)

ஒருங்கார நிறைமுளரி யுழையொதுக்கி நுழைந்தும்,
உயர்மலையின் குகைகுதித்தும் ஓங்கார ஒலியே
தருங்கான நதிபலவுந் தாண்டிஅவ ரடைந்தார்
சார்பிலர்க்குத் தனித்துணையாந் தவமுனிவ னிடமே.

நேயமுட னெவ்வழியும் நேர்ந்தவரைத் தன்னுண்
நிறுவுதலை வளைத்தழைக்கு நெருப்பொன்றும் அன்றி
வாயிலெனப் பூட்டென்ன மதிலென்ன வழங்கும்
மனையென்னும் பெயர்க்குரிய மரபொன்று மின்றி.

நின்றதனி யிடமிவர்கள் நேர்ந்தவுடன் முனிவன்
நெருப்பின்னும் எழுப்புதற்கு நிமலவிற கடுக்கி
ஒன்றியமெய்ப் பத்தரில் தன்னுளங்கூசி யொருசார்
ஒதுங்குகின்ற மைந்தனக முவப்பவிவை யுரைக்கும்:—

" இனிநடக்க வழியுமில்லை. இனித்துயரு மில்லை.
இதுவேநம் மிடம்மைந்த! இக்கனலி னருகே
பனிபொழியும் வழிநடந்த பனிப்பகல இருந்து
பல்மூல மிதுபுசிக்கிற் பறக்குமுன திளைப்பே. (15)

தந்நாவி லொருவிரலைத் தாண்டவறி யாமற்
சாகரமும் மலைபலவுந் தாண்டியலை கின்றார்.
என்னேயிம் மனிதர்மதி! " எனநகைத்து முனிவன்
இனியகந்த முதலனந்த இனம்வகுத்தங் கிருந்தான். 16

இருந்தமுனி " வருந்தினவ! எதுனது கூச்சம்?
இருவருமே யொருவரெனி லெவர்பெரியர் சிறியர்?
திருந்தஅன லருகிலினிச் செறிந்துறைதி மைந்த!
சேர்ந்தார்க்குக் களிப்புதவுஞ் சோரர்க்குப் பனிப்பே."

எனவிரங்கி யிரண்டுமுறை யியம்பியுந்தன் னருகே
யேகாம லெதிரொன்று மிசையாமல் தனியே
மனமிறந்து புறமொதுங்கி மறைந்துவறி திருந்த
மகன்மலைவு தெளிந்துவெளி வரும்வகைகள் பகர்ந்தான்.

பகர்ந்தநய மொழிசிறிதும் புகுந்ததிலை செவியில்:
பாதிமுக மதியொருகைப் பதுமமலர் மறைப்பத்
திகழ்ந்தசுவ ரோவியம்போ லிருந்தவனை நோக்கி
சிந்தைநனி நொந்துமுனி சிறிதுகரு திடுவான். (19)

செந்தழலு மந்தவெல்லை திகழ்ந்தடங்கி யோங்கி
திகைக்கவெலி பிடித்தலைக்குஞ் சிறுபூனை யெனவே
விந்தையொடு நடம்புரிந்து வீங்கிருளை வாங்கி
மீண்டுவர விடுத்தெடுத்து விழுங்கிவிளங் கினதே. (20)

மொழியாதும் புகலாது விழிமாரி பொழிய
முகங்கவிழ வதிந்தகுறி முனிநோக்கி வினவும்:—
"எழிலாரு மிளமையினில் இடையூறு திகளால்
இல்லமகன் றிவ்வுருவ மெடுத்திவண்வந் தனையோ? ()

ஏதுனது கவலை? உளத் திருப்பதெனக் கோதாய்
இழந்தனையோ அரும்பொருளை? இகழ்ந்தனரோ நண்பர்
காதல்கொள நீவிழைந்த மாதுபெருஞ் சூதாய்க்
கைவிடுத்துக் கழன்றனளோ? மெய்விடுத்துக் கழறாய்.

ஐயோவிவ் வையகத்தி லமைந்தசுக மனைத்தும்
அழலாலிங் கெழுந்தடங்கு நிழலாக நினையாய்.
கையாரும் பொருளென்னக் கருதிமணல் வகையைக்
காப்பதெலா மிலவுகிளி காத்தலினும் வறிதே. (23)

நண்பருற வினர்கள்நமை நாடியுற வாடல்
நறுநெயுறு குடத்தெறும்பு நண்ணலென எண்ணாய்!
பெண்களகக் காதலெல்லாம் பேசுமுயற் கொம்பே!
பெருங்கபட மிடுகலனே பிறங்குமவ ருடலம்!" (24)

எரியுமுள நொந்தடிக ளிசைத்தவசை யுட்கொண்டு
எதிலனீள் கனவுவிழித் தெழுந்தவன்போல் விழித்து
விரிவெயிலில் விளக்கொளியும் மின்னொளியிற் கண்ணும்
வெளிப்பட்ட கள்வனும்போல் வெட்கிமுகம் வெளுத்தான்.

இசைத்தவசைச் செயலுணர எண்ணிமுக நோக்கி
யிருந்தயதி யிக்குறிகண் டிறும்பூதுள் ளெய்தி
விசைத்தியங்கு மெரியெழுப்பி மீண்டுமவன் நோக்க
வேஷாக சியங்களெலாம் வெட்டவெளி யான. (26)

நின்மல விபூதியுள்ளே பொன்மயமெய் தோன்றி
நீறுபடி நெருப்பெனவே நிலவியொளி விரிக்கும்.
உண்மைதிகழ் குருவிழிக்கு ளுட்கூசி யொடுங்கும்
உண்மைபெறு கண்ணிணையும் பெண்மையுருத் தெரிக்கும்.
கூசுமுக நாணமொடு கோணியெழில் வீச
குழற்பாரஞ் சரிந்துசடைக் கோலமஃதொழிக்கும்.
வீசுலையின் மூக்கெனவே விம்மியவெய் துயிர்ப்பு
வீங்கவெழு கொங்கையுனை வேடமுழு தழிக்கும். (28)

இவ்விதந்தன் மெய்விளங்க இருந்தமக ளெழுந்தே
யிருடிபதந் தலைவணங்கி யிம்மொழியங் கியம்பும் :—
"தெய்வமொடு நீவசிக்குந் திருக்கோயில் புகுந்த
தீவினையேன் செய்தபிழை செமித்தருள்வை முனியே!
மண்ணுலகிற் காவிரிப்பூ மாநகரிற் செல்வ
வணிககுல திலகமென வாழ்வனொரு மங்கை.
எண்ணரிய குணமுடையள். இவள்வயிற்றி லுதித்தோர்
இருமகளி ரொருபுருட ரென்னவவர் மூவர். (30)

ஒப்பரிய இப்புருடர்க் கோர்புதல்வ ருதித்தார்.
ஒருத்திமகள் யான்பாவி. ஒருத்திமுழு மலடி.
செப்பரிய அம்மலடி செல்வமிக வுடையள்.
செகமனைத்து மவள்படைத்த செல்வமென மொழிவர்.
உடல்பிரியா நிழல்போல வோதியவப் புதல்வர்
உடன்கூடி விளையாடி யொன்றாக வளர்ந்தேன்.
அடல்பெரியர் அருளுருவர் அலகில்வடி வுடையர்.
அவருடைய திருநாமம் அறைவேனோ அடிகாள் ?" 32

உரைத்தமொழி கேட்டிருடி யுடல்புளக மூடி
யூறிவிழி நீர்வதன மொழுகவஃதொளிக்க
எரிக்கவிற கெடுப்பவன்போ லெழுந்துநடந் திருந்தான்.
இளம்பிடியுந் தன்கதையை யெடுத்தனள்முன் தொடுத்தே.

"மலடிசிறு தாய்படைத்த மதிப்பரிய செல்வம்
மடமகளொன் றெனக்களித்தாள். மயங்கியதின் மகிழ்ந்து
தலைதடுமா றுச்சிறிய தமியளது நிலையுந்
தலைவனெனுந் தன்மையையுந் தகைமையையு மறந்தேன்.

குறிப்பாயுள் ளுணர்த்தியும்யான் கொள்ளாது விடுத்தேன்.
குறும்புமதி யாலெனது குடிமுழுதுங் கெடுத்தேன்.
வெறுப்பாக நினைந்தென்மேல் வேதனைப்பட் டவளும்
வெறும்படிறென் னுள்ளமென விட்டுவில கினளே. (35)

பொருள்விரும்பிக் குலம்விரும்பிப் பொலம்விரும்பி வந்தோர்
பொய்க்காதல் பேசினரே புகலிலள வில்லை.
அருளரும்பி யெனைவிரும்பி யாளுமென ததிபர்
அவரொழிய வேறிலையென் றறிந்துமயர்ந் திருந்தேன்.

ஒருவார மொருமாத மொருவருட காலம்
ஓயாம லுன்னியழிந் தேன்.உருவங் காணேன்.
திருவாருஞ் சேடியர்க்குச் செப்பவவர் சேருந்
திசைதேய மெவரறிந்து தெரிப்பரெனச் சிரித்தார். (37)

ஆயத்தார் கூடியெனை யாயவுந்தா னொட்டார்.
அகல்வேலை யோளறியும் அகோராத்திரங் கெடுத்து.
தீயைத்தா னேயுமிழுஞ் சிறந்தகலை மதியும்.
திரிந்துலவுங் காலுமுயிர் தின்னுமம னென்ன. (38)

கண்டவரைக் கேட்டவரைக் காசினியில் தேடிக்
கண்டிடச்சென் றேயலைந்த கட்டமெனைத் தென்க!
உண்டெனத்தம் யூகநெறி யுரைப்பவரே யல்லால்
உள்ளபடி கண்டறிந்தோ ரொருவரையுங் காணேன். ()

உண்டெனிலோ கண்டிடுவன்; இல்லையெனில் ஒல்லை,
யுயிர்விடுத லேநலமென் றுன்னியுளந் தேறி
கண்டுயிலு மில்லிடந்தி கதுவவெளி யோடுங்
கணக்காவிவ் வேடமொடு காந்துபுறப் பட்டேன். (40)

தீர்த்தகுலம் மூர்த்திதலம் பார்த்துடலஞ் சலித்தேன்.
திருக்கறுபற் குருக்கள்மடந் திரிந்துமன மலுத்தேன்.
வார்த்தை கத்தும் வாதியர்தம் மன்றனைத்தும் வறிய.
மறுத்துறங்கும் யோகியர்போய் வாழ்குகையும் பாழே,

மான்மறவாக் கலையினமே! வாழ்பிடிவிட் டகலா
மதம்பெருத மாதுலமே! வன்பிகமே! சுகமே!
நான்மறவா நாதனையெந் ஞான்றுமறி வீரோ?
நவில்வீரெனப் பின்றொடர்ந்து நாளனந்தங் கழித்தேன்.

இவ்விடமு மவ்விடமு மெவ்விடமு மோடி
இதுவரையுந் தேடியுமென் னதிபரைக்கண் டிலனே.
எவ்விடம்யான் நண்ணுவினி? எவ்விடம்யான் உண்ண?
இக்காய மினியெனக்கு மிக்கவரு வருப்பே. (43)

ஐயோவென் னுள்ளநிலை யறியாரோ வினியும்?
ஆசைகொண்டு நானலைந்த தந்தையும் பொய்யோ?
பொய்யேதா னயிடினும் புனிதரவர் தந்த
போதமலால் வேறெனக்கும் ஓதுமறி வுளதோ? (44)

நல்லர்அரு ளுடையரென நம்பியிதுவரையும்
நானுழைப்ப தறிவரெனி லேனெதிர்வந் திலரோ?
இல்லையெனி லென்னளவு மிவ்வுலக மனைத்தும்
எந்நலமுங் கொல்லவென வெடுத்தசுடு காடே. (45)

என்னுடைய உயிர்த்துணைவ ரெண்ணரிய அருளில்
ஏதோசிற் சாயையுன திடத்திருத்தல் கண்டு
மன்னுதவ மாமுனிவ! மனத்துயரம் உன்பால்
வருத்தாறி னேன்சிறிது. மறுசாக்ஷி யில்லை. (46)

இனியிருந்து பெறும்பயனென்? இவ்வழலே கதி"யென்று
எரியுமழ லெதிரேகின் றிசைத்தமொழி முழுதும்
முனிசெவியிற் புகுமுனமே முதுருவம் விளக்கி
முகமலர்ந்தங் கவளெதிரே முக்திமொழி குளறி—(47)

"சிவகாமி யானுனது சிதம்பரனே" என்னச்
செப்புமுன மிருவருமற் றோருருவ மானார்!
எவர்தாமுன் னினைந்தனரென் றிதுகாறு மறியோம்.
இருவருமொன் றியினரென் றேயறையுஞ் சுருதி. (48)

பரிந்துவந்து பார்வதியும் பாரதியுங் கஞ்சப்
பார்க்கவியும் யார்க்கிதுபோல் வாய்க்குமென வாழ்த்த,
அருந்ததியும் அம்ம! இஃது அருங்கதியென் றஞ்ச
ஆர்வமுல கார்கவென ஆரணங்க ளார்த்த. (49)

ஆழிபுடை சூழுலகம் யாவுநல மேவ !
அறத்துறை புகுந்துயிர்க ளன்புவெளம் மூழ்க !
பாழிலலை வேனுடைய பந்தனைகள் சிந்த
பரிந்தருள் சுரந்தமை நிரந்தரமும் வாழ்க !. (50)

மனோ. வாணீ ! மங்காய் ! பாடிய பாட்டும்,
வீணையி னிசையும் விளங்குநின் நூலுந்
தேனினு மினியவாய்ச் சேர்ந்தொரு வழிபடர்ந்து
ஊனையு முயிரையு முருக்கும். ஆ ! ஆ !—
(இருவரும் சற்று மௌனமாயிருக்க)
உனதுகா தலனெங் குளனோ? உணர்வைகொல் ?
வாணி. எனது சிந்தையி லிருந்தனர் : மாறூர்.
மனோ. ஆயினும் வெளியில் ?
வாணி. அறியேன். அம்ம !
மனோ. போயின இடம்நீ யறியாய் ?
வாணி. நாரணன்
முனிவர் தம்மடத் தேகினர் தனியென
ஓதின னோர்கால்.
மனோ. ஓகோ ! ஓகோ !—
(மௌனம்)
கடைநாள் நிகழ்ந்தவை யென்னை ? கழறாய்.
வாணி. அடியனேற் கந்நாள் கெடுநாள் மிகவும் !
ஒருநா ளந்தியி லிருவரு மெதிர்ச்சையாக்
கடிபுரி கடந்துபோய், நெடுவயற் பாயும்
ஒருசிறு வாய்க்காற் கரைகண் டாங்கே,
பெருமலை பிறந்த சிறுகாற் செல்வன்
தெண்ணீர்க் கன்னி பண்ணிய நிலாநிழற்
சிற்றில் பன்முறை சிதைப்பவன் போன்று
சிற்றலை யெழுப்பச் சிறுமி முறுமுறுத்து
அழுவது போல விழுமிய பரல்மேல்
ஒழுகும் தீம்புன லோதையுங் கேட்டுப்
பழுதிலாப் பால்நிலா விழுவது நோக்கி

யிருவரு மௌனமாய் நெடும்பொழு திருந்தோம்.
கரையிடை யலர்ந்த காவியொன் றடர்த்தென்
அருகே கொணர்ந்தெனக் கன்பா யீந்தனர்.
வருவதிங் கறியா மதியிலி யதனைக்
கண்ணிணை யொற்றிலன் ; உள்மணம் முகர்ந்திலன் ;
மார்பொடு சேர்த்திலன் ; வார்குழற் சார்த்திலன் ;
ஆர்வமும் அன்பும் அறியார் மான
ஓடுந் தீம்புனன் மாடே விடுத்துச்
சிறுமியர் குறும்பு காட்டிச் சிரித்தேன்.
முறுவலோ டவரும் ஏதோ மொழிய
உன்னு முன்னரென் னன்னையங் கடைந்தாள்.
தீமொழி பலவுஞ் செப்பினள். யானோ ?
நாவெழலின்றி நின்றேன் நண்பர்
மறுமொழி யொன்றும் வழங்கா தேகினர்.
அதுமுத லிதுகாறு அவர்தமை ஐயோ !
கண்டிலேன். இனிமேற் காண்பனோ ? அறியேன்.
ஒருமுறை கண்டென் னுளக்கருத் தவருடன்
உரைத்தபோ தன்றி யொழியா துயிரோ !

மனோ. உரைப்பதென் வாணி ! உளமும் உளமும்
நேர்படஅறியா வென்றோ நினைத்தாய் ?

வாணி. ஓர்வழிப் படரி னுணருமென் றுரைப்பர்.

மனோ. ஏனதி லையம் ? எனக்கது துணிபே !
பூதப்பொருட்கே புலன்துணை யன்றிப்
போதப் பொருட்குப் போதும் போதம்.
இரவியை நோக்கற் கேன்விளக் குதவி ?
கருவிநுண் மையைப்போற் காட்சியும் விளங்கும்.
பட்டே யுணரு முட்டா ளர்கள்போல்
தொட்டே யுணருந் துவக்கிந் திரியம்.
நுண்ணிய கருவியாங் கண்ணோ உணரும்
எண்ணறச் சேய்த்தாம் நுண்ணிய ஒளியை!
கண்ணினு மெத்தனை நுண்ணிய துள்ளம் !
களங்க மறுந்தொறும் விளங்குமங் கெதுவும்.
உண்மையாய் நமதுள முருகிலவ் வுருக்கம்

அண்மை சேய்மை யென்றிலை ; சென்றிடும்.
எத்தனை பெட்டியுள் வைத்துநாம் பூட்டினும்
வானுள மின்னொளி 'வடக்கு நோக்கி' யைத்
தானசைத் தாட்டுந் தன்மை நீ கண்டிலை!
போதங் கரைந்துமேற் பொங்கிடு மன்பை
பூத யாக்கையோ தடுத்திடும்? புகலாய்!

வாணி. கூடுங் கூடும்! கூடுமக் கொள்கை.
நம்பலாந் தகைத்தே!

மனோ. நம்புவ தன்றிமற்று
என்செய நினைத்தாய்? இவ்வரும் பொருள்கள்
தருக்கவா தத்தால் தாபித் திடுவோர்
கரத்தாற் பூமணங் காண்பவ ரேயாம்!
அரும்பிற் பூமண மாய்குத லேய்ப்பத்
தரும்பக் குவமிலார் தமதுளம் போய
வழியே வாளா மனக்கணக் கிட்டு
மொழிவார் முற்றுந் துணிவா யெனயான்
இச்சிறு தினத்தி னியைந்தவை தம்மால்
நிச்சயித் துணர்ந்தேன் வாணீ! ஐயோ!
நம்பலென் பதுவே யன்பின் நிலைமை!
தெளிந்தவை கொண்டு தெளிதற் கரியவை
யுளந்தனில் நப்பி உறுதியாய்ப் பிடித்துச்
சிறிது சிறிதுதன் னறிவினை வளர்த்தே
யனுபவ வழியா யறிவதை யந்தோ!
அனுமா னாதியால் ஆய்ந்தறிந் திடுவோம்
அலதெனி லிலையென வயிர்ப்போம்' எனத்திரி
வாதிய ரன்பொரு போதுமே யறியார்.
தாய்முலைப் பாலுள் நஞ்சு ஆய்பவ ரவரே!
முற்றுங் களங்க மற்றிடில்! ஆ! ஆ!
(உடல் புளகாங்கிதமாய் நடுங்க)
ஏதோ வாணீ! இப்படி யென்னுடல்?—

வாணி. சீதமோ? தாயே!

மனோ. சீ! சீ! இன்றெலாம்
இப்படி யடிக்கடி யென்னுடல் நடுங்கும்!

வாணி. இக்குளிர் காற்றி னிடையே இருத்தல்
தக்க தன்றினி. தாயே ! பாராய் !
அம்மழை பெய்யு மிம்மெனும் முன்னம்.

மனோ, நனைந்திடி லென்னை ? கரைந்திடு மோவுடல் ?
(எழுந்து மேகம் பார்க்க)

வாணி, (தன்னுள்) ஐயோ ! ஏன்நான் அத்திசை காட்டினேன் ?
பொய்யெப் படியான் புகல்வன்!

மனோ, வாணீ !
ஊர்ப்புற மத்தனை யொளியென் ? ஓ ! ஓ !
ஆர்ப்பேன் ? ஆ ! ஆ ! அயிர்ப்பேன் ? அறைகுதி.
போர்க்குறி போலும். புகலுதி யுண்மை.
(மழை இரைந்து பெய்ய)
அஞ்சலை அஞ்சலை. இதோவென் னெஞ்சிடை
வெஞ்சரம் பாயினு மஞ்சிலேன் ! விளம்பு.

வாணி. இம்மழை நிற்கலை அம்ம ! அறைகுவன்.—
விளம்புவன். வீட்டுள் வருக!
தெளிந்ததோர் சிந்தைத் திருநற் றிருவே!
(இருவரும் போக)

மூன்றாம் அங்கம் : ௩-வது களம்
முற்றிற்று.

மூன்றாம் அங்கம்

௪-வது களம்

இடம்: சுந்தரமுனிவர் ஆசிரமம். காலம்: வைகறை.

நிஷ்டாபரர் கருணாகரர் இருவரும் அளவளாவி இருக்க.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

நிஷ்டாபரர். ஏதிஃ துமக்குமோ இத்தனை மயக்கம்!
வேத வேதாந்தம் ஓதினீர் தெளிந்தும்
இரவெலா மிப்படி யிமையிமை யாதே
பரிதபித் திருந்தீர்! கருணா கரரே!
பாரினிற் புதிதோ போரெனப் புகல்வது!
போரிலை யாயினென்? யாருறார் மரணம்?
எத்தின முலகி லெமன்வாரா நற்றினம்?
இத்தின மிறந்தோ ரெத்தனை யென்பீர்?
ஒவ்வொரு தினமு மிவ்வண மொன்றில்,
எறும்பு முதலா எண்ணிலா உயிர்கள்
உறுந்துயர் கணக்கிட் டுரைப்போர் யாவர்?
சற்றிதோ மனங்கொடுத் துற்றுநீர் பாரும்.
குரூரக் கூற்றின் விரூபமிச் சிலந்தி!
பல்குழி நிறைந்த பசையறு தன்முகத்து
அல்குடி யிருக்க, அருளிலாக் குண்டுகண்
தீயெழத் திரித்துப் பேழ்வாய் திறந்து
கருக்கொளுஞ் சினையீ வெருக்கொளக் கௌவி
விரித்தெண் திசையிலும் நிறுத்திய கரங்களின்
முன்னிரு கையில் வெந்நுறக் கிடத்தி,
மார்பொடு வயிறுஞ் சோர்வுறக் கடித்துப்
பறித்திழுத் திசித்துக் கறிக்கமற் றவ்வீ
நொந்துநொந் தந்தோ! சிந்தனை மயங்கி
யெய்யா தையோ! என்றழு குரலிங்கு
யார்கேட் கின்றார்? யார்காக் கின்றார்?
கைகால் மிகில்நம் மெய்வே றாமோ?

நோவுஞ் சாவு மொன்றே. அன்றியும்
உலகெலாம் நோக்கில்நம் உடலொரு பொருளோ?
பஞ்சா சத்கோடி யெனப்பலர் போற்ற
எஞ்சா திருந்த இப்புவி யனைத்தும்
இரவியின் மண்டலத் தொருசிறு திவலை.
பரவிய வானிடை விரவிய மீனினம்
இரவியி லெத்தனை பெரியதுஒவ் வொன்றும்!
இரவியு மிம்மீ னினங்களுங் கூடில்
ஒருபிர மாண்டமென் றுரைப்பர். இதுபோல்
ஆயிரத் தெட்டுமற் றுண்டென அறைவர்.
ஆயிரத் தெட்டெனல் அலகிலை யென்பதே.
இப்பெரு முலகெலா மொப்பறு திருமால்
உந்தியந் தடாகத் துதித்தபன் முளரியில்
வந்ததோர் நறுமலர் தந்தபல் லிதழில்
ஓரித ழதனி லோர்சா ருதித்த
நான்முகச் சிலந்தி நாற்றிய சிறுவலை.
என்மிக! நாமிங் கோதிய மாலும்
ஒருபெருங் கடலி லுறுதுரும் பென்ப.
அப்பெருங் கடலும் மெய்ப்பொருட் கெதிரில்
எப்படிப் பார்க்கினு மிசையாப் பேய்த்தேர்.
இங்கிவை யுண்மையேல், எங்குநா முள்ளோம்?
நீர் யார்? நான் யார்! ஊரெது? பேரெது?
பேரெனப் பொறுக்கலீர்! ஓ! ஓ! பாரும்!
மருவறு மாயா மகோததி யதனிற்
புற்புத மனைய பற்பல அண்டம்
வெடித்துஅடங் கிடுமிங் கடிக்கடி. அதனைத்
தடுப்பவர் யாவர்? தாங்குநர் யாவர்?
விடுத்திடும், விடுத்திடும். வீணிவ் விசனம்.
இந்திர ஜாலமிவ் எந்திர விசேடம்.
தன்றொழில் சலிப்பற இயற்றும். மற்றதனுள்
படுபவர் திரிகையுட் படுசிறு பயறே.
விடுபவர் யாவர்பின்! விம்மி விம்மிநீர்
அழுதீர், தொழுதீர் ஆடினீர், பாடினீர்,
யாரென் செய்வர்! யாரென் செயலாம்!

அடுத்திடி லும்மையும் பிடிக்குமிம் மாயை.
பிடித்திடிற் பின்னும் படிப்பும் ஞானமுங்
குருட்டா சனுக்குக் கொளுத்திய விளக்கும்
இருட்டறை யிருந்துகண் சிமிட்டலு மென்ன
ஆர்க்குமிங் குமக்கும் பிறர்க்குமென் பயக்கும்?
பார்க்கப் பார்க்கஇப் படியே துயரம்
மீக்கொளும். அதனால் விடுமுல கெண்ணம்.
சுட்டதோர் சட்டிகை விட்டிட லென்னத்
துறப்பதிவ் வுலகம் மறப்பதற் கன்றோ!
மறக்கிற் சுயமே மறையும். மறைய
இறக்கும் நம்முளம். இறக்குமக் கணமே
பிறக்கும் பிரத்தியக் பிரபோ தோதயம்!
நீரு முலகமும் நிகழ்த்திய போரும்
யாருமங் கில்லை. அகண்டசித் கனமாய்
எதிரது கழிந்தபே ரின்பமே திகழும்!
உரையுணர் விறந்தவிந் நிருபா திகம்யான்
உரைதரல், பிறவிக் குருடற் கொருவன்
பால்நிறங் கொக்குப் போலெனப் பகர்ந்த
கதையாய் முடியும்! அதனாற் சற்றே
பதையா திருந்துநீர் பாருஞ்
சுதமா மிவ்வரு பூதியின் சுகமே. (1)

கருணாகரர். சுகம்யான் வேண்டிலேன் சுவாமி! எனக்குமற்று
இகம்பா ரிரண்டு மிலையெனி லேகுக.
யானென வொருபொரு ளுளதா மளவும்,
ஞான தயாநிதி நங்குரு நாதன் (1)
ஈனனு மென்னையு மிழுத்து அடி சேர்த்த
வானநற் கருணையே வாழ்த்தியிங் கென்னால்
ஆனதோர் சிறுபணி யாற்றலே யெனக்கு
மோனநற் சித்தியும் முத்தியும் யாவும்.
ஐயோ! உலகெலாம், பொய்யா யினுமென்!
பொய்யோ பாரும்! புரையறு குரவன்
பரிந்துநந் தமக்கே சுரந்தவிக் கருணை!
இப்பெருந் தன்மைமுன் னிங்குஉமக் கேது?

செப்பிய நிட்டையுஞ் சித்தநற் சுத்தியும்
எப்படி நீரிங் கெய்தினீர்? எல்லாம்
ஒப்பறு நுந்திற மென்றோ உன்னினீர்?
அந்தோ! அந்தோ! அயர்ப்பிது வியப்பே!
சுந்தரர் கடைக்கண் தந்திடு முன்னம்
பட்டபா டெங்ஙனம் மறந்தீர்? பதைப்பறு
நிட்டையா யினுமென்? நிமலவீ டாயினென்?
ஆவா! யாம்முன் அல்லும் பகலும்
ஓவாப் பாவமே யுஞற்றியெப் போதும்
ஒருசாண் வயிறே பெரிதாக் கருதியும்,
பிறர்புக ழுதவே யறமெனப் பேணியும்;
மகிழ்கினும் துயருழுங் தழுகினுஞ் சினகரந்
தொழுகினும் நன்னெறி யொழுகினும் வழுவினும்
எத்தொழில் புரியினு மெத்திசை திரியினும்
"நாமே யுலகின் நடுநா யகம்நம்
க்ஷேமமே ஜகசிருஷ் டியினோர் பெரும்பயன்"
என்னவிங் கெண்ணி யெமக்கெமக் கென்னுந்
தந்நய மன்றிப் பின்நினை வின்றி
முடிவிலா ஆசைக் கடலிடைப் பட்டும்;
தடைசிறி தடையிற் சகிப்பறு கோபத்
தீயிடைத் துடித்தும்; ஐயஞ்சிறி தடையில்
வாய்மண் ணிறைய மதக்குழி யதனுள்
குதித்துக் குதித்துக் குப்புற விழுந்தும்;
பிறர்புகழ் காணப் பெரிதக முடைந்தும்;
பிறர்பழி காணப் பெரிதக மகிழ்ந்தும்;
சிறியரைக் காணிற் செருக்கியும்; பெரியரைக்
காணிற் பொறாமையுட் கலங்கி நாணியும்;
எனைத்தென எண்ணுகேன்! நினைக்கினு முடலம்
நடுங்குவ தந்தோ! நம்மை யிங்ஙனம்
கொடும்பே யாயிரங் கூத்தாட் டியவழி,
விடும்பரி சின்றிநாம் வேதனைப் படுநாள்
"ஏ! ஏ! கெடுவாய்! இதுவல உன்னெறி
வா! வா! இங்ஙனம்." எனமன மிரங்கிக்
கூவிய-தார்கொல்? குடிகொண் டிருந்த

காமமா திகளுடன் கடும்போர் விளைக்க
ஏவிய தார்கொல்? இடைவிடா தவைகள்
மேவிய காலை மெலிந்துகை யறுநம்
ஆவியுள் தைரிய மளித்தவர் யார்கொல்?
சுந்தரர் கருணையோ நந்திற மோவிவை?
உளமெனப் படுவதோ அளவிலாப் பெருவெளி:
கோட்டையு மில்லை, பூட்டுதா ழதற்கிலை:
நஞ்சே யனைய பஞ்சேந் திரியம்,
அஞ்சோ வாயில்? ஆயிரம்: ஆயிரம்:
அரைநொடி யதனுள் நரகென நம்முளம்
மாற்றிடக் கணந்தொறும் வருந்தீ நினைவோ
சாற்றிடக் கணிதசங் கேதமே யிலை.
இப்பெரும் விபத்தி லெப்படிப் பிழைப்பீர்?
அருளா தரவால் யாதோ இங்ஙனம்
இருள்தீர்ந் திருந்தீர்: இலையெனில் நிலையெது?
விட்டதுந் தொட்டதும் வெளிப்பட லின்றி
நிட்டையும் நீருங் கெட்டலைந் திடுவீர்!
கட்டம்! கட்டம் காதலா மலகமாய்க்
கண்டுமோ அருளிற் கொண்டை யையம்!
"யார்கேட் கின்றார்? யார்காக் கின்றார்?"
என்றீர் நன்றாய். நண்பரே! நம்நிலை
கண்டுள மிரங்கிக் காத்தருள் புரிந்து
தொண்டுகொண் டாண்ட சுந்தரன் கருணை
நமக்கென உரித்தோ? நானா வுயிர்கள்
எவர்க்கும் அதுபொது வன்றோ? இயம்பீர்.
எங்கிலை யவனருள்? எல்லையி லண்டந்
தங்குவ தனைத்து மவனருட் சார்பில்.
அண்டகோ டிகளிங் கொன்றோ டொன்று
விண்டிடா வண்ணம் வீக்கிய பாசம்,
அறியி லருளலாற் பிறிதெதுஆ கருஷணம்?
ஒன்றோ டொன்றியாப் புற்றுய ரன்பில்
நின்றஇவ் வுலகம், நிகழ்த்திய கருணை
பயிற்றிடு பள்ளியே யன்றிப் பயனறக்
குயிற்றிய பொல்லாக் கொடியயந் திரமோ?

பாரும்! பாரும்! நீரே கூறிய
சிலந்தியின் பரிவே யிலங்கிடு முறைமை!
பூரிய உயிரிஃ தாயினும், தனது
சீரிய வலையிற் சிக்குண் டிறந்த
ஈயினை யீதோ இனியதன் குஞ்சுகள்
ஆயிர மருந்த அருகிருந் தூட்டி
மிக்கநல் லன்பெனும் விரிந்தநூல் தெளிய
அக்கரம் பயில்வ ததிசயம்! அதிசயம்!
இப்படி முதற்படி. இதுமுத லாநம்
ஒப்பறும் யாக்கையா முயர்படி வரையுங்
கற்பதிங் கிந்நூற் கருத்தே. அதனால்
இத்தனி யுலகி லெத்துயர் காணினும்
அத்தனை துயரும்,நம் மழுக்கெலா மெரித்துச்
சுத்தநற் சுவர்ணமாச் சோதித் தெடுக்க
வைத்தஅக் கினியென மதித்தலே, உயிர்கட்கு
உத்தம பக்தியென் றுள்ளுவர். ஒருகாற்
காரண காரியங் காண்குவ மல்லேம்.
யாரிவை யனைத்தும் ஆய்ந்திட வல்லார்?
பாரிசா தாதிப் பனிமல ரந்தியின்
அலர்தலே யன்னவை விளர்நிறங் கிளர
நறுமணங் கமழ்தற் குறுகா ரணமென
நேற்றிரா நடேசர் சாற்றிடும் முன்னர்
நினைத்தோங் கொல்லோ? உரைத்தபின் மற்றதன்
உசிதம்யா ருணரார்? நிசியலர் மலர்க்கு
வெண்மையு நன்மண முண்மையு மிலவேல்
எவ்வண மவற்றி னிஷ்டநா யகராம்
ஈயின மறிந்துவந் தெய்திடும்? அங்ஙனம்
மேயிடி லன்றோ காய்தருங் கருவாம்?
இவ்வித நோக்கிடி லெவ்வித தோற்றமுஞ்
செவ்விதிற் பற்பல காரணச் செறிவால்
அவ்வவற் றுள்நிறை யன்பே யாக்கும்.
சிற்றறி வாதலான் முற்றுநா முணரோம்.
அந்தியி லிம்மல ரலர்வதே னென்பதிங்கு
அறிகிலோ மாயினு மதற்குமோர் காரணம்

உளதென நம்பலே யூகம். அதனால்
உலகிடைத் தோன்றும் உறுகணுக் கேது
நலமுற நமக்கிங் கிலகா ததினாற்
பலமுறை நம்மையே பரிந்திழுத் தாண்டவர்
இலையுல கிடையென எண்ணுவ தெங்ஙனம்?
யாரிங் குலகெலா மறிந்திட வல்லார்?
பாருமிங் கீதோ! பரம தயாநிதி
நங்குரு நாத னென்பதா ரொவ்வார்?
நம்புவம் நீரும் நானுமிங் கொருப்போல்.
ஆயினும் பாரும்! அம்மணி மனோன்மணி,
ஏதோ ஊழ்வினை யிசைவால் தனது
காதாற் கேட்கவுங் கண்ணாற் காணவும்
இல்லா வொருவனை யெண்ணி மயங்கினள்.
அல்ல விதுவே போதும். அஃதுடன்,
அப்புரு டன்றா னெனா ஆயில்
ஒப்புறு புருடோத் தமனே யென்ன
எப்படி நோக்கினு மிசையும். அப்படியே
செப்பினர் யாவுந் தெரிந்தநங் குருவும்.
ஏதோ வொருவன் சூதா ஏவிய
தூதால் வந்ததே யீதோ பெரும்போர்!
போர்புரிந் திடவரு புருடோத் தமனும்
வார்குழன் மனோன்மணி மாதும், நோக்கில்
நம்மினு மெத்தனை நம்பிய அன்பர்!
இம்மென வொருமொழி யிசைத்திவர் தம்மை
ஒருவரை யொருவ ருணர்ந்திடப் பண்ணில்,
வெருவிய போரும் வினோதமய ரணத்தும்
இருவர்தந் துக்கமு மெல்லா மேகும்.
இப்படிச் சுலபசாத் தியமா யிருக்க
அப்படி யொன்றும் அடிகளெண் ணாமல்
சுருங்கைதொட் டிடவே துவக்கித் தன்திரு
அருங்கை வருந்தவும் ஆற்றுமப் பணியே.
சுருங்கை யிதற்குஞ் சொல்லிய துயர்க்கும்
நெருங்கிய பந்தம் நினைத்தற் கென்னே?
ஒன்றுந் தோற்றுவ தன்றாஎன் றனக்கே,

என்றுநா னெண்ணி யெங்குரு நாதன்
திருமொழி மறுத்தென் சிற்றறி வினையே
பெரிதெனக் கருதலோ, அலதவர் பேணிய
இவ்வழி நம்மதிக் கெட்டா விடினுஞ்
செவ்வி திதுவெனத் தெளிதலோ தகுதி ?
இப்படி யேயாம் இவ்வுல கின்னிலை,
அற்பமு மதிலிலை ஐயம். நமதுமற்று
எய்ப்பினில் வைப்பா யிருந்தபே ரருளைக்
கைப்படு கனியெனக் கண்டபின், உலகில்
எப்பொரு ளையுமிப் படியே யிவ்வருள்
தாங்கிடு மென்பதிற் சமுசய மென்னை ?
இல்லா மாயை யென்செய வல்லதாம் ?
எல்லா மவனரு ளல்லா தில்லை.
என்னநு பவமிது. மன்னிய இவ்வருள்
தன்னிடை மூழ்கித் தானெனல் மறந்து,
நெருப்பிடை யிழுதென நெக்குநெக் குருகி
இருப்பவர் பிறர்க்கா யிராப்பக லுழைப்பர்.
ஒருபயன் கருதார். அருள்கரு துவதென் ?
அகிலமுந் தாங்கு மருளிலோ ரங்கமாச்
சகலமுஞ் செய்வர். அஃதவர் சமாதி.
எங்கெலாந் துக்கங் காணினும் அங்கெலாம்
அங்கங் கரையநின் றாற்றி "ஐயோ !
எம்மையுங் காத்த இன்னரு ளிவரையுஞ்
செம்மையிற் காக்க" எனமொழி குளறி
அழுதுவேண் டுவதே யன்றி
விழுமிய முத்தியும் வேண்டார் தமக்கே. (2)

(சுந்தரமுனிவரும் நடராஜரும் வர : கருணாகரர், நிஷ்டாபரர் இருவரும் எழுந்து வணங்க)

சுந்தர, எல்லாம் நடேசரே ! உமதுபே ரருளே !
அல்லா தென்னா லாகுமோ ? சுருங்கை
இத்தின மெப்படி முடியும்நீ ரிலரேல் ?
எத்தனை கருணை ? என்னைகைம் மாறு ?

நட, நல்லது ! நல்லது ! சொல்லிய முகமன் !

வேலை யெனதோ? உமதோ? விநோதம்!
ஏவிய வழியான் போவதே யல்லால்
ஆவதென் என்னால்? ஆ! ஆ! நன்றே!

சுந்தர, கருணா கரரே! களைப்பற நீரிங்கு
ஒருவா றுறங்கவென் றுன்னி யன்றோ
இவ்விட மனுப்பினேம்? என்னை சிறிதுஞ்
செவ்விதில் தூங்கா திருந்தீர்! சிச்சீ!
எத்தனை நாளா யினநீர் தூங்கி!
இத்தனை வருந்தியும் ஏனிலை தூக்கம்?
பன்னா ளிரவும் பகலு முழைத்தீர்.
எந்நா ளாறுவீ ரிவ்வலுப் பினிமேல்?

கருணா, அடியேற் கலுப்பென்? அருளா லனைத்தும்
முடிவது. மேலும், யான்வரும் வேளை
யிட்டமாம் நிட்டா பரருந் தனியாய்
நிட்டைவிட் டெழுந்தார். இருவரு மதனால்
ஏதோ சிலமொழி யோதிமற் றிருந்தோம்.
ஈதோ உதயமு மானதே. இனியென்?

சுந்தர, விடிந்த தன்றிது. வெள்ளியி னுதயம்.
படும்,படும். மிகவும் பட்டீர் வருத்தம்.
உங்கள்பேச் சறிவோம். ஓயாப் பேச்சே!
இங்கது முடியுமோ? ஏனுங் கட்குஞ்
சமயிகட் காம்சச் சரவு?
அமையு முங்கட் கவாவர் நிலையே. (3)

(யாவரும் போக)

மூன்றாம் அங்கம்: ௪-வது களம்

முற்றிற்று.

கலித்துறை.

சாற்றரும் ஆபதந் தான்றவிர்த் தின்பந் தாமுயன்று
தோற்றருங் கற்படை யேதோ வமைத்தனன் சுந்தரனே.
வேற்றுரு வாயகம் வேதித்து நம்மை விளக்குமவன்
மாற்ற மனுபவம் வந்தபின் னன்றி மதிப்பரிதே.

மூன்றும் அங்கம்
முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	6-க்கு	அடி	819
வஞ்சித்தாழிசை	3-க்கு	,,	12
குறள்வெண்செந்துறை	50-க்கு	,,	100
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக அங்கம்-1-க்கு:	பா 60-க்கு	,,	935

நான்காம் அங்கம்

மு த ற் க ள ம்

இடம்: படை பயில் களம்: காலம்: காலை.

பலதேவன் படையணிவகுக்க,

குடிலன் அரசனை எதிர்பார்த்தொருபுறம் நிற்க.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா.)

குடிலன். பருதியு மெழுந்தது : பொருநலும் வந்தது —
(பெருமூச்செறிந்து)
(தனிமொழி) கருதுதற் கென்னுள. காணுதும். ஆ! ஆ!
ஒருவன தாசைப் பெருக்கா லுலகில்
வருதுயர் கடலிற் பெரிதே! வானின்
எழுந்தவிவ் இரவி விழுந்திடு முன்னர்
ஈண்டணி வகுக்குமிக் காண்டகு மிளைஞரில்
மாண்டிடு மவர்தொகை மதிப்பார் யாரே!
மாண்டிட லன்றே வலிது. மடுவுள்
இட்டகல் லாலெழும் வட்டமாம் விரிதிரை
வரவரப் பெரிதாய்க் கரைவரை வரல்போல்,
நின்றவிவ் வீரரை யொன்றிய மனைவியர்
உற்றார் பெற்றார் நட்டா ரென்றிப்
படியே பரவுமே படியெலாந் துயரம்! — (சற்று நிற்க)
என்னை யென்மதி யிங்ஙன மடிக்கடி
யென்னையு மெடுத்தெறிந் தேகுதல்? சிச்சீ!
மன்னவர்க் காக மாள்வ திவர்கடன்.
மன்னவ னென்போன் மதியில் வலியோன்.
அன்றியும் பலநா ளாகநம் அன்னந்
தின்றிங் கிருந்திவர் செய்ததென்? அவர்தம்
உடன்பா டிதுவே. கடப்பா டாற்றுங்
காலம் விடுவதார்? மேலு மியல்பாப்
பலபெயர் தாக்கப் பட்டா லன்றி
யுலகி லெவரே யொருசுக மணைவார்?

இயல்பிது வாயி னிரங்க லென்பயன் ?
வயலுழு முழவோர் வருத்தமுங் குனிந்திருந்து
ஆடை நெய்வோர் பீடையும் வாகனந்
தாங்குவோர் தமக்குள தீங்கும் நோக்கி
யுலகிடை வாழா தோடுவ ரோபிறர் ?
அலகிலா மானிடர் யாவரு மவரவர்
நலமே யாண்டும் நாடுவர். மதிவலோர்
களத்தொடு காலமுங் கண்டுமீ னுண்ணக்
குளக்கரை யிருக்குங் கொக்கென அடங்கிச்
சம்பவஞ் சங்கதி யென்பவை நோக்கி
யிருப்பர் : நலவரிற் பொருக்கெனக் கொள்வர்.
நண்ணு ரிதுபோல் நலமிலா ஐயம்.
எண்ணுர் துணிந்தபின்; பண்ணுர் தாமதம்.
ஏழைய ரலரோ இரங்குவ ரிங்ஙனம்?
கோழையர் ! எங்ஙனங் கூடுவார் இன்பம் ?
வந்தன னஃதோ மன்னனும்.—

(ஜீவகன் வர.)

வந்தனம் வந்தன முன்றிரு வடிக்கே. (க)

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.)

ஜீவகன். குடிலா! நமது குறைவிலாப் படைக
ளடையவு மணிவகுத் தானவோ ?

குடில, அடியேன்.
நாரணர்க் கன்றோ நீளாண் காப்பு ?
சொன்னதப் படியென வுன்னினன்.

ஜீவ, ஆமாம் !
அதற்கே ஐயம் ?

குடில, அவர்க்கது முற்றும்
இதக்கே டென்றனர். ஆயினும் போயினர்.

(படைகள் வணங்கி.)

படைகள். ஜயஜய ! ஜீவக வேந்த ! விஜயே !

குடில, அதிர்கழல் வீரரு மாசரு மீதோ
எதிர்பார்த் திருந்தன ரிறைவ ! நின் வரவே.
நாற்றிசை தோறும் பாற்றினஞ் சுழல

நிணப்புலால் நாறிப் பணைத்தொளி பரப்பும்
நெய்வழி பருதி வைவே லேந்திக்
கூற்றின்நா வென்னக் குருதிகொப் புளித்து
மாற்றலர்ப் பருகியும் ஆற்று தலையும்
உறையுறு குறுவா ளொருபுற மசைத்துக்
காற்றினு மிகவுங் கடுகிக் கூற்றின்
பல்லினுங் கூரிய பகழி மல்கிய
தூணி தோளில் தூக்கி,நாண் நின்று
எழுமொலி யுருமுபோன் றெழுப்பி யார்த்தவர்
கடிபுரி காக்குநின் காற்படை யாளர்.
இருப்புக் கலினம் நெரித்துச் சுவைத்துக்
கருத்தும் விரைவு கற்குங் குரத்தாற்
பொடியெழப் புடைக்கும் புரவிகள், போர்க்கு
விடைகேட் டுதடு துடித்தலும் வியப்பே.
நிணங்கமழ் கூன்பிறைத் துணைமருப் பசைத்து
மம்மர் வண்டின மாற்ற மும்மதம்
பொழியும் வாரணப் புயலினம் தத்தம்
நிழலொடு கறுவி நிற்பது மழகே.
முன்னொரு வழுதிக்கு வெந்நிட் டோடிய
புரந்தரன் கைப்படாப் பொருப்புகள் போன்ற
கொடிஞ்சி நெடுந்தே ரிருஞ்சிறை விரித்து
"வம்மின்! வம்மின்! வீரரே! நாமினி
யிம்மெனு முன்னமவ் விந்திர லோகமுஞ்
செல்லுவம்! ஏறுமின்! வெல்லுவம்!" எனப்பல
கொடிக்கரங் காட்டி யழைப்பதுங் காண்டி.—

ஜீவ. கண்டோம், கண்டோம். களித்தோம் மிகவும்.
உண்டோ இவர்க்கெதிர்? உனக்கெதிர்? ஓ! ஓ!

(படைகளை நோக்கி.)

வேற்படைத் தலைவரே! நாற்படை யாளரே!
கேட்பி ரொருசொல்! கிளர்போர்க் கோலம்
நோக்கியாம் மகிழ்ந்தோம். நுமதுபாக் கியமே
பாக்கியம். ஆ! ஆ! யார்க்கிது வாய்க்கும்?
யாக்கையி னரும்பயன் வாய்த்ததிங் குமக்கே!

தாயினுஞ் சிறந்த தயைபூண் டிருந்தநும்
தேயமாந் தேவிக்குத் தீவினை யிழைக்கத்
துணிந்தவிவ் வஞ்சரை யெணுந்தோறு மெணுந்தோறும்
அகந்தனி லடக்கியும் அடங்கா தெழுந்து,
புகைந்துயிர்ப் பெறியப் பொறிகண் பொரிய
நெடுந்திரட் புருவங் கொடுந்தொழில் குறிப்ப
வளங்கெழு மீசையுங் கிளர்ந்தெழுந் தாடக்
களங்கமில் நும்முகங் காட்டுமிச் சினத்தீ
கண்டுஅப் பாண்டியே கொண்டன ளுவகை.
அலையெறிந் திதோ ஆர்த்தனள். கேண்மின்!
மூலைசுரந் தூட்டிய முதுநதி மாதா!

படைகள். தாம்பிர பன்னிக்கு ஜே! ஜே!

ஜீவ, ஒருதுளி யேனுநீ ருண்டுளீ ராயின்
கருதுவீர் தாம்பிர பன்னியின் கட்டுரை.
"மக்காள்! அருந்தி வளர்மின்! நமக்கு
மிக்கோ ரில்லா வீரமாய்ப் பரந்து
முதுசுதந் தரத்தின் முத்திரை யாகி,
இதுபரி ணமித்துஉம் இதயத் துறைக!
அன்னியன் கைப்படா வின்னீர் கற்பிற்கு
இழிவுறின் மார்பினின் றிதுவே சோரியாய்ப்
பொழிகநீர் பொன்றிடு மளவும்!" என் றன்றோ
வாழ்த்தி நுந்தமை வளர்த்தினள்? அவளுரை
தாழ்த்தா திவணீர் போர்த்தபோர்க் கோலம்
பார்த்தா லார்த்தவள் வாழ்த்தா தென்செய்வள்!

படைகள். ஜே! ஜே!

ஜீவ, விந்தம் அடக்கினோன் தந்தநற் றமிழ்மொழி
தற்சுதந் தரமறும் அற்பர்வாய்ப் படுமோ?

படைகள். தமிழ்மொழிக்கு ஜே! ஜே!

ஜீவ, பழையோர் பெருமையுங் கிழமையுங் கீர்த்தியும்
மன்னிய அன்பின் நும் அன்னையர் பாடி
நித்திரை வரும்வகை யொத்தறத் துமது

தொட்டில்தா லாட்ட,அவ் இட்டமாம் முன்னோர்
தீரமுஞ் செய்கையும் வீரமும் பரிவும்
எண்ணி யிருகணுங் கண்ணீர் நிறையக்
கண்டுயி லாதுநீர் கனிவுடன் கேட்ட
வண்டமிழ் மொழியால் மறித்திக் காலம்
“ஆற்றிலம்; ஆண்மையு முரிமையு மொருங்கே
தோற்றனம்” எனச்சொலத் துணிபவர் யாவர்?

படைகள். சிச்சீ!

ஜீவ, பொதியமா மலையிற் புறப்பட் டிங்குதன்
படியே யுலாவுமிச் சிறுகால், பணிந்துமற்று
“அடியேம்” எனத்திரி பவர்க்கோ உயிர்ப்பு!

படைகள், ஹே! ஹே!

ஜீவ, கோட்டமி லுயிர்ப்போ கூறீர், அன்ன
நாட்டபி மானமில் நடைப்பிண மூச்சும்?

படைகள். சிச்சீ! சிச்சீ!

ஜீவ, சேனையோ டிவ்வழி திரிந்துநேற் றிரவில்நுந்
திருவனை யார்களுஞ் சேய்களுங் கொண்ட
வெருவரு நித்திரைக் குறுகண் விளைத்துநும்
பாஷாபி மானமும், தேசாபி மானமும்
பொருளெனக் கருதா தருணிறை நுமது
தாய்முலைப் பாலுடன் வாய்மடுத் துண்டநல்
ஆண்மையுஞ் சுதந்தரக் கேண்மையு மொருங்கே
நிந்தைவஞ் சியர்செய வந்தநுங் கோபம்
முற்று மியல்பே. மற்றுதன் குகையுள்
உற்றரி முகமயிர் பற்றிடி னதற்கக்
குறும்பா லெழுஞ்சின மிறும்பூ தன்றே!
உரிமையே லாண்மைபா ராட்டார் சாந்தம்,
பெருமையில் பிணத்திற் பிறந்ததோர் சீதம்.
அந்தணர் வளர்க்குஞ் செந்தழல் தன்னிலும்
நாட்டபி மானமுள் மூட்டிய சினத்தீ
யன்றோ வானோர்க் கென்றுமே யுவப்பு!

வந்தவிக் கயவர்நுஞ் சிந்தையிற் கொளுத்திய
வெந்தழற் கவரே யிந்தன மாகுக!

படைகள். ஆகுக! ஆகுக!

ஜீவ, இன்றுநீர் சிந்து மிரத்தமோர் துளியும்,
நின்றுகம் பலவு நிகழ்த்துமே "இந்தப்
பாண்டிய ருரிமை பாராட்டும் பண்பினர்;
நீண்டடன்மின் திருந்தலீர்! அவர்தஞ் செருக்கு.
சுதந்தா மவர்க்குயிர்: சுவாசமற் றன்று.
நினையுமின் நன்றாய்க் கனவினு மிதனை."—
எனமுர சறையுமே யெத்திசை யார்க்கும்.
இத்தனிப் போரினீ ரேற்றிடுங் காயஞ்
சித்தங் களித்து, ஐயமா துமக்கு
முத்தமிட் டளித்த முத்திரை யாகி
யெத்தனை தலைமுறைக் கிலக்காய் நிற்கும்!

படைகள். ஜே! ஜே!

ஜீவ, போர்க்குறிக் காயமே புகழின் காயம்.
யார்க்கது வாய்க்கும்! ஆ! ஆ! நோக்குமின்!
அனந்தந் தலைமுறை வருந்தனி மாக்கள்,
தினந்தினந் தாமனு பவிக்குஞ் சுதந்தரந்
தந்ததம் முன்னோர் நொந்தபுண் ணெண்ணிச்
சிந்தையன் புருகிச் சிந்துவர் கண்ணீர்,
என்றா லப்புண் 'இறந்துகோட் டக்கது'
அன்றோ? அறைவீர். ஐயோ! அதுவும்
புண்ணோ? புகழின் கண்ணே. எவரே
புண்படா துலகிற் புகழுடம் படைந்தார்?
புகழுடம் பன்றியிவ் விகழுடம் போமெய்?
கணங்கணந் தோன்றிக் கணங்கணம் மறையும்
பிணம்பல. இவரெலாம் பிறந்தா ரென்பவோ!
உதும்பா தருவி லொருகனி யதனுட்
பிறந்திறு மசக மிவரிலுங் கோடி.
பிறந்தா ரென்போர் புகழுடன் சிறந்தோர்.
அப்பெரும் புகழுடம் பிப்படி யின்றிதோ!

சுலபமாய் நுமக்கெதி ரணுகலால், துதித்துப்
பலமுறை நுமது பாக்கியம் வியந்தோம்.
ஒழுக்கமற் றன்றது வெனினும், உம்மேல்
அழுக்கா றுஞ்சிறி தடைந்தோம். நும்மொடு
இத்தினம் அடையு மிணையிலாப் பெரும்புகழ்
எத்தனை யாயிர மாயிரங் கூறிட்
டொத்ததோர் பங்கே யுறுமெனக் கெனவே
யோடுமோர் நினைவிங் கதனால், வீரர்காள்!
நீடுபோர் குறித்திவண் நின்றோர் தம்முள்
யாரே யாயினுஞ் சீராந் தங்கள்
உயிருடம் பாதிகட் குறுமயர் வுன்னிச்
சஞ்சல மெய்துவோ ருண்டெனிற் சாற்றுமின்.
வஞ்சக மில்லை.என் வார்த்தையீ துண்மை.
மானமோ டவரையிம் மாநக ரதனுட்
சேமமா யின்றிருத் திடுவம். திண்ணம்.
உத்தம மாதர்க ளுண்டுமற் றுங்கே
யெத்தனை யோபேர். இவர்க்கவர் துணையாம்.

படைகள். இல்லை! இல்லையிங் கத்தகைப் புல்லியர்!

ஜீவ, குறையெனக் கருதன்மின். எம்புகழ்க் கூறு
சிறிதா மெனவுனிச் செப்பினேம். அதனாற்
பிறிதுநீர் நினையீர். பேசுமின் உண்மை.

படைத்தலைவர். இல்லையெம் மிறைவ! இந்நா டதனுள்
இல்லையத் தகையர்.

யாவரும். இல்லையில்லை! இல்லையே!

ஜீவ, நல்லதப் படியேல், நாமே நுஞ்சுய
நாட்டினல் லுரிமைபா ராட்டும் பெரிய
மேன்மையு மதனால் விளைபுக ழுதவும்
மறக்கிலம். பொறுக்குமின். வம்மின்! விஜய
இலக்குமி காத்திருக் கின்றாள்! அன்றியும்
ஒலிக்குநம் ஜயபே ரிகைகேட் டலதுமற்று
ஓய்கிலள் நோன்புநந் தாய்மனோன் மணியே. (2)

படைவீரர். மனோன்மணிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!

யாவரும். இளவரசிக்கு ஜே! ஜே! ஜே!

(குறளடிவஞ்சிப்பா.)

ஜீவ,
நந்தாய்தமர் நங்காதலர்
நஞ்சேய்பிறர் நந்தாவுறை
நந்தேயமேல் வந்தேநனி
நொந்தாழ்துயர் தந்தேஇவண்
நிந்தாநெறி நின்றாரிவர்
தந்தாவளி சிந்தாவிழ,
அடிப்போமடல் கெடுப்போமுகத்
திடிப்போங்குட லெடுப்போமிடுப்
பொடிப்போஞ்சிர முடைப்போம்பொடி
பொடிப்போம்வசை துடைப்போமுயிர்
குடிப்போம்வழி தடுப்போம்பழி
முடிப்போமினி நடப்போம்நொடி,
எனவாங்கு,
பெருமுரா சதிரப் பெயருமின்
கருமுகி லீர்த்தெழு முருமென வார்த்தே.

(படைகள் முரசடித்து நடக்க, படைப்பாணர் பாட)

(கலித்தாழிசை.)

படைப்பாணர் :
தந்நகர மேகாக்கச் சமைந்தெழுவோ ரூதுமிந்தச்
சின்னமதி சயிக்குமெமன் செருக்கொழிமின் தெவ்வீர்காள்!
சின்னமதி! சயிக்குமெம னெனச்செருக்கி நிற்பீரேல்,
இன்னுணவிங் குமக்கினிமே லெண்ணீரே யெண்ணீரே யிசைத்துளோமே.

படைகள் : ஜே! ஜே!

பாணர்:
மறுகுறுதம் மூர்காக்கும் வயவர்புய மேவிஜயை
யுறைவிடமா விவர்வாளென் றோடிடுமின் தெவ்வீர்காள்!
உறைவிடமா? விவர்வாளென் றோடிடா ராயினினி
மறலிதிசை யொருபோதும் மறவீரே மறவீரே வழங்கினோமே. (2)

படைகள். ஜே! ஜே!

பாணர்:

ஒல்லுமனை தான்காக்க வுருவியகை வாளதற்குச்
செல்லுமுறை பின்னரிலை திரும்பிடுமின் தெவ்வீர்காள்!
செல்லுமுறை பின்னரிலை யெனத்திரும்பீ ராயின்நுங்கள்
இல்லவர்க்கு மங்கலநா ணிற்றதுவே யிற்றதுவே யியம்பினோமே. ()

படைகள். ஜே! ஜே!

(படைகளும் ஜீவகன்முதலியோரும் போர்க்களம் நோக்கிப் போக.)

நான்காம் அங்கம்: முதற்களம் முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

உ-வது களம்.

இடம் : கோட்டைவாசல். காலம் : காலை.
நடர்: கோட்டைகாக்கும் படைஞர்.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

முதற்படைஞன். இப்படை தோற்கி னெப்படை ஜயிக்கும்?
எப்படி யிருந்த திராஜன் பேச்சு!
கல்லு முருகிக் கண்ணீர் விடும்.இப்
புல்லுங் கேட்கிற் புறப்படும் போர்க்கு.

உ-ம் படை. முற்றுங் கேட்டைகொல்?

முதற்படை. முற்றுங் கேட்டேன்.
சற்றும் மனமிலை திரும்புதற் கெனக்கு.
சரியல வாணையில் தவறுத லென்றே,
வெருவிநான் மீண்டேன். இலையே லுடன்சென்
றொருகை பார்ப்பேன். ஓகோ! சும்மா
விடுவனோ? பார்க்கலாம் விளையாட் டப்போது.
என்செய! என்செய! எத்தனை பேரையான்
பஞ்சாய்ப் பறத்துவன்! துரத்துவன்! பாண்டியில்
வஞ்சவிவ் வஞ்சிய ரென்செய வந்தார்?
நெஞ்சகம் பிளந்திந் நெடுவாள் தனக்குக்
கொஞ்சமோ ஊட்டுவன் குருதி! என்செய!
நினைதொறு முடலெலாந் தினவது தினவே!
பாக்கிய மில்லையென் கைக்கும் வாட்கும்!

உ-ம் படை. பாக்கிய மன்றது. பறைப்பயல் பாவி
குடிலனோ டுலாவுங் கோணவாய்க் கொடியன்,
சடையன், தலைவனோ டெதுவோ சாற்றித்
தடுத்தே நமையெலாம் விடுத்தா னிப்பால்.

௩-ம் படை. கெடுத்தா னவனே யென்னையும். அன்றேல்
முடித்தே விடுவனென் சபதம் முற்றும்.

சண்டிஅச் சங்கரன் வந்துளான் சமர்க்கு.
கண்டேன். கையிற் கிடைக்கிற் பண்டென்
தாயையு மென்னையுஞ் சந்தையிற் பழித்த
வாயினை வகிர்ந்து மார்பினைப் பிளந்து—

(வாய்மடித்துப் பற்கடிக்க)

௪-ம் படை. வஞ்சிய ரனைவரு மானமில் மாக்கள்.
பிஞ்சிற் பழுத்த பேச்சினர். யானெலாம்
நன்றா யறிவன். ஒன்றா ரென்னுடன்.
சென்றுளேன் ஜனார்த்தனம். கண்டுளேன் வைக்கம்.

௩-ம் படை. விடுவே னல்லேன். அடுபோர் முடியினும்
நடுநிசி யாயினும் அடுகள முழுதுந்
தேடுவன் : சங்கரன் செத்தா னாயினும்
நாடி யவன்றலை நசுக்கி மிதித்து
வாயிடை நெடுவே லிறக்கி—

முதற்படை. சீ! சீ!
சேவக னாநீ! செப்பிய தென்னை!
யாவரே பிணத்தோ டாண்மைபா ராட்டுவர்?
பிணமோ பிணத்தோ டெதிர்க்க!

௩-ம் படை. போ! போ!
பெருமைநீ பேசேல். பெற்றவுன் தாயேல்
அருமைநீ யறிகுவை.

முதற்படை. யாரா யினுமென்?
பிணத்தொடு பிணக்கெது? சீ! சீ! அன்றியும்
ஒருவன் தனக்கா உண்டாங் குரோதங்
கருதியிங் கெவன்வா ளுருவினன்? நமக்கெலாம்
மாதா விவ்வயின் மகாநா டிதுவே.
ஏதோ அவனையு நம்மையு மிகழ்ந்திவ்
வஞ்சியர் வஞ்சமாய் வந்தனர். அதனால்
நெஞ்சகங் கொதித்து நெடியநஞ் சுதந்தரந்
தனக்கா யுயிரையு முவப்போ டளிக்கத்
துணிந்தே நம்மையு மறந்தே நின்றோம்,
என்னி லவரவ ரிழுக்குஆர் கருதுவர்?

உன்னுதி நன்றாய். ஒருவன் தனக்கா
வந்தபோ ரன்றிஃ தூர்ப்போர். அதனால்
இதோஅங் கெய்தினோர் யாரே யாயினுஞ்
சுதேசா நு ராகத் தொடர்பா லன்றிப்
பலவாந் தமது பழம்பழி மீட்போர்
கொலைபா தகஞ்செயுங் கொடுமைய ரேயாம்.

(நாராயணன் படைக்கோலமாகிக் குதிரையின்மேல்வர.)

உ-ம் படை. பாரும்! பாரும்! நாரா யணரிதோ—

நாராயணன். உன்பெயர் முருக னன்றோ?

முதற்படை. அடியேன்.

ச-ம்படை. என்பெயர் சாத்தன், சுவாமி!

நாரா, ஓகோ!
எத்தனை பேருள ரிவ்வாயி லின்கண்?

முதற்படை. பத்தைஞ் ஞூறுளர், மெத்தவும் உத்தமர்.
மிகுதிறத் தார்.போர் விரும்பினர். இவர்தந்
தகுதிக் கேற்ப தன்றிக் காவல்.

நாரா. பொறு! பொறு! முருகா! புரையற் றோர்க்குமற்
றுறுபணி, இன்னதென் றுண்டோ? எதிலும்
சிறுமையும் பெருமையுஞ் செய்பவர்க் கன்றிச்
செய்வினை தனக்கெது? மெய்ம்மையில் யாவுந்
திருத்தமாச் செய்தலே பொருத்தமுத் தமர்க்கு.

உ-ம்படை. வேணுமென் றாயினு மெங்களை விடுத்தல்
நாணமு நோவுமாம் நாரா யணரே!

நாரா, வேண்டுமென் றரே விடுப்பர். சிச்சீ!
அப்படி யேதா னாயினு நமக்குக்
கைப்படு கடமையே கடமை—
முருகா!
எத்தனை பேரா லேலுமிக் காவல்?

முதற்படை. நாலிலொன் றாயின் சாலவு மிகுதி.

நாரா, அத்தனை வல்லவர் கொல்லோ? ஆயின்
இத்தனை பேர்க்குள தொழிலெலாந் தம்மேல்

ஏற்றிட வல்லரை மாற்றிநீ நிறுத்திக்
காட்டுதி யெனக்கு.

முதற்படை. காட்டுவன் ஈதோ!
(அணிவகுத்துக்காட்ட)

நாரா, (தனதுள்) நல்லணித் தலைவன். வல்லவ ரிவரும்.

முதற்படை. ஈதோ நின்றனர்!
(காவற்படைகளை விலக்கி நிறுத்திக் காட்ட)

நாரா, போதுமோ இவர்கள்?

முதற்படை. போதும்! போதும்!

காவற்படைகள். போதுமே யாங்கள்—

நாரா, எண்ணுமின் நன்றா யேற்குமுன்! பின்புநீர்
பண்ணுந் தவறுநம் பாலாய் முடியும்.

காவற்படை. தவிர்கிலங் கடமையில். சத்தியம். தலைவ!

நாரா, தகுதியன் றெனச்சிலர் சாற்றிய தொக்க
மிகுபழி நீவிரும் மொழிவிரோ என்மேல்?

காவற்படை. மொழியோ மொன்றும். மொழியோ நும்மேல்.

நாரா, சரி! சரி! ஆயின் தாங்குமின் காவல்.
பரிமற் றையர்க்கெலா முளவோ?

௩-ம் படை. ஓகோ!

௪-ம் படை. பெரியதென் பரிபோற் பிறிதிலை.

நாரா, காணுதும்.
அணிவகுத் திவ்வயி னமர்மின்! முருகா!
மற்றை வாயிலினும் மாற்றியிவ் விதம்யான்
வைத்துள படையும் அழைத்திப் புறநீ
நொடியினில் வருதி.

முதற்படை. அடியேன், அடியேன்.
(முதற்படைஞன் போக)

நாரா, ஆம்பொழு தழைப்போம். வாம்பரி யமர்மின்.
(கோட்டைமே லுலாவி நின்று)

(தனதுள்) அரும்படை யிரண்டு மதோ! கை கலந்தன.
வரும்பழி யாதோ? மன்னவர்க் கேதோ?
ஆவதிங் கறியேன்! ஜீவக! ஜீவகா!

முற்றுநா னறிவன்நின் குற்றமுங் குணமும்.
குற்றமற் றென்னுள கூறற் குன்வயின்?
வித்தையு முன்பெருஞ் சத்திய விருப்பமும்
உத்தம வொழுக்கமு மெத்துணைத் தையோ!
வறிதாக் கினையே வாளா அனைத்தும்
அறியா தொருவனை யமைச்சா நம்பி!
இன்னதொன் றன்றிமற் றென்பிழை யுன்னுழை?
மன்னவன் நல்லனா வாய்க்குதல் போல
என்னுள தரியவற் றரியதிவ் வுலகில்?
வாய்த்துமிங் குனைப்போல் வாணாள் வறிதாத்
தீத்திற லொருவன் சேர்க்கையால் வீதல்
மண்ணுளோர் பண்ணிய புண்ணியக் குறைவே!
சுதந்தர மற்றுவோர்க் கிதந்தீங் குண்டோ?
கூறுவோ ரறிவின் குறைவே; வேறென்?
அன்றியு முன்மிசை நின்றிடும் பெரும்பிழை
ஆயிர மாயினுந் தாய்மனோன் மணிநிலை
கருதுவ ருன்னலங் கருதா தென்செய்வர்?
வருவது வருக! புரிகுவம் நன்மை.
(உ-ம் படைஞனைநோக்கி) முருகன் வரவிலை?

உ-ம் படை. வருவன் விரைவில்.

நாரா. அதுவென் ஆ! ஆ!

உ-ம் படை. ஆ! ஆ! அறியேம்!

நாரா. பலதே வன்படை யலவோ?

உ-ம் படை. ஆம்! ஆம்!

நாரா. மன்னவன்?

உ-ம் படை. நடுவே.

நாரா. வலப்புறம்?

உ-ம் படை. குடிலன்.

நாரா. என்னையிக் குழப்ப மிடப்புறம்?

உ-ம் படை. ஏதோ!

நாரா, வருவது முருகன் போலும். முருகா! (முருகன்வர)
(படை வயப்பரி வீரரே! மன்னவர்க் கபஜயம்;
வீரரை நோக்கி) இமைப்பள வின்க ணெய்தினு மெய்தும்.
இம்மெனு முன்னரா மெய்துவோம் வம்மின்!
முதற்படை. வந்தன ரீதோ மற்றைய வீரரும்.
நாரா, தந்தன முனக்கவர் தலைமை. நொடியில்
வலப்புறஞ் செலுத்துதி. மன்னவன் பத்திரம்.
இருபுறங் காக்குதும். வருகவென் னருகே!
(முருகன் காதில்) குடிலனை நம்பலை.
முதற்படை. அடியே னறிவேன்.
நாரா, அறிந்தவா றுற்றுதி! மறந்திடேல் மெய்ம்மை!
வம்மின் வீரரே! வம்மின்!
உம்வயி னுளதுநஞ் செம்மல துயிரே.

(யாவரும் விரைவாய்க் குதிரைமேற் செல்ல)

நான்காம் அங்கம்; உ-ம் களம் முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

௩-வது களம்

இடம்: அரண்மனையிலொரு சார். காலம்: நண்பகல்.

ஜீவகன் தனியாய்ச் சோர்ந்து கிடக்க; சேவகர் வாயில்காக்க.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

முதற்சேவகன். *செய்வதென்? செப்பீர். கைதவற் கியாமோ*
ஆறுதல் கூறுவம்?

௨-ம் சேவகன். *கூறலும் வீணே!*
பெருத்த துயரிற் பேசுந் தேற்றம்
நெருப்பிடை நெய்சொரிந் தற்றே யென்பர்.

௩-ம் சேவ, *பணிந்தியா மருகே நிற்போ மன்றித்*
துணிந்துமற் றதுதான் சொல்லுவர் யாவர்?

௪-ம் சேவ, *நாரா யணரேல் தீரமாய் மொழிவர்.*

௩-ம் சேவ, *மெய்ம்மை! மெய்ம்மை! விளம்புவர் செம்மையாய்!*

முதற்சேவ, *எங்குமற் றவர்தா மேகினர்? உணர்வைகொல்?*

௪-ம் சேவ, *மங்கைவாழ் மனைக்குநே ரோடுதல் கண்டேன்.*

௨-ம் சேவ, *சகிப்பளோ கேட்கில் தமியள்—*

௩-ம் சேவ, *ஆயினும்,*
மகளா லன்றி மன்னவன் தேருன்.
அதற்கே சென்றனர் போலும். ஆ! ஆ!

௨-ம் சேவ, *நாரா யணரே நன்மதி யுடையோர்.*

௪-ம் சேவ, *பாரீர்! இன்றவர் பண்ணிய சாகசம்.*
இன்றியாம் பிழைத்ததிங் கிவரால். அன்றேல்—

(ஜீவகன் எழுந்து நடக்க)

௩-ம் சேவ, *அரச னஃதோ வெழுந்தான் காணீர்.*

முதற்சேவ, *உரைதரு கின்றுன் யாதோ? ஒதுங்குமின்.*
அடுத்திவ ணிற்பீர். அமைதி! அமைதி!

ஜீவகன். கெடுத்தே னையோ! கெடுத்தேன்! நாணம்
விடுத்துயி ரின்னும் வீணில் தரித்தேன்.
ஆ! ஆ! என்போல் யாருளர் வீணர்!
யாருளர் வீணர்! யாருளர்! யாருளர்!
பாண்டியன் றொல்குலம் பட்டபா டின்றுமற்
றிதுவோ! இதுவோ! மதிவரு குலமே!
மறுவறு நறவே! மாசறு மணியே!
அழியாப் பழிப்புனக் காக்கவோ வுனது
வழியா யுதித்தேன் மதியிலா யானும்!
அந்தோ! இந்து முதலா வந்த
முன்னோர் தம்மு ளின்னார்க் கிரிந்து
மாண்டவ ரன்றி மீண்டவ ருளரோ!
யாதினிச் செய்குவன்! ஐயோ பொல்லாப்
பாதகன் மக்களுள் வெட்கமில் பதடி. (பற்கடித்து)
போர்முகத் தோடிப் புறங்கொடுத் தேற்குக்
கார்முக மென்செய! கடிவா ளென்செய!
(வில்லும் வாளு மெறிந்து)
ஓ! ஓ! இதனு லுண்டோர் பெரும்பயன்.
(மறுபடியும் வாளை எடுத்து நோக்கி நிற்க,
சேவகரோடி வர)
போ! போ! வெளியே போரிடைப் பொலியாது
வாளா விருந்த வாளுக் கீதோ (நாராயணன் வர)
எனுதுயி ரீவேன். வினுவுவர் யாவர்?

நாரா, மனோன்மணி தன்னை மறந்தாய் போலும்!

ஜீவ, குழந்தாய்! குழந்தாய்!— (விழுந்து மூர்ச்சிக்க)

சேவகர். கொற்றவ! கொற்றவா!

நாரா, பேசன்மின்! (அரசனை மடியிற் றாங்கி)

முதற்சேவ, பேசன்மின்!

நாரா, வீசுமின்! அகன்மின்!

முதற்சேவ, வெளியே!

௨-ம் சேவ, பனிநீர்—

நாரா, தெளிநீ சிறிது !

ஜீவ, குழந்தாய் ! குழந்தாய் ! கொன்றேன் நின்சீர் !

(எழுந்து சோர்வாயிருக்க)

நாரா, இழந்தா லிருப்பளோ ? என்செயத் துணிந்தாய் ?

ஜீவ, நஞ்சே யெனக்கியான் ! என்செய் வேனினி !
இருதலைக் கொள்ளியி லெறும்பா னேனே !
செருமுகத்து இரிந்தென் மானஞ் செகுத்தும்
உயிரினை யோம்பவோ வுற்றது ? ஓர்சிறு
மயிரினை யிழக்கினு மாயுமே கவரிமா.
பெருந்தகை பிரிந்தும்ஊன் சுமக்கும் பெற்றி
மருந்தா யெனக்கே யிருந்ததே நாரண !

நாரா, மன்னவ ! யார்க்குந் தன்னுடல் மாய்த்தல்
அரிதோ ? பெரிதாம் அஞர்வந் துற்றுழிக்
கருதிய தமரைக் காட்டிவிட் டோடி
யொளிப்பதோ வீரமென் றுன்னினை ?

ஜீவ, ஓ ! ஓ !
போரிடை யோடுவோன் வீரம்நா டுவனோ ?

நாரா, காலமுங் களமுங் கண்டு திரும்புதல்
சாலவும் வீரமே. தக்கவை யுணருந்
தன்மையில் சௌரியம் மடமே. சூழ்ச்சிசேர்
வன்மையே வீரத் துயிராம் மன்னவ !

ஜீவ, போதும் ! போதுநின் போலி நியாயம் !
சாதலுக் கஞ்சியோர் தனையளுக் காகச்
சூதக வுடம்பைச் சுமக்கத் துணிந்தேன்.
மன்னனு மல்லன். வழுதியு மல்லன் !
(சேவகரை நோக்கி) என்னுடை னிருமின் ! ஏன்நிற் கின்றீர் ?

முதற்சேவ, இறைவ ! ஈதென்னை !

ஜீவ, இறைவனென் றென்னை
யிசைப்பது வசையே. இஃதோ காண்மின் !
அசைந்த தொருநிழல். அஃதே யானெனப்
பாருமின். பாண்டியன் போரிடைப் பட்டான்.

வாரும்! வாரும்! இருமின் யாவரும்.

நாரா, வீணாய் வெற்றுரை விளம்பலே வேந்த!
காணா யலைதோ! அவர்விடுங் கண்ணீர்.

(சேவகர் அழுதலை நோக்கி)

ஜீவ, வம்மின்! வம்மின்! எம்மனீர்! ஏனிது?

முதற்சேவ, பருதி கண்டன்றோ பங்கயம் அலரும்?
அரச நீ துயருறி லழுங்கார் யாரே?

ஜீவ, பிரியசே வகரே! பீடையேன்! துயரேன்!
இழந்தன முற்று மென்றோ வெண்ணினிர்!
அழிந்ததோ நம்மாண்? ஒழிந்ததோ நம்படை?
மும்மையி லிம்மியு முண்மையி லிழந்திலம்.
வெல்லுவ மினியும்: மீட்போம் நம்புகழ்.
அல்லையேற் காண்மின்!

நாரா, அதற்கென் ஐயம்?
இறைவ! இப் போதுநீ இசைத்தவை சற்றுங்
குறைவிலை. தகுதியே. கூறிய படியே
ஆவது காண்குவம். அழகா ரம்புயப்
பூவின துயர்வு பொய்கையி னாழத்
தளவா வதுபோல், உளமது கலங்கா
ஊக்க மொருவன தாக்கத் தளவெனத்
துணிவார்க் குறுதுயர் தொடுமுன் எவ்வும்
அணியார் பந்துறு மடிபோல், முயற்சியில்
இயக்கி யின்பம் பயக்குமென் றிசைக்குஞ்
சான்றோர் சொல்லுஞ் சான்றே யன்றோ?
ஆதலி னிறைவநீ யோதிய படியே
உள்ளத் தெழுச்சியு முவகையோ டூக்கமும்
தள்ளா முயற்சியுந் தக்கோர் சார்பும்,

(குடிலனும் பலதேவனும் வர)

உண்டே லூழையும் வெல்லுவம். மண்டமர்
அடுவதோ வரிது வடிவே லரசே!

குடில, (தனதுள்) இப்பரி சரயரசி ருப்பது வியப்பே!

தக்கோ ரென்றனன் சாற்றிய தென்னோ !
(அழுவதாகப் பாவித்து ஒருபுறம் ஒதுங்கி முகமறைத்து நிற்க.)

ஜீவ, ஏனிது குடில ! என்பல தேவ !
ஆனதென் ? அமைச்ச ! ஆ ! ஆ !

குடில, அடியேன்.

ஜீவ, வருதி யிப்புறம் ! வருதியென் னருகே !

குடில, (அழுது) திருவடிச் சேவையில்—

ஜீவ, செய்தவை யறிவோம்.

குடில, (ஏங்கி.) ஜனித்தநாள் முதலா—

ஜீவ, உழைத்தனை ! உண்மை !

குடில, உடல்பொரு ளாவி மூன்றையு மொருங்கே—

ஜீவ, விடுத்தனை உண்மை. விளம்பலென் ?

குடில, உண்மையிற்
பிசகில னென்பது—

ஜீவ, நிசம் ! நிசம் ! அறிவோம் !

குடில, (விம்மி.) எல்லா மறியு மீசனே சான்றெனக்கு
அல்லா லில்லை—

ஜீவ, அனைவரு மறிவர்.

குடில, அருமை மகனிவ னொருவன்—

ஜீவ, அறிகுவம்.

குடில, பாராய் இறைவ—(பலதேவன் மார்பினைச் சுட்டிக்காட்டி)

ஜீவ, (பலதேவனை நோக்கி.) வாராய்.

குடில, இப்புண்
ஆறுமா றென்னை ? தேறுமா றென்னை ?
உன்னரு ளன்றிமற் றென்னுள தெமக்கே—

ஜீவ, அம்பின் குறியன்று, யாதிது ?

குடில, அடியேம்,
அன்பின் குறியிது !

ஜீவ, ஆ ! ஆ !

குடில, ஆயினும்
பொல்லாப் பகைவர் — பொய்யர் — அவர்பலர் —
இல்லா தாக்குவ ரிறைவ! என் மெய்ம்மை— (அழ.)

ஜீவ, வெல்வோம் நாளை! விடு விடு துயரம்,

குடில, (தனதுள்) அறிந்திலன் போலும் யாதும்! (சிறிதுளந் தெளிந்து.)

ஜீவ, அழுங்கலை.
வெறுந்துய ரேனிது? விடு! விடு! உலகில்
வெற்றியுந் தோல்வியும் உற்றிட லியல்பே:
அழுவதோ அதற்கா விழுமிய மதியோய்!

குடில, (தனதுள்) சற்று மறிந்திலன்! என்னையென் சமுசயம்!

ஜீவ, முற்றிலும் வெல்லுதும் நாளை. அதற்கா
ஐயுறேல்! அஞ்சலை! ஆயிரம் வஞ்சியர்
நணுகினும் நாளை—

குடில, நாயேற் கதனில்
அணுவள வேனு மிலையிலை யயிர்ப்பு.
நெடுநா ளாக நின்பணி விடைக்கே
யுடலோ டாவியா னொப்பித் திருந்தும்,
கெடுவேன், அவையிக் கிளர்போ ரதனில்
விடுமா றறியா வெட்கமில் பதடியாய்க்
கொடியார் சிலர்செய் கொடுஞ்சூ ததனால்
தடுமா றடைந்தென் தகைமையும் புகழுங்
கெடுமா றுகுத்த கெடுமதி யொன்றே
கருத்திடை நினைதொறுங் கண்ணிடு மணல்போல்,
உறுத்துவ திறைவ! ஒவ்வொரு கணமும்.
பகைவர்தம் படைமேற் படுகிலா வுடலங்
கெடுவேற் கென்னோ கிடைத்ததிங் கறியேன்!
அடுபோர்க் களத்தியாண் டடைந்திலன்! ஐயோ!
வடிவே லொன்றென் மார்பிடை யிதுபோற்

(பலதேவனைக் காட்டி)

படுமா றில்லாப் பாவியே னெங்ஙனம்
நோக்குவன் நின்முகம்? காக்குதி! ஐயோ!
தாக்குறு பகைவர் தம்படை யென்னுயிர்

போக்கில. நீயே போக்குதி ! காக்குதி !
இரக்கமுற் றின்றிருக் காத்துறை வாளிவ்
உரத்திடை யூன்றிடி லுய்குவன். அன்றேல்—(அழுத)

ஜீவ, உத்தம பத்தியி லுனைப்போல் யாரே !

நாரா, (தனதுள்) மெத்தவு நன்றிந் நாடகம். வியப்பே !
மற்றக் கோழைக் குற்றதெப் படிப்புண் ?
போரிடை யுளதன் றியார்செய் தனர்பின் ?
உணர்குவம். இப்பேச் சோய்விலாப் பழங்கதை.

(நாராயணன் போக)

குடில, சித்தமற் றவ்வகை தேர்ந்துள தென்னில்,
இத்தனை கருணையு மெனக்கென அருளுதி.
பாதநற் பணிவிடை படைத்தநாள் முதலா
யாதுமொன் றெனக்கா விரந்திலன். உணர்வை.
ஓதிய படியென் னுரங்கிழித் துப்பையேற்
போதுமிங் கெனக்கு. அப்போதலோ காண்குவர்
மன்னுல குள்ளா ரென்னுள நிலைமை !
உன்பெயர்க் குரிய வொவ்வோ ரெழுத்தும்
என்னுாத் தழியா எழுத்தினி லெழுதி
யிருப்பது முண்மையோ இலையோ என்பது
பொருக்கெனக் கிழித்திங் குணர்த்துதி புவிக்கே.

(முழந்தாளூன்றி நின்றழ)

ஜீவ, அழுவதேன் ? எழு ! எழு ! யா ரறியார்கள் !
உன்னுளம் படும்பா டென்னுள மறியும்.
என்னநு பவங்கேள், குடிலா ! ஈதோ
சற்றுமுன் யானே தற்கொலை புரியத்
துணிந்துவா ளுருவினேன். துண்ணென நாரணன்,
அணைந்திலை னயினக் காலை—

குடில, ஐயோ !

ஜீவ, தடுத்தான் ; விடுத்தேன் !

குடில, (தனதுள்) கெடுத்தா னிங்கும் !

ஜீவ, அரியே றன்ன அமைச்ச ! பெரியோர்

தரியார் ; சகியார் சிறிதொரு சழக்கும்.
ஆயினு மத்தனை நோவதற் கென்னே ?
வாளுறை சேர்த்திலம் ! நாளையும் போர்செயக்
கருதினோம் ! உறுதி ! வெருவியோ மீண்டோம் ?

குடில, வஞ்சியர் நெஞ்சமே சான்றுமற் றதற்கு.
மீண்டதிற் குறைவென் ? ஆ ! ஆ ! யாரே
வெருவினோர் ? சீ ! சீ ! வீணவ் வெண்ணம் !
ஜனம் பொருதனர் சிறுவனை வெலற்கென்
றொருமொழி கூறநம் உழையுளார் சிலர்செய்

(நாராயணன் நின்றவிடம் நோக்கி)

சதியே யெனக்குத் தாங்காத் தளர்ச்சி !
அதுவலா லென்குறை மதிகுல மருந்தே !
சென்றுநா மின்று திரும்பிய செயலே
நன்றெனப் போர்முறை நாடுவோர் நவில்வர்.
செவ்விதி லோடிநாய் கௌவிடும்: சிறந்த
மடங்கலோ வெதற்கும் மடங்கியே குதிக்கும்.
குதித்தலும் பகையினை வதைத்தலு மொருகணம்.
நாளை நீ பாராய் ! நாந்தூ தனுப்பும்
வேளையே யன்றி விரிதலை யனந்தை
யூரா ரிவ்வயி னுற்றதொன் றறியாச்
சீராய் முடியுநஞ் சிங்கச் செருத்திறம் !
மீண்டோ மென்றுஉனித் தூண்டிலின் மீனென
ஈண்டவ னிருக்குக: இருக்குக. வைகறை
வரும்வரை யிருக்கில் வந்தவிவ் வஞ்சியர்,
ஒருவரும் மீள்கிலர். ஓர்கால் இக்குறி
தனக்கே தட்டிடில் தப்புவ னென்பதே
யெனக்குள துயரம். அதற்கென் செய்வோம் ?
ஆதலி னிறைவ ! அஞ்சினே மென்றொரு
போதுமே நினையார் போர்முறை யறிந்தோர்.

ஜீவ, எவ்வித மாயினு மாகுக, வைகறை,
இதுவரை நிகழ்ந்தவற் றெதுகுறை வெனினும்
அதுவெலா மகலநின் றரும்போ ராற்றுதும்.

குடில, வஞ்சியா னிரவே யஞ்சிமற் றெழுந்திடில்

அதுவுமாம் விதமெது ?

(சேவகன் வர.)

சேவகன். உதியன் தூதுவன்
உற்றுமற் றுன்றன் அற்றம்நோக் கினனே.

குடில, சரி ! சமா தானஞ் சாற்றவே சார்ந்தான்.

ஜீவ, பெரிதே நின்மதி ! ஆ ! ஆ ! வரச்சொல்.

(வஞ்சித்தூதன் வர)

தூதன். தொழுதனன், தொழுதனன், வழுதி மன்னவா !

(வணங்கி)

அருளே யகமாத் தெருளே மதியா
அடலே யுடலாத் தொடைபுக ழேயா
நின்றவென் னிறைவ னிகழ்த்திய மாற்றம்
ஒன்றுள துன்வயி னுரைக்க வென்றே
விடுத்தன னென்னை யடுத்தது துவனு.
இன்றுநீ ரிருவரு மெதிர்த்ததில் யாவர்
வென்றன ரென்பது விளங்கிடு முனக்கே.
பொருதிட இனியுங் கருதிடில் வருவதும்
அறிகுவை ! அதனு லறிகுறி யுட்கொண்
டுறுவது முன்னுணர்ந் துறவா வதற்கே
யுன்னிடில் தாம்பிர பன்னியி னின்றொரு
கும்பநீரு மோர் நிம்ப மாலையும்
ஈந்தவ னிணையில் தாழ்ந்திடில் வாழ்வை !
மதிற்றிற மதித்திறு மாப்பையேல் நதியிடை
மட்பரி நடாத்தினோர்க் கொப்பா குவையே.
ஆதலி னெங்கோ னோதிய மாற்றம்
யாதெனிற் கைதவா ! வைகறை வருமுன்
தாரு நீருநீ தருவையேற் போரை
நிறுத்துவன். அல்லையேல் நின்புரம் முடிய
ஒறுத்திட உழிஞையுஞ் சூடுவன். இரண்டில்,
எப்படி யுன்கருத் தப்படி யவற்கே.

ஜீவ, நன்று ! நன்று ! நீ நவின்றனை. சிறுவன்
வென்றதை நினைத்தோ அலதுமேல் விளைவதைக்
கருதித் தன்னுளே வெருவியோ வுன்னை

விடுத்தன னென்பதிங் கெடுத்துரை யாதே
யடுத்திவ னுள்ளா ரறிகுவர். ஆயினும்,
மற்றவன் தந்தசொற் குற்றநம் விடை
சாற்றுதுங் கேட்டி. தன்பொரு ளாயின்
ஏற்றிரந் தவர்க்கியாம் யாதுமீந் திடுவோம்.
அருந்திடச் சேர னவாவிய புனலும்
விரும்பிய சுரும்பார் வேம்பும் விதுகுலம்
வரும்பரம் பரைக்கா மல்லா லெனக்கே
யுளவல ; அதனா லொருவனீந் திடுதல்
களவெனக் காணுதி. மற்றுநீ கழறிய
வுழிஞையங் குளதெனில் வழுதிபாற் பழுதில்
நொச்சியு முளதென நிச்சயங் கூறே.

தூது, ஐயோ ! கைதவா ! ஆய்ந்திலை உன்றன்
மெய்யா மியல்பு. மிகுமுன் சேனையின்
தீரமுந் திறமும் உனதரும் வீரமுங்
கண்முற் படுமுன் கவர்ந்தசே ரற்கிம்
மண்வலி கவர்தலோ வலிதென் றுன்னினை ?
என்மதி குறித்தாய் ! எடுத்தகைப் பிள்ளாய் !

குடில, நில்லாய் தூதுவ ! நின்றொழி லுன்னிறை
சொல்லிய வண்ணஞ் சொல்லி யாங்கள்
தரும்விடை கொடுபோய்ச் சாற்றலே யன்றி
விரவிய பழிப்புரை விளம்புத லன்றே.
அதனா லுன்னுயி ரவாவினை யாயின்
விரைவா யேகுதி விடுத்தவ னிடத்தே.

தூது, குடிலா ! உன்மனப் படியே ! வந்தனம்.
மருவிய போரினி வைகறை வரையிலை.
இரவினில் வாழுமின் இவ்வா ணகத்தே.

(தூதுவன் போக)

குடில, தூதிது சூதே, சொன்னேன் அன்றோ ?

ஜீவ, ஏதமில் மெய்ம்மையே யாயினு மென்னே ?
நீருந் தாரும் யாரே யளிப்பர் ?
எனவோ வவைதாம் ? யாதே வரினும்

மனவலி யொல்லை. மானமே பெரிது.
சிதைவிடத் தூவோர் பதையார் சிறிதும்.
புதைபடுங் கணைக்குப் புறங்கொடா தும்பல்.
மதிகுல மிதுகா றொருவரை வணங்கித்
தாழ்ந்துபின் னின்று வாழ்ந்தது மன்று!
மாற்றார் தமக்கு மதிகுல மாலையும்
ஆற்றி னீருடன்நம் மாண்மையு மளித்து
நாணு துலக மாளல்போல் நடித்தல்
நாணுற் பாவை யுயிர்மருட் டுதலே.
ஓட்டார் பின்சென் றுயிர்வாழ் தலினுங்
கெட்டா னெனப்பட லன்றே கீர்த்தி?
அதனாற் குடிலா! அறிகுதி துணிபாய்.
எதுவா யினும்வரில் வருக. ஒருவனை
வணங்கியா னிணங்குவ னெனநீ மதியேல்,

(எழுந்து)

வருவோம் நொடியில். மனோன்மணி நங்குலத்
திருவினைக் கண்டுளந் தேற்றி மீள்குவம்.
கருதுவ பலவுள. காணுதும்.
இருநீ யதுகா றிவ்வயி னினிதே!

(ஜீவகன் போக)

குடில, கருதுதற் கென்னே! வருவது கேடே.
தப்பினு யிருமுறை. தப்பிலி நாரணன்
கெடுத்தான் பலவிதம். மடப்பயல் நீயே

(பலதேவனை நோக்கி)

அதற்கெலாங் காரணம்.

பலதே, அறிகுவை, ஒருவன்
இதுபோல் வேலுன் நெஞ்சிடை யிறக்கிடில்.

குடில, உன்நடக் கையினால்.

பலதே, உன்நடக் கையினால்!
மன்னனைக் குத்திட உன்னினை : ஊழ்வினை
யென்னையே குத்திட இசைந்தது : யார்பிழை?

குடில, பாழ்வாய் திறக்கலை. ஊழ்வினை! ஊழ்வினை!
பகைக்கலை யெனநான் பலகாற் பகர்ந்துளேன்.

பலதே, பகையோ? பிரியப் படுகையோ? பாவி!

குடில, பிரியமும் நீயும்! பேய்ப்பயல்! பேய்ப்பயல்
எரிவதென் னுளமுனை யெண்ணுந் தோறும்.
அரியவென் பணமெலா மழித்துமற் றின்று—

பலதே, பணம்பண மென்றேன் பதைக்கிறாய் பிணமே!
நிணம்படு நெஞ்சுடன் நின்றேன். மனத்திற்
கண்டுநீ பேசுதி! மிண்டலை வறிதே!

(பலதேவன் போக)

குடில, விதி யிது! இவனுடன் விளம்பி யென்பயன்?
இதுவரை நினைத்தவை யெல்லாம் போயின!
புதுவழி கருதுவம்! போயின போகுக! (மௌனம்)
எதுவுமிந் நாரண னிருக்கில்,
அபாயம். ஆ! ஆ! உபாயமிங் கிதுவே. (2)

(குடிலன் போக)

நான்காம் அங்கம்: ௩-ம் களம்
முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

௪-வது களம்

இடம் : அரண்மனையிலொருசார். காலம் ; மாலை.

ஜீவகனுங் குடிலனும் மந்திராலோசனை : பலதேவன் ஒருபுறம் நிற்க.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

ஜீவகன். ஆதி யின்னதென் றோதுதற் கரிய
வழுதியின் தொழுகுல வாளு ளோரிரா
எனமதிப் பதற்கு மிருந்ததே ! குடில !
இத்தனை கேடுஇன்று எங்ஙனம் விளைந்தது ?
சற்று மறந்திலேன் தையலர் புகலுமுன்.
மாற்றார் நமது மதிற்புறத் தகழைத்
தூர்த்தா ரெனப்பலர் சொல்லுவ துண்மைகொல் !

குடில. ஓரிட மன்றே. உணர்ந்திலை போலும்.
(தனதுள்) வேறறக் களைகுதும். இதுவே வேளை.

ஜீவ, என்னை ! என்னை !

குடில, மன்னவா ! யானிங்
கென்னென வோதுவன் இன்றைச் சூது ?

ஜீவ, மருவரு மதிலுள கருவி யென் செய்தன ?

குடில, கருவிக ளென்செயுங் கருத்தா இன்றியே !

ஜீவ, காவ லில்லைகொல் ? சேவகர் யாவர் ?

குடில, ஏவலின் படியா மென்றா யிரவர்
ஆதியர் காவலா ஆக்கியே யகன்றோம்.

ஜீவ, ஏதிது பின்னிவ ரிருந்துமற் றிங்ஙனம் ?

குடில, இருந்திடி லிங்ஙனம் பொருந்துமோ இறைவ !

ஜீவ, செவ்விது ! செய்ததென் ?

குடில, எவ்விதஞ் செப்புகேன் ?
நாரணர் காவலின் நாயக ராக்கினோம்.
போரிடைக் கண்டனை நாரணர் தம்மை.

ஜீவ, மெய்ம்மை ! கண்டனம், விட்டதென் காவல் ?

குடில, ஐய ! யா னறிகிலன். அவரினும் நமக்கு
மெய்ம்மையர் யாவர் ? வேலியே தின்னில்
தெய்வமே காவல் செய்பயிர்க் கென்பர்.

ஜீவ, துரோகம் ! துரோகம் !

குடில, துரோகமற் றன்று !
விரோதம் ! அடியேன் மேலுள விரோதம்.
திருவடி தனக்கவர் கருதலர் துரோகம்.

ஜீவ, கெடுபயல் ! துரோகம் ! விடுகிலன் சிறிதில்.

குடில, மடையன் ! ஐயோ ! மடையன் ! சுவாமீ
எலிப்பகை தொலைக்க இருந்ததன் வீட்டில்
நெருப்பினை யிடல்போ லன்றோ நேர்ந்தது.
விருப்பம்மற் றவர்க்குன் வெகுமதி யாயின்,
திருத்தமா யொருமொழி திருச்செவி சேர்க்கில்
அளிப்பையே களிப்புட னமைச்சுந் தலைமையும் !
அத்தனை யன்புநீ வைத்துளை ! (அழுது)

ஜீவ, ஆ ! ஆ !
எத்தனை துட்டன் ! எண்ணிலன் சற்றும் !

குடில, ஐயோ ! எனக்கிவ் வமைச்சோ பெரிது ?
தெய்வமே யறியுமென் சித்த நிலைமை !
வெளிப்பட வொருமொழி விளம்பிடில் யானே
களிப்புட னளிப்பனக் கணமே யனைத்தும்.
விடுவேம் அதற்கா வேண்டிலெம் முயிரும் !
போர்முகத் திங்ஙனம் புரிதலோ தகுதி ?
(பலதேவன் மார்பைக் காட்டி.)

ஜீவ, யார் ? யார் ? நாரணன் ? (பலதேவனை நோக்கி)

பலதே, ஆம் ! அவ னேவலில்
வம்பனங் கொருவன்—

ஜீவ, நம்பகை யன்றுபின் !

குடில, நின்பகை யன்றுமற் றென்பகை யிறைவ !

ஜீவ, உன்பகை யென்பகை ! ஓ ! ஓ ! கொடியன் !
செய்குவ னிப்போ தேசிரச் சேதம் !

இடங்குழம் பியதிங் கிதனாற் போலும்.?

குடில, அடங்கலு மிதனா லைய! அன்றேல்,
இடப்புறம் வலப்புறம் யாதே குழம்பும்?
மடப்பயல் கெடுத்தான்! மன்னா! நம் மானம்!
ஒருமொழி யல்லா திருமொழி யாயின்
வெருவர வெம்படை வெல்லுவ தெங்ஙனம்!

ஜீவ, அழைநா ரணனை. (முதற்சேவகனை நோக்கி)

முதற்சேவ, அடியேன்.

ஜீவ, நொடியில். (சேவகன் போக)

பழமையும் பண்பும்நாம் பார்க்கிலம். பாவி!
இத்தனை துட்டனோ? ஏனிது செய்தான்?

குடில, சுத்தமே மடையன்! சுவாமீ! பொறுத்தருள்.
என்னதே யப்பிழை. மன்னா! நீ காக்குதி!
வருபவை யுன்றிரு வருளால், வருமுன்
தெரிவுறு மறிவெனக் கிருந்தும், திருவுளம்
நிலவிய படியே பலதே வனைப்படைத்
தலைவனா யாக்கிடச் சம்மதித் திருந்தேன்.
எனதே யப்பிழை. இலதே லிவ்விதம்
நினையா னிவனுயிர் நீக்கிடப் பாவி!
அதன்பின் னாயினு மையோ! சும்மா
இதமுற விராதுபோர்க் களமெலாந் திரிந்து
கடிபுரிக் காவற் படைகளுந் தானுமாய்
இடம்வல மென்றிலை: இவுளிதே ரென்றிலை:
கடகய மென்றிலை: அடையவுங் கலைத்து,
கைக்குட் கனியாய்ச் சிக்கிய வெற்றியை— (விம்மி)

ஜீவ, கண்டனம் யாமே.

குடில, காலம்! காலம்!

ஜீவ, கொண்டுவா நொடியில். (௨-ம் சேவகனை நோக்கி)

௨-ம் சேவ, அடியேன்! அடியேன்-
(௨-ம் சேவகன் போக)

குடில, சென்றது செல்லுக. ஐயிப்போம் நாளை,
ஒன்றுநீ கேட்கி லுளறுவ னாயிரம்.
கெடுநா வுடையான். கேட்டினி யென்பயன்?

ஜீவ, விடுவே மல்லேம். வெளிப்படை. கேட்பதென்?
எழுமுன் னவன்கழு வேறிடல் காண்குதும்.

குடில, தொழுதன னிறைவ! பழமையன்! பாவம்!
சிறிதுசெய் கருணை. அறியான்! ஏழை!

ஜீவ, எதுவெலாம் பொறுக்கினு மிதுயாம் பொறுக்கிலம்.
எத்தனை சூதுளான்! எத்தனை கொடியன்!

குடில, சுத்தன்!

ஜீவ, சுத்தனோ? துரோகி! துட்டன்!

(நாராயணன் உள்ளேவர)

இட்டநங் கட்டளை யென்னையின் றுனக்கே?

(முருகன் முதலியோர் வாயிலில் நிற்க.)

நாராயணன். எப்போ திறைவ!

ஜீவ, இன்றுபோர்க் கேகுமுன்!

நாரா, அப்போ தாஞ்ஞையா யறைந்ததொன் றில்லை.
கடிபுரி காக்கவென் றேவினன் குடிலன்.

ஜீவ, குடிலனை யாரெனக் கொண்டனை, கொடியாய்!

நாரா, குடிலனைக் குடிலனென் றேயுட் கொண்டுளேன்.

ஜீவ, கெடுவாய்! இனிமேல் விடுவாய் பகடி!
குடிலனென் னமைச்சன்.

நாரா, நெடுநா ளறிவன்!

ஜீவ, நானே யவனிங் கவனே யானும்.

நாரா, ஆனால் நன்றே. அரசமைச் சென்றிலை.

ஜீவ, கேட்டது கூறுதி:

நாரா, கேட்டிலை போலும்!

ஜீவ, கடிபுரி காத்தைகொல்?

நாரா, காத்தேன் நன்றாய்.

ஜீவ, காத்தையே லகழ்க்கணந் தூர்த்ததென் பகைவர்?

நாரா, தூர்த்தநுன் பகையல. துரத்திய படைப்பிணம்.
பார்த்துமேற் பகருதி.

ஜீவ, பார்த்தனம் உன்னை
ஆர்த்தபோர்க் களத்திடை. அதுவோ காவல்?

நாரா, உன்னையுங் காத்திட வுற்றனன் களத்தில்.

ஜீவ, என்னையுன் கபட நாடகம்? இனிதே!
அவனுரம் நோக்குதி. அறிவைகொல்?
(பலதேவனைக் காட்டி.)

நாரா, அறிவேன்.

ஜீவ, எவனது செய்தவன்?

நாரா, அவனே யறிகுவன்.

ஜீவ, ஒன்றும் நீ யுணர்கிலை?

நாரா, உணர்வேன். இவன்பால்
நின்றதோர் வீரன்:இப் பொற்றொடி யுடையான்:
"என்தங் கையினிழி விப்படி யெனக்கே"
என்றுதன் கைவே லிவனுரத் தெற்றிப்
பொன்றின னெனப்பலர் புகல்வது கேட்டேன்.

ஜீவ, நன்றுநன் றுன்கதை!

குடில, நன்றிது நன்றே!
(பொற்றொடி காட்டி)
பூணிது நினதே! அரண்மனைப் பொற்றொடி.
காணுதி முத்திரை! வாணியுஞ் சேர்ந்துளாள்.
இச்செயற் கிதுவே நிச்சயங் கூலி.
அடியேந் தமக்கினி விடையளி. அகலுதும்.
அஞ்சிலே முடலுயிர்க் கஞ்சுவம் மானம்.
வஞ்சகர் கெடுப்பர். வந்தனம்.
(தன்முத்திரைமோதிரங் கழற்றி நீட்ட)

ஜீவ, நில்! நில்!
(நாராயணனை நோக்கி) இத்தனை சூதெலா மெங்குவைத் திருந்தாய்?
உத்தமன் போலமற் றெத்தனை நடித்துளாய்
சோரா! துட்டா! சுவாமித் துரோகி!

வாரா யமைச்ச ! வாரீர் படைகாள் !

(முருகன் முதலிய தலைவரும் படைஞரும் வர)

நாரா யணனிந் நன்றிகொல் பாதகன்,
இன்றியா மிவனுக் கிட்டகட் டளையும்
நன்றியு மறந்து நன்னகர் வாயிற்
காவல் கைவிடுத்துக் கடமையிற் பிறழ்ந்தும்,
மேவருந் தொடியிதெங் கோவிலில் திருடியும்,
ஏவலர்க் கதனையீந் தேபல தேவன்
ஓவலி லுயிரினை யுண்டிடத் தூண்டியும்,
அநுமதி யின்றியின் றமர்க்களத் தெய்திக்
கனைகழற் படைபரி கரிரதங் கலைத்துச்
சுலபமா யிருந்தநம் வெற்றியுந் தொலைத்துப்
பலவழி யிராஜத் துரோகமே பண்ணியும்
நின்றுளான், அதனால் நீதியா யவனை
யின்றே கொடுங்கழு வேற்றிட விதித்தோம் !
அறிமின் யாவரும் ! அறிமின் ! அறிமின் !
சிறிதன் றெமக்கிச் செயலால் துயரம்.
இன்றுநேற் றன்றெனக் கிவனுடன் நட்பு.

நாரா, வெருவிலேன் சிறிதும் வேந்தநின் விதிக்கே !
அறியா யாயி னிதுகா ருயும்
வறிதே மொழிகுதல் ! வாழ்க நின்குலம் !

ஜீவ, நட்பல : மக்களே யாயினென் ? நடுநிலை
யற்பமு மகலேோம். ஆதலி னிவனை

(படைத்தலைவரை நோக்கி)

நொடியினிற் கொடுபோ யிடுமின் கழுவில் !

முருகன். அடியேம். நொடியினி லாற்றுது மாஞ்ஞை.
குடிலரே வாரும் !

ஜீவ, மடைய னிவன்யார் ?

முருகன். கூறிய பலவும், குடிலரோ டொவ்வும்.
வேறியார் பிழைத்தனர் வேந்தமற் றின்றே ?

குடில, (காதில்) கேட்டனை யிறைவ ! கெடுபயல் கொடுமொழி.
மூட்டின னுட்பகை !

நாரா, முருகா! சீ! சீ!
(முருகனை அருகிழுத்து)

ஜீவ, மாட்டுதிர் இவனையும் வன்கழு வதனில்
(சேவகனை நோக்கி)

முருக, ஆயிற் கழுபதி னாயிரம் வேண்டும்.
(வாயிற் சேவகன் வர)

சேவ, சுந்தர முனிவர் வந்தன ரவ்வறை.
சிந்தனை விரைவிற் செய்தற் குளதாம்.

ஜீவ, வந்ததெவ் வழியிவர்! வந்தனங் குடிலா!
நடத்துதி யதற்குள் விதிப்படி விரைவில்.

குடில, மடத்தனத் தாலிவர் கெடுத்தெனைப் புகல்வர்;
விடுத்திட வருளாய்!

ஜீவ, விடுகிலம்.

குடில, ஆயின்,
அடுத்துநின் றிதுநீ நடத்தலே யழகாம்.

ஜீவ, (தன் சேவகனை நோக்கி) அடைத்திடு சிறையினில். அணுகுதும் நொடியில்.
(ஜீவகன் போக)

குடில, சடையா! கொடுபோ யடையாய் சிறையில்.
(சடையன் அருகேசெல்ல)

முருக, அணுகலை! விலகிநில்! அறிவோம் வழியாம்.
(சடையன் பின்னும்நெருங்க)
வேணுமோ கோணவாய் விக்கா!

சடையன். கொக் கொக்! (விக்கி)

முருக, கூவலை! விடியுமுன் கூவலை!

சடையன். கொக்கொக்-

சேவகர் யாவரும். சேவலோ! சேவலோ! சேவலோ! சேவலோ!
(கைதட்டிச் சிரித்து)

குடில, ஏதிது? இங்ஙனம் யாவரு மெழுந்தார்!
வீதியிற் செல்லலை. வீணர்! அபாயம்!
ஒழிகுவ மிவ்வழி! வழியிது! வா! வா!
(குடிலனும் பலதேவனும் மறைய)

சேவகரிற் சிலர். பிடிமின் சடையனை!

(சடையனுங்குடிலன் சேவகரும் ஓடிட, சிலபடைஞர் துரத்திட, சிலரார்த்திட)

மற்றைய சேவகர். பிடிமின்! பிடிமின்!

சேவகரிற் சிலர். குடிலனெங் குற்றான்?

குடிலன், கொல்வரே! ஐயோ!

(நன்றாய் மூலையில் மறைய)

சேவகரிற் சிலர். விடுகிலங் கள்வரை!

மற்றைய சேவ, பிடிமின்! பிடிமின்!

(கூக்குரல் நிரம்பிக் குழப்பமாக)

நாரா, (ஒரு திண்ணையிலேறிநின்று) முருகா! நிகழ்பவை சரியல சிறிதும். அருகு நில். சீ! சீ! அன்பரே அமைதி!

(குழப்பங் குறைந்து அமைதிசிறிது பிறக்க)

முருக, அமைதி! கேண்மின்!

முதற்சேவகன். அமைதி! அமைதி!

நாரா, நல்லுயிர்த் துணைவரே! நண்பரே! ஒருமொழி
சொல்லிட வாசை! சொல்லவோ? (குழப்பந் தீர)

சேவகரிற்சிலர். சொல்லுதி,

(சிறிது சிறிதாய்ப் படைஞர் நெருங்கிச்சூழ)

சேவகர் யாவ, சொல்லாய்! சொல்லாய்! பல்லாயி ரந்தரம்!

நாரா, நல்லீர் மிகவும் அல்லா திங்ஙனம்
முன்பி னறியா வென்போ லிகள்மேல்
அன்புபா ராட்டீர். அநேக வந்தனம்! (கைகூப்பி)

சேவகர். அறியா ருனையார்? அறிவார் யாரும்.

(முற்றிலும் அமைதி பிறக்க)

நாரா, அறிவீ ராயினும் யானென் செய்துளேன்?
என்செய வல்லவன்! என்கைம் மாறு!
பாத்திர மோறும் பரிவிற் கித்தனை!

சேவகர். காத்தனை! காத்தனை! காவற் கடவுள் நீ!

நாரா, கெட்டார்க் குலகி னட்டா ரில்லை!
ஆயினும், வீரர்நீ ராதலின், நும்முடன்
ஈண்டொரு வேண்டுகோ ளியம்பிட வாசை
அளிப்பிரோ வறியேன்? (படைஞர் நெருங்கிச் சூழ)

சேவகர். அளிப்போ முயிரும்,

குடில, (பல தேவன் காதில்) ஒளித்ததிங் குணர்வனோ? ஓ! பல தேவ!

நாரா, ஒருதின மேனும் பொருதுளே னும்முடன்
கருதுமி னென்னவ மானமுஞ் சிறிதே.

சேவகர்: உரியதே யெமக்கது. பெரிதன் றுயிரும்!
(யாவரும் கவனமாய்க் கேட்க)

குடில,(தனதுள்) எரியிடு வானோ இவ்விடை? ஐயோ!

நாரா, அத்தனை யன்புநீர் வைத்துளீ ராயின்
என்மொழி தனக்குநீ ரிசைமின். எனக்காத்
தீதே யாயினுஞ் செமித்தருள் புரிமின்!

சேவ, யாதே யாயினுஞ் சொல்லுக!

நாரா, சொல்லுதும்!
போர்க்களத் துற்றவை யார்க்கும் வெளிப்படை.
ஊர்ப்புறத் தின்ன முறைந்தனர் பகைவர்.
நாற்புற நெருப்பு : நடுமயிர்த் தூக்கின்
மதிகுலக் கொழுந்தாம் மனோன்மணி நிலைமை.
இதனினு மபாயமிங் கெய்துதற் கில்லை.
நந்தமிழ் மொழியு மந்தமில் புகழுஞ்
சிந்திடும்: சிந்திடும் நஞ்சுதந் தரமும்.
இத்தகை நிலைமையி லென்னைநங் கடமை?
மெய்த்தகை வீரரே! உத்தம நண்பரே!
எண்ணுமின் சிறிதே! என்னைநந் நிலைமை!
களிக்கவுங் கூவவுங் காலமிங் கிதுவோ?
வெளிக்களத் துளபகை, வீண்கூக் குரலிதைக்
கேட்டிடிற் சிறிதுங் கேலியென் றெண்ணார்;
கோட்டையுட் படைவெட் டேயெனக் கொள்வர்.
பெரிதுநம் மபாயம்! பேணி யதற்குநீர்
உரியதோர் கௌரவ முடையராய் நடமின்.
விடுமின் வெகுளியும் வீண்விளை யாட்டும்.
படையெனப் படுவது கரையிலாக் கருங்கடல்.
அடலோ தடையதற்கு? ஆணையே யணையாம்.
உடைபடி னுலகெலாங் கெடுமொரு கணத்தில்.

கருமருந் தறையிற் சிறுபொறி சிதறினும்
பெருநெருப் பன்றோ ? பின்பார் தடுப்பர்.
அதனா லன்பரே ! ஆணைக் கடங்குமின்,

குடில, (மூச்சுவிட்டு) ஆ !

நாரா, இதுபோ லில்லை யெனக்குப காரம்!
இரந்தேன். அடங்குமின் ! இரங்குமி னெமக்கா !

க-ம் சேவ, நாரா யணரே ! நவின்றவை மெய்யே !
ஆரே யாயினுஞ் சகிப்ப ரநீதி ?

நாரா, எதுநீ ரநீதியென் றெண்ணினீர் ? நண்பரே !
ஓதிய வரச ராணையை மீறி
யெனதுளப் படிபோர்க் கேகிய வதற்கா
மனுமுறைப் படிநம் மன்னவன் விதித்த
தண்டனை யோவநி யாயம் ? அலதியான்
உண்டசோற் றுரிமையு மொருங்கே மறந்துமற்
றண்டிய வரசு குலத்திற் கபாயம்
உற்றதோர் காலை யுட்பகை பெருக்கிக்
குற்றமில் பாண்டிக் கற்றமில் கேடு
பண்ணினே னென்னப் பலதலை முறையோர்
எண்ணிடும் பெரும்பழிக் கென்பெய ரதனை
யாளாக் கிடநீர் வாளா முயலலோ
யாதே யநீதி ? ஓதுமின். அதனால்
என்புகழ் விரும்புவி ராயின், நண்பரே !
ஏகுமி னவரவ ரிடத்திற் கொருங்கே !

க-ம் சேவ, எங்கினி யேகுவ மிங்குனை யிழந்தே ?

உ-ம் சேவ, உன்கருத் திருப்பிற் குரியதோ விவ்விதி ?

நாரா. கருத்தெலாங் காண்போன் கடவுள். விரித்த
கருமமே யுலகங் காணற் குரிய.
ஒருவனோ அலதிவ் வுலகமோ பெரிது ?
கருதுமின் நன்றாய். காக்குமின் னரசனை.
செல்லுமின். நில்லீர் ! செல்லிலென் றனக்கு
நல்லீர் மிகவும் !

சேவகர், நாராயணரே !
உமக்காங் கொடிய கழுமா மெமக்கும்
நன்றே யென்றே நின்றோ மன்றிக்
கெடுதியொன் றெண்ணிலம். கொடுமதற் கருமதி.

நாரா, தென்னவன் சிறைசெயச் செப்பினன் : அதனால்
இன்னம் பிழைப்பே னிக்கழு, உமக்கியான்
சொன்னவா றடங்கித் துண்ணென ஏகில்.
இல்லையே லெனக்கினி யெய்துவ தறியேன்.
வல்லைநீர் ! செல்லுமின் ! செல்லுமின் ! வந்தனம்.
செல்லுமின் ! சத்தியம் செயிக்கும் ! செயிக்கும் !
நல்லது ! நல்லது ! (படைஞர் விடைபெற்றுப் போக)

முருக, நாரா யணரே !
நுஞ்சொ லென்சிரம். ஆயினும் நுஞ்செயல்
சரியோ வென்றெனக் குறுவதோ ரையம்.
சத்தியம் ஜயிக்கு மென்றீர். எத்திறம் ?
குடிலன் தனக்கநு கூலமா யனைத்தும்
முடிவது கண்டும் மொழிந்தீர் முறைமை !

நாரா, பொறு ! பொறு ! முடிவி லறிகுவை.

முருக, முடியுந்
தருணம் யாதோ ? மரணமோ என்றால்,
மரண மன்றது : மறுபிறப் பென்பீர்.
யாதோ வுண்மை ?

நாரா, (இருவரும் நடந்து) ஓதுவம்; வாவா !
நன்றிது தீதிது வென்றிரு பான்மையாய்த்
தோற்றுதல் துணிபே. அதனால்
தேற்ற மிதேயெனச் செய்கநல் வினையே. (க)

(நாராயணனும் முருகனும் சிறைச்சாலைக்குப் போக.)

பலதே, என்னையுன் பீதி ? எழுவெழு. இவர்க்குன்
பொன்னோ பொருட்டு ?

(பலதேவனுங் குடிலனும் வெளியே வந்து)

குடிலன், போ ! போ ! மடையா
உன்னினன் குதே.

பலதே, உன்குணம். நாரணன்
சொன்னது கேட்டிலை ?

குடில, சொல்லிற் கென்குறை ?
முன்னிலும் பன்னிரு பங்கவன் துட்டன்.

(சேவகன் வர)

சேவகன். மன்னவ னழைத்தா னுன்னைமற் றப்புறம்.

குடில, வந்தன மீதோ ! சுந்தரர் போயினர் ?

சேவ, போயினர்.

குடில, ஓ ! ஓ ! போ - இதோ வந்தோம்.

(சேவகன் போக)

(தனதுள்) ஆயின தென்னையோ வறிகிலம். ஆயினுஞ்
சேயினு மெளியன். திருப்புவம் நொடியே. (2)

(குடிலனும் பலதேவனும் போக)

நான்காம் அங்கம். ௩-வது களம்
முற்றிற்று.

நான்காம் அங்கம்

௫-ம் களம்.

இடம் : அரண்மனையிலொரு சார். காலம் : மாலை.

ஜீவகனும் சுந்தரமுனிவரும் மந்திராலோசனை.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

சுந்தரர். வளையும்வேய் நிமிரும்; வளையா நெடுமரங்
கிளையுடன் கெடுமே கிளர்காற் றதனில்!

ஜீவகன். முளையுமோர் மரமோ? முனிவ! புல்லினம்!
களைகுவர், களைகிலர் காழ்பெறுந் தருக்கள்.
சேனையர் தேக்கு திசையெறி சூறையில்
ஆணிவே ருடனெழுந் ததிர்ந்தசைந் திறினும்
பேணுவ ரதனைப் பெரியோர்! யாரே
காணுவர் காழறு நாணலில் நாணலை?
ஒருயிர்ப் பேணு முண்டே லடிகாள்!
போரிடைப் போக்குவன்; புகழெனக் கதுவே!

சுந்தர, பொறு பொறு! ஜீவக! வெறுமொழி புகலேல்!
அரியது செய்வதே யாண்மையும் புகழும்!
அரிதுயிர் தரித்தலோ மரித்தலோ அறைதி.
வேட்டையா ரோட்டிட வெருவுதீக் குருவி*
நீட்டிய தன்சிர நீள்மணற் புதைத்துத்
தனதுகண் காணாத் தன்மையர் பிறருந்
தனதுடல் காணா ரெனநினை வதுபோல்
என்னையிம் மயக்க மன்னவ! உனக்கும்!
சிறுபசி தாங்காச் சிறுமையர் பற்பலர்;
அறவழி யிதுவென அறியாக் கயவர்;
பிறர்பொருள் வெளவியும் பிறவுயிர் கவர்ந்தும்
அலையுந் தீமைய ரநேகர், அகப்படின்
மலைவற மரணமும் வெருவார் மான,

கலக்கமொன் றின்றிக் கழுவே றிடுதல்
புலப்படக் கண்டுளா யிலக்கமின் முறையே.
தூரத்திடுங் துயர்க்கணம் வருத்திடுங் காலை
மரித்தலோ வவையெலாஞ் சகித்தலோ தகுதி.?
தன்னுயி ரீவர் தக்கோர் சார்ந்த
மன்னுயிர் காத்திடு மார்க்கமற் றஃதேல் !
வார்கடன் முகட்டில், மாநிதி வழிஞர்
ஆர்கலன், அலையெறி புயல்கா லாதியாற்
சேர்திசை திரிந்து தியங்குமேல், மீகான்
களமுங் காலமுங் கருதித் தனக்குறு
தளர்வுபா ராட்டுதல் தவிர்த்து, சாய்ந்து,மற்
றெதிருறு காற்றிற் கிசைவுற வதிந்து,
தன்றிசை செல்லத் தக்ககால் வரும்வரை
சென்றொரு கரைசேர்ந் தொன்றுவ னல்லால்,
உவப்புறு நிதிகெட வுழையுளார் களும்பரி
தவித்திட மாக்கலந் துறப்பனோ சாற்றாய்.
தக்கோர் செயலெலாந் தமக்கா வலவே !
முக்கியம் புகழோ தக்கவுன் கடமையோ ?
அதனால் ஜீவக ! அகற்றந் நினைப்பு.
மதிகுலம் வந்த மதிவலோர் பலரும்
செலாவழி நின்றிமில் செலுத்தினை ; தீங்காய்
உலாவிய சுழல்காற் றூடொரு சுழியிடைப்
பட்டனை ; நம்பிய பாய்மரம் பழுது.
விட்டிடிக் கோட்டையாம் வெளிக்கட லோட்டம்.
மண்டிய பெருங்காற் றடங்கும் வரையும்
அண்டையி லுளதோர் கைவழி யதனில்
ஒண்டிநீ யொதுங்கி யுன்றொன் னகராந்
துவாத சாந்தத் துறைபோய்
நிவாதமா நிலைபெற லேநெறி முறையே. (1)

ஜீவ, என்குல முனிவ ! இயம்பிய மாற்றம்
நன்கே. உன்ற னயப்பிற் கென்செய !
கழுமாக் கதையதைக் கண்டேன் இன்றே.
பழுதுபாய் மரமெனப் பகர்ந்தது முண்மை !

வழூவெனக் கண்டது மாற்றினன். அநேக
வந்தனம் வந்தனம்! ஆயினு மொருசொற்
சிந்தையிற் சேர்த்தெனைத் தெருட்டிட வேண்டும்.
வேற்றுமை யுருவாய் விளங்கிய காலங்
காற்றினுங் கடுகிய கடுநடை யுடைய
தன்றோ? அதிலகப் பட்டார் முந்திச்
சென்றா ரின்றார்! சிறிதுசிந் தித்து
நிற்பரேற் பெரிதும் பிற்பட் டொழிவர்.
ஆதலா லடிகாள் பூதலத் துயர்ந்த
மேதையின் மிகுந்த மானிடர்க் கரசராய்
வந்தவர், தந்தமக் குற்ற மதித்திற
மெட்டிய மட்டுங் குற்றம் விடுத்துக்
கால கதிக்கனு கூலமாய் நவீன
சீர்பல திருத்தி யோரியல் புதிதா
நாட்டித் தமது நாட்டுளோர் சுகம்பா
ராட்டில ரேலவ ராண்டநாட் கெல்லை
காட்டுமோ கொடிய காலக் கரப்பே!
இவ்வழி தனக்கெனத் துணிந்ததோ ரியல்பே
யவ்வர சனுக்காம் யாக்கை. அஃதின்
அழிவே யவன தொழிவாம். அதனால்
எல்லா மறிந்த விறைவ! இவ் விடத்தியான்
பல்லா யிரநாட் பரிவுட னுழைத்தே
அமைத்தவிப் புரியுஞ் சமைத்தவிவ் வரணும்
நன்றே யாயினு மாகுக: அன்றிப்
பொன்றினும் பொன்றுக: பொறித்தவென் னரசியல்
மற்றவை தம்மொடு மாண்டிடும்: மாண்டபின்
அற்றதோர் கவந்தம் அமர்க்களத் தாடும்
பெற்றிபோல் மூச்சேற் பிணமா யானும்
நடித்தலோ வன்றிரு வடித்தா மரையைப்
பிடித்ததற் கழகாய் பேசாய் விடுத்தே!

சுந்தர, எடுத்ததன் முயற்சி யாதே யாகுக!
முடித்திடு முன்ன மடுத்ததன் மதியாற்
றிங்கெனத் தேர்ந்திடி னுங்கவற் றுட்பின்
வாங்கலே யார்க்கு மாம்பணி யென்ப.

தீமைகை விடற்கு வேளைசிந் திப்போர்
செய்மை யுனிமனை திரும்பா ரொப்பர்.
ஆதலால் ஜீவக! தீதென வருதற்
கியாதோ ரையமு மிலைநீ தொடரியல்
எனவின் றெய்திய வற்றா லுனது
மனத்திடை மயக்கற மதித்தனை யாயின்,
ஒழுங்கா யிவையெலா மொழித்தியான் குறித்த
மருங்கே யணைந்து வாழலே கருமம்.
வேறிலை தேறு மார்க்கம்.
கூறுதி யதனா லுன்மனக் கோளே. (2)

ஜீவ, ஐய! யா னுரைப்பதென்? அடுத்தவை இவையெலாம்
கைவிடி லென்னுயிர் கழியும். அதனில்
இன்றியான் பட்ட விகழ்ச்சி முழுதும்
பொன்றிடப் பொருதுபின் பொன்றுத லன்றோ
சிறப்பது செப்புதி! சிறியே னொருசொல்
மறுத்தது பொறுத்தருள் மாதவக் கொழுந்தே!

சுந்தர, சங்கரா! சற்றோ தாதான் மியபலம்!
வெங்கரா பிடித்தவை விடினும் விடுமே!
நல்லது ஜீவக! நண்டெனும் புல்லிய
அற்பமாஞ் சிற்றுயி ரரியதன் னுடலையும்
பிற்கிளைக் கிரையென வீந்தவை பேணல்
கண்டும் புகழிற் கொண்டனை பிராந்தி.
இவ்வுயி ரியலுல கியற்கையென் றெண்ணினேன்.
செவ்விதின் நின்னிலை தேர்ந்தபின் ஐயம்
வருவது. அதனால், மதிகுலம் வந்த
ஒருமலர் நின்னுழை யுள்ளது: தமிழர்
ஆவோர் யார்க்கு மஃதுரித் தாம்:நீ
காவா யாகிற் காப்பதெங் கடனே.

ஜீவ, இதுபோ லில்லை யடிகள் செய்யு
முதவி. தமியேற் குளதுய ரிதுவே,
கண்மணி தனையெணிப் புண்படு முள்ளம்
அருளுதி காக்கு முபாயம்,
இருணிறை யிடுக்கணுக் கியைந்திடு மருந்தே. (3)

சுந்தர, நல்லது ! கேட்டி ! சொல்லுதும். உரியநீர்
விட்டான் முதலையும், விரும்பிய திலகப்
பட்டாற் களிறும் பலமில வாகி
விடுமென வறிந்த கெடுவினை யாளர்
தொடர்பினால், அவரிடு தூண்டிலிற் சிக்கி
யிடமது பெயர்ந்துழி, எடுத்தவெவ் வினைக்குங்
கேடுமுன் கருதிக் கோடலே முறையெனும்,
அறிவோர் மொழியயர்ந் திறுமாப் பகத்துட்
கொண்டுநீ நின்றதைக் கண்டிக் கடிபுரி
தொட்டேன் னுறையுள் மட்டுமோர் சுருங்கை
அதிரக சியமா யமைத்துளேன். அவ்வழி,
சதமென நம்புமிச் சாலி புரமும்,
அதன்புற மூன்றிய அடர்புலப் படையும்,
அறிந்திடா வகையவை கடந்துசென் றன்னை
மறந்திடா மாபதி யடைந்திடச் செயுமே.

ஜீவ, தேவரீர் செய்யுந் திருவரு ளுக்குமா
றுவது முளதோ ? ஆ ! ஆ ! அடிகாள் !
வழுதியர் பலர்பலர் வழிவழி காக்கும்
முழுமதித் தொழுகுலத் தெய்வநீ போலும்.
பழுதற நீயிவண் பகர்ந்ததோர் வழியிது
திருத்திட எடுத்த வருத்தமேத் தகைத்தே !

சுந்தர, நல்லது ! முகம னின்றினி. நிற்க.
சொல்லிய சுருங்கை யுனக்குமிவ் விடுக்கணி
லுதவுமோ வன்றோ உரைக்குதி விரைந்தே.

ஜீவ, அடியே னுசை திருவடி யறியும்.
கடிபுரி விடிலுயிர் கொடியுமிங் கிராது.
பாண்டியர் குலமெனும் பாற்கட லுதித்த
காண்டகு கன்னியை யிவ்வழி யுன்றிரு
உளப்படி கொடுபோ யளித்தரு ளுதியேல்,
இந்துவின் குலமெனு முந்திய பெயர்போய்ச்
சுந்தரன் குலமெனச் சந்ததம் வழங்கும்.
நீங்கா திதுகா றென்னுளம் நிறைந்த
தாங்காப் பெருஞ்சுமை தவிர்தலாம், யானும்

ஒருமன முடையனுய் மறலியும் வெருவ
ஆற்றுவ னரும்போர். அதனிடை யமபுரம்
ஏற்றுவ னெங்குலந் தூற்றிய சேரனை ;
வென்றிடின் மீளுவன். அன்றெனிற் பண்டே
அனையிலாத் தனையனுக் கம்மையு மப்பனுந்
தயாநிதி ! நின்றிருச் சரணமே யென்ன
வியாகுல மறவே விடுவனென் னுயிரே.

சுந்தர, விடுகிலை, யாகினும் வெளிக்கட லோட்டம்.
நடுநிசி நாமினி வருகுதும். கொடிய
கடிபுரிக் கனலிடைக் காய்ந்திடு முன்றன்
சிறுகொடி மறவிடம் பெயர்த்துதும் சிறந்த
அந்தமில் செழியரைத் தந்திட வுரித்தே.

(எழுந்து)

ஜீவ, கட்டளைப் படியே? கட்டிய கற்படை
கண்டிட வாசையொன் றுண்டடி யேற்கு.

சுந்தர, காட்டுது மின்றிரா கற்படை சேர்முறை.
ஒருவ ரொருபொரு ளறியி லிரகசியம்;
இருவ ரறிந்திடிற் பரசிய மென்ப.
கைக்கெட் டியதுதன் வாய்க்கெட் டுதற்குள்
வந்துறு மந்தமில் பிரதிபந் தங்களே.

(முனிவர் போக)

ஜீவ, (தனிமொழி) வந்தனம். வந்தனம். அடிகாள் ! வந்தனம்.
என்னே ! என்னே ! இந்நா ளியன்றவை !
கொன்னே கழிந்தன் றோரிமைக் கொட்டும்.
குகுநாள் மழையொடு மிகுகாற் றெறிந்த
பாவையின் பாடெலாம் பட்டதென் னுளமே.
இரவினில் வருபவை யெவையெலாங் கொல்லோ !
தாயே ! தாயே ! சார்வனு சற்றும்
ஆயேன், எங்ஙனம் பிரிந்துயி ராற்றுவேன் ?
விடுக்குமா றெவனென் விளக்கே ? உன்னைக்
கெடுக்குமா றெவனிக் கிளர்போ ரிடை ? அது
தடுக்குமா றெவனினி ? சமழ்ப்பற் றுடலம்
பொறுக்குமா றெவனிப் ! பொல்லா வல்லுயிர்
துறக்குமா றெவ னுனைத் துணையற விடுத்தே ?

அந்தோ! அந்தோ! என்றன் தலைவிதி!
நாற்புற நெருப்புறி னளியுந் தனது
வாற்புற நஞ்சால் மாய்ந்திடு மென்ப.
நானலன்; நரேந்திரன்: நானது போற்சுதந்
தரனல னெனிலென் தலைவிதி கொடிதே!
பிரிவென வென்னுளங் கருதிடு முனமே
பிரையுறு பாலென வுறைவதென் னுதிரம்.
நாணு துன்முகங் காணுவ தெவ்விதம்?
நடுநிசிப் பொழுது தொடுகற் படைவழி
முனிவரன் பிறருனைத் தனிவழி விடுத்திவண்
தங்குவன் யானும்! தங்குவை நீயும்!
இங்கதற் கிசையேன் இறக்கினும் நன்றே! (மௌனம்)
கற்படை யிதுதா னெப்புறத் ததுவோ!
உரைத்திலர் முனிவர். ஒளித்தனர். இஃதும்
உளதோ? இலதோ? உணர்பவர் யாவர்?
களவழி யிதுமுனி கட்டற் பாற்றோ?
முனமே முனிவன் மொழிந்தனம் அன்றே
இனையவிப் போர்க்கெலா மேதுவாய் நின்றது!
கூடிய தன்றது! ஏ! ஏ! குடிலனை (சேவகன் வர)
யோடியிங் கழையாய்! (சேவகன் போக)
உண்மையைப் படியென
நாடுமுன் வாடி நலிதலென் பயன்?
நம்புத லெல்லாந் துன்பமே தருவது.
நம்பினோம் நாரா யணனை. அதற்கா
வம்பே செய்தான் மாபா தகனவன்.
நட்பே நமக்கிங் குட்பகை யானது!
முனிவரோ முதுநகர் விடுத்தநாள் முதலா
களவழி யிதுமுனி கட்டற் பாற்றே
மனத்திடைக் களங்கம் வைத்துளர். அஃதவர்
விளம்பிய மொழியே விளக்கிடும். நன்றாய்
ஆரா யாமுன மனுப்புதல் தவறே. (குடிலன் வர)
வாராய் குடில! மந்திரி யுனக்கு
நேர்தான் ஆரே! நிகழ்ந்தவை யறிவைகொல்?
சுந்தர முனிவரோர் சுருங்கைதொட் டுளராம்;

நந்தமை யழைத்தன ரொளித்திட வவ்வழி;
மறுத்திட, மனோன்மணி யேனுமங் கனுப்பென
ஒறுத்தவர் வேண்டினர் உரியநங் குலமுனி
யாதலி னுமென விசைந்தோம்; அவ்வழி
யாதென வினயதற் கோதா தேகினர்;
பாதிரா வருவராம். பகர்ந்தவிக் கற்படை
மெய்யோ பொய்யோ? மெய்யெனி லெவ்வயின்
உளதென வுணர்தியோ? ஒழுங்குகொல், நமது
இளவர சியையங் கனுப்புதல்?

குடில, இறைவ!
முன்னர்நா மொருநா ளிந்நகர் காண
வழைத்தோம்! அந்நாள் யாதோ பூசை
யிழைத்திட வோரறை யிரந்தனர்

ஜீவ, ஆம்! ஆம்!

குடில, அவ்வறை யெவ்வறை?

ஜீவ, அதுயா னறிவேன்.
செவ்வே வடக்குத் தேம்பொழிற் கிப்புறம்.
மறுமுறி மணவறை,

குடில, அறிவிது வெகுநலம்!
(தனதுள்)
(ஜீவகனை நோக்கி) உறுவதங் கென்னென வுணர்ந்தனை?

ஜீவ, உணர்ந்திலேன.

குடில, அதுவே கற்படை. அறிந்துளேன். பழுது
செயத்தகு வினையல வாதலில் திருவுளம்
உணர்த்திலேன். முனிவ ரோதிய திதுவே.
இவ்வரண் முற்று மியற்றிய நமக்குச்
செவ்விதி லிதுவோ செய்தற் கரியது?
சுந்தரர் நமையெலாம் புந்தியற் றவரென
நொந்துதா முழைத்ததை நோக்கிடில் நகைப்பே!

ஜீவ, நந்தொழில் பழித்தலே சிந்தையெப் பொழுதும்:
பண்டே கண்டுளோம். பாங்கோ வனுப்புதல்?

குடில, பழுதல: பாலுணுங் குழவிகை யிருப்ப
மல்லுயுத் தஞ்செய வல்லவர் யாரே?

அனையினை யொருபாற் சேமமா யனுப்பிய
பினையிலை கவலையும் பீதியும் பிறவும்.
உட்பகை வெளிப்பகை யெப்பகை யாயினென் ?
கவலையொன் றிலதே லெவருனை வெல்வர் ?
ஆதலான் முனிவ ரோதிய படியே
யனுப்புத லவசியங் குணப்பிர தம்மே.
ஆறு லறியா அரசகன் னியர்கள்,
தேனுர் தெரியல் சூடுமுன் னிரவில்
தனிவழி யநியர்பால் தங்குதல்—?

ஜீவ, தவறே.

குடில, முனிவரே யாயினும், அநியரே. உலகம்
பைத்தியம்; பழித்திடும்; சத்திய முணராது.

ஜீவ, மெய்ம்மை. வதுவைமுன் விதியன் றனுப்புதல்.

குடில, அனுப்பினு மதனு லாம்பய னென்னே ?
மனத்துள கவலை மாறுமோ? கவலை
முன்னிலும் பன்னிரு பங்காய் முதிரும்.

ஜீவ, அதுவே சரி ! சரி ! ஐயமொன் றில்லை.
வதுவைக் கிதுவோ தருணம்?

குடில, மன்னவ !
அடியே னறிவிப் பதுவுமிங் கதுவே !
கொடிதே நங்கிலை. குற்றமெப் புறமும்.
அடிக ளறைந்தவா றனுப்பா திருக்கில்
உட்பகைச் சதியா லொருகால் வெற்றி
தப்பிடின் நங்குல மெப்படி யாமோ ?
வைப்பிட மெங்குமின் ? எய்ப்பிட மெங்கே?
திருமா முனிவரோ கருணா வுடையர்.
நம்பிய தலைவரோ வம்பினர்; துரோகர்.
இத்தனை பொழுதுமங் கெத்தனை கூச்சல் !
எத்தனை கூட்டம்! எத்தனை குழப்பம்!
முருகனு நாரா யணனும் மொழிந்த
அருவருப் புரையிங் கறையேன். அவர்தாஞ்
சேவகர் குழாங்களைத் திரட்டி யென்மேல்

ஏவினர் ; அதற்கவ ரிசைந்திலர். பிழைத்தேன் !
வேண்டினர் பின்னையும் ; தூண்டின ருன்னெதிர்.

ஜீவ, காண்டும் ! காண்டும் ! கடுஞ்சிறை சேர்த்தனை ?

குடில, சோரா திவரைமற் றியாரே விடுவர் ?
ஆயினுந் தலைவர் நிலைமை யிஃதே !
வெல்லுவ தெலாநம் வீரமே யல்லால்
இல்லை யவர்துணை யென்பது தெளிவே.
அல்லொடு பகல்போ லல்லல்செய் கவலையும்
வீரமு மெங்ஙனஞ் சேருமோ அறியேன்.
கவலைதீ ருபாயங் கருதில், நலந்தரு
கல்லறை நன்றே கடிமண முடியில்.—
கடிமண மதற்கோ, முடிபுனை மன்னர்
வேண்டுமென் றன்றோ ஆண்டகை நினைத்தனை ?
வருடக் கணக்காய் வேண்டுமற் றதற்கே.
ஒருநலங் காணி னொருநலங் காணோம்.
ஏற்ற குணமெலா மிருப்பினு மிதுபோல்
மாற்றல னுய்விடின் மனோன்மணி யென்படும் ?
பிரிதலே யரிதாம் பெற்றியீர் ! பிரிந்தபின்
பொருதலே யாய்விடிற் பொறுப்பளோ தனியள்.
பூருவ புண்ணிய மன்றோ மன்றல்
நேருமு னிங்ஙன நெறியிலான் றுர்க்குணம்
வெளியா யினதும் ? எளிதோ விறைவ !
வேந்தராப் பிறந்தோர்க் குனைப்போற் சாந்தமும்
பிறர்துயர் பேணும் பெருமையும் ஒழியா
அறம்நிறை யகமு மறிவு மமைதல் ?
பாண்டமேல் மாற்றலாங் கொண்டபின் ! என்செ
ஆண்டுகள் பழகியு மறிகிலஞ் சிலரை.
ஐயோ ! இனிநா மந்திய ராயின்
நன்று யுசாவியே நடத்துதல் வேண்டும்.
அன்றேற் பெரும் பிழை !

ஜீவ, ஆ ! ஆ ! சரியே !

குடில, ஆதலின், இறைவ ! ஆய்விடத் தெங்கும்

ஏதமே தோன்றுவ தென்னே யிங்கிலை ?

ஜீவ, அரசல வெனினமக் காம்பிழை யென்னை ?

குடில, திருவுளப் பிரியம். தீங்கென் னதனில் ?
உன்றன் குலத்திற் கூன்றுகோல் போன்று
முடிமன் னவர்பல ரடிதொழ நினது
தோழமை பூண்டுநல் லூழிய மியற்றும்
வீரமும் மேதையுந் தீரமுந் திறமுங்
குலமு நலமுங் குணமுங் கொள்கையும்
நிரம்பிய நெஞ்சுடைப் பரம்பரை யாளராய்
நிற்பவர் தமக்குமற் றொப்பெவ் வரசர் ?
அற்பமோ ஐய ! நின் னடிச்சே வகமே ?

ஜீவ, என்னோ மனோன்மணிக் கிச்சை ? அறிகிலேன் !

குடில, மன்னோ மற்றது வெளிப்படை யன்றோ ?
அன்னவட் கிச்சை யுன்னுடன் யாண்டும்
இருப்பதே யென்பதற் கென்தடை ? அதற்கு
விருத்தமாய் நீகொள் கருத்தினைச் சிந்தையிற்
பேணியே கலுழுநள் போலும். பிறர்பால்
நாணியிங் கோதாள். வாணியேல் நவில்வள்.

ஜீவ, உத்தமம் ! உத்தமம் ! மெத்தவு முத்தமம் !
பலதே வன்றன் நலமவள் கண்டுளாள் ?

குடில, பலகால் கண்டுளாள். கண்டுளா னிவனும்.
ஆர்வமோ டஃதோ மார்பிடைப் பட்டபுண்
'மனோன்மணி மனோன்மணி' எனுமந் திரத்தால்
ஆற்றுவான் போலவே யவ்வறை யிருந்தவன்
சாற்றலுஞ் சற்றுமுன் ஜாடையாய்க் கேட்டேன்.
ஆயினும், அரச ! பேயுல கென்றுணாம்
அறியா ததனால் வறிதே பலவுஞ்
சாற்றும். தன்னயங் கருதல்போற் பிறர்க்குத்
தோற்றும். அதனால் தூற்றுவர். அதுவும்
மாற்றலே மந்திரத் தலைவர்தம் மாட்சி.
ஆதலின், இறைவ! அவைக்களத் தநேக—

ஜீவ, ஓதலை. ஓதலை. உனதன் றத்தொழில்.

தனையைக் குரியது தந்தையே யுணருவன்.
இனையதே யென்மகட் கிந்நிலைக் கேற்பதும்.
அரசனு யாய்கினுஞ் சரியிம் முடிபு.
மிகைதெரிந் தவற்றுள் மிக்கது கொளலெனுந்
தகைமையில் தருவது மிதுவே. அதனால்,
குடிலா! மறுக்கலை.

குடில, அடியேன். அடியேன்.

ஜீவ, இந்நிசி யிரண்டாஞ் சாம மன்றோ
முன்னநாம் வைத்த முகூர்த்தம்?

குடில, ஆம்! ஆம்!

ஜீவ, செவ்விது செவ்விது! தெய்வசம் மதமே!
ஆவா! எவ்வள வாறின தென்னுளம்!
ஓவா என்றுயர்க் குறுமருந் திதுவே!
பிரிந்திட லொன்றே பெருந்துயர்.

குடில, பிரிந்துநீர்
இருந்திட லெல்லா மொருநாள். அதற்குள்
வெல்லுதும், காண்டி! மீட்குதும் உடனே.

ஜீவ, நல்லது! வேறிலை நமக்காம் மார்க்கம்.
ஒருமொழி மனோன்ம ணியுடன்கேட் டிஃதோ
வருகுதும். அதற்குள் வதுவைக்
கமைக்குதி யவ்வறை யமைச்ச ரேறே! (4)

(ஜீவகன் போக)

குடில, தப்பினன் நாரணன். சாற்றற் கிடமிலை:
(தனிமொழி) இப்படி நேருமென் றெண்ணினர் யாவர்?
முனிவரன் வந்ததும், நனிநல நமக்கே!
மறுப்பளோ மனோன்மணி? சீசீ! மனதுள்
வெறுப்புள ளேனும் விடுத்தவ ளொன்றும்
மொழியாள். சம்மதக் குறியே மௌனம்.
அழுவாள்: அதுவும் பிரிவாற் றுமையே
யாய்விடும், அரச னுய்விலா வுளத்துள்.
நடுநிசி வருமுன் கடிமண மிவண்காம்
முடிக்கின் முனிபின் தடுப்பது மெவ்விதம்?
ஏய்த்திட வெண்ணின னென்னையும்! பேய்ப்பயல்!

வாய்த்ததிங் கெனக்கே மற்றவன் கற்படை.
(மௌனம்)
ஊகஞ் சென்றவா றுரைத்தோம். உறுதி
யாகமற் றதனிலை யறிவதார் ? உளதல
துரைப்பரோ முனிவர் ? உளதெனி லுரைத்தவா
றிருத்தலே யியல்பாம். எதற்கு மீதுதவும். (மௌனம்)
சென்றுகண் டிடுவம். திறவுகோ லிரண்டு
செய்த தெதற்கெலா முய்வகை யானதே!
எத்தனை திரவிய மெடுத்துளேம் ! கொடுத்துளேம்!
அத்தனை கொடுத்து மறிவிலாப் படைஞர்,
நன்றியில் நாய்க ளின்றஃ தொன்றும்
உன்னு தென்னையே யோட்டிடத் துணிந்தன.
என்னே நாரணன் தனக்குமிங் கிவர்க்கும் ?
எளியனென் றெண்ணினேன். வழிபல தடுத்தான்.
கெடுபயல் பாக்கியம், கடிமண மிங்ஙனம்
நடுவழி வந்ததும் ! விடுகிலம்.
கொடியனை யினிமேல் விடுகிலம் வறிதே. (5)

நான்காம் அங்கம்: ரு-ம் களம்
முற்றிற்று.

கலித்துறை

அரிதா நினைத்ததன் னங்கங்கள் யாவு மழிந்தபின்னும்
புரியே பொருளெனப் போற்றிய ஜீவகன் புந்தியென்னே !
பிரியாத சார்பு பெயர்ந்து விராகம் பிறந்திடினுந்
தெரியாது தன்னிலை யாவருஞ் செய்யுந் திறஞ்சிறந்தே!

நான்காம் அங்கம்
முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	12-க்கு	அடி	1297
வஞ்சிப்பா	1-க்கு	,,	14
கலித்தாழிசை	3-க்கு	,,	12
கலித்துறை	1-க்கு	,,	4
ஆக அங்கம் 1-க்குப் பா	17-க்கு	,,	1327

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற் களம்

: கோட்டைக்கும் வஞ்சியர் பாசறைக்கும் நடுவிலுள்ள வெளி.

காலம் : யாமம்.

குடிலன் தனியே நடக்க.

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

குடிலன். (தனிமொழி)

திருமணங் கெடினுந் தீங்கிலை யீங்கினி.
இருசா ரின்றி யெப்போ ரிடையும்
ஏகார் மதியோர். இதில்வரு கேடென் ?
ஆகா வழியு மன்றிது. சேரனை
அணைந்தவன் மனக்கோ ளுணர்ந்ததன் பின்னர்
சுருங்கையின் தன்மை சொல்லுது மொருங்கே.
இசைவனேற் காட்டுதும். இன்றேல் மீள்குதும்.
பகையிலா மனத்தன் ! பணிதலே விரும்புவன்.
பாண்டிநா டாளவோ படையெடுத் தானிவன் !
தூண்டிடு சினத்தன்: தொழுதிடின் மீள்வன்.
வேண்டிய நீரும் விழைந்ததோர் தாரும்
பாண்டில் பாண்டிலா யாண்டுகள் தோறும்
அனுப்புதும். குறைவென் னதனில் ? இதுவே
மனக்குறை நீக்கு மார்க்கம்.—வதுவை
போயினென் ? ஆயினென் ? பேயன் நம்மகன்
எடுத்தெறிந் திடுவனிப் போதே நம்மொழி.
அடுத்தநம் படைஞரோ பகைவர் : அவர்நமைக்
கெடுத்தநா ரணற்கே கேளொடு கிளைஞர்.
ஆதலி லிஃதே தீதறு முறுதி.—
என்னே நம்ஊகம் ! என்னே நட்ஊக்கம் !
முன்னர்யாம் அறியா இன்னநற் சுருங்கையில்
துன்னிருள் வழிதனி தொடர்ந்திவண் சேர்ந்தோம்.
ஊக்கமே பாக்கியம். உணர்விலார் வேறு
பாக்கிய மூழெனப் பகர்வதெல் லாம்பாழ்.

சாக்கியம் வேறென்? சாத்தியா சாத்தியம்
அறிகுறி பல்வா லாய்ந்தறிந் தாற்றுந்
திறமுள வூகமே யோகம்: அன்றி
(நட்சத்திரங்களை நோக்கி) வான்கா டதனில் வறிதே சுழலும்
மீன்காள்! வேறு முளதோ விளம்பீர்?
மதியிலா மாக்கள் விதியென நும்மேற்
சுமத்துஞ் சுமையுந் தூற்றுஞ் சும்மையும்
உமக்கிடு பெயரு முருவமுந் தொழிலும்
அமைக்குங் குணமும் அதில்வரு வாதமும்,
யுக்தியு மூகமும் பக்தியும் பகைமையும்,
ஒன்றையும் நீவி ருணரீர்! —அஃதென்?
வென்றவர் பாசறை விளங்குவ தஃதோ!
இங்குமற் றுலாவுவன் யாவன்? பொங்குகால்
வருந்தொறுஞ் சிலமொழி வருவ. அஃதோ
திரும்பினன்! ஒதுங்குவம். தெரிந்துமேற் செல்குவம்.

(புருடோத்தமன் தனியா யுலாவிவர)

(குறள்வெண் செந்துறை)

புரு, (பாட) உண்ணினைவி லொருபோது மோய்வின்றிக் கலந்திருந்து
முயிரே யென்றன்
கண்ணிணைக ளொருபோதுங் கண்டிலவே நின்னுருவங்
காட்டாய் காட்டாய். (1)
அவத்தைபல வடையுமன மனவரதம் புசித்திடினு
மமிர்தே யென்றன்
செவித்துணைக ளறிந்திலவே தித்திக்கு நின்னாமஞ்
செப்பாய் செப்பாய். (2)
பொறிக ளறியாதுள்ளே புகும்பொருள்க ளிலையென்பர்
பொருளே யுன்னை
யறியவவா வியகரணம் அலமாக்க வகத்திருந்தா
யச்சோ வச்சோ. (3)

(புருடோத்தமன் சற்றே யகல)

குடில, (தனிமொழி) மனிதன லனிவன்! புனிதகந் தருவன்!
தேவரு முளரோ? யாதோ? அறியேன்.
இருளெலா மொளிவிட இலங்கிய வுருவம்

மருள்தரு மதனன் வடிவே! மதனற்கு
உருவிலை யென்பர்.—ஓசையு முருவும்!—
பாடிய பாட்டின் பயனென்? அஃதோ!
நாடி யறிகுதும். நன்று நன்று.

(புருடோத்தமன் திரும்பி வர)

புரு, (பாட) புலனைக் காண்பதுவே பொருளென்னும் போதமிலாப்
புன்மை யோர்க்கிங்
குலவாதென் னுளநிறையு முனதுண்மை யுணர்த்தும்வகை
யுண்டே யுண்டே. (4)

பெத்தமனக் கற்பிதமே பிறங்குநினை வெனப்பிதற்றும்
பேதையோர்க் கோர்
யத்தனமற்றிருக்க வென்னு ளெழுமுனது நிலையுரைப்ப
தென்னே யென்னே. (5)

தேர்விடத்தென் னுள்ளநிறை தெள்ளமுதே யுன்னிலைமை
தேரா திங்ஙன்
ஊர்விடுத்தும் போர்தொடுத்தும் உனையகல நினைத்ததுமென்
னூழே யூழே. (6)

குடில, சேரனே யாமிது செப்பினேன்.—போரினில்
ஒருபுற மொதுங்கி யரசனை யகற்றி
நின்றதாற் கண்டிலேன். நிறைந்த காமுகன்.
ஒன்றனு கூல முரைத்தான். நன்றே
ஊரிவன் விடுத்ததும் போரிவண் தொடுத்ததும்.
எண்ணிய கொள்கைக் கிசையும் புகன்றவை.
நண்ணுதும் நெருங்கி. நல்லது! திரும்பினன்.

(புருடோத்தமன் திரும்பிவர)

புரு, (தனிமொழி) என்றுங் கண்டில மின்றுகண் டதுபோல்.
எத்தனை முகத்திடைத் தந்துறு துயரம்!
இவ்வயின் யான்வந் திறுத்தநாள் முதலாக்
கௌவையி னுழ்ந்தனை போலும்.—ஐயோ!

(குடிலன் எதிர்வர)

(குடிலனைநோக்கி) ஜடிதி! பெயரென்! சாற்றுதி! தத்க்ஷணம்!

குடில, அடியேன்! அடியேன்! குடிலன்! அடிமை!

புரு, வந்ததென் இருள்வயின் ? வாளிடென் னடியில் !
குடில. வெந்திறல் வேந்தநின் வென்றிகொள் பாசறை
சேர்ந்துன் னமையந் தேர்ந்து தொழுதோர்
வார்த்தைநின் திருச்செவி சேர்த்திடக் கருதி
வந்தன னடியேன் : தந்தது தெய்வம்
உன்றன் திருவடி தரிசன முடனே!
சிந்தையெப் படியோ வப்படி யென்செயல் !

புரு, செப்புதி விரைவில். செப்புதி வந்தமை !

குடில ஒப்பிலா வீர ! எப்புவ னமுநின்
மெய்ப்புகழ் போர்த்துள ததனால், இப்புவி
நீவரு முனமே நின்வசப் பட்டுத்
தாவரு மின்பந் தடையறத் துய்ப்பப்
பாக்கியம் பெற்றிலம் பண்டே யென்றுனி
யேக்கமுற் றிருந்தமை யானெடு நாளா
யறிந்துளன். இன்றுநீ யாற்றிய போரிற்
செறிந்திரு படையுஞ் சேர்தரு முனமே
முறிந்தியா மோடிய முறைமையுஞ் சிந்தையிற்
களிப்படை யாமலே கைகலந் தமையும்
வெளிப்படை யன்றோ ? வேந்த ! இப் புவியோர்
வெல்லிட மும்வெலா இடமும் யாவும்
நல்லவா றறிவர். நாயினேன் சொல்வதென் ?
வேசையர் தங்க ளாசையில் முயக்கம்
அன்றோ இன்றவ ராற்றிய போர்முறை ?
என்செய் வாரவர் ? என்செய்வார் ? ஏழைகள் !
நின்புகழ் மயக்கா மன்பதை யுலகம்
யாண்டு மின்றெனில், அணிதா மிந்தப்
பாண்டியு நின்பாற் பகைகொளத் தகுமே !
ஒருவா றற்மே யாயினும், மருவாக்
கொற்றவர் பிழைக்காக் குற்றமில் மாக்களை
மற்றவர் மனநிலை முற்ற வறிந்தபின்
கருணையோ காய்தல்? தருமகல் லுருவே !

புரு, (தனதுள்) யாதோ சூதொன் றெண்ணினன். அறிகுவம்.
(குடிலனைநோக்கி) வேண்டிய தென்னை யதனால் ? விளம்புதி.

குடில, ஆண்டகை யறியா ததுவென் ? இன்று
மாண்டவர் போக மீண்டவ ரேனும்
மாளா வழிநீ யாளா யென்னக்
கைகுவிப்ப தேயலாற் செய்வகை யறியா
அடியே னென்சொல ! ஆ ஆ ! விடியில்
வாளா மாளும் மனிதர் தொகுதி
யெண்ணி யெண்ணி யெரிகிற தென்னுளம்.
எண்ணுதி கருணை ! இவர்க்குள் தாய்க்கொரு
புதல்வராய் வந்த பொருநரெத் தனையோ ?
வதுவை முற்றுறு வயவரெத் தனையோ ?
புதுமணம் புரிந்த புருடரெத் தனையோ ?
நொந்த சூலினர் நோவுபா ராது
வந்திவ ணடைந்த மள்ளரெத் தனையோ ?
தாய்முகம் வருந்தல் கண்டழுந் தன்சிறு
சேய்முக மறவாச் செருநரெத் தனையோ ?
செயிருற முழுந்தாள் சேர்ந்தழு பாலரைத்
துயிலிடைத் துறந்த சூரரெத் தனையோ ?

புரு, சரி, சரி ! இவையுன் னரசர்க் காங்கு
சாற்று தொழிந் ததென் ?

குடில, சாற்றிலென் ?
போற்றான் யார்சொலும் புந்தியுஞ் சற்றும்.
அன்பிலன்: பிறர்படுந் துன்பஞ் சிறிதும்
அறியா வெறியன். அன்பொ டிம்மாலை
குறியா நீவிடு தூதையுங் கொண்டிலன்.
அண்டிய ஜீவ ராசிக ளனைத்தையும்
மண்டம ரிதில்நின் வைவாள் தனக்கே
யிரையிட லொன்றே விரதமாக் கொண்டனன்.
பித்த னொருவன் தன்னா லித்தமிழ்
நாடெலாம் வெறுஞ்சுடு காடாய் விடுமே.
ஆவ ! இப்பெரும் பாவமும் பழியும்
அஞ்சினேன் ; அஞ்சினேன் ! எஞ்சலில் கருணை
யுருவே ! அடியேற் கொருமொழி தருவையேல்
ஒருவர்க் கேனு முறுதுய ரின்றி

அரசனும் புரிசையு மரைநொடிப் போதிலுன்
கரதல மாமொரு கௌசலம்,
காட்டுகே னடியேன் கேட்டரு ளரசே ! (1)

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.)

புரு, (தனதுள்) பாதகா ! விசுவாச காதகா !
ஆ ! ஹா ! (சிரித்து)

குடில, அரசன் கைப்படி வாங்குளார் யாருமென்
உரைதவ ருதுன் குடைக்கீ ழொதுங்குவர்.
மங்கல மதுரையு மிங்கிவர் வழியே
யுன்னு ணைக்கீ ழொதுங்குதல் திண்ணம்.
தொல்புவி தோற்றியது தொட்டா சுரிமை
மல்கிய புவியிஃ ததனால், "மன்னவன்"
என்றபே ரொன்றுநீ யிவையே லென்றும்,
நின்னுணை யின்கீழ் நின்றுநீ முன்னர்
வேண்டிய தாரொடு நீருமே யன்றிமற்
றீண்டுள எவையே யாயினும் வேண்டிடில்,
சிரமேற் சுமந்துன் முரசா ரனந்தைக்
கோயில் வாயிலிற் கொணர்ந்துன் திருவடி
கண்டுமீள் வதுவே கதியடி யேற்காம்.
பண்டிரா கவன்றன் பழம்பகை செற்று
வென்றதோ ரிலங்கை விபீஷணன் காத்தவா
றின்றுநீ வென்றநா டினிதுகாத் திடுவேன்.

புரு, சமர்த்தன் மெத்தவும் ! அமைத்தந் திரமென் ?

குடில, அரசன தந்தப் புரமது சேர
யாவரு மறியா மேவருஞ் சுருங்கை
ஒன்றுள தவ்வழி சென்றிடி லக்கணங்
கைதவன் கைதியா யெய்துவ னுன்னடி.

புரு, உண்மை ?

(சேவகரை நோக்கி) யாரது !

குடில, உதியன் கண்முன்
மெய்ம்மை யலாதெவர் விளம்புவர் ?

(அருள்வரதன் வர)

அருள், அடியேன்!

புரு, கைத்தளை காற்றளை கொடுவா நொடியில்.

(அருள்வரதன் போக)

(குடிலனை நோக்கி)எத்திசை யுளதுநீ யியம்பிய சுருங்கை ?

குடில, அணிநே! அஃதோ! சரணம் புகுந்த
எளியேற் கபய மியம்புதி யிறைவ !

புரு, அவ்வழி யோநீ யணைந்தனை ?

குடில, ஆம்! ஆம்!
செவ்விதி னொருமொழி செப்பிடி லுடனே
காட்டுவ னடியேன்.

(அருள்வரதனுஞ் சேவகரும் விலங்கு கொண்டுவர)

புரு,(குடிலனைச்சுட்டி) பூட்டுமின்! நன்றாய்!

குடில, ஐயோ! ஐயோ! ஓஹோ! செய்ததென் ?
மெய்யே முற்றும். பொய்யிலை! பொய்யிலை!

(அருள்வரதன் விலங்கு பூட்ட)

புரு, எத்திசை யுளதச் சுருங்கை ? ஏகாய் !
சித்திர வதையே செய்வேன் பிழைப்பில் !

குடில, (அழுது) தேடியே வந்து செப்பிய வடியேன்
ஓடியோ போவேன் ? ஓஹோ ! உறுதி
முந்தியே தந்திடில்—

புரு, மூடநின் பாழ்வாய்.
சோன் விஜயமுந் திருடான். அறிகுதி.
(சேவகரை நோக்கி)சூரர் பதின்மர் சூழுக விருபுறம்!
(குடிலனை நோக்கி)நடவா யுயிர்நீ நச்சிடில். கெடுவாய்!
எத்திறம் பிழைப்பினுஞ் சித்திர வதையே! (உ)

(யாவருஞ் சுருங்கை நோக்கிப் போக)

ஐந்தாம் அங்கம்: முதற்களம்
முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அங்கம்

இரண்டாம் களம்

இடம்: கன்னிமாடத் தொருசார். **காலம்:** யாமம்.

சில தோழிப்பெண்களும் ஒரு கிழவியும் அளவளாவி யிருக்க.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.)

கிழவி. எதுக்குமிவ் விளக்கு மிச்சிறு செம்பும்
ஒதுக்கிவை அம்மா! உதவும் வழியில்.

முதற்றோழி. என்னடி கிழவி! சொன்னா லறிகிலை.
போம்வழி யறியோம்! போமிட மறியோம்!
மந்திரக் குளிகையோ! அந்தர மார்க்கமோ!
மூட்டையேன்? முடிச்சேன்? கேட்டியோ தோழி!
காது மில்லை! கண்ணு மில்லை!
ஏது மில்லை! ஏனுயி ரிருப்பதோ!

கிழவி. கிழவிபேச் சேற்குமோ கின்னரக் காரிக்கு!
படும்போ தறிவை! இப் படியே பண்டு
முன்னொரு சண்டையி லுன்னைப் பெறுமுன்
ஓடினோம்—

முதற்றோழி. போடீ! உன்கதை யறிவோம்.

(கிழவி போக)

சிரிக்கவா? என்செய! சிவனே! சிவனே!

(நகைக்க)

உ-ம் தோழி. அம்மணியென் செய்தாள்? அக்காள்! அதன்பின்.
'அப்படி யரசன் மீண்டான்.' செப்பாய்!

முதற்றோழி. எப்படிச் செப்பயான்? ஏந்திழை பட்டபா
டய்யோ! அத்துயர் தெய்வமே யறியும்!
மன்னவன் வாசல் கடந்தா னெனுமுனந்
தன்னிலை தளர்ந்தாள், சாய்ந்தாள். வாணியும்
அருகுள செவிலியும் யானுமாய் விரைவில்
தாங்கினோம், பாங்குள அமளியிற் சேர்த்தோம்.
மூச்சிலை; பேச்சிலை; முகமெலாம் வெயர்வை.

இட்டகை யிட்டகா லிட்டவப் படியே.
இப்படி முடிந்ததே! இனியென் செய்வோம்!
தப்புமோ இவ்வொரு தத்துமென் றெண்ணி
ஏங்கினோம், தியங்கினோம்; பாங்கிருந் தழுதோம.

உ-ம் தோழி. ஐயோ தெய்வமே! அப்போ தவளுயிர்
பட்டபா டெதுவோ! கட்டம்! கட்டம்!

முதற்றோழி. விதியிது! அலதிது கதையிலு முளதோ?
நொந்தபுண் ணதனிலே வந்திடும் நூறிடி.
தந்தை தேறிடத் தன்துயர் மறைத்து
மகிழ்ச்சி காட்டினள், வந்ததித் தளர்ச்சி.
மூடிடில் தீயும் மூளுமும் மடங்காய்.

உ-ம் தோழி. எத்தனை வேதனை! எத்தனை சோதனை!
யாது மறியாட் கேதித் துணிபு?
ஓதிய கட்டுரை யொருமுறை யினியும்
நவிலுதி யக்காள்!

முதற்றோழி. நங்கைநன் மொழியென்
செவியிடை யினியும் மணிபோல் திகழும்!
அரசனை யடிபணிந் தொருசா ரொதுங்கி
நீக்கமி லன்பு மூக்கமுங் களிப்புங்
காட்டிய மதிமுகங் கோட்டியே நின்ற
தோற்றமென் கண்ணின் மாற்றுத லரிதே!
"என்னே இதற்கும் யோசனை யெந்தாய்!
கொன்னே வருந்தலை! கொள்கையிற் பிறழா
நீதிநம் பாலெனில் நேர்வது ஜயமே.
ஏததற் கையம்? இதுவிட் டடிமை
பெயர்வது பெரிதல. பேருல கதற்குத்
துயர்வரு மெல்லைநந் துயர்நோக் குதலோ
பெருமை! அண்ணிதே முனியிடம்! கருதிய
பிரிவோ ஒருதினம்! குருவுந் தந்தையுஞ்
சமமெனிற் சுந்தர விமலன் தன்திருப்
பாதா ரவே போதா தோதுணை?
ஆயினு மத்தனை யவசிக மாயின்,
ஆகுக வாஞ்ஞைப் படியே! தடையிலை.

அன்னையு நின்னை யன்றிவே றறியேன்.
உன்னதே யிவ்வுடல். உன்திரு வுள்ளம்
உன்னிய படியெலா முவப்பச் செய்குவன்.
அடிமையின் கவலையா லரசர்க் கியல்பாங்
கடமையிற் பிறழுங் கலக்கம் விலக்குவை!
அன்பாம் உன்பா லைய! உன்மகள்
வேண்டும் வாமெலாம் யாண்டுமிவ் வொன்றே."

உ-ம் தோழி. மொழியோ இதுவும்? ஆஆ! ஆஆ!
இதுவெலாங் காணவோ எழுதினன் பிரமன்?

முதற்றோழி. எதுவெலாங் காணவோ இருப்ப திக்கண்?

உ-ம் தோழி. என்செய் கின்றன ளிப்போ தேழை?

முதற்றோழி. வஞ்சியிவ் அறையே வருவள் வல்லே!
ஏதோ வெழுது கின்றனள். வாணி
கோதிநின் றாற்று கின்றனள் கூந்தல்.

உ-ம் தோழி. நீரா டினளோ விந்நிசி?

முதற்றோழி. ஆம்! ஆம்!
எழுந்து வாசநீ ராடி முன்சுரத்
தழுந்திய வன்றுதா னணிந்தவெண் பட்டிட்
கொடுவரப் பணித்தங் கதுவே தரித்து
நெடுநுதல் திலகமும் நேர்படத் தீட்டி,
அன்றிரா வணிந்தமுத் தாரமு மணிந்து,
நின்றுதன் னிலையெலாம் ஆடியில் நோக்கி,
'நன்றோ நங்காய்! வாணி! நவிலுதி!
அன்றுபோ லன்றோ வின்றென் னிலைமை!'
என்று சிறுமுறு வலித்தனள். என்சொல!
உருவமு முடையு முரையு நடையுஞ்
சருவமும் பாவனை பண்ணியும்—(அழ)

(மனோன்மணியும் வாணியும் வர)

உ-ம் தோழி. அஃதோ!
வந்தனள். காணுதி. வாணியும் பின்னுளள்.
மறைகுவ மவ்வறை. வருகவிவ் வழியே!

(தோழிமார் போக)

மனோன், எந்தைபோல் தயாநிதி யெங்கணு மில்லை.
வந்தனம் வழங்கவும் வாய்கூ சுவதே!
ஏதோ வொருவித மெழுதினே னென்க!
வாணி! உன் மணத்திற் கிசைந்தான் மன்னன்.
காணு யீதோ வதற்குள கட்டளை.
(திருமுகங்காட்ட: வாணிவாசிக்க)
சொன்னேன் அன்றே வாணீ! முன்னமே
அன்னை தந்தைய ரன்பறி யார்சிறுர்.

வாணி. இத்தரு ணத்தி லிதுவென்? அம்மணி!
சத்தியம். எனக்கிது சம்மத மன்று.
நினைப்பருந் துயரில் நீயிவண் வருந்த
எனக்கிது தகுந்தகும்! ஏதிது தாயே!
உன்மனப் படியெலா முறுங்காற் காண்குவம்.

மனோன், என்மனப் படியெது? எனக்கொரு மனதோ?
எந்தையின் மனப்படி யென்மனப் படியே.
வந்தவிச் சுரத்திடை மாண்டதென் சித்தம்.

வாணி. ஆயினு மம்மா! யாரிஃ தறியார்?
பாயிருள் தொகுதியும் பரிதியுங் கொடிய
வெஞ்சினக் கழுகும் அஞ்சிறைக் கிளியும்
பொருந்தினும் பொருந்தீர். ஐயோ! இத்தகைப்
பெருந்துயர்க் கெங்ஙன மிசைந்தனை யென்க.
என்னையுன் நினைவோ! என்னையுன் துணிபோ!
இன்னன மகிழ்ச்சியி லென்மண மேகுறை! (அழ)

மனோன், வருந்தலை வாணி! வா வா. இன்னுந்
தெரிந்திலை. ஐயோ! சிறுமியோ நீயும்?
உண்மையா னுரைத்தேன். உணருதி. உறுதி.
என்மன யாரவே யிசைந்தேன். மெய்ம்மை.
ஏதென எண்ணினை யிவ்வுயிர் வாழ்க்கை?
தீதற வின்பந் துய்ப்பநீ யெண்ணில்
ஈதல வதற்கா முலகம். இமையவர்
வாழ்க்கையி லுந்துயர் வந்துறு மெனிலிவ்
யாக்கையி லடையுமோ நீக்கமி லின்பம்.
எனக்கெனக் கென்றெழு மிச்சையா திகளெனும்

மனக்களங், கங்களாம் மாசுக ளனைத்துந்
தேய்த்தவை மாற்றித் திகழொளி யேற்றி
மண்ணிய மணியாப் பண்ணிட என்றே
வைத்தவிக் கடிய வாழ்க்கையாஞ் சாணையை
பைத்தபூஞ் சேக்கையாப் பாவித் துறங்க
யத்தனஞ் செய்திடு மேழையர் போல,
என்னநீ யெண்ணினை ! வாணி ! இந்தச்
சுகவிருப் பேநமைத் தொழும்புசெய் பந்தம்.
தவமே சுபகரம். தவமென்? உணருவை ?
உடுப்பவை யுண்பவை விடுத்தா ணடைந்து
செந்தீ யைந்திடைச் செறிந்தமைந் துறைதல்
ஆதியா வோதுப வல்ல. அவற்றைத்
தீதறு தவமெனச் செப்பிடார் மேலோர்.
இவ்வுயிர் வாழ்க்கையி லியைந்திடுந் துயரம்,
ஐயோ! போதா தென்றோ அன்னோர்
போனகந் துறந்து கானகம் புகுந்து
தீயிடை நின்று சாவடை கின்றார் ?
தந்தைதா யாதியா வந்ததன் குடும்ப
பந்தபா ரத்தினைப் பேணித் தனது
சொந்தமா மிச்சைகள் துறந்து மற்றவர்க்
கெந்தநா ளுஞ்சுக மியைந்திடக் கடமையின்
முந்துகின் றவரே முதற்றவ முனிவர்.

வாணி. அத்தகைத் தவமிங் கடியேன் தனக்கும்
ஒத்ததே யன்றோ ?

மனோன். ஒத்ததே யார்க்கும்.
மேம்படக் கருதிடி லோம்புதி நீயும்.
அடுத்தவர் துயர்கெடுத் தளித்தலே யானிங்கு
எடுத்தநற் றவத்தி னிலக்கண மாதலின்,
நடேசனை நச்சுநின் நன்மண மதுவும்
விடாதெனை யடுத்த வீரநா ரணன்றன்
கடுஞ்சிறை தவிர்த்தலுங் கடனெனக் கருதி
யெழுதினேன். இஃதோ ! வழுதியு மிசைந்தான்.
என்கட னிதுவரை: இனியுன் னிச்சை.

வாணி. ஆயிடிற் கேட்குதி யம்மணி ! என்சூள்.
கண்டவர்க் கெல்லாம் பண்டைய வடிவாய்
நீயிவ ணிருக்க நின்னுளம் வாரி
வெள்ளிலா மெள்ள விழுங்கி யிங்ஙனம்
வேதகஞ் செய்த போதக யூதபம்,
பேரிலா ஊரிலாப் பெரியோ னவன்றான்
யாரே யாயினு மாகுக, அவனீ
யிணையுநா ளடியேன் மணநாள். அன்றேல்,
இணையிலா உன்னடிக் கின்றுபோ லென்றும்
பணிசெயப் பெறுவதே பாக்கிய மெனக்கு.
கடமையும் பிறவுங் கற்றறி யேன்விடை
மடமையே யாயினு மறுக்கலை மணியே !

மனோன். பேதைமை யன்றோ வோதிய சபதம் ?
ஏதிது வாணி ! என்மணந் தனக்கோ,
இனியரை நாழிகை. இதற்கு ளாவதென் ?
அன்பின் பெருக்கா லறைந்தனை போலும்.
மண்பதை யுலகம் வாஞ்சா வசமே.

வாணி. உடலலா லுயிரும் விழியலா லுணர்வுங்
கடபட சடமலாற் கடவுளு மிலையேல்
வேண்டிய விளைக ! விசனமென் ? அன்றேற்
காண்டியவ் வேளை கருணையி னியல்பே. (1)

(இருவரும் போக.)

ஐந்தாம் அங்கம்: இரண்டாம் களம்

முற்றிற்று.

ஐந்தாம் அங்கம்

மூன்றாம் களம்

இடம்: அரண்மனையில் மணமண்டபம். காலம்: நடுநிசி.

அமைச்சர் படைவீரர் முதலியோர் அரசனை யெதிர்பார்த்து நிற்க.

(நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா)

முதற்படைத் தலைவன். அடிகள்பின் போயினர் யாவர்? அறிவீர்?

௨-ம் படை. நடரா சனைநீ ரறியீர் போலும்!

முதற்படை. அறிவேன். ஆ! ஆ! அரிவையர் யாரே
வெறிகொளார் காணில்! வீணில் வாணியைக்
கெடுத்தான் கிழவன்.

௩-ம் படை. அடுத்ததம் மணமும்!
தெரியீர் போலும்!

முதற்படை. தெரியேன். செய்தியென்?

௩-ம் படை. கோணிலா நாரணன் கொடுஞ்சிறை தவிர்த்தலும்
வாணியின் மனப்படி மன்றல் நடத்தலும்
இவ்வா மிரண்டு மம்மணி வேண்ட
அளித்தன னனுமதி களிப்புட னரசன்.

முதற்படை. இருதிரை யிட்டவா றிப்போ தறிந்தேன்.
ஒருதிரை வாணிக் கொருதிரை மணிக்கே.

௩-ம் படை. எத்திரை தாய்க்கென் றியம்புதி. கேட்போம்.

முதற்படை. இத்திரை தாய்க்காம்.

௩-ம் படை. சீ! சீ! அத்திரை.

௨-ம் படை. எத்திரை யாயினென்? ஏனிரை கின்றீர்?

முதற்படை. இருதிரை வந்தவா றிதுவே யாயினும்
ஒருதிரைக் கொருதிரை யெத்தனை தூரம்?

௩-ம் படை. அதோஅவ னறிகுவன். அறிந்திதோ வருவேன்.

(௩.ம் படைஞன் மற்றோரிடம் போக)

முதற்படை. ஐயோ! பொய்யறும் அன்னையம் மணிக்கும்
பொய்யன் பலதேவனுக்குமோ பொருத்தம்?

உ-ம் படை. வருத்தமே னுனக்கு ? மன்னன் திருவுளக்
கருத்தனு சரித்துநாங் காட்டலே கடமை.

(ங-ம் படைஞன் மீண்டு வர)

ங-ம் படை. இப்புறம் வருதி. செப்புவன் ரகசியம்.
(முதற்படை நோக்கி) சத்தியஞ் செய்தபின் சாற்றினன். நீயும்
எத்திறத் தோர்க்கு மியம்பலை. பத்திரம் !
அத்திரை மணத்திற் கன்று.மற் றப்புறம்
நெருங்கிய சுருங்கையொன் றுளதாம். அவ்வழி
செல்லில் வெகுதொலை செலுமாம். இப்போர்
வெல்லும் வரையு மவ்வழி மணந்தோர்
இருவரு மெய்திவாழ்ந் திருப்பராம்.

முதற்படை. சரி! சரி!
பொருவரும் புத்திமான் குடிலன், எந்தனை
விரைவினிற் சமைத்தான் ! வெகுதிற முடையான்.

ங-ம் படை. இப்போ தன்றது ; நகரா ரம்பம்
எப்போ தப்போ தேவருந் துயராங்
கருதிமுன் செய்தனன்.

முதற்படை. ஒருவரு மறிந்திலம் !

(முருகன் வர)

ங-ம் படை. யாரது ? முருகனோ ? நாரண னெங்கே ?

முருகன். நாரண னப்புறம் போயினன்; வருவன்.

ங-ம் படை. பிழைத்தீ ரிம்முறை.

முருகன். பிழைத்தில மென்றும் !

ங-ம் படை. அத்திரைச் செய்தி யறிவாய். வைத்ததார் ?

முருகன். வைத்ததா ராயினென்? வெந்தது வீடு !

(இருவரும் நகைக்க)

உ-ம் படை. வாயினை மூடுமின். வந்தனன் மணமகன்.

முருகன். ஈயோ வாயி லேறிட நாயே !

முதற்படை. அரசனு முனிவரு மதோவரு கின்றார்!

(ஜீவகன், சுந்தரமுனிவர், கருணாகரர், நிஷ்டாபரர், பலதேவன், நடராஜன், நாராயணன் முதலியோர் வர.)

ஜீவகன். இருமி னிருமின் ! நமர்காள் யாரும் !

(ஜீவகன் முனிவர் முதலியோர் தத்தம் இடத்திருக்க)

கொலுவோ கொல்லிது ! மணவறை ! இருமின்.
பலதேவ ரேனும் பிதாவிது காறும்
வந்தில ரென்னை ?

பலதேவன். மன்னவர் மன்ன !
அந்தியிற் கண்டே னடியேன். அதன்பின்
ஒருவருங் கண்டிலர்; தனிபோ யினராம்.

ஜீவ, இருமிரும் நீரும். எங்கே கினுநங்
காரிய மேயவர் கருத்தெப் பொழுதும்.
(நாராயணனை நோக்கி.) பாரீ ரவர்படும் பாடு !

நாராயணன். பார்ப்பேன் !
சத்தியஞ் சயிக்குமேற் சாற்றிய படியே!

ஜீவ, இத்தகை யுழைப்போ ரெப்புவ னமுமிலை,
எண்ணிநிச் சயித்த இத்தொழி லினியாம்
பண்ணற் கென்தடை ? சுவாமி! அடிகள்
தந்தநன் முகூர்த்தம் வந்ததோ ?

சுந்தர, வந்தது!
(புருடோத்தமனும், குடிலனும், அருள்வரதன் முதலிய மெய்காப்பாளருடன் கற்படைவழி வர.)

புருடோத்தமன். நின்மின் ! நின்மின் ! பாதகன் பத்திரம்!
(கற்படையில் அருள் வரதனை நோக்கி) என்பின் னிருவர் வருக.
(தனதுள்) இதுவென் ?
இந்நிசி யெத்தனை விளக்கு ! ஏதோ
மன்னவை போலும்! மந்திரா லோசனை!
இவர்சுந் தரரே! அவர்நட ராஜர்!
இவர்களிங் குளரோ ! எய்திய தெவ்வழி?
இத்திரை யெதற்கோ? அத்திரை யெதற்கோ?
இத்தனை கோலா கலமென் சபைக்கு ?
மாலையுங் கோலமுங் காணின் மணவறை
போலாம். அறிந்தினிப் போவதே நன்மை.
மந்திர மாயின் மற்றது மறிவோம்.

இந்நகற் றிரைநமக் கெத்தனை யுதவி!
(திரைக்குப்பின் மறைந்து நிற்க.)

ஜீவ, என்குலங் காக்க வெனவருள் பழுத்துக்
கங்கணங் கட்டிய கருணை நிதிகாள்!
மனத்திறத் தாழ்ந்த மதிமந் திரிகாள்!
எனக்கென வுயிர்வா ழென்படை வீரர்காள்!
ஒருமொழி கூறிட அனுமதி தருமின்.
ஆடையின் சிறப்பெலா மணிவோர் சிறப்பே;
பாடையின் சிறப்பெலாம் பயில்வோர் சிறப்பே;
எள்ளரு மதிகுலச் சிறப்பெலா மெமர்காள்!
கள்ளமில் நம்முனோர் காப்பின் சிறப்பே,
ஆதலி லுமக்குப சாரமா னோதுதல்,
மெய்க்குயிர் கைக்குநா விளம்புதல் மானும்.
ஈண்டுகாத் திடுவல்யா மெனக்கடன் பூண்டநும்
மதிகுல மருந்தாய் வாய்த்தவென் சிறுமி
விலைபடும் ஆவென விளங்கினள். அவளைக்
காத்திடு முபாயங் கண்டிட விச்சபை
சேர்த்தன னென்பது தெரிவீர் நீவிர்.
இன்றுநாம் பட்டதோ ரிழுக்கிவ் வைகறை
பொன்றியோ வென்றோ போக்குவந் திண்ணம்.
ஒருகுலத் தொருவ னொருமரத் தோரிலை.
அப்படி யன்றுநங் கற்பகச் சிறுகனி!
தப்பிடின் மதிகுலப் பெயரே தவறும்.
அரியவிச் சந்தியைப் பெரிதுங் கருதுமின்.
இருந்திடச் சிறியள்: அபாயம்! தனியே
பிரிந்திடப் பெரியள்: பிழை! அஃ தன்றியுங்
குலமுடி வெண்ணிக் குலையுநம் முளத்திற்
கிலையத னுலோ ரியல்சமா தானம்.
ஆதலி லரியதற் காலத் தியல்பை
யாதென நீவி ராய்ந்தியா னிப்போ
தோதிடு முபாயத் தானுறு நன்மையுந்
தீமையு நன்றாய்த் தெரிந்து செப்புமின்!
குடிலனை யறியார் யாரிக் கொற்றவை?

௨-ம் படை. குடிலனை யறியுமே குவலய மனைத்தும்.

ஜீவ, அறிந்திடி லிரும்பூ தணையார் யாவர் ?
மதியுளார் யாரவன் மதியதி சயித்திடார் ?
நெஞ்சுளார் யாரவன் வன்திறற் கஞ்சார் ?
யார்வையா ரவனிடத் தாரா ஆர்வம் ?
உண்மைக் குறைவிடம் : திண்மைக் கணிகலம்.
சத்திய வித்து : பத்தியுன் மத்தன்.
ஆள்வினை தனக்காள்: கேள்விதன் கேள்வன்.
ஏன்மிக ? நமர்காள் ! இந்நடு நிசியிலும்
யானறி யாதுழைக் கின்றன னெனக்கா.
நன்றே யிங்கவன் இலாமையும்: அன்றேல்
தற்புகழ் கேட்க அற்பமு மிசையான்:

புரு,(தனதுள்,) எத்தனை களங்கமில் சுத்தன்! கட்டம்!

ஜீவ, பற்பல பாக்கியம் படைத்துளர் பண்டுளோர்.
ஒப்பறு மமைச்சனை யிப்படி யொருவரும்
முன்னுளோர் பெற்றிலர்: பின்னுளார் பெறுவதும்
ஐயமென் றுரைப்பேன், அன்னவன் புதல்வன்
மெய்ம்மையும், வாரமும் வீரவா சாரமும்,
பத்திசேர் புத்தியும், யுத்திசே ரூக்கமும்
உடையனு யடையவுந் தற்பிர திமைபோல்,
இனியொரு தலைமுறை நனிசே வகஞ்செய
இங்குவீற் றிருந்தில னாயின். எமர்காள்!
எங்குநீர் கண்டுளீ ரிச்சிறு வயதிற்
பலதே வனைப்போற் பலிதமாஞ் சிறுதரு ?

உ-ம்படை. இலையிலை யெங்கும்! இவர்போல் யாவர்!

ஜீவ, எனதர சுரிமையு மெனதர சியல்புந்
தமதா ருயிர்போல் தாம்நினைந் திதுவரை
யெவ்வள வுழைத்துளா ரிவ்விரு வருமெனச்
செவ்விதி னெனைவிட நீவிரே தெரிவீர்.
இக்குல மவர்க்கு மிக்கதோர் கடன்பா
டுடையதென் றொருவரும் அயிர்ப்புறார். அதனால்
தடையற வக்கடன் றவிர்க்கவு நம்முளங்
கலக்கிடு மபாயம் விலக்கவு மொருமணம்
எண்ணினேன். பண்ணுவே னிசைவேல் நுமக்கும்.

மணவினை முடிந்த மறுகண மணந்தோர்
இருவரு மிவ்விடம் விடுத்துநம் முனிவரர்
தாபதஞ் சென்று தங்குவர். இத்தகை
ஆபதங் கருதியே யருட்கட லடிகள்
தாமே வருந்திச் சமைத்துளா ரவ்விடம்
போமா றொருசிறு புரையறு சுருங்கை.
அவ்வழி யிருவரு மடைந்தபின், நம்மைக்
கவ்விய கௌவையுங் கவலையும் விடுதலால்,
வஞ்சிய னொருவனோ, எஞ்சலி லுலகெலாஞ்
சேரினு நம்முன் றீச்செறி பஞ்சே.
இதுவே யென்னுளம். இதுவே நமது
மதிகுலம் பிழைக்கு மார்க்கமென் றடிகளும்
அருளின ராஞ்ஞை. ஆயினு நமது
தெருளுறு சூழ்ச்சியுந் தெரிந்திட விருப்பே. (1)

(நேரிசை ஆசிரியப்பா)

உரையீர் சகடரே யுமதபிப் பிராயம்.

சகடன். அரசர் குலமன்று. ஆயினென் ? சரி சரி!

நாராயணன். மருகன் தப்பிய வருத்தம் போலும்.
(தனதுள்)

ஜீவ, குலந்தேர் வதுநற் குணந்தேர் வதுவே.
பெயரா லென்னை ? பேயனிவ் வஞ்சியான்
பெயரா லரசன்! செயலாற் புலையன் !

உ-ம்படை. செய !செய ! சரிசரி! தெளிந்தோம்! தெளிந்தோம்!

நாரா, மனிதரா லாவதொன் றில்லை. மன்னவா!
இனியெலா மீசன திச்சை.

சகடன். சரி! சரி!

யாவரும். சம்மதம்! சம்மதம்! சர்வசம் மதமே!

ஜீவ, வாராய்! நாரண! ஆறு லப்புறஞ்
சென்றுநம் மனோன்மணிச் செல்வியை யழைத்து
மன்றல் திரைப்பின் வரச்செய். (நாராயணன் போக.)
யார்க்குஞ்
சம்மத மெனிலிச் சடங்கினை முடிப்போம்.
வம்மின் ! இனியிது மங்கல மணவறை.

கவலை யகற்றுமின் கட்டுடன் ! பனிநீர்த்
திவலை சிதறுமின்! சிரிமின் ! களிமின்!
இன்றுநாம் வென்றே மென்றே யெண்ணுமின்!
இனிநாம் வெல்லற் கென்தடை ? தினமணி
வருமுன் னேகுவம். அரைநா ழிகைத்தொழில்!
ஆற்றுவ மரும்போர் கூற்றுமே யஞ்ச.
நாளைநல் வேளை: நம்மணி பிறந்தநாள்.
பாரீர்! பதினு ருண்டுமிந் நாளில்
ஓரோர் மங்கல விசேடம்!

சகடன். ஓ! ஓ!
சரி! சரி! ஒவ்வொரு வருடமு மதிசயம்!

(நாராயணன் திரும்பிவர. மனோன்மணி வாணி முதலிய தோழியருடன் திரைப்பின்வந்து நிற்க.)

நாரா, இட்டநின் கட்டளைப் படியே யெய்தினர்.

ஜீவ,(நாராயணனை நோக்கி) மற்றிவர் கவலை மாற்றிட வொருபா
சற்றிசைத் திடுவளோ வாணி ? சாற்றுதி !

வாணி. (பாட) (கொச்சகக் கலிப்பா.)

நீர்நிலையின் முதலையின்வாய் நிலைகுலைந்த வொருகரிமுன்
ஓர்முறை யுன்பெயர் விளிக்க வுதவினைவந் தெனவுரைப்பர்;
ஆர்துயர வளக்கர்விழு மறிவிலியா னழைப்பதற்குன்
பேர்தெரியே னாயிடினும் பிறகிடல்நின் பெருந்தகையோ. (1)

பாரசர் துகிலுரியப் பரிதவிக்கு மொருதெரிவை
சீர்துவரை நகர்கருதிச் சிதைவொழிந்தா ளெனவுரைப்பர்;
ஆர்துணையு மறவிருக்கு மறிவிலியா னழைப்பதற்குன்
ஊர்தெரியே னாயிடினு முறுதிதா லுனக்குரித்தே. (2)

மறலிவர மனம்பதறு மார்க்கண்ட னுனதிலிங்கக்
குறிதழுவி யழிவில்வரங் கொண்டான்முன் னெனவுரைப்பர்;
வெறிகழுமிப் பொறியழியும் வெம்பாவி விரவுதற்குன்
நெறியறியே னாயிடினு நேர்நிற்றல் நினதருளே. (3)

சுந்தர, ஏதுவோ விதனினு மேற்புடைப் பிரார்த்தனை?
மந்திரந் தந்திரம் வழங்கு நற்செபம்

யாவையு மிதுவே. பாவாய்! மனோன்மணீ!
வருதி யிப்புறம். வாங்குதி மாலை.

(மனோன்மணி மணமாலைகொண்டு பலதேவனெதிர்வர.)

ஒருதனி முதல்வ னுணர்வ னுன்னுளம்.
உன்னன் புண்மையே யின்னமுங் காப்பன்.

(புருடோத்தமன் திரைவிட்டு வெளிவந்து நிற்க.)

முதற்படை. ஆற்றேன்! ஆற்றேன்! ஐய! இத் தோற்றம்.
௨-ம் படை. ஊற்றிருந் தொழுகி யுள்வறந் ததுகண்.
௩-ம்படை. அமையா நோக்கமு மிமையா நாட்டமும்,
ஏங்கிய முகமும் நீங்கிய விதழும்,
உயிரிலா நிலையு முணர்விலா நடையும்
பார்த்திடிற் சூத்திரப் பாவையே. பாவம்!

(மனோன்மணி புருடோத்தமனைக் காண: உடன் அவன் நிற்குமிடமே விரைவில்நடக்க.)

யாவரும். எங்கே போகிறாள்? இதுயார்? இதுயார்?
புரு, இங்கோ நீயுளை! என்னுயி ரமிர்தே!

(புருடோத்தமன் தலைதாழ்க்க; மனோன்மணி மாலைசூட்டி அவன்றோளோடு தளர்ந்து மூர்ச்சிக்க.)

சுந்தர, மங்கலம்! மங்கலம்! மங்கலம்! உமக்கே!
யாவரும். சோரன்! சோரன்! சோரன்! சோரன்!
நிஷ்டாபரர். கண்டேன்! கண்டேன்! கருணாகரரே!

(கருணாகரரைத் தழுவி.)

யாவரும். பற்றுமின்! பற்றுமின்! சுற்றுமின்! எற்றுமின்!
பலதே, கொன்மின்! கொன்மின்!

(யாவரும் புருடோத்தமனைச் சூழ; சுந்தரர்கூட்டம் விலக்க.)

சுந்தர, நின்மின்! நின்மின்!

(அருள்வரதனும் மெய்காப்பாளரும் வர.)

அருள்வரதன். அடையி னடைவீர் யமபுரம். அகன்மின்!

(புருடோத்தமனையும் மனோன்மணியையுஞ் சூழ்ந்து நின்று காக்க.)

யாவரும். படையுடன் பாதகன்! (பின்னிட)
அருள், (விலங்குடன் குடிலனைக்காட்டி.) பாதக னீங்குளான்.

ஜீவ, குடிலா வுனக்குமிக் கெடுதியேன்? ஐயோ !
அடிகாள்! இதுவென்! இதுவென் அநீதி!
அறியே னிச்சூ தறியேன்! அறியேன்!

சுந்தர, பொறு!பொறு! ஜீவக! அறிகுதும் விரைவில் !

புரு, வஞ்சியான் வஞ்சியான்! மன்னவ! உன்சொல்
அஞ்சினேன். சூதுன் னமைச்சன் செய்கை.
சுருங்கையின் தன்மை சொல்லியென் னையிங்
கொருங்கே யழைத்தான் உன்னகர் கவர.
உன்னர சுரிமையும் உன்னகர் நாடும்
என்னிட மிரந்தா னிச்சூ திதற்கா!
ஓதிய சுருங்கையி னுண்மைகண் டிவன்தன்
சூதுந் துரோகமுஞ் சொலியுனைத் தெருட்ட
எண்ணியான் வந்துழி யிவ்வொளி விளக்கும்
பண்ணியல் பாட்டும் பழையபுண் ணியமுந்
தூண்டிட ஈண்டுமற் றடையவும், யாண்டும்
எனதுயி ரவாவிய இவ்வரு மருந்தை
நனவினிற் காணவு நண்ணவும் பெற்றேன்.
பிரிகில மினிமேல். உரியநின் னுரிமை
யாதே யாயினு மாகுக. ஈதோ!
மீள்குவன். விடைகொடு. நாளையும்
வேட்பையேற் காண்போம் ஞாட்பிடை நாட்டே.(2)

ஜீவ, உண்மையோ? குடிலா! உரையாய்!——
(குடிலன் முகங்கவிழ்த்து நிற்க.)

நாரா,
உண்மையோ! மௌனமேன்?

யாவரும். ஓகோ! பாவி!

நாரா, படபடத் திடுநின் பாழ்வாய் திறவாய்!

சுந்தர, விசாரணைக் கிதுவன் றமையம் !
நன்மையே யாவு நன்மையாய் முடியின்.
வாராய் ஜீவக! பாரா யுன்மகள்
தாராத் தன்னிரு கைதோட் சூட்டி
யெண்படு மார்பிடைக் கண்படு நிலைமை.

இருமனம் ஏனினி? என்றுமிப் படியே
மருகனு மகளும் வாழ்க ! வாழ்த் துதியே.

ஜீவ, கண்மணீ! அதற்குட் கண்வளர்ந் தனையோ!
உன்னையு மறந்துறங் குதியே லினிமேல்
என்னையெங் கெண்ணுவை? இறும்பூ திருவரு
ஒருவரை யொருவ ருணர்ந்தமை!

(மனோன்மணி : திடுக்கிட்டுவிழிக்க)

வெருவலை! மணியே! பிரியி ரினியே. (3)

(வாழ்த்து-மருட்பா.)

பள்ள வுவர்க்கடலிற் பாய்ந்தோடும் வெள்ளமென
உள்ள முவந்தோடி யொன்றாகி-விள்ளா
மணியின தொளியும் மலரது மணமும்
அணிபெறு மொழியி னருத்தமும் போல,
இந்நிசி யாகவெஞ் ஞான்றும்
மன்னிய அன்புடன் வாழ்மதி சிறந்தே!

(யாவரும் வாழ்த்த)

ஐந்தாம் அங்கம்: மூன்றாங்களம்

முற்றிற்று.

கலித்துறை

சிறிதா யினும்பற் றிலாதுகை யற்ற திருமகடன்
குறியாந் தலைவன் குடிலன்பின் னெய்திய கொள்கைகண்டீர்
அறிவா மெனுநம் மகங்கா மாறு மவத்தையினிற்
செறிவா யிருக்குந் திருக்கு வெளிப்படுஞ் சீரிதுவே.

ஐந்தாம் அங்கம்.

முற்றிற்று.

ஆசிரியப்பா	6-க்கு	அடி	569
வெண்செந்துறை	6-க்கு	,,	12
கொச்சகக்கலிப்பா	3-க்கு	,,	12
மருட்பா	1-க்கு	,,	6
ஆகப்பாக்கள்	16-க்கு	,,	599

பாயிரம்	அடி	57
அங்கம் 5-க்கு	,,	4445
ஆக இந்நாடகத்துள் வந்த அடிகள்		4502

மனோன்மணீயம்

முற்றிற்று.

மனோன்மணீயம்

குறிப்புரை

பாயிரம்

பாயிரம் எனினும் முகவுரை யெனினும் நூன்முக மெனினும் ஒக்கும். பாயிரம் பொது, சிறப்பு என இரு வகைப்படும்.

இவற்றுள் ஒரு நூலுக்கு மட்டுமே உரியதன்றி எல்லா நூன்முகத்தும் உரைக்கத்தக்க கடவுள் வணக்கம் பொதுப்பாயிரத்தின் பாற்படும். ஒரு நூலுக்கே இன்றியமையாமல் உரியதாய் அவ்வொரு நூன்முகத்தே உரைக்கப்படுவது சிறப்புப்பாயிரம்.

கடவுள் வணக்கம்

வேதசிகை - வேதத்தின் முடியாகிய உபநிடதம். வேதசிகை என்றது வேதத்தின் பிரிவு இரண்டனுள் முந்தியதான கரும காண்டம் ஒழிய பிந்தியதாய்ச் சிறந்து நிற்கும் பிரம காண்டம். விரிகலை - பரந்த சாத்திரம். விரிகலை - வினைத்தொகை. போதம் - அறிவு. சிந்தனை செய்தல் - தியானித்தல், நீளநினைத்தல். கூடுங்கால், வாராக்கால் : கால்ஈற்று வினையெச்சம், இவ் வெண்பாவின் முதலடியும் ஈற்றடியும் முற்று மோனைகள். மற்றையடிகளில் மேற்கதுவாய் மோனை.

தமிழ்த்தெய்வ வணக்கம்

பஃறொழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா

பஃறொழிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவாவது பல தாழிசைகள் வந்த கொச்சகக் கலிப்பா. தரவு எனினும் எருத்தம் எனினும் ஒக்கும். தரவாவது தந்து முன்னிற்பது.

தமிழ் - இனிமை, இணையில்லாதது, மற்ற மொழிகளி லில்லாத 'ழ' என்னும் எழுத்தைத் தனியே உடையது. கலைமகள் பெண்பாலாதலின் தமிழை அணங்கென்று கூறினார்.

தரவு. க. வத்னம் - முகம். பிறைநுதல் ,பிறைபோன்ற நுதல், உவமைத் தொகை: வடிவத்துக்கும் ஒளிக்கும் அழகுக்கும் பிறை, உவமை. திலகம் - பொட்டு. அணங்கு - தெய்வம்.

கடல், பூமி, பரதகண்டம், தக்ஷிணம், திராவிட நாடு, புகழ், தமிழ் என்பவற்றினிடத்து முறையே ஆடை, மகள், முகம், நெற்றி, திலகம், மணம், தெய்வம் என்ற தன்மையை ஏற்றிக் கூறியதனால் உருவகவணி. ருஷப மகாராஜனது புத்திரனை பரத மகாராஜனால் ஆளப்பட்ட இடமாதல்பற்றி இந்தியா பரதகண்ட

மெனப்பட்டது. தெக்கணம், தெக்கணம், தென்னிந்தியா (=சென்னை மாகாணம்.) திரவிட நாடு - தமிழ்நாடு. குணகடல், குமரி, குடகம், வேங்கடம் எனும் நான்கு எல்லைக் குட்பட்ட நாடு. இது தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம். துளுவம் என்னும் ஐந்து திராவிட மொழிகள் வழங்கும் இடமாதலின் திரவிட நாடு என்று சொல்லப்படும். நறும் - வாசனை, இனிமை.

தாவு. உ. அளித்து - காத்து. துடைத்தல் - அழித்தல். எல்லைஅறு - வடிவு, குணம், செயல் முதலியவற்றில் ஒரு எல்லையற்ற. முன் இருந்தபடி - தன் வடிவும் மூப்படையாமல் முன்னிருந்த நிலைப்படியே. களி தெலுங்கு - மகிழ்தற்குக் காரணமாகிய தெலுங்கு. கவின் - அழகு. உதரம் - வயிறு. உலக வழக்கு - உலகத்தவரால் வழங்கப்படுதல். வழங்குதல் - பேசுதல். திறம்-பெருமை. வாழ்த்துதும் - வாழ்த்துவோம்; தும் விகுதிபெற்ற தன்மைப்பன்மை எதிர்கால வினைமுற்று.

கன்னட முதலிய மொழிகளுக்குத் தமிழே தாய்மொழி யென்பது பல மொழியாராய்ச்சியாளர் துணிபு. ஆரியம் - வடமொழி; விந்திய மலைக்கும் இமய மலைக்கும் இடையிலுள்ள ஆரியவர்த்தத்தில் வாழ்ந்த ஆரியர்களுக்கு உரித்தா யிருந்த மொழி.

உலக வழக்கு அழிதலாவது: இப்பொழுது எந்த நாட்டிற்குஞ் சொந்த மொழியாக வழங்காமை. இதனுற்றான் தேவபாஷை என வழங்குவது போலும்.

கன்னட முதலியன ஒன்று பல வாதல் பழங்கன்னடம், புதுக்கன்னடம், அச்ச தெலுங்கு, மிசிர தெலுங்கு என்ற பாகுபாட்டுடன் விளங்குதலால்.

தாழிசை

தாழிசை எனினும் இடைநிலைப் பாட்டு எனினும் ஒக்கும். நாற்சீரின் மிக்கு பல சீரான் வந்து அடியிரண்டாய் ஈற்றடி குறைந்து வருவன குறட்டாழிசை யெனப்படும்.

தாழிசை க. குடமுனி - குடத்திற்றோன்றிய முனி, அகத்தியர். கரை - எல்லை. தொடு கடல் - சகர புத்திரரால் தோண்டப்பட்ட கடல், சாகரம். புகழாமே - கீர்த்தியாமோ, ஏகாரம் எதிர்மறைப் பொருளது. தமிழ் கடலினும் பெரிதென்றபடி. கடல் குடித்தது:—இந்திரன் வேண்டுகோட்படி அவன் பகைவனுகிய விருத்திராசுரனைக் கடலினின்றும் வெளிப்படுத்தும் பொருட்டுக் கடனீரைத் தம் ஒரு கையால் முற்றும் பருகிப் பின் உமிழ்ந்த வரலாற்றினுல் விளங்கும். சகர புத்திரர் கடல் தொடுதற்குக் காரணம் அசுவமேத யாகம் செய்ய லுற்ற சகர சக்கரவர்த்தியின் வேள்விக் குதிரையை இந்திரன் பாதாள லோகத்திற் கொண்டொளித்தமை. குரு வாவார் முருகக் கடவுளும், சிவபெருமானும்.

தாழிசை. உ. அரனுர் - சிவபெருமான், ஆர் சிறப்பு விகுதி. உரை இழந்து - பேச்சொழிந்து. விழிப்பா ரேல் - விழிப்பவராயினு ரென்றால் இலக்கணம் - இலட்சணம். அரியது அறிதற்கு அருமையானது. ஒரு பிழை - மகளிர் கூந்தலுக்கு இயற்கை மணமில்லை செயற்கைபற்றியே மண உண்டென்று 'கொங்குதேர் வாழ்

கை' என்ற செய்யுள் அளவில் நக்கீரர் கூறிய வல்லுரையாகிய பிழை. உரையிழத்தலும் விழித்தலும் பிழை செய்து சமாதானம் சொல்ல அறியாதவர் செயலாகக்கொண்டு சிவபெருமான் தாம் நக்கீரரிடத்தில் இயற்கை மணம் என்று கூறியதாகிய பிழைக்கு அச்சிவபெருமானே உரையிழந்து விழித்தாரென்று சொல்வாரு முளர். இச்செய்யுளில் தமிழின் பொருளிலக்கணம் தேவர்க்கும் தேவரனைய புலவர்க்கும் திகைப்பைத் தருவது என்பது குறிக்கத்தக்கது. முன்-முன்னொருகாலம்; நக்கீரர் முன்னர், அல்லது அரனார் முன்னிலையிலும் ஆம்.

தாழிசை. ௩. சதுமறை - சதுர் மறை, சதுர் - நான்கு, மறை - வேதம், மறைவான பொருள்களை உட்கொண்டிருப்பது, காரண இடுகுறிப்பெயர், மக்களில் சிலவகுப்பாரும் பெண்பாலாரும் ஓதக் கூடாதென்று மறுக்கப்பட்ட தென்பது பண்டையுரை. சகம் - பூமி. முதுமொழி - முதுமையாகியமொழி. அநாதி - ஆதியற்றது, தோன்றிய காலம் இன்னதென்று துணியப்பெறாதது.

ஆரியமொழி நன்கு பரவுமுன் தமிழ் போன்ற ஒரு மூலமொழி ஐரோப்பாவிலும் ஆசியாவிலும் பரவியிருந்த தென்பது பல மொழிகளையுங் கற்றுணர்ந்த ஆங்கிலேய பண்டிதர்களின் துணிபு என்பது நூலாசிரியர் குறிப்பது.

தமிழ் முதுமொழி என்றது : இந்தியாவிற்கு ஆரியம் வருமுன் மூலமொழி தமிழேயா மென்பதும் இப்பொழுதும் இமயமலைச்சாரலி லிருக்கும் ஒருவகை வேடர்மொழி தமிழோடொற்றுமை யுடைய தென்பதும் நீலகிரியிலும் குடகிலுமுள்ள தோடர் குடகர் மொழிகளும் அன்ன என்பதும் பற்றி. முதுமொழி நீ அநாதி என்பதை நீ முதுமொழி அநாதி எனக் கூட்டுக.

தாழிசை. ச. வேகவதி - வைகையாறு. காலநதி - காலமாகிய வெள்ளம். நினை கரவா காரணத்தின் அறிகுறி - உன்னை அகப்படுத்தாதென்பதைக் காட்டுவதோர் அடையாளம்.

வேகவதி - வேகமுடையது, வைகை. வேகவதிக்கு, உருபு மயக்கம். காலத்தைப் பிரவாகம் என்பது ஒரு மரபு. பிரளயப் பெருங்கடல் வெள்ளம் என்றலும் ஒன்று. ஒரு வெள்ளத்திற்கு வயப்படாமல் எதிர்த்துச் சென்றதனால் மற்றொரு வெள்ளத்திற்கும் வயப்படாமல் இழுத்துச் செல்லும் என்ற தன்மை விளங்குவதாம். இதனால் தமிழ்மொழி காலத்திற்கு வயப்படாமல் தோற்றம் அழிவின்றி நிலைபேறுடைய தென்பது தேற்றமாம். ஒரு சிற்றேடு:—மதுரையில் கி. பி, ஏழாம் நூற்றாண்டில் கூன் பாண்டியன் காலத்து அவனும் அவனைச்சார்ந்த சமணர்களும் ஞானசம்பந்தரோடு அனல் புனல் வாதம் (சொற்போர்) நிகழ்த்தியபோது ஞானசம்பந்தர் எழுதி நீரிலிட்ட ஏடு எதிர்த்துச் சென்றது. இஃது அடைந்த இடமே திருவேடகம் என்னும் திருப்பதி. இவ் ஏட்டில் எழுதிய செய்யுளே "வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்..........துயர் தீர்கவே" என்பது. சிற்றேடு - சிறிய ஏடு, நறுக்கு என்க. இப்பொருளில் எண்ணாயிரஞ் சமண முனிவர் எழுதியிட்ட நாலடிச் செய்யுள் கொண்ட ஏடென்று குறிப்பாரு முளர். அவர் ஒரு என்பதற்கு ஒன்றென்னும் பொருளைக் கொள்ளாது ஒப்பற்ற என்னும் பொருளைக்

கொண்டார் போலும். காவா - கா வாத, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெய ரெச்சம்; கா, பகுதி.

தாழிசை. ரு. கடையூழி - ஊழிக் கடை, கற்பாந்தகாலம். தனிமை - தனித்திருக்குந்தன்மை. கழித்தல் - தீர்த்துக்கொள்ளுதல். அம்பலத்துள் உடையார் - பொன்னம்பலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவரான சிவபிரான். வாசகம் - திருவாசகம்.

வாசகத்தில் ஒரு பிரதி கருதிய தாவது:—அந்தணர் வேடம் பூண்டு வந்த அம்பலவாணர், மாணிக்கவாசகர் பாண்டி நாட்டிலிருந்து பாடிய வாச கப் பாடல்களை மீண்டுங் கேட்கும் வேட்கையினுல் சிதம்பரத்தில் வைத் துப் பாடக் கேட்டுப் படி (பிரதி) யெடுத்த தன்மை. வாசகம்-வாசகத்தா லாகிய நூலுக்குக் கருவியாகு பெயர். கடையூழி வருந்தனிமை கழித்தல் என்றது - சிவபிரான் தம் திருக்கை யால் எழுதி யருளிய திருவாசக ஏட் டுப்பிரதி, யாவும் அழியுங் கடையூழிக் காலத்திலும் தான் அழியாது சிவ பெருமானுடன் அமர்ந்திருந்து அவர் தனித்திருக்குந் தன்மையை நீக்கித் துணைபுரிவது.

தாழிசை. சா. இலகும் - விளங்கும். நலம் - அழகு. வியஞ்சனம் - அறிகுறி. இச்செய்யுளில் சங்கச் சிறுபலகை தமிழுக்கு உவமம் செய்கையால், சங்கப்பலகை கற்றறிந்தார் தகுதிக் கேற்ப இடங்கொடுத்து விளங்குவது போலத் தமிழும் நூலாராய்ச்சியாளர் ஒப்பத்தக்க முறையில் சிறந்த நூல் வடிவில் விரிந்து ஓங்கும், சங்கப் பலகை இரண்டுசாண் சதுர வடி வினது.

தாழிசை. எ. இருவிழி - கலைமக ளின் இருவிழிகள். இவை வடமொழி தென்மொழி என்பன. இவற்றுள் தென்மொழி வலவிழியோ, வட மொழி வலவிழியோ என்பதுவே சொற்போருக்கு இடமாகுங் கூற்று, இதனுண்மை அடுத்த இரண்டு தா ழிசைகளால் முடிவுபெறும். கெடு வழக்கு - கெடுதி பயக்கும் பேச்சு. கெடுவழக்கு - வினைத்தொகையுமாம். கிழக்கொடு மேற்குணரார் (1) கிழக்கு மேற்கு என்ற திசைகளை யறியார் (2) ஒன்று மறியார் (3) கீழ்மை மேன்மை அறியாதார்.

தாழிசை. அ. வீறு-வேறு எவர்க்கு மில்லாத சிறப்பு, பெருமை. குண திசை யறியார் - கீழ்த்திசையின் பெருமை யறியாதவர்கள். குணதிசை - நன்மையானவழி என்பது தொனி. கலைமகள் - கல்விக்குரிய பெண் தெய் வம். இச்செய்யுளில் குணதிசை யறி யாரே கலைமகளின் இருவிழிகளில் வடமொழியை வலவிழி யென்று குறிப்பாரென்று கூறியிருத்தல் காண்க. அத்தகையார் குணதிசை யறியாதவரே. குணதிசை, குணக்கு + திசை. குணக்கு - கிழக்கு.

தாழிசை. கூ. பூர்வதிசை - கீழ்த் திசை, பழையநிலைமை என்பது தொனி. மதியுடையார் - அறிவுடை யார். கலைமகள் கிழக்கு முகமாக இருக்கின்றதைத் அறிந்தவர்கள் தென் மொழியே வலக்கண் என்பதை ஐயுற மாட்டார்கள் என்பதாம்.

தாழிசை. ய. பத்துப்பாட்டுஆதி - திருமுருகாற்றுப்படை முதலிய பத்துப் பாடல்கள் அடங்கிய சங்கத் தமிழ் நூல்கள். மனம் பற்றினர் - கருத்து ஊன்றியவர். எத்துணையும் - எவ்வளவும், துணை - அளவு. இலக் கணம் இல் - பொருளிலக்கணத்துக்

குப் பொருந்தாத. பத்துப்பாட்டு - தமிழுக்கே உரிய ஒழுக்க முதலிய வற்றை இனிது புலப்படுத்துவதோடு மலை, கடல், நாடு, நகர், சிறுபொழுது பெரும்பொழுது முதலியவற்றை உள்ளவண்ணமே கூறி இன்பம் பயக்கும் நன்னெறி யுடையது. இத்தகைய இயற்கை வருணனைகளால் மனத்தை மகிழ்விக்கும் நூல் வடமொழியில் இன்றென்பதே குறை என்ற குறிப்பாகும்.

தாழிசை. ௧௧. மறுஅற - (ஐயந் திரிபுகளாகிய) குற்றமில்லாத படி. உள்ளுவரோ - எண்ணுவார்களோ. மனுஆதி - மனுமுதலிய வடமொழி நீதிநூல்கள். ஒரு குலத்துக்கு ஒரு நீதி - ஒவ்வொரு வகுப்புக்கு ஒவ்வொரு வகையான ஒழுக்கம்; அதாவது மக்களுள் பலவகுப்புக்களைப் பகுத்து உயர்வு தாழ்வு கற்பித்து உயர்வு தாழ்வுக்குத் தக நடுநிலையின்றி ஏற்றத்தாழ்வான முறைகளை ஒரே வகைக் குற்றத்திற்கு விதித்தல். திருக்குறளில் இத்தகைய வருந்தத்தக்க நடுநிலை பிறழ்ந்த முறைகள் கூறப்பட்டிலவென்பது தேற்றம்.

தாழிசை ௧௨. கரைத்து - உருகச் செய்து. மலம் கெடுக்கும் - மும்மலத்தை யொழிக்கவல்ல. கனம் சடை என்று - கனமென்றும் சடையென்றும் உருவிட்டு.

" திருவாசகத்திற்கு உருகாதார்
ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார் "

* " வேதம் ஓதின் விழிநீர் பெருக்கி
நெஞ்சநெக் குருகி நிற்பவர்க்காண்கிலேங்
திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்கள்
தொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர் விதிர்ப் பெய்தி
யன்ப ராகுந ரன்றி
மன்பதை யுலகில் மற்றைய ரிலரே "

என்ற (நால்வர் நான்மணிமாலை) அடிகளின் கருத்து மனங் கரைத்து என்பதிற் குறிக்கப்பட்டது. மும்மலம் ஆணவம், மாயை, கன்மம். இவற்றைக் கெடுப்பது திருவாசகம் மாண்டோர் - மாட்சிமைப்பட்டவர் மாண் - பகுதி. கங்கிதை பதம் கிரமம் சடை, கனம் வருணக்கிரமம் முதலியன வேதத்தின் மூல பாடம் ஒருசிறிதும் பிறழாதிருத்தலைநோக்கி ஏற்பட்டவை. பொருட்பயன் கருதியமையாதவை. இவற்றுள் கனம், சடை என்பன வேதத்தை மொழி மாற்றி உருவிட்டுக் கூறும் வகை. கனம் - வருந்திப் படிக்க வேண்டுவதாயுள்ள முறை. சடை - சடை போற் பின்னிக் கூறும் முறை.

தனிச்சொல்:-என ஆங்கு - என்று இவ்வாறாக. தனிச்சொல் எனினும் விட்டிசை, கூன், தனிநிலை எனினும் ஒக்கும்.

ஆசிரியச் சுரிதகம்

சுரிதகம், எனினும் மடக்கியல், வாரம், வைப்பு, போக்கியல் எனினும் ஒக்கும். குனிதிரை நீர்ச்சுழிபோல நின்று சுரிந்திறுவது சுரிதகம்; அதாவது சுருக்கிக் கூறுவது.

சுரிதகம்—நிற்புகழ்ந்து - உன்னைப் புகழ்ந்து. நெடுந்தகை - பெருமைக் குணம். பழம்பணி - பழைய அணி. நாற்கவி - ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். மேய - பொருந்திய. மீக் கொள - மேம்பட. வெள்ளியதெனி

னும் - வெள்ளியாலாகியதாயினும் (சாரமற்ற தாயினும்). ஒள்ளிய - ஒளி பொருந்திய. சிறுவிரல் அணி - சிறு விரலில் அணியப்படும் ஆழி. கொண் மதி - கொள்வாய்; மதி - முன்னிலை யசை. கொடுமலையாளம் - என்றது கொடுந்தமிழ்நாடு பன்னிரண்டனுள் மலாடு என்ற பெயருடன் மலையாளம் ஒன்றாயிருத்தலால், இந்நூலாசிரியர் வாழும் நாடும் செந்தமிழுக்கு உரியது அன்றென்று சாதுரியமாக அவை யடக்கம் உரைத்ததாகும். இச்செய் யுளில், தமிழ்த் தெய்வத்தின் மைந்தர், என்றது தமிழ் பயிலு வோரை. தமிழ்த்தெய்வத்துக்கு ஆபரணம் என்றது தமிழ் நூல்களை. பழம் பணி புதுப்பிப்பவர் - பழைய நூல்களைப் பிழையறப் பதிப்பித்து வெளியிடுபவர். புதுப்பணி செய் பவர் - புதிதாக நூல்கள் எழுதுபவர். கடையேன் - பிற்பட்டவன் என்ப தோடு தாழ்வுடையவன் என்றும் பொருள் தருவது. கொண்மதி என் றதை மதிகொள் என மாறி இயைத்து அறிவில் ஏற்றுக்கொள் என்றலும் ஆம்.

நேரிசை வெண்பா. அமைய - தக. ஆட்டும் - ஆட்டுவிக்கும். நீ சுமை பொறுப்பது எவன் - நீ பாரம் தாங்குவது என்ன காரணத்தால். நயந்தால் - விரும்பினால். ஆடுவம் - ஆடுவோம். நாணம் அவம் - வெட்கம் கொள்ளுதல் வீண்.

இந்நாடகத்தைச் செய்ய நினைத்த மனம் சுமை தாங்கமாட்டாது திகைப் பதை அறிந்து, கடவுள் திருவருளால் யாவும் நடைபெறவிருக்கும் அதற்கு, மாறுபடக் கருதி வருந்துதல் வீண் என்று தேற்றியவாறு.

பாயிரவுரை

முற்றிற்று

மனோன்மணீயம்

விளக்கச் சிற்றுரை

முதல் அங்கம்

முதற் களம்

[ ] இவ் அடையாளத்துட் காணப் படுபவை ஆசிரியரவர்கள் முதற்பதிப் பில் எழுதிச் சேர்த்துள்ளன.

ஜீவக வழுதி மதுரை மாநகரை விட்டுத் திருநெல்வேலியைத் தலைநக ராகக் கொண்டு அதிற் கோட்டை முதலியன அமைத்து வீற்றிருக்குங் காலத்து, அவரிடத்து அன்பு மிகுந்த சுந்தரமுனிவர் திருநெல்வேலிக்கு எழுந்தருளினர். எழுந்தருளிய சுந் தரமுனிவரை வரவேற்குஞ் சிறப் புடன் நாடகந் தொடங்குகின்றது.

1. சிங்காதனம் - சிங்காசனம் (வட சொல்) அரியணை.

2. சேர்மின் - சேர்த்துவையுங்கள்; சீரிதே - ஏ, அசை, சீரிது - சீர்மை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த ஒன் றன்பாற் குறிப்பு வினைமுற்று, இச் சொல்லை, சீர் + இது என்றும் பிரிக்க லாம்.

3. இணை - இரண்டு. கடிமலர் - கடி - மணம்; உரிச்சொல்.

7. கழைகறி - கரும்பைக் கடிக் கின்ற. களிறு இரைதலைப் பிளிறு தல் என்ப.

8. உளை - பிடரி மயிர். குரம் - குதி. ஓதை - ஓசை. ஓசை, ஒலி, முழக்கு என்பன ஒருபொருள் குறித்த பல சொற்கள்.

18. விஜயீபவ (வடசொல்) - வெற்றியுண்டாக. ராஜேந்திரா - இராஜ—இந்திர—குண சந்தி.

23. விஜயன் - விசயன், மிகுந்த வெற்றியுடையவன், அர்ச்சுனன்.

25. பவபாசம் - (வடமொழித் தொடர்)பிறப்பைத் தரும் பந்தம்.

26. இரிந்திட - முறிந்தோட.

33. பீடு - பெருமை.

35. கடக்கரும் - கடக்க + அரும் - கடத்தற் கருமையான.

36. ஆசி-ஆசீர்வாதம் (வடசொல்) நன்மொழி. நனி - மிகுதி, உரிச் சொல்.

37. புரி - கோட்டை, அரண்.

41. ஊன்வரு பெருநோய் - பிற விப் பிணி.

45. கேண்மோ - கேள் + மோ— மோ முன்னிலை யசை.

46. தென்பாண்டி - திருநெல் வேலி.

47. வாதவூரர் - திருவாதவூரிற் றோன்றிய மாணிக்கவாசகர்.

48-51. [இவ்வரிகளின் பொருள் பூகோள படம் நோக்கில் எளிதில் விளங்கும். நிலப் பகுதியை ஒரு பசுவாகவும் அதிற்பாத கண்டமாகிய இந்தியாவை அப் பசுவின் மடியாக வும் பாவிக்கில் தென்பாண்டி நாடு அம்மடியினின்றும் பால் சுரக்கின்ற சுரையாக, தானே தோற்றும்.]

49. சரதம் (வடசொல்) - உண்மை

50. சுரை - சுரத்தலை உடையது.

54. பனிவரை - இமயமலை.

55. [தலையாக - தலையாகவும் உம்மை - உயர்வு சிறப்பும்மை.]

56. குறுமுனி - குறுகிய வடிவங் கொண்ட அகத்திய முனிவர். மலை - மலையம், பொதியம்.

58. பொன்வரை - பொன்மலை, இமயமாகிய மேரு. [இங்கு அகத்திய முனிவர்க்குச் சூட்டி வழங்கும் பெருமை மலய மலைமேல் ஆரோபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.]

59. சந்நு - ஓர் முனிவர். இவர் காதின் வழி கங்கை வந்ததால் சாநவி என்னும் பெயர் பெற்றது.

60. வாயசம் (வடசொல்) - காகம். பொன்னி - காவிரி; பொற்றுாக்கள் உடைமையின் பொன்னி. இந்திரன் வேண்டுகோட்கிணங்கிய விநாயகக் கடவுள் சையகிரியிற் றங்கிய குறுமுனிவரின் கரக நீரைக் காக வடிவெடுத்து வந்து கவிழ்த்தினர். இதனால் பொன்னி காவிரி என்னும் பேரைப் பெற்றது. மேலும் இந்திரன் நந்தனவனமாகிய காவை விரியச் செய்தலால் காவிரி என்றலுமாம். இது,

"சூரகு லாதிபன் றூய்மலர் நந்தனம்
பெருக வார்கடற் பெய்த வயிற்றி [னோன்
கரக நீரைக் கவிழ்த்த மதகரி
சரணநாளுந் தலைக்கணி யாக்கு [வாம்."

என்ற பிரபுலிங்கலீலைக் காப்புச் செய்யுளான் உணரப்படும்.

64. வேழம் - யானை. மருப்பு - தந்தம் (வடசொல்). காழகில் - வைரம் பொருந்திய அகிற்கட்டை.

65. சந்தனுடவி - சந்தன + அடவி, தீர்க்கசந்தி. அடவி - காடு. சாடி - மோதி.

67. தடம்பணை - பெரியபள்ளத் தாக்கு; பணை - வயல்.

69. வாரம் - ஓரம்.

70. [தாமிரவர்ணி - தாமிரபர்ணி, தாமிரபன்னி, தாம்பிரபூரணி என்ற பல பெயருடன் வழங்கும் பொருனை நதி] பர்ணம் (வடசொல்) - இலை, இந்நதிநீரில் செம்புத்தாதுக்கள் எடுக்கப்படும்.

70-71. தாம்பிர பரணியாறு கங்கை காவிரி இரண்டினும் மேம்பட்டதென்பது.

73. பொன்னகர் - தேவலோக நகர், அமராவதி. கண்டனை - கண்டாய்.

74. அடையலர் - பகைவர், பொருந்தாதவர்.

74-75. [அகழ் விரிவிற்கும் சத்துருக்களின் பயத்தளவிற்கும் உவமை.]

75. கட்செவி - பாம்பு; கண்ணையே செவியாகவும் கொண்டது, அன்மொழித்தொகை. சுடிகை - உச்சிக்கொண்டை.

76. அகழ் - அகழ்தலுடையது, தோண்டப்பட்டது, கிடங்கு.

77. மஞ்சு - மேகம் (வடசொல்). துஞ்சு - தங்கு. இஞ்சியுரிஞ்சி - மதிலையுராய்ந்து (தேய்த்து).

78. உதயன் (வடசொல்) - ஞாயிறு, பகலவன்.

75-78. மேகமண்டலமட்டும் அளாவிய கோட்டைமதிலைச் சூழ்ந்து பாதாளம்வரை ஆழ்ந்திருக்கும் அகழின் நிலைமையைக் கூறியவாறு.

79. பதாகை (வடசொல்) - கொடிச்சீலை. மீனம் - மீன்; மின்னுவது. அம் - சாரியை.

80. உவாமதி - நிறைமதி, முழுநிலா.

79-80. மீன்கள் அழுக்குகளை உண்ணுதல் இயற்கை.

81. வெயில் - ஒளி. எயில் - மதில்.

82. எந்திரம் (வடசொல்) - தீப்

83. வெறி - மயக்கம். பொறி. கிறி - வஞ்சகவழி.

88. குரவ - ஆசிரிய, பெரும, குரவன் முதல் வேற்றுமை.

89. துன்னலர் - பகைவர்.

90. வெருவுவர் - அஞ்சுவர். பொருது - போர்செய்து.

91. உள்ளற் பாற்றே - கருதுந் தன்மையதோ.

92. புரை - குற்றம்.

98. ஆயற் பாற்றது - ஆராயத்தக்கது.

99. வாயில் - வழி.

107. சேடியர் - தோழிமார்.

110. சிவிகை (வடசொல்), - பல்லக்கு, சின்னம்-குறி, அடையாளம்;- (வடசொல்) திருச்சின்னம்.

116. [புராணம் - பழங்கதை, வெறுங்கற்பனை.]

117. படிறு - வஞ்சகம்.

119. உவர்த்து - வெறுத்து.

121. விரசமாய் - வி—ரசமாய், சுவையற்றதாய்.

123. தனி - வெறுப்பு.

126. பரிவு - அன்பு, இரக்கம்.

132. கமலை - கமலத்தி லிருப்பவள். கலைமகள் முன்னர்க் குறிக்கப்பட் டிருப்பதால் ஈண்டு இலக்குமி.

129-135. மனோன்மணியின் உயிர் உடல் முதலியனவாக அன்பு அழகு முதலியன உருவகிக்கப்பட்டுள்ளன. பாண்டியன் தொல்குலம் மதி (சந்திரன்) ஆகவும், அதிற்றோன்றிய மனோன்மணியை மதியிற் றோன்றிய மதி யென்றது மதி தோன்றிய பாற்கடலிற் றோன்றிய மதி என்றார்.

138. வன்னி - நெருப்பு.

139. அவிசு - அவி, அவிழ்.

142. வெய்துயிர்ப்பு - பெருமூச்சு.

146. புங்கவர் - உயர்ந்தவர்.

147. மணி - மனோன்மணி.

[காவியங்களுக்குரிய மலை, நதி, அரண் இவற்றின் வருணனை இக்களத்தில் ஒருவாறு வந்தமை காண்க.]

முதல் அங்கம்

இரண்டாங் களம்

ஆசிரியத் தாழிசை யாவது மூன்றடியாய்த் தம்முள் அளவொத்து வருவது.

தாழிசை 1. [சுடுகணை தூர்ப்பவன் - மன்மதன்]. கணை - அம்பு.

தா-2. வடு - மாறுத்தழும்பு.

தா-4. கடுவுண்ட கண்டர் - அமுதமெடுக்கத் திருப்பாற் கடலைக்கடைந்த காலத்து உண்டாய நஞ்சுண்ட கண்டத்தை யுடையவர், திருநீலகண்டர். கடு - நஞ்சு, விடம்.

தா-5. பலி (வடசொல்) - பிச்சை. உடைந்தான் - தோற்றான். தெருவிற் பலிகொண்டது என்றது, தாருகா வனத்துச் செருக்குற்ற முனிவர்களின் செருக்கை யழிக்கும் பொருட்டுச் சிவபெருமான் கங்காளநாதராகச் சென்று பிச்சை யெடுத்தமையைக் குறிக்கும்.

தா-6. காத்தல் மறைதல்.

[2, 4, 6 தாழிசைகள் காம தகனனுடைய (அர்த்தநாரீசத் தன்மைய) பெண்ணொரு பாதியாகுந் தன்மையைக் குறிப்பிக்கின்றன.] இத் தாழிசைகளிலிருந்து வாணியின் காதலனாகிய நடராசன், காதலால் அரையுருவாய் மெலிந்திருக்கின்றானென்றதும், மனோன்மணி காதற் சுவை யறியாதவள் என்பதும் விளங்கும்.

4. [மன்றலு மானதுபோலும் - மணந்த பின்னர் நாயகன் பேர் நவிலாமை வழக்கானதால்.] வார்குழல்- நீண்ட கூந்தல்; அன்மொழித்தொகை. குழல் - கூந்தலைக் கட்டு முறை யைந்தில் ஒன்று.

7. இச்சகத்து - (1) இச்சையுடன், (2) இந்த பூமியில்,

12. [சிவந்த-நாணத்தால் சிவந்த. C. F. Blushing.] கபோலம் நுவன்று- கன்னம் சொல்லி. நுவல் - பகுதி.

17. இதில் வரும் பழமொழி இன்மைப்பொருள்தா வழங்குவது. பசுவன்றி எருதீனுதென்க. ஈனுதல் பசுவே யன்றி எருதன்றென்க.

25. இயம்புகோ - இயம்புவேன்.

28-29. எட்பூ ஏசியநாசியாய் - எள் மலரிலும் சிறந்த மூக்குடையவளே! பெண்கள் நாசிக்கு எட்பூ உவமை.

35. இடும்பை - துன்பம், இன்னல்.

38. இது மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டதுவிடா என்னுங் கருத்தது.

43. கைரவம் - ஆம்பல்.

46. வள்ளை - வள்ளையிலை, காதுக்குவமைப் பொருள்.

47. வெம்மொழி - கொடுஞ்சொல்.

50. ஒருவர் - நடராஜர்.

59. [ஒக்குமோ - ஒப்பரோ]

66. பெட்பு - ஆசை.

75. கண்டோ - கற்கண்டோ. காரிகை யணங்கு - காரிகையாகிய அணங்கு, மிகவும் அழகுடையவள். ஒருபொருட் பன்மொழியுமாம்.

87. வற்கலை - வலியவுடை மரவுரி.

89. சிந்தூரம் (வடசொல்) - சிவப்பு.

90. வாரிசம் (வடசொல்) - தாமரை.

100. கதுவும் - பற்றும்.

107-108. [சக்கரம் இருத்திட - யந்திர ஸ்தாபனஞ் செய்ய.]

110. வடதளவுதரவாணி - ஆலிலை போல் பரந்த வயிற்றையுடைய வாணியே.

112. வாசிட்டாதி - வாசிட்டம் + ஆதி, வசிட்ட முனி செய்த (நூல்). வைராக்கியம் - இன்ப உலகத்தை வெறுக்கச் செய்வது.

119-120. ஆமையின் புறச் சார்பு அலவனுறுதுங்குவது ஏயும் - ஆமை புறவடிக்கும் அலவன் முழந்தாளுக்கும் உவமை என்றது குறித்து.

126. பிச்சி - பித்தி, பைத்தியக்காரி.

125. நச்சினேன் - விரும்பினேன்.

132. அயிராவதத்தன் - இந்திரன், அயிராவதமென்னும் வெள்ளையானையூர்ந்து செல்பவன்.

133. அனிச்சம் - மெல்லிய பூ. இது பெண்களடி மென்மைக்குவமை. நெரிஞ்சில் - நெரிஞ்சிமுள்.

135. அஞ்சனம் (வடசொல்) - மை: கண்ணிடுமை. கஞ்சனக் கதுப்பு - கண்ணாடிபோன்ற கன்னம், (வடமொழித்தொடர்.)

139. அணங்குறல் - வருந்தற்க. சுணங்கு - தேமல். பொன் - இலக்குமி, தங்கம்.

141. முகை முகிழ்த்தல் - பூத்தல். [தாமே நட்டு வளர்த்த முல்லை பூக்குங்கால் இராஜ கன்னியர்க்கு விவாகம் நேரிடு மென்பது காவிய வழக்கு.] வல்லை - விரைவு.

146. துச்சம் - அற்பம், புன்மை, வெறுக்கத்தக்கது.

149. சந்தம் (வடசொல்) - அழகு.

152. துன்று இரா - நெருங்கிய இருள். தோகாய் - உவமை யாகு பெயர், தோகை என்பதின் விளி.

[இக்களத்தில் மன்மதோபாலம்பனமும் கேசாதிபாத வருணனையும் ஒருவாறு வந்தமை காண்க.]

முதல் அங்கம்
மூன்றாம் களம்

8. நறை - தேன், வாசனை. ஆர் - நிறைந்த. தார் - மாலை.

14. ஓவல் - இடையறுதல். உஞற்றுமின் - செய்யுங்கள், மின் ஈற்று ஏவற்பன்மை.

17. அழுக்காறு - பொறாமை, அழுக்கறு என்னும் பகுதி நீண்டு தொழிற் பெயராயிற்று.
25. சினகரம் - கோவில், மனோ கரம் - மனத்தைக் கவர்தல்.
26. உய்ப்பினும் - செலுத்தினும். உய் - பகுதி.
29. முசிப்பு - முடிப்பு.
32. சிட்ட - கற்றறிவுடைய.
33. புரந்தரன் - இந்திரன். கரந்து - மறைத்து.
36. ஒவ்வும் - பொருந்தும்.
39. கைப்பிள்ளை - சிறு பிள்ளை, கை - சிறுமை.
39. [இதன்பின் வரும் வெண்பா, உண்மைத் துறவியாகிய முனிவர் மேல் குடிலன் அவமே பொருளாசை ஆரோபித்ததைப் பழித்து நாராய ணன் செவியறிவுறுத்தும் துறை யாகக் கூறும் கூற்று.]
கோற்றொடி - அழகிய வளைய லணிந்த பெண்.
பார்த்திபன் - அரசன், பாரை விளங்கச் செய்பவன்.
51. அறத்தாறு - அறநெறி.
53. அரந்தை - துன்பம்.
56. வதுவை - திருமணம்.
59. சீலம் - ஒழுக்கம்.
60. சாலவும் - மிகவும்.
64. இடியேறு - ஆணிடி, பேரிடி.
65. அடு - கெடு, கொல்.
70. தொழும்பு - அடிமை.
73. வியர்த்தம் (வடசொல் - வி + அர்த்தம்) - வீண், பயனற்றது.
77. நேரான் - உடன்படான்.
84. திரைத்தது - சுருங்கிற்று.
87. வாழ்தும் இவ்வயின் - இவ் விடம் வாழ்வோம்.
95. [இவ்வரிக்குப் பின்வரும் வெண்பாவில் 'சோற்றதற்கா' என் னும் தனிச்சொல் சகடனைக் குறிக் குங்கால் 'சொற்றதற்கா' என்பதின் நீட்டல் விகாரமாய் அவனது தவறு மொழியையும் சுட்டி நிற்கின்றது.]
104. பொருவரும் - ஒப்பற்ற.
110. பூவை - நாகணவாய்ப்புள்.
117. பரற்கல் - கூழாங்கல்.
129. இதம் - நன்மை, இனிமை.
133. [இராச்சிய தந்திரத்து - இராச்சிய காரியங்களில்.]
149. நளினம் - தாமரை.
152. குமுதவாய் விண்டு - செவ் வாம்பல் மலர் போன்ற வாயைத் திறந்து.
153. குயிலின் மிழற்றி - குயில் போற் பேசி.
156. மந்திரம் - வீடு.
158. கண்படுமெல்லை - துயில் கொள்ளும்போது, தூங்கும்போது.
163. நாவி - முத்து.
165. கட்டழல் - கண் + தழல் - நெருப்பு.
166. ஒல்கும் - தளரும்.
169. அயினிநீர் - ஆலத்தி நீர். பூதி - விபூதி, திருநீறு.
173. இழுது - நெய்.
178. கங்குல் - இருள்.
180. சிரசிரா - சிரசு + இரா - தலையிருக்க மாட்டா, தலைத் தண் டனை வரும்.
182. நிமித்திகர் (வடசொல்) - சோதிடர், குறி கூறுவோர்.
183. பெண்ணையந்தார் சூ டி ட - பனம்பூ மாலையைச் சூடும்படி.
184. பெண்ணை - மகளை. அம் தார் சூட்டென - அழகிய மாலையைச் சூடும்படி செய்யென, அதாவது, வஞ்சி யாசனுக்கு மணம் செய்து கொடுமின் என.
203. அங்கணம் (வடசொல்) - முற்றம்.

[இக்களத்தில் கனாக்கண்டு, காமங் கொண்ட மனோன்மணியின் காம சா வருணனை ஒருவாறு வந்தமை காண்க.]

முதல் அங்கம்

நான்காம் களம்

4. அரும்பிய அம்புலி - தோன்றிய சந்திரன்.

6. உறுத்தும் - வருத்தஞ் செய்யும். ஒறுத்து - தண்டித்து.

7. சூல் - கருப்பம்.

12. பஞ்சவனம் - பஞ்ச வர்ணம் - ஐந்துநிறம்.

13. பிசிதம் - வேம்பு.

14. வானவன் - தேவன்.

16. சேயது - சேய்மையிலுள்ளது, தூரத்திலுள்ளது. போந்தை - பனைமரம்.

12-22. [இவ் வரிகளில், பஞ்சவன் - பிசிதம் - வானவன் - போந்தை என்ற மொழிகள் முறையே பாண்டியனையும், அவனது மாலையாகிய வேம்பையும், சேரனையும், அவனது மாலையாகிய பனம்பூவையும் குறிப்பித்து நிற்பதால் பாண்டியன் மகளாகிய மனோன்மணி சேரனது பேரழகு கண்டு மயங்கி யிச்சை யுறுவதை யுணர்த்த அறிகுறியாக வந்த ஒரு கனக் காட்சி தொகியருத்தமாக் கூறியதாயிற்று.]

27. துப்பு - பவளம்.

30. காம்பு அடு - மூங்கிலைப் பழிக்கின்ற. போன்மே - போலுமே, போலும் என்பது போன்ம் எனத் திரிந்தது, மகரக் குறுக்கம்.

37. பரிதி - சூரியன்.

42. மிகை - துன்பம்.

57. அழல் - அழுதல்.

61. விழுமம் - துன்பம்.

62-63 மின்ஏய் மருங்குல் - மின்னலை ஒத்த இடை.

65. உகுத்து - சிந்தி. வம்பு - புதுமை, வீண்

69. நச்சியது - விரும்பியது, நச்சு - பகுதி.

73. விநயமாய் - பணிவாய்.

82. கற்பனை - கட்டளை.

86. பாலை - பாலைவனம்.

89. தாரு - மரம்.

92. ஆறலை - வழிப்பறி.

115. சாடில் - வீழ்ந்தால்.

121. ['அரிவையர் பிழைப்பர்' என்பதை 'எங்ஙனம்' என்ற ஜீவகன் சொல்லோடு சேர்த்துத் தன்மேல் சாட்டப்பட்ட பிடிவாதத்தை அரசன் மேலேற்றி வாணி மறுமொழி கூறினாள் எனக.]

131. மாற்றலர் - பகைவர்.

148. மண்ணுனர் - கழுவாள்.

152. பணி - நகை.

169. புளியம் பழமும் தோடும் போலாமென்பது, ஒன்றிற்கொன்று பற்றற்ற தன்மை யுணர்த்துவது.

180. முருகு - தேன், மணம்.

183. நிசிதம் - கூர்மையான.

194. துனி - வருத்தம்.

197. திருவாழ்கோடு - பொன் மகள் வாழு மெல்லை.

187-199. நிலவுலகிலுள்ள மற்ற முடிமன்னரை யெல்லாம் பயனற்ற இருகுகள்ளியும் கருவேல மரத்திரளு மாக வெட்டி யொழித்து, மன்பதை சுகத்தோடு வாழும்படி (தனது வெண்கொற்றக் குடையால்) நிழலளித்து, இன்னு மழியாத பகைவரெவரேனும் வந்தெதிர்த்தாலும் அவரது தலையை யறுத்துத் தள்ளும் வீரமே இலைகளாக விட்டும், புகழென்று சொல்லப்பட்ட எங்கும் மணமெடுத் தோங்குகிற நற்குணங்கள் பல பல பூக்களாகப் பூத்தும், துவக்குண்ட ஆன்மாக்களது துன்பங் களையும்படிக்குத் தனது உள்ளங் கனிகின்ற தண்ணளியே பழங்க-

ளாகப் பலந் தந்தும், தருமராச்சிய மென்ற தனிப் பேர்கொண்ட செந் திரு வாழு மெல்லையாகிய சேர தேசத்தை யாள்வோனாகிய புருடோத் தம னென்னும் தன் னிகரில்லாத் தலைவனையன்றி, நினது கற்பகப் பூங் கொடியாகிய மனோன்மணி மணந்து சுற்றத் தகுந்த கற்பகத்தரு வே றொன்றுமில்லை என்பது.

202. இடுக்கண் - துன்பம்.

[இக்களத்தில் வாணியின் காதல் நிலைமை வாணியின் வாசகத்தால் வருணிக்கப்படுகிறது.]

முதல் அங்கம்

ஐந்தாங் களம்

1. சத்தி - வலிமை.

3. பெட்பு - விருப்பம்.

9. கற்றை - ஒன்று சேர்ந்தது.

19. அயர்த்தோம் - மறந்தோம்.

39. மாறன் - பாண்டியன்.

40. இறுமாப்பு - செருக்கு.

47. [அரசனைப் போர்க்களத்தில் தானே சூதாகக் கொலைபுரிய உட் கொண்ட குடிலன் கருத்தை அவாய் நிலைப் பொருளால் இவ்வரி உணர்த்து கின்றது.]

50. உற்பவம் (வடசொல்) - தோற் றம்.

52. இந்து இரவி - சந்திரன் சூரி யன், மதி கதிர்.

66. சுவானம் (வடசொல்) - நாய்.

67. குக்கன் (வடசொல்) - நாய்.

75. இணையறு - ஒப்பற்ற.

78. உதாரம் (வடசொல்) - தயா ளத்துவம்.

88. [புண்ணியம்போல - போலிப் புண்ணியமாக.]

99. மேதினி - உலகு.

[இக்களத்தில் குடிலன் தூர்க்குணம் அவனது மொழிகளாலேயே விளக் கப்படுகிறது.]

கலித்துறை

நிதனம் - அழிவு.

தனு கரணம் - உடம்பு கருவி.

[முதலங்கம் முடிவில் வருங் கலித் துறை அவ்வங்கத்துள் நடந்த கதை யைத் தொகுத்துக்கூறி, ஞானபர மாகப் பொருட்படுத்துகிறது. மதுரை யாகிய கூடஸ்தநிலை தவிர்ந்த ஜீவக னாகிய ஜீவன் நெல்வேலியாகிய அன் னமயாதி பஞ்சகோச சரீராபிமானத் தால் குருவாசகமாகிய அருள்வழி விடுத்துக் குடிலனாகிய மாயா வசத்த னாய்த் துக்கத்திற் காளாகின்றான் என்பது குறிப்பு.]

இரண்டாம் அங்கம்

முதற் களம்

2. பொறையன் - சேரன்.

3. மருமான் - மருமகன்.

4. மன்றல் - திருமணம்.

9. மந்திரம் - ஆலோசனை, சூழ்ச்சி.

1-9. இவ்வடிகளில் ஜீவக வழுதி குடிலனுக்குப் பயந்து சுந்தர முனிவர் தன்னிடம் கூறியவற்றைக் குடிலன் தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட பதவியில் இருப் பவனா யிருந்தும் தன்னின் மேம்பட் டவனாகக் கருதி அவனிடம் கூறுகின் றான்.

12. பரிசு - தன்மை, விதம்.

14. அற்றம் - சமயம், காலம்.

19. காண்டகும் - பார்க்கத்தக்க (அழகு வாய்ந்த)

20. மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட; மாண் - பகுதி.

24. செய்வான் - செய்ய, வான் ஈற்று வினை யெச்சம்.

28. அனந்தப்பதி - திருவனந்த புரம்.

29. மொழிப்பயன் - சொற் பொருள்.

33. கண்ணகல் ஞாலம் - இட மகன்ற பூமி. ஞாலம் - ஈண்டு இட வாகுபெயராய் பூமியிலுள்ளவரை யுணர்த்தும்.

29-39. இங்கு குடிலன் தனது மகனுக்கு மனோன்மணியைக் கொள்ளவும் பிறவரசர் தேடி வராதிருத்தற்கு முபாயங் கொள்வான்போல், எளிய ஜீவகனை மணஞ் செய்ய முதல்முதல் பேசி வருத விணங்கிய ஆடவரில் லுள்ளாரே யென்றும், ஆடவர் தேடி மன்றல் சாற்றுதல் தகாது என்றும் மெல்ல வரசனுக் குரைக்கின்றமை காண்க.

47. கொழுந்து - மணமுள்ள பச்சிலை, இங்கு மனோன்மணியைக் குறிக்கின்றது.

54. நேரார் - ஒப்பாகார்.

63. ஏதிலன் - அயலான்.

69. கடிபுரி - காவல் மதில்.

73. சூழ்ச்சித் துணைவர் - ஆலோசனைச் சபையினங்கத்தவர்.

75. [நன்செய் நாடு - நாஞ்சி நாடு நாஞ்ச நாடு என்று இக்காலத்து வழங்குவர்.]

78. மருதம் - நானிலத்தில் ஒன்று, அது வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும். நெய்தல் - கடலும் கடல் சார்ந்த இடமும். மயங்கி - கலந்து.

80. மழலை - இளஞ்சொல். வண்டானம் - நாரை. புலர்மீன் - உலர்த்து மீன் (கருவாடு.)

81. ஓம்புபு - ஓம்பி, பேணி. நுளைச்சியர் - நெய்தல் நிலப் பெண்கள். குழை - காதணி.

83. இருஞ்சிறை - பெரிய சிறகு (கரிய இறகு).

84. அலக்கண் - துன்பம்.

80-84. [நெய்தல் நிலத்தில் உலர்த்தப்படும் மீனை மருத நிலத்து வண்டானக் குருகு கவர, அதை ஓட்ட நுளைச்சியர் எறிந்த பொற்குழை கடற்கரையிலுள்ள புன்னை நிழ லுறங்கி அம்மலர்த் தாதுக்களால் பொன்னிறம் பெற்றுத் திரும்பி மருத நிலத்திற்குச் சென்ற எருமையின்மேலிருந்து சிறகுலர்த்தும் கடற் காக்கையை வருத்திற்று என்பது பொருள்.]

85. கேதகை - தாழை.

87. தாது - மகரந்தம்.

85-87. நெய்தலுக்குரிய கைதை மலரின் நிழலைத் தனது பெடையென மயங்கிச் சென்ற மருத நிலத்துத் தாராக்குருகை ஏளனஞ் செய்து சிரித்த ஆம்பல் மலரின் வாய் நிறையத் தன் மலர்த்தாதினைக் கொட்டிக் கோங்குமரம் விலக்கும் என்பது பொருள்.

88. வால்வளை - ஒளி பொருந்திய சங்கு.

89. ஓதிமக் குடம்பை என்று உன்னுபு - அன்னத்தின் முட்டை என்று எண்ணி.

90. அடம்பு - நெய்தல் நிலக் கொடி.

93. காரா - எருமை, காரான் எனவும்படும்.

94. அலமுகம் - கலப்பை நுனி. தாக்குழி - மோது மிடத்து. அலமரும் - வருந்தும்.

95. ஊடல் - பிணக்கம்.

91-96. கருப்பஞ்சாற்றைக் காய்ச்சுகின்ற மருத நிலச்சாலையில் எழும் பெரிய புகையானது நெருங்கி மண்டுதலினாலே வாடிப் போன நெய்தல் நிலத்துள்ள கொடிகளின் பசுந் தழைகள் தளிர்க்கும்படியாகப் புல் மேய்ந்து வீடுநோக்கிச் செல்லு மெருமையானது அப் புகை

யைக் கன்றெனை நினைத்துத் தீம்பால் சுரந்து பொழியும். கொழுநனி பூமியைக் கிண்டிக்கொண்டு போம் பொழுது துன்பத்தை யடைந்த ஆமையானது பரத்தியர் தம் நாயகன் மாரோடு கொண்ட ஊடலின் கண்ணே தாங்கள் கோபத்தோடு தங்கள் மார்பில் பூசியிருந்து வழித்தெறிந்த குங்குமக் குழம்பினிடை யொளித்துக் கொள்ளும்.

97. அன்றில் - ஒன்றில்லையேல் ஒன்றில்லாதது, இணைந்தே வாழும் பறவை.

98. நளி - பெருமை. கோட்பறை விளி - கொன்று கொள்ளுதற்கு இசைவாக அடிக்கப்படும் பறைக் கொட்டு முழக்கம்.

99. சாலி - நெல்.

100. பஃறி - ஓடம். நிரை - வரிசை.

99-102. அழகிய கிளைகளையுடைய மருத மரத்திலே வாழ்ந்திடும் அன்றிலானது நெய்தல் நிலப்பறை யோசையைக் கேட்டு இரா முழுதும் கண் துஞ்சாது. மூங்கிலென வளர்ந்த நெற்கதிர்க் குலையோடுகூடிய பயிரின் தாளினிடத்தே உப்புப் பாரமேற்றி நிறைந்த கப்பற் கூட்டத்தை (நங்கூரம் போட விசை வில்லாத பொழுது கப்பல் காற்றால் வேறுகரைக்கடியுண்டு போகாது) கப்பற் கயிற்றினால் கட்டுவர்.

நெல் தாளில் கட்டுவாரெனக் கொள்க. இங்கு நெய்தல் நிலத்தில் உப்புப் பாரமேற்றி யிருக்குங் கப்பல்கள் மருத நிலத்திலுள்ள நெற்பயிர் மூட்டிலே கட்டப்படுதலானது இவ்விரு திணையினது சமீபத்தையும், கப்பலையும் பிணிக்கத்தக்க விதமாய் நெற்பயிர் மூடுகள் மூங்கிற் பண்ணை மூடுகள்போல ஆனையடிப்பட்டு நின்றதையுங் குறித்தபடி. இப்பெருமை பொருந்திய நஞ்சைநாடெங்கும் இரவும் பகலுந் தம் வரவொழிந்தாலும் மாறி வந்தாலும் மழையானது அவ்வப் பருவகாலங்களிலே பெய்தலாகிய தங்கடமையில் வழுவுதல் செய்யா. தப்பினு மென்றபடியால் வரவொழிதலும் மாறி வருதலுங் கொள்ளப்பட்டன. இத்தவறுப் பொருள் தவறினும் மழை தங்கடன் தவறாவென் றமையின் அவ்வப் பருவங்களில் காலமறிந்து பெய்யும் மழை குன்றா வெனப்பட்டது

103. கொண்மூ - மேகம். கொள்கலம் - பொருளைக் கொள்ளக்கூடிய பாண்டம்.

105. மிடி தீர் - வறுமையைப் போக்குகின்ற.

106. முந்நீர் நீத்தமும் - கடல் வெள்ளமும். முந்நீர் - ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய மூன்று தன்மையுடையது; ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் என்று மூன்று நீரை உடையது எனினுமாம். நீத்தம் - நீந்தப்படுவது, நீந்து + அம். அம், செயப்படு பொருள் விகுதி.

111. ஓம் என ஓ இறந்து - ஓம் என்ற சப்தத்துடன் மதகுநீர் தாங்கும் பலகையைக் கடந்து.

110-112. அந் நாஞ்சி நாட்டின் ஒருபக்கத்தில் கால்வாய்களினிடத்தே நீரானது விம்மியேறி மதகைத் தாண்டிப் பாய்ந்து வீழ்கின்ற வெள்ளமானது "ஓம்" என்ற ஓசையுடன் விடாது ஒலித்தலினாலே குடிலை மந்திரத்தின் தொனியே கேட்கும்.

113. இரணம் - உப்பு, உப்பளம்.

114. பழனம் - வயல்.

115. தூமம் - புகை.

116. கவடி - சோவி.

117. அலவன் - நண்டு.

118. துகிர்க்காலன்னமும் - செம்பவளம் போன்ற கால்களுடைய அன்னப்பறவையும். புகர் - கபில நிறம், மங்கிய செந்நிறம்.

119. போத்து - ஆண்மயில். கம்புள் - சம்பங் கோழி.

122. குழீஇ - கூடி.

124. அந்தியங்காடியின் சந்தம் - அந்திக்காலத்துக் கடைவீதியி னழகு.

125. குழூஉக்குறல் - குழூஉக் குறிகளால் வியாபாரிகள் பேசும் வழக்கம் குறிக்கப்படுகிறது. குழூஉ - கூட்டம்.

113-126. வாசனை பொருந்திய பூவோடுகூடிய குவளைக் கொடிகளும் நானுவிதமான நிறங்களோடு கூடிய உப்பளங்களும் நிரம்பிய பூமியைக் கம்பளமாக விரித்துக்கொண்டும், தங்களுக்கு வெளிச்சந் தரும் பொருட்டுத் தாமரையினது சுத்தமாகிய மொட்டுகளைப் புகையிலாத விளக்காகக் கொண்டும் நிலவு வெளிச்சத்தைத் தருகின்ற முத்துக்களையும், சோவிகளையும் பணமாகக் கொண்டும் நண்டுகள் தங்கள் பல விரல்களாலே (இலாப நஷ்டமாதயஞ் செலவு பார்த்து) அப்பணங்களை நோட்டம் பார்த்து எண்ணவும் பவளம்போன்ற கால்களையுடைய அன்னப்பட்சியும், தவிட்டு நிறக் கால்களையுடைய கொக்கும், சிவந்த கண்களையுடைய மயிலும், நீர்க் கோழியும், உரத்த சத்தத்தோடுகூடிய நாரையும், தம்மினத்தையே சினந்து பார்க்கின்ற காடையும், பொய்யாப்புள்ளும், மீன் கொத்திப்பறவையும் என்றிவை பலவும் அளவிறந்தன சேர்ந்து தங்கள் தலையைச் சிறிது குறிப்போ டாட்டியும், சிறகை யடித்தும், சாயங்காலவேளையில் அங்காடியின் (கடையின்) அழகோ வென்று கண்டோ ரையுறும் வண்ணம் தங்கள் தங்கள் சாதிக்குரிய சத்தத்தைப் பரவும்படி காட்டுகின்ற பெரிய ஓசை மட்டும் ஒரு சார் நிரம்பும்.

126. ஆர்தரும் - நிறையும்.

127. வீறுடை எருத்தினம் - இறுமாப்புடைய எருதுக் கூட்டம்.

128. ஈறு - முடிவு, எல்லை.

127-130. சங்கையில்லாத சகரர்களென்று சொல்லும்படியான உழவர்கள் வலியையுடைய உழவு மாடுகளைப் பொன்னேரில் பூட்டி ஒருவர்பின் னொருவராக ஒழுங்காய் நின்றுழும் வரை வாழ்த்திப் பாடும் குரலைப் பாட்டானது ஓர் பக்கத்தே வழங்கா நிற்கும்.

131-145. வயலின் கண்ணே நெருங்கி யுண்டான நாற்றுகளை நீரைப்பாய்ச்சிப் பிடுங்குகிற உழத்தியரும், அந்நாற்றின் திரள்களைச் சுமை கட்டத் திரைக்கின்ற பெண்களும், அல்லது திரைத்துச் சுமை யாக்குகின்ற வுழத்தியரும், நடுகை வயலுக்குக் கொண்டுபோகின்றவரும் நடுகின்றவரும், களையாகிய விரோதப் பயிர்களை எடுக்கின்ற உழத்தியரு முதலாயுள்ள கள்ளுண்டு களிக்கும் இப் பள்ளிகளினுடைய உழத்திப் பாட்டினின்றும் மற்றவர்கள் பாடுகின்ற பாட்டுகளினின்று முண்டாகின்ற ஓசையானது எப்பக்கமுஞ் செல்லும்படி கேட்கப்படுவது ஓர் பக்கம். மலைபோலரிந்து குவிக்கப்பட் டிருக்கின்ற நெற்போரின்மீது பிணையல் (வட்டம் வருகின்ற) எருமைக் கடாக்களானவை மேகம்போல் விளங்க, முழங்குகின்ற மருதநிலப் பறையானது மங்கல முழவுடனே கலந்து விம்முதல் ஒரு பக்கம். தம்முடலை ஓர் பீலியினல் தடவுதலும் அது படுமுன்னமே கூச்சங்கொண்டு சிரிக்கின்ற சிறு பெண்களைப்போல அந்த வளம் பொருந்திய பூதேவி யானவள் கலப்பையோடு கூடிய கொழுவினது நுனியானது தன்மேல் படுமுன்னம் கூச்சத்தை யடைந்து தன்னுடைய தேகமானது இளக, எப்பக்கமும் வாடா வளத்தோடு கூடிய செந்நெற் பயிராகிய ரோமாஞ்சமிட்டுப் பலவகையாகிய

வளங்களையு மங்களிப்பன். வளங்களிப்படி யிருக்குமாயின் நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன்.

133. அடுபவர் - கொல்பவர்.

134. பள்-ஒருவகைப்பாட்டு. இசை.

138. கிணை - மருதநிலப்பறை.

140. நீவு - தடவு.

143. உலப்பு - கேடு, உல - பகுதி.

144. பயிர்மயிர் - பயிராகிய மயிர்; உருவகம்.

147. பாடை - பாஷை, மொழி.

147. [நன்செய் நாட்டில் இன்னும் தமிழேவழங்குகின்றது. பாண்டியனுக்கும் சோழனுக்கும் ஒருகால் நன்செய் நாட்டைப்பற்றி விவாதம் வந்தபோது அந்நாட்டில் வழங்கும் தமிழ் பாஷையைச் சான்றாகக் காட்டினதாக ஒரு கதையும் உண்டு.]

152. கண்டனன் - செய்தனன்.

155. கிளத்தில்-சொன்னால். கிள - பகுதி.

159. ஒப்பரவு - இணக்கம்.

160. அந்நியோந்நியம் - அடுத்தவரல்லாத தன்மை. மிக நெருக்கமானது.

171. ஆற்றலே ஆற்றல் - செய்வதே வலிமை.

172. அவாம் - விரும்பும், அவாவும் என்பது அவாம் எனத் திரிந்தது.

174. மன்னவை - அரச சபை.

172-178. தூதரிலக்கணம் கூறப்பட்டவாறு.

182. வென்றிவைவேல் - வெற்றியும் கூர்மையும் பொருந்திய வேல்.

185. மேவலர் - பகைவர், மேவு - பகுதி.

191. நினதே - நின்னுடையதே.

203. ஏழை - (1) அறிவின்மை, (2) தனியனுந்தன்மை. இரக்கக் குறிப்பு.

210. இராச்சிய பரண சூத்திரம் - இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்யும் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்ட சாசனம், பர்ணம் - தாங்குதல்.

210-211. யார்க்கும் நீச்சே - எவர்க்கும் எய்க்காத ஆழமுடைத்தாயிருக்கின்றது.

215-219. மாதா பிதாக்களுக்குத் தெரியாமல் தங்களை மறக்கச் செய்து அவர்கள் ஒழுக்கங்களைவிட்டுத் திரும்பும்படி செய்யவல்ல சேவகமானது அவனிடத்தே யுண்டு. இச்சேவகத்தின்கண்ணே இவன் சித்தி பெறுவானோ மாட்டானோ என்பதைப்பற்றி சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. அதினாலே, நெருங்கி யிருக்கின்ற கூந்தலையுடைய மாந்தரிடம் தூதுசெல்ல வேண்டியதற்குரிய வல்லமை யுண்டு.

223. இருக்கும் இருக்கும் - நாம் கூறியது வெற்றுரையன்றி உண்மையே என்க.

226. கால விளம்பனம் - காலத்தைக் கழித்தல். Delay is dangerous.

236. சிந்தனைசெய்து-யோசித்து.

239. சுரகுரு - தேவகுரு, வியாழன், பிரகஸ்பதி. பிரசுரன் - அசுரகுரு, சுக்கிராச்சாரி.

244. திருமேனி - மலைநாட்டரசனைத் திருமேனி யென்றல் அந்நாட்டு வழக்கு.

247. ஆஞ்சநேயன் - அநுமான், அஞ்சனாதேவியின் குமாரன்.

253. தாளம் - மூச்சு.

260. அங்கை - உள்ளங்கை, அகம் + கை - அகங்கை. ஆடி - கண்ணாடி.

262-263. சுமித்திரை பயந்த புத்திரன் - இலட்சுமணன். சுமித்திரை தசரதன் மனைவி.

263. வீரவாகு - முருகக் கடவுளுக்குத் துணைவர்.

268. ["புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனு மகங்குன்றி மூக்கிற் கரியாருடைத்து" என்னும் திருக்(28 அதி-7ம்) குறளைக் குறிப்பித்துக் குடிலனுடைய வஞ்சகத் தன்மையை நாரா.

யணன் கூறாமற் கூறுகின்றான்.]

276. வாகு - தோள்.

278. ஒப்பு நோக்குக:—"தேரான் தெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவுந் தீரா விடும்பை தரும்"—திருக்குறள். 51-அதி. 10ம் செய்யுள்.

279-280. ஒப்பு நோக்குக:-"எனை வகையாற் றேறியக் கண்ணும் வினை வகையான் வேறாகு மாந்தர் பலர்"—திருக்-52 அதி. 4ம் செய்.

289. உன்னுவ - நினைப்பவை.

303. கருப்போ - கரும்போ.

313. உறுப்புகள்-ஒப்புநோக்குக:-"படை குடி கூழமைச்சு நட்பாரணு றும், உடையான் அரசருளேறு"—திருக்-39 அதி. 1-ம் செய்.

314. ஒருப்படில் - ஒருமைப்படில், ஒற்றுமைப்பட்டால், இணங்கினால்.

316. இறந்த சிந்தையன் - சிந்தை யற்றவன் - மனத்தில் இயற்கைக் குண மொழிந்தவன்.

322. சித்திரப் பார்வை யறிந்தார்க்கு - ஓவியத் துறை யுணர்ச்சி யற்றார்க்கு.

327. உறுகண் - துன்பம்.

306-309. பாம்பிற்கு விடம்தலையிலும் தேளுக்கு வாலிலும் ஆதலால் யாவும் அடிமுதல் முடிவரை அரசர் கவனிக்க வேண்டுமென்பது கருத்து. [இக்களத்தில் நாட்டுவளம்-திணை மயக்கம்-தூதிலக்கணம்- செங்கோன்மை-அமைச்சு முதலியன ஒருவாறு கூறப்பட்டமை காண்க.]

இரண்டாம் அங்கம்

இரண்டாங் களம்

வைகறை - Early morning.

1 - 32. நடராஜன் சூரியோதயத்தைப் பார்க்க விரும்பில், இவ்விடம் மிகவும் பொருத்தமான இடம். சூரியோதயத்தை நன்றாய்க் கண்டு பின் மற்றக் காரியத்திற்குச் செல்லுவோம். சித்திர மெழுதுவதில் கைவந்தவன், தான் படத்தில் எழுதப்புகுந்த சித்திரமானது அவனால் எழுதுதற்கு எடுத்துக்கொண்ட தூரியக்கோல் படுந்தோறும் உருவம் இன்னதென்று தெரியவருவதுபோல் சூரிய கிரணங்கள் படப்பட, பொருள்கள்மேல் படர்ந்திருக்கிற இருள் நீங்கிப் பொருள்களெல்லாம் விளக்கமுறக் காணப்படுகின்றன.

சூரியனுடைய பலவர்ணமுடைய கிரணங்கள் சராசரங்கண்மேற் படப்பட யாதொரு வடிவமுங் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி ஏகமாய், துன்னிய காரிருட் பிழம்பானது மூடிக் கொண்டிருந்த தோற்றமானதுபோய், சிறிது சிறிதாய்ச் சராசரத்தின் உறுப்புகள் கண்ணுக்கு நன்றாய்ப் புலப்படும் படியாக விருக்குங் காட்சி, மிக நன்றே!

உச்சிக் கொண்டையையுடைய சேவற் கோழியானது சுரைக்கொடி படர்ந்திருக்கின்ற வீட்டினுடைய முகட்டின்மீது கர்வத்துடனடைந்து பின் இரண்டு பக்கத்து இரக்கைகளையும் தட்டிப் பெரிய வாயைத்திறந்து ஒருதரங் கூவிப் பக்கத்திலுள்ளவர் தன்னைப் புகழவேண்டிச் சுற்றிப் பார்க்கின்றாரைப்போல் நோக்குதல் மிகவினிதே.

இருளுக்குப் பகைவனான சூரியன் காகந் தங்களையு மிருட் கூட்டங்களென்று கொல்லுவானோவென்று ஐயுற்று இரண்டு இரக்கைகளாகிய கைகளினால் தம்முடைய மார்பிலே புடைத்துக்கொண்டு கலக்கத்தை யடைந்து கா! கா! வெனக் கூவிக் காகத்தொகுதிகள் தட்டுக்கெட்டுத் தடுமாறி எப்பக்கங்களிலும் தனித் தனிப் பறந்தோடுவது மிக அழகா

யிருக்கின்றது.

பலவர்ணங்களோடு கூடிய இரக்கைகளுடைய பட்சிக் கூட்டங்கள் தத்த மினங்களோடு சேர்ந்து வட்டமிட்டுக்கொண்டு எங்கெங்குக் குடம்பை கொண்டனவோ அங்கங்கிருந்து முன்னெழுவன முன்னும், பின்னெழுவன பின்னுமாக எழுந்து காலம் வரையறை காட்டுமாபோல ஒத்தறுத் தடித்தல் குற்றமற்ற இசைநூலறிந்தகானமாக்களின்கூட்டம்போல, குற்றமற்ற பாடல்களாகிய பயிர்த்தலை வழங்கலும் இனிதே. அதுவென் - அதோ விரண்டு பட்சிகளும் ஒன்றுக்கொன்று செய்து கொள்வன என்ன! ஆஹா! ஓ! நானறிந்து கொண்டேன்.

மூக்கினுல் விம்முகின்ற தங்கள் சிறகுகளை அடிக்கடி தடவுதலால், தங்களுக்கு ஒருவர்மாட் டுண்டாயிருக்கின்ற காதலை ஆணையிட்டுச் சொல்லிக் காட்டுவதுபோல், ஒன்றன் பின்ஒன்று சென்று அன்பினை விடாது பாராட்டுகின்ற இந்த இரண்டு பட்சிகளுஞ் செய்து கொண்டிருப்பதென்ன?

1. பரிதி - சூரியன், ஞாயிறு.

3. செவ்விதின் - செம்மையாக.

4. ஓவியம் - சித்திரம்; நீவியம் - சீலை. நீவியக்கிழி மீமிசைபோல் ஒருபொருட் பன்மொழி.

5. தீட்டுவான் - தீட்ட, வான் ஈற்று வினையெச்சம்.

6. தூரியம்-சித்திரம் எழுதுகோல்.

8. வணம்-வண்ணம், விதம்.

9. கருகு இருள்மயங்கிய காட்சி கழிந்து - காரிருட் பிழம்பானது மூடிக்கொண்டிருந்த தோற்றமானது போய்.

12. சூட்டு - உச்சிக்கொண்டை.

13. வீம்பு - தெம்பு.

14. அங்காந்து - வாயைத்திறந்து, அங்கா பகுதி.

15. உழை - பக்கம்.

17. இருட்பகை இரவி - இருளுக்குப் பகைவனுகிய ஞாயிறு.

18. காய்வனே - எறிவனே, கோபிப்பனே.

20. மெய்யாந் தம் பெயர் விளம்பி - காகா என்று கரைந்து.

22. தொழுதி - கூட்டம்.

25. ஒத்தறுத்து - ஓசையிட்டு. அடியா - அடித்து. எஞ்சல் - குறைதல்.

26. இசை - பண். ஈட்டம் - கூட்டம்.

29. ததையும் - செறியும், நெருங்கும்.

33. துகிர் - பவளம்.

33 - 39. பவளம்போலும் மூக்கினுல் சாறகற்களைச் சிந்திக்கிடக்கிற பழத்தைக் கொத்தினுற் போற் கொத்தி, அப்பக்கமு மிப்பக்கமும் ஒதுங்கி யொதுங்கி வெட்கமில்லாத வெட்கத்தைக் காட்டுகின்ற இப் பட்சியானது அப்பட்சிகளாற் காதலிக்கப்பட்ட பேடு.

ஆடவர் தம் காதலைத் தம் காதல் சென்ற தையலாரிடத்துச் சொல்லியக்கால் அத்தையலார் வஞ்சகமாய்க் கிரகித்துக் கொள்ளுதல் அவர்களுடைய சுபாவமாயிருக்கிறது போலும். (கூடகம் - அறிந்து மறியாததுபோலிருத்தல்)

40-51. துண்டம்-துண்டு. கூடம் - மறைவு.

வாணி? ஏ பெண்ணரசி? உன் நாண்முதலிய நற்குணங்கள் நீடூழி வாழ்க. இவ்விடத்தே ஒருநாள் நானுனைப் பார்த்தபொழுது வாசனையை விடாத கருநெய்தற் புட்பத்தை உன்னுடைய நெருங்கிய கூந்தலில் சூடும்படி கொடுத்தவுடன் நீ அதை மனதுடன் (அன்பாய்) புன்னகையோடு கையில் வாங்கினதும் அம்மலரை மதியாதவள்போல் அங்கே

யோடுகின்ற வாய்க்கால் தண்ணீரில் ஓடச்செய்துவிட்டு சின்னஞ் சிறு பெண்களின் குறும்புகாட்டிச் சிரித்ததை நான் என்ன எண்ணிக்கொள்வேனோவென்று நீ யெய்திய கலக்கப்பாடு இன்னும் என் கண் முன் நிற்கின்றது.

வ-வாணீ! பெண்கள் நாயகமே! நீ பயப்படவேண்டாம். நிச்சயமாக அறிவேன். என்னுடைய உள்ளத்தோடு உன்னுள்ளம் ஒத்துநின்றபின் நம்மிருவருக்குள் ஆடிக் கொள்ளும் பேச்சும் செய்கையும் எதுவாறு லென்ன?

49. அழுங்கலை - வருந்தாதே.

50-51. இவ்வடிகள் "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள், என்னபயனு மில" என்ற திருக்குறள் 110 அதி, 10-ம் செய்யுட் கருத்தமைந்தவை.

53. யார்கொல் - யாரோ (ஐயம்). சூழ்ச்சியென் - எதைக் குறித்துப் பேசுகிறார்கள்.

நற்றாய் - ஈன்றதாய் (சோரஸ்திரீயின் தாய்).

என்னுடைய மகள் உன்பொருட்டாக நாணத்தையும் விட்டு நலத்தையுங் கெடுத்து உன்னை நம்பி வீணில் சம்பவித்த இந்தக் கேடுகளெல்லாம் அவள் சாகும் வரைக்கும் உலகம் சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கும். நாங்கள் பெரிய குடியிற் பிறந்தவர்களாதலினாலேயே வாணியினுடைய வம்புரை (கல்யாணப்பேச்சு) கேட்க நாங்க ளஞ்சுகிறோம். நீ வருவாயா, வரமாட்டாயா?

என்னுடைய மகள் உன்னுடன் சம்பந்தப்பட்டவளாதலினாலே நாணம் இழந்தவளாயினாள். அந்நாணமிழந்த என்மகள் நீ வந்து அவட்கு நல்காமையினாலே இதோ சாகப்போகின்றாள். அதற்கும் வெகு நாட்களில்லை. அவளைப் பார்ப்பதற்கு நீயும் விரும்பவுமில்லை. அவளுனக்கெழுதி யிருக்கின்ற இந்த ஓலையில் அவளது நிலைமையைக் கண்டு கொள்வாய்.

இவ்வோலையை வாணிக்குத் தெரியாமல் நீ வாசித்து அறிந்துகொள். அப்படி வாசித்தறிந்தபின்னும் நீ வருவாயோ வரமாட்டாயோ. தன்னுடைய நாயகி சாகக்கிடக்கின்றாள் என்று தெரிந்துங் காண விரும்பாத பாதகனோ இவன்! (சாகக் கிடக்கின்றாள் —பிரிவாற்றாமையின்கண் வந்தசாவு)

ஆசிரியத்துறை 1.—உகுத்து-சிந்தி. வீவுறும் - கெடும். வம்புரை - வீண் பேச்சு.

ஆசிரியத்துறை 2.—நவின்ற - சொன்ன. கள்ளலம் - களவுசெய்கின்றிலேம். வெளவலம் - பற்றுகிலேம். காண - கண்டபின்.

ஆசிரியத்துறை 3. —விரும்பலை - விரும்பாதே. கொள்வை-கொள்வாய். காணிய - காண.

"செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின் வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை" (திருக்குறள் 1160.)

54. கேட்குதும் - கேட்போம்.

58. பழங்கதை - வாணியைப் பலதேவனுக்கு மணம்பேசி யிருப்பதாய்க் கேட்ட நற்றாயின் கூற்றுக்கு இவன் பொய்யெனக் காட்டும்பொருட்டுப் பழங்கதை யென்றான்.

61. கிழப்பிணம் - சகடன்.

64. பொற்றொடி - பொன்னாலாகிய வளை, (மைச்சினி - தன் சோரகாதலிக்குப் பலதேவன் வைத்த முறை.)

71. அலகை - பேய்.

72. (கணிசம் - கண்ணியம், வழக்கச்சொல். அது - விவாகம். இது - சோரநாயகி போகம்.)

78. கடு - விடம், நஞ்சு.

79. கைத்தது - கசந்தது

100. உசிதன் - பாண்டியன்.

108. நிண்ணயம் - நிர்ணயம், வரையறை.

106-109. மதி எழுவாய், திடனே ப்பயனிலை.

117. ஈரம் - அன்பு.

120. காதகர் - கொலையாளர்.

111-115. காதலென்னும் ஊழித் தீயின் முன்னே அப் பெண்கள் வார்த்தையை வைப்போமானால் கெடாதபடி நிற்றலு முண்டோ? அப்போது வந்த மனஸ்தாபத்தினால் ஏவப்பட்டுக் கன்னியாயிருப்பேன் பலதேவனைக் கலியாணம் செய்வதினும்) என்று சொன்னாளேயன்றிக் கன்னியாயிருப்பது அவள் மனசுதானோ? (அன்று)

123. அலையடித்தலானது கடற்கரையினும் மேல் வெளியிலேயுமின்றி ஆழத்தினும் உள்ளுங் கலக்கமில்லை. அவர்க்கிலை யென்றதனால் பெண்களுக்கும் கடற்கும் ஒருங்கே கூட்டியுரைக்கப்பட்டது (a) கடல் — 1. கரை 2. கயம் (b) பெண்கள்— 1. வெளி 2. அகம்.

124. கயம் - கஜம், ஆழம்.

125. வாட்டமும் மயக்கமும் பெண்களிடத்தே சார்வது அப்பெண்களது நெஞ்சி லெங்கேனும் ஒரு பக்கத்திலேயே யல்லாமல் அவர்களுடைய நெஞ்சினடியில் அன்பும் நினைத்திருப்பதை வெளிவிடாத வலியும், மெய்ம்மையிற் றெளிவும் உள்ளவர்களாக்கும்.

127-8. கொள்கை விள்ளாமுரண் - கொள்கைகளை விடாது பற்றிநிற்கும் மனவுறுதி.

129. அம்மாதரது நிறையினை நீயறியமாட்டாய். காற்றாடியானது சுற்றிக்கொண்டே இருந்த போதினும் தன்னுடைய சக்கர நிலையைப் பற்றிக் கொண்டே சுழலும். புருஷர்கள் அப்படியல்ல. இப்பூதலத்தில் மானிடவுருக்கொண்டு திரிகின்ற இக்கொடிய பசாசங்களின் மூலமாகவே பெண்கள் கேடடைவது. இவர்கள் ஆண்பிள்ளைகளா?

142-149. நீண்ட புகழின்கண்ணுள்ள இச்சையானது காற்றாகி நிலையில்லாத எண்ணத்தை ஆட்டுவிக்க, போனபோன இடங்களிற்போய் நல்லறிவு மில்லாம லலைந்து கெட்டுப்போகாதபடி இல்லறத்திற் குரிய இடமாகி, சிறிய குடாவின் கண்ணே நிலைபெற நிறுத்துவதோர் நங்கூரமாயும், இன்னும் தாங்கள் செய்யுந் தொழில்களைச் செய்யுமாறறியாது மனமிடிந்து அவ்வினையை விட்டு ஆசை செல்லத் தகுந்த எல்லாத் திசைகளிலேயு மலைந்து திரிந்து கெட்டுப்போகாதபடி அவ்வாடவரை நல்வழி செலுத்தி நிறைந்த அன்போடு கூடிய இல்லறத்தின்கண் வாழ்தலையே உள்ள நாள் உள்ளளவும் மனதிற் கொள்ளப் பதித்துச் சிறப்புள்ள நல்ல சுகம் பொருந்திய இடத்திற் கொண்டுவந்து சேர்க்கின்ற சுக்கானும் வந்துதவியது மங்கையரன்றோ என்றறிய மாட்டாத மனிதர், மிருகங்களினுங் கீழானவர்களாய் அன்ன பெண்களாற் பெறப் படுகின்ற சிற்றின்பத்தையே கைக்கொண்டு தங்களுடைய இல்வாழ்க்கைத் துணையாய் வந்த அப் பெண்டிரை, ஆழத்துக்குள்ளே இழுத்துக் கொள்ளுகிற சேறுக்குவர்.

143. இயக்க - செலுத்த, இயங்க தன்வினை.

144. சென்றுழி - சென்ற இடம்.

148. எற்றுண்டு - மோதப்பட்டு.

161. நலிந்து - வருத்தி.

167-190. இவரது அறியாமை எத்தன்மையது - விரும்பிய எவற்றையும் வேண்டக் கொடுக்கும் கற்பக விருட்சமென்று கிஞ்சித்தாயினும் நினையாது அடியோடு வெட்டித் தள்ளி அவ்வளவையுந் தீயைப் போட்டுச் சுட்டுக் கரியாக்க வேண்டுமென்று நினைந்த கம்மாளனைப் போல் எல்லாந் தனக்கேயென்றே யபிமானிக்கின்ற ஒப்பற்ற மனத்தினது கோட்டத்தைத் திருத்தி மற்றவ

ருடைய சுகதுக்கங்களையும் நமது சுக துக்கங்களாக அன்பு புரியவும், மெல்லத் தனதுள்ளத்தின் கடும் பற்றினையகற்றி, கமை, சாந்தி முதலிய நற்குணங்கள் படிப்படியாக வளரும்படியாகச் செய்து தன்னுடைய சித்தத்தின்கண்ணேயுள்ள அறிவையும் விளக்கி, நான் எனதென்னும் இருவகைப் பற்றினையும் ஓயும்படி செய்து எங்கும் நிறைந்திருக்கவும் தனக்கயலாய் நின்ற பேரின்ப வெள்ளத்தின் கண்ணே முழுகித் திளைக்கும்படி எவரையும் பக்குவப்படுத்தும் நல்ல பள்ளிக்கூடம் என்று இவ்வில்லறத்தை அறியும் நல்லறிவில்லாமல் ஆவுரிஞ்சு தறியைப்போல் புத்தியில்லாத காரியஞ் செய்யத் தொடங்கித் தம்மையும் பிறரையும் கெடுத்திடு மாந்தரின் கெடுமதி வியக்கத் தக்கது.

167. எற்றே - எத்தன்மைத்தோ?

170. முடிபுற - முடிவடைய.

171. கம்மியன் - கொல்லன், கம்மாளன்.

173. மனக்கோள் - மனக்குற்றம், மனக்கோட்டம்.

184. நினவு - ஊறல்.

190. உறையுள் - உறைவிடம்.

[இக் களத்தில் சூரியோதய வருணனையும் இல்லறஇயல்பும் கூறினமை காண்க.]

இரண்டாம் அங்கம்

மூன்றாங் களம்

3. நுதி - நுனி, முனை. (கூரிய)

4. விரகம் - வேட்கை.

5. பரிபுரம் - சிலம்பு. பங்கயம் - தாமரை, இங்கு முதலாகுபெயராய் மலரை யுணர்த்திப் பின் உவமையாகு பெயராய் மலர்போன்ற அடிகளை யுணர்த்திற்று. வருந்துபு - வருந்தி. செய்பு என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்.

7. விண்ணணங்கு - தேவமகளிர்

12. நவ்வி - அழகு.

17. நனவு - நினைவு, கனவு என்பதன் எதிர்மொழி.

21. முறுவல் - சிரிப்பு.

28. உழுவல் -பேரன்பு, எழுமையுந் தொடர்ந்த அன்பு.

30. வாரி - கடல்.

31. செக்கர் - செவ்வானம்.

32. ஊர்கோள் நாப்பண் - பரிவேட மத்தியில்.

36. அவணின்ற - அவள் நின்ற அல்லது அவண் நின்ற.

41. அயர்க்குமாறிலை - மறக்கும் படியாயில்லை.

46. அரசன் க்ஷத்திரியனாயிருந்ததினால் போர் வருங்காலத்தில் எல்லாவற்றையும் மறப்பான்.

(க்ஷத்திரியர்கள் எல்லாவற்றையும் மறப்பது போர் வருங் காலத்திற்றான்).

51. கயவன் - கீழ்மகன். கைதவன் - பாண்டியன்.

52. போன்மே - போலுமே.

54-60 பொங்குகின்ற அலையையுடைய சமுத்திரத்தாற் சூழப்பட்ட பூமி (எங்கோன்) கீர்த்தியைச் சுமக்கவும் குறுநில மன்னர்கள் தங்கள் குடங்கையில் தலைசாய்த்துத் தாங்கும்படி இடம்பார்க்கும் விசாலம் பொருந்திய வாசலையுடைய மேன்மை பொருந்திய திருநெல்வேலியில்.

56. ஒன்னார் - ஒன்னலர், பகைவர். திகிரி - சக்கரம்.

57. குடங்கை - உள்ளங்கை. குறும்பர் - சிற்றரசர், குறுநில மன்னர்.

60. வேம்பார் - வேப்பம் பூமாலை யணிந்த.

55-56. எத்திசையினும், உள்ள மாற்றரசர் தலையை வெட்டிச் சாய்த்துஞ் சக்கராக்கினையு மெங்குஞ் செல்லும்படி செலுத்தியும், உருட்டு செம்மொழிச்சிலேடை.

66. புல்லார் ஈட்டம் - பகைவர் கூட்டம்.

67. அரவின் அரசு - ஆதிசேடன். ஒருரேல் ஒலிக்குறிப்பு.

68. பிறவிக்கடற் பரப்பினும் அகன்றதாக.வறிதா-ஒன்றுமில்லையாம்படி.

பௌவம் - கடல்.

69. ஆணவம் - மும்மலங்களில் ஒன்று, முற்றும் அழியாதது.

70. உரம் - பலம்.

69-73. ஆணவ மலத்தினது ஆழமுங் கூட நாணும்படியாக அகழியொன்று பலமாய்த் தோண்டி அஞ்ஞானத் தொடர்பினும் (பந்தத்தினும்) அதிக முள்ளதாயொத்த மதில் கூட்டங்களைக் காக்கும்படி விஷயப் பொருள்களிலே பாய்ந்து அமிழ்த்தி ஈர்க்கின்ற பஞ்சப் புலன்களைப்போல எண்ணில்லாதனவாகிய யந்திரப் படைகளையு மமைத்து.

78. பாடை - மொழி, பாஷை யென்பதன் திரிபு. ஆசாரம் - ஒழுக்கம்.

79. சாக்கியம் - சாட்சியம், சான்று.

83. இறுத்து - தங்கி.

84. சதி - வஞ்சனை.

87. வல்லை - விரைவு, உடன்.

88. ஈண்டினன் - நெருங்கினன்.

91. [இரவியும் திங்களும் சமநிலை வருங்கால் திங்களின் சாயையால் சூரிய கிரகணம் நேரும் என்பது கணித சித்தாந்தம்.]

94-97. அப்படி யெதிர்ப்பட்டவர் வேறிடஞ் செல்லாது அந்தப்படியே நிற்பாராயின். இருளும்படியே மூடிக் கொள்ளும் தன்மைபோல நீங்களிருவரும் (சூரிய வமிசத்தனாகிய நீயும் சந்திர வமிசத்தனாகிய எங்கோனும்) யுத்தஞ் செய்வீராயின் இவ் வுலகந் தாங்கமாட்டாதென்று கருதி இச் சபைக்கு என்னை யேவி.

114. விரை - வாசனை. அளி - வண்டு, இங்கு புருடோத்தமன். மலர் - மனோன்மணி.

118-121. வண்டைக்கொண்டு போய்ப் பூவில் விடுவானேன். குற்றமற்ற காதலானது தலைவன் தலைவியர்க்குத் தானே யுண்டானால் எங்களூட்டில் கலியாணஞ் செய்வதே தவிர வேறுவித மொன்றுமில்லை. அன்றியும் நமது சிம்மாசனம் இரண்டு பேர்க்கு இடங்கொடாது.

120. கோதறு - குற்றமற்ற.

121. வேட்டல் - மணத்தல்.

129. அடிஇறை - அடியில் இறையாக, இறை - இறுக்கப்படும் பொருளாகிய வரி, கப்பம்.

130. புரவலர் - அரசர், புரத்தலில் வல்லவர். புரத்தல் - காத்தல்.

131-132. அவாவிய மங்கலநாண் - விரும்பிய தாலிக் கயிறு. நாணம் - பெண்களுக்குள்ள நாற்குணங்களில் ஒன்று.

143. அரிக்கு - சிங்கத்துக்கு. நேர் - ஒப்பு.

159-161. இப்பலதேவனை யிங்குத் தூது விட்டவன் முற்றும் அறிவிலி. அவனுக்கு (முட்டினபின் குனியும் புத்தி யாதலால்) குட்டிக் காட்டினலொழிய அறியப்போகிறதில்லை. குட்டிக் காட்டுதல் - போரில் தொலைத்தல்.

பச்சாத்தாபப் படுத்துவோம்-எனிப் படித் தூதனுப்பினோமென்று பரிதாபப்படச் செய்வோம்.

161. பச்சாத்தாபம் - கழிந்ததற்கு இரங்குதல், கழிவிரக்கம்.

166. இதுகாறு - இதுவரை.

171. மூவர் - திரிமூர்த்திகள்.

அயன், அரி, அரன். அசுரர் - தேவர்களுக்கு மாறானவர். சுராபானஞ் செய்யாதவர்..

172. பகடி - கேலி.

179. அலால் என்பதற்குப் பதில் அதில் என்றும் பாடம்கொள்ளலாம்.

183. திட்டம் செய்வான் - ஏற்பாடு செய்ய.

மூன்றும் அங்கம்

முதற் களம்

1. தனயன் - குமாரன், புதல்வன். தனயை - பெண்பால்.

6. ஐயுறல் - சந்தேகப்படாதே, எதிர்மறை ஏவல்.

7. பழுது - குற்றம்.

10. மதியில் முதியோன் - அறிவில் முதிர்ந்தவன்.

15. தொல்மொழி - பழமொழி.

16. மருளும் - மயங்கும்.

18 கன்றும் - கோபிக்கும், சினம் - கோபம்.

21. திருவும் வெருவும் உருவும் - இலக்குமி தேவியும் பயப்படும் அழகும்.

26. செறித்திடும் சிறையினை - அடைக்கும் அடைப்பை அல்லது அணையை.

29. மலைவு - மயக்கம், தியக்கம்.

35. தகைத்து - தகுதியை யுடையது.

39. பிறழா - மாறுபடாத.

42. மம்மர் உழன்றவன் - மயக்கத்தில் வருந்தினவன், உழல் - பகுதி.

46. பணி ஆற்றுதும் - தொண்டு செய்வோம்.

49. இயம்பல் - சொல்லுதல், அல் ஈற்றுத் தொழிற் பெயர்.

53. பரிவுறல் - அன்புகூர்தல்.

61. ஒருபடித்தன்று - ஒருதன்மையதல்ல.

62. உஞற்றுவன் - செய்வன்.

64. ஏமாப்பு - இன்பம், ஏமா பகுதி.

76. உன்னுன் - நினைக்கான்.

81. உரனும் - வலியும்.

86. மலையன் - சேரன்.

94. நயந்திலன் - விரும்பிலன்.

105. வெறுக்கை - செல்வம்.

108. துணை - அளவு. தினை, பனை ஈண்டு சிறுமை பெருமையை உணர்த்துவன.

114. அற்றம் - சமயம், காலம்.

127. உன்மத்தன் - பைத்தியக்காரன்.

134. காண்டி - காண்பாய்.

135. செருமுகத்து - போர்க்களத்தில்.

138. ஆலவாய் - மதுரை.

141. நிகாதர் - வஞ்சகர்.

144. தவில் - கொட்டு.

151. விழுமிய - சிறந்த, விழுமம் - சிறப்பு, உரிச்சொல்.

158. ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து.

164. கோழையர் - உறுதியற்றவர்.

167. விதிர்விதிப்பு - நடுநடுக்கம்.

174. வௌவு - களவுசெய்.

177. இவ்வடியின் கருத்து ஆங்கிலத்தில் Crocodile tears-முதலைக் கண்ணீர் என்பதோ டொத்தது. அதாவது முதலை தான் கொன்ற மிருக முதலியவற்றைத் தின்னும் போது கண்ணீர் விடுக்கும் என்பது உலகவழக்கு.

180. ஓவாது - இடையறாமல், நீங்காமல்.

மூன்றும் அங்கம்

இரண்டாங் களம்

1. கடிநகர் - காவல் நகரம்.

3. மூடுக்கினும் - விரைவுப்படுத்தினும். துன்று அரா - நெருங்கிய பாம்பு.

4. முழுமதி - உவாமதி. காட்சி - தோற்றம். செவ்விது - அழகிது.

3-5. இராகுவாகிய கரும் பாம்பினுற் பிடிக்கப்பட்ட நிறைமதியினது தோற்றத்தினும் அழகிதாகிய பின்னி விடப்பட்டுள்ள கூந்தலையுடைய பேதைமைக் குணமுள்ள வாணியின் இளமை மாருத முகம்.

6. பணி - தொழில்.

9. இம்மை - இப்பிறப்பு.

10. இலக்கு - குறி. (Aim)

14. காண்டி - காண்பாய். குறிப்பு - நோக்கம்.

15. அடி - அடியிதழ்.

16. அருத்தி - உண்பித்து; அருந்தி தன்வினை வினையெச்சம்.

18. பராகம் - தாது, பொடி, துகள். பரப்பித்து - பரப்பி. பலம் - பயன்.

19. ஆசு - உள்ளீடு.

20. தூசு-துகில், ஆடை. தோட்டி - தூட்டி.

22. சிருர் - சிறுவர், அண்மைவிளி.

23. புள் - பறவை. அயத்து - குதிரையின் அல்லது ஆட்டின்.

26. புலன் - அறிவு.

30. பனிப்ப - துளிக்க.

13-32. [தாவர சிருட்டிகளின் செய்கை விசித்திரங்களிலும் தெய்வ அருள் நிறைந்து கிடக்கும் தன்மையை இவ்வடிகள் விளக்குகின்றன.] புல்லினிடத்து, சிறந்த இடத்துள்ள உணவைப் பெற்று விருந்தினரை அழைத்து அருத்தி வாசனைச் சுண்ணந் தந்து மக்களைப் பெற்று மக்களால் பிறரை ஆடைபற்றி ஈர்த்தும், மக்களைப் புள் முதலியவற்றின்மேல் ஏற்றிப் பல இடங்களுக்கு அனுப்பியும் ஆகும் செயல்கள் ஆரோபிக்கப் பட்டன.

32. என்பு - எலும்பு. கிளைப்பர் - அநுபவிப்பர்.

35. விசித்திரம் - அற்புதம்.

41. ஈர்த்து - இழுத்து.

42. முந்நீர்மடு-கடலாகிய பள்ளம்.

43. காலத்தச்சன் - காலமாகிய தச்சன்.

46. அண்டயோனியின் ஆணை - சூரியன் நியமனம் அல்லது கடவுளின் கட்டளை. அண்டம் - உலக உருண்டை. அண்டயோனி - உலக உருண்டைக்குக்காரணமான கடவுள்.

48. தூங்கி - தாழ்ந்து, தொங்கி.

49. பூமியின்குடர் - நிலவெடிப்பு, குடர் - குடல் என்பதன் போலி.

57. எழிலி - மேகம், எழுதலையுடையது.

59. நிரந்தரம் - எப்பொழுதும்.

61. [யான் தடுப்பதால் வரும் கால தாமதத்தையுன்னி நீ இரைகின்றாய் போலும்; இனி அழவேண்டாம் விடுகின்றேன் என்பது பொருள்.]

65. பேறு - பெறுவது, பெறுதல்.

33-65. [பூதபௌதிகங்களாகிய சடபதார்த்தங்களின் சலனங்களினும் (அசைவுகளினும்) விளங்கும் அருள் விசேடத்தை இவ்வரிகள் காட்டுகின்றன.]

67 ஓவாப் பாடு - ஒழியாத் துன்பம்.

68. இவ்வடிப் பொருள் 'சுழன்றும் ஏர்ப் பின்னது உலகம், அதனால் உழந்தும் உழவே தலை.' குறள் அதி. 104. செய் 3. 'உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்'—குறள் அதி. 104 செ 3. என்ற குறள்களை நினைப் பூட்

டுவ்தாம்.

73. வேதித்து - பேதித்து, வேறுபடுத்தி.

81. விழு - சிறந்த.

82. துதிக்கலம் - போற்றுகிறோமில்லை.

66-82. [கிருமி கீடாதிகளாகிய அற்ப சீவசந்துக்களிடத்திலும் பேரருள் அமைவுற்றிருப்பதை விளக்க எடுத்த இவ்வரிகள், கேவலம் ஓரறிவுயிராகிய நாங்கூழ்ப் புழுவின் செய்கை விசித்திரத்தை வருணிக்கின்றன. புற் பூண்டு கூடவும், முளைப்பதற்குத் தகாத சாரமற்ற மண்ணினையும் நாங்கூழ்ப் புழுமென்று பசைப்படுத்தி வெளிப்படுத்துகின்றதென்பது சீவசாத்திர நிருணயம் (உயிர்நூற்றுணிபு); அங்ஙனம்வெளிப்படுத்திக் குழிகள் மறையும் போது தன் அதோபாகத்தில் (பிற்பக்கத்தில்) ஒட்டியிருக்கும் ஒரு உருளைமண்ணால் நாங்கூழ்ப்புழு அக்குழித் துவாரத்தை அடைத்துக் கொள்வது கவனித்தால், யாரும் காணலாம்.]

85. வாணாள் என்னே - வாழ்நாள் பயனற்றது என்றபடி.

86. அலகு - எல்லை இலகிய - விளங்கிய.

87. கதிர் - கிரணம்.

88. சிற்றுடி - சிறுகண்ணுடி [சூரியகிரணங்களை ஒன்று சேர்த்து அக்கினி விளைவிக்கும் சிறுகண்ணுடி. (Hand Lens) மையம் - நடுவிடம் (Focus)].

86-89. உலகில் பரந்து கிடக்கும் பொருள் தன்மைகளாகிய வெய்யோன் கதிர்களைத் திரட்டிக் கூடும்படி வைத்ததொரு சிற்றுடியின் மையத்தை ஒத்த மனத்தையும் உடம்பையும் பெற்றும் சிலர் தீயநெறி செல்கின்றனர்.

90. தீயன் - பலதேவன்.

91. சினக் கனல் - கோபத்தீ.

92. கிருபணன் - லோபி. தீனன - ஏழை.

93. மங்குல் - மேகம்.

94. படாம் - துகில்.

95. பொதியில் - பொதியமலை; பொதுவில் என்பதன் போலி. பொற்பு - அழகு. கரு - பொன் உருக்கி வார்க்கப்படுமிடம், ஈண்டு முகடே கருவாம்.

97. ஆடகம் - பொன்,

100. துவண்டு - அசைந்து, துவள் - பகுதி.

101. பதாகையின் தொகுதி - கொடிக் கூட்டம்.

வஞ்சித் தாழிசை யாவது இருசீராலாகிய அடி நான்கையுடைய செய்யுள், ஒரு பொருள்மேல் மூன்றாய் வருவது.

வஞ்சித் தாழிசை 1. அரிகாள் - பகைவர்களே! **சஞ்சிதம்** - மிஞ்சியிருப்பது. ஓருயிர் செய்த வினைப் பலன்களை அவ்வுயிர் நுகரும் பொருட்டு எடுக்கும் பிறப்பில் நுகரக் கொடுப்பதாகிய பலன் **பிராரத்துவம்** என்றும், அப்பிறப்பிற் செய்யும் வினைப்பலன் **ஆகாமியம்** என்றும், எடுக்கும்.பிறப்பில் நுகரக் கொடுக்கப் பட்டதுபோக மிஞ்சியிருக்கும் பலன் **சஞ்சிதம்** என்றும் சொல்லப்படும்..

2. மஞ்சுளம் - அழகு. கடிஞை - பிச்சைப் பாத்திரம்.

3. என் - தர்ப்பண எள். துஞ்சிய பிதிர்க் கூட்டம் - இறந்து போன மாதாபிதாக்கள் முதலியோர்.

109. வயம் - வெற்றி.

111. வஞ்சித் தொடை - வஞ்சிப் பூமாலை, இது போருக்குச் செல்வோர் அணியும் மாலை, தொடை - தொடுக்கப்படுவது. தண்ணுமை - மத்தளம்,

112. பொருவு - ஒத்த.

113. உருமு - இடி.

117. வேட்டல் - மணத்தல்,

வேள் - பகுதி.
118. குரம் - காற்குளம்பு.
120. விலோதனம்-கொடி.
122. அசலத்திரள் - மலைபோன்ற தேர்க்கூட்டம்.
119-122. கொய்யுளைத் திரைக் கடற் கூட்டம் - குதிரைகள் கூட்டம். மதம்பெய் மைம்முகிலீட்டம் - யானைக் கூட்டம்.
123. நெல்லை - நெல்வேலி, மரூஉ
124. அந்தோ அந்தோ - அடுக்கு, இரக்கம்பற்றியது.
144. ஆதித்தவாரம் - ஞாயிற்றுக் கிழமை.
147. ஆமைப்பலகை - ஆமை வடிவாகச் செய்யப்பட்ட பலகை, கூர்மாசனம். கூர்மம் - ஆமை.
172. காக்கைச் சுப்பன் - (இரும்படிராமன்) கிராமாந்தரப் பெயர்.
185. குடகன் - சோன்
192. படியோர் - உலகினர்.
197. திருவார் - ஆர் ஒப்புப் பொருள்.
202. தேற்றம் - தெளிவு.
203. சுகம் - கிளி.
209. அங்காடி - கடைத்தெரு.
211. புரை - ஓட்டை, துவாரம், துளை.
213. அந்தரங்கம் - இரகசியம், அருமறை.
215. உழையுளார் - பக்க மிருப்போர், மந்திரி முதலியோர்.
[இக்களத்தில் சூரியாத்தமனமும் சராசரங்களிற் றோற்றும் திருவருள் வைபவமும், ஒருவாறு வருணித்தமை காண்க.]

மூன்றும் அங்கம்

மூன்றும்களம்

1. நள்ளிரா - நடுநிசி.
4. இருப்பல் - இருப்பேன். அல் ஈற்று வினைமுற்று.
11. கையறு - செயலற்ற. (மிகுந்த) துன்பநிலை.
13. அரவம் - சத்தம்.
15. கீண்டல் - கிளறுதல், கீள் பகுதி.
23. கண்ணுளார் - கண்ணுக்குளிருக்கின்றார்.
25. எண்ணவும் படாஅர் - நினைக்கப்படவு மாட்டார். எண்ணுளும் உளார் - நினைக்கப்படவு மிருக்கின்றார், மதிக்கப்படுதலுமுள்ளவர்.
29. சித்திரரேகை - சித்திரலேகை, வாணாசுரன் மகள் உஷையின் தோழி.
32. பாடு - துன்பம்.
34. உளை - உள்ளாய்.
34. [கண்டு பழகும் பாக்கியம் நாம் பெற்றிலேம் என்பது கருத்து.]
36. தேக்கிய - தங்கிய.
37. ஒவ்வும் - பொருந்தும்.

சிவகாமி சரிதம் உரை

1. மௌனம் - வாய் பேசாமையும் மனம் விடயத்திற் செல்லாதிருத்தலும். இது மோனம் என்று வழங்கப்பெறும். 'மோனம் என்பது ஞான வரம்பு' என்பது ஔவை அருண்மொழி. தவம் - தபம்; தபித்தல் அதாவது ஒறுத்தல் - வருத்துதல் மனம் பொறிவழி போகாது நிற்றற் பொருட்டு விரதங்களால் உண்டி சுருக்கலும் கோடைக் காலத்தில் வெயிலில் நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றால் தம் உயிர்க்கு வரும் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிற உயிர்களை ஓம்புதல் தவமாம். சுழன்று - சுற்றி; சுழல் பகுதி. தான் உண்மைக் காதலனை

'வெறுத்துப் பொய்க் காதலரை விரும்பித் துன்புற்ற கொடியன் ஆதலின் 'பாவி யொருவனை' என்றான். உறுவை ஐ விகுதிபெற்ற முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. அடவி - காடு.

2. தான் பகல் முழுதும் வழி நடந்து அலைந்தும் அடவியைக் கடத்தற்கு வழி காணாமையால், 'வளரும் அடவி' என்றார். ஒருவன் தன் நிழலைக் குறிக்காமல் அளக்கப்புகின் அளக்குந்தோறும் அது நீளுமாதலின், 'தன் நிழலை அளக்குந் தன்மையென' உவமை கூறினார். இதில் அஞ்ஞானத்திற் சிக்குண்டு கடப்பதில்லை; உடல் ஒழிந்து முத்தி யடையும் வழியுளதேல் அதனைக் காட்டி யருள்வாய் எனப் போக்குரையும் காண்க. அவ்வுரைக்கேற்ப மோனைத் தொடை கருதாது 'மாறும்' எனப் பிரித்துக் கொள்க. ஆரிருள் - அருமை யிருள், பண்புத் தொகை; கடத்தற்கரிய இருள் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். வரை - இடம், எல்லை. ஆர்- நிறைந்த. வீடு - விடுவது வீடு, முதனிலை திரிந்த தொழிலாகு பெயர். பந்தம்விட்ட இடம் முத்தி; களைப்பு விட்ட இடம் வீடு.

3. இச் செய்யுளில், உலகப் பற்றுடையார் இக்ககனமாகிய வெளியை அணையார் என்றும், இதிற்சென்று உறையின் அறியாமையில்லை என்றும், இந்த அறிவு வெளியே என் வீடென்றும், அகப்பற்றுப் புறப்பற்று ஒழிந்த பெரியோர்க்குப் பந்தம் அடைதல் இல்லையென்றும் உள்ளுறைப் பொருள்தோன்றுதல் காண்க. சிந்தையற- மனத்திற் பொருந்தும் அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்கெட. இக்கருத்து, "சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தி யெல்லாம் பெற்றாலும் மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே" என்ற தாயுமானவர் வாக்கினாலு காண்க. ககனம் - காடு.

4. காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மூன்று குற்றங்களையும் ஒழித்துச் செம்பொருள் காண்பதாகிய அறிவுடையாராதலின், 'அறங்கிடந்த சிந்தையர்' என்றார். பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய ஈடணைத்திரயங்களை யொழித்தவர் என்பார், 'ஆசை யெலாம் துறந்த அதிவீரர்' என்றார். பணி - பாம்பு. பணிப்பாய் என்றால் அது திருமால் பள்ளிகொள்ளுகிற ஆதிசேடனாகிய பாயைக் குறிக்கும். இதில் அவர் பணிப்பாயும் பூவணையும் உன்னார் என்றமையால் ஆதிசேடனாகிய திருமால் பள்ளிகொள்ளுகிற இடத்தையும், அயன் தங்கியிருக்கிற தாமரை மலரையும் விரும்பாது வீட்டின்பம் (முத்தி) ஒன்றையே விழைகுவர் என்று உள்ளுறையாகப் பொருள் கொள்ளக் கிடத்தல் காண்க.

5. ஆகும் என்பது ஆம் என நின்றது; போகும்—போம் என்பது போல. இதனை, "முற்றேல், உயிருமுயிர் மெய்யு மேகலு முளவே" (நன் - சூ - ௩௫௪) என்பதனாலறிக. சலிப்பு - களைப்பு. விடியும் - நீங்கும்.

6. அம்முனிவனது வாய்ச்சொற்கள் அன்பொடு கலந்து வஞ்சனையில்லாதனவாய்க் கேட்டார்க்கு இன்பம் பயத்தலின், 'என்றுரைத்த இனிய மொழி யிரு செவியுங் குளிர' என்றார். இனிய - குறிப்புப் பெயரெச்சம்; இனிமை - பகுதி, அ - குறிப்புப் பெயரெச்ச விகுதி. இரு செவியும் என்புழி உம்மை முற்றுப் பொருளது. பழநினைவாவது சிவகாமி என்னும் ஆண்மகன் தன் மாமன் மகனொடு இளமையில் அவன் நிழல்போற் பிரியாமற் கூடியிருந்த தன்மையாம். வணங்கா - வணங்கி; செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு இறந்த

கால வினையெச்சம் செய்து என்னும் பொருளில் வந்தது. அறிவுடையனும்ப் பிறப்பினை யஞ்சி வீடு பேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தானுக்குரிய அறத்தை மேற்கொண்டுள்ளுதலின், 'நல்முனிவன்' என்றார். பனித்து - நீர் துளித்து. நனி - மிகுதி.

7. இந்திரசாலமாவது மந்திரம் மருந்து முதலியவற்றால் ஒன்றினை மற்றொன்றாகக் காட்டுதலாம். இந்திர சாலம் (Black Magic) செய்வோன் தன் வித்தையைக் காட்ட மேடையில் இட்ட திரைச்சீலையைப்போல் எட்டுத் திசையிலும் இருள் பரவியது என்பதாம், நகை - சிரிப்பு: தொழிற்பெயர், நகு பகுதி, ஐ தொழிற்பெயர் விகுதி. இழைக்க - செய்ய. அந்தரம் - ஆகாயம். அறை - தெரிவி.

8. அன்றில் என்பது ஒரு பறவை. அஃது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணுமாக இணைபிரியாது நிற்கும். இரவில் கணப்பொழுது ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரிய நேர்ந்தக்கால் அத்துன்பந் தாழாது இரண்டு மூன்று முறை கத்திக் கூவியும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும் என்பது கவி மரபு. அன்றில் வடமொழியிற் கிரௌஞ்சம் என்றும், தமிழில் குருகு என்றும் வழங்கப்பெறும். ஆண் அன்றிற் பறவை 'அகன்றில்' என வழங்கும். இணை - இரண்டு. பிரிய - பிரிதலால் என்பது பிரிய எனத்திரிந்தது. இணை, இணைதல், முதனிலைத் தொழிற் பெயர். இணைபிரிய - இணைதலினின்றும் நீங்க. இடையிடையே —அடுக்குத்தொடர். இவ்விருவருடைய அன்பின் நிலையை எவர் அறிபவர் என்று தெரிவித்தல்போல மரங்கள் கண்ணீர் சொரிவன என்க. கண்ணீர் என்பதற்கு உவமானப் பொருள் கொள்ளும்போது கள்நீர் எனப் பிரித்துத் தேனாகிய நீர் எனவும் உவமேயப்பொருள் கொள்ளும் போது கண்நீர் எனப் பிரித்துக் கண்ணினின்று வரும் நீர் எனவும் இரட்டுறமொழிக. அவ்வாறே, அகமுடைந்து என்பதற்கு உவமானப் பொருள் கொள்ளும்போது பூவின் அகம் நெகிழ்ந்து எனவும், உவமேயப்பொருள் கொள்ளும்போது உளம் வருந்தி எனவும் இரட்டுற மொழிக. மரங்கள் தங்கள் பூக்களிலிருந்து தேனைச் சொரிதலானது இணை பிரிந்த அன்றிற் பறவைகளின் கூவுதலைக் கேட்டுக் கண்ணீர்விட்டு அழுதல்போன்றிருக்கிறது என்று ஆசிரியர் கூறுகின்றார். என்பு - எலும்பு. அகம் - உள். தூவ - சொரிய.

9. சால வித்தையாகிய வேடிக்கையைத் தெரிவித்து ஆங்காங்குள்ளவர்களை அழைப்பவர்போல வௌவாற் பறவைகள் அக்காடு முழுதும் இரவில் அங்கு மிங்குமாய்த் திரிந்தன என்பார், 'விந்தை நடப்பது தெரிக்க விளிப்பவரின் வாவல் விரைந்தலைய' என்றார். இருள்செறிந்த அக்காட்டில் அழைப்பவராது பின்னே விளக்கேந்திச் செல்பவனைப்போல, 'மின்மினியும் விளக்கொடு பின்னுட' என்றார். மின்மினியும் விளக்கொடு பின்னுட - மின்மினிப் பூச்சியும் ஒளியுடன் பறக்கவும் எனலும் ஆம். விளிப்பவரில் என்பதில் இல் ஐந்தனுருபு ஒப்புப் பொருளது. விந்தை - வித்தை. அந்தி - மாலைப்பொழுது, இறு - தங்கு.

10. இருள் சூழ்ந்த அக்காட்டில் (பாம்பின் சுடிகையிலுள்ள மாணிக்கத்தின்) நாகரத்தின ஒளியும், யானைக் கொம்பின் ஒளியும், புலியினது கண்ணின் ஒளியும், அன்றி வேறு எவ்வித ஒளியும் இல்லை என்பதாம். கறையடி - யானை; அன்மொழி. கறை - உரல். உரல்போன்ற அடியை யுடையது.

பொலன் - அழகு. உழுவை - புலி. பொறி - புள்ளி. சுடிகை - உச்சிக் கொண்டை.

11. ஊசி சென்ற வழியே அதிற் கோத்த நூல் செல்லுதல்போல முனிவன் சென்ற வழியே அம்மைந்தன் சென்றான் என்க. புதல் - புதர், ஈற்றுப்போலி. புதல் - குத்துச்செடி. அக்காட்டில் புதர்கள் நெருங்கிக் கிடக்கின்றமையால் இடையிடையே அதற்றிச் சென்றனர் என்க. பேர் அயர்வு; பெருமை + அயர்வு, தொழிற் பெயர். அயர்வு - தளர்ச்சி.

12. அம்முனிவனும் மைந்தனும் செல்லும் வழியில் முட்காடுகள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிக் கிடந்ததலால் அவற்றை யொதுக்கிச் சென்றனர் என்பார், 'ஒருங்கார நிறைமுளரியுழை யொதுக்கி நுழைந்தும்' என்றார். அவ்விருவர் செல்லும் வழியில் மலைகளின் குகைகள் ஏற்றிழிவு முதலாயின குற்றங்களுள்ளனவாதலின் 'உயர்மலையின் குகைகுதித்தும்' என்றும் கூறினர். முளரி - முட்காடு. ஆர-செறிய, செயவெனெச்சம் காரணப் பொருட்டு, ஆர்—பகுதி. கானம் நதி - காட்டாறு.

13. அம்முனிவனால் மூட்டிய நெருப்புக் கொழுந்து விட்டுக் காற்றால் வளைந்து அசைதல் ஆங்குவருபவரை அழைத்தல் போலுள தென்பார், 'தன்னுண் நிறுவுதலே வளைத்து அழைக்கும் நெருப்பொன்றும்' என்றார். அம்முனிவன் தங்கிய இடம் சிதாகாச வடிவமாதலின், மனைக்குரிய வாயில், பூட்டு, மதில் முதலியன வின்றி விளங்கியது என்றார். ஒன்றும் - சிறிதும். நுண் - நுண்மை. மரபு - முறைமை.

14. வேம்பு தான்றி முதலியவிறகுகளை யொழித்துத் தவத்திற்குரிய ஆல், அரசு முதலிய விறகுகள் என்பார் 'விமலவிறகு' என்றார். பத்திரில், இல் ஐந்தனுருபு, ஒப்புப் பொருள். விமல - தூய்மையான.

15. பனிப்பு - நடுக்கம்; தொழிற் பெயர். பலமூலம் - பலத்தைத் தரும் கிழங்கு, பலவாகிய மூலங்கள் எனினுமமையும்; இது தொகுதி யொருமை.

16. தம்முடைய நாவினாலே குண்டலினை எழுப்பி ஒரு விரற்கடை தூரத்தைக் கடந்து, அமுதகலையை யுண்ண வகையறியாது, முத்தியைப் பெறக் கடலையும் பல மலைகளையும் கடந்து சென்று திரிகின்றமையால் யாதொரு பயனுமில்லை யென்பதாம். சாகரம் - கடல், சகரபுத்திரரால் தோண்டப்பட்டது; தத்திதாந்த நாமம். மதி - அறிவு. கந்தம் - கிழங்கு. அனந்த - அளவற்ற. வகுத்து - ஒழுங்கு படுத்தி.

17. உறைதி - தங்குவாய், ஏவல் முன்னிலை வினைமுற்று; உறை பகுதி, இ ஏவல் முன்னிலை வினைமுற்று விகுதி; த் எழுத்துப் பேறு, இகரவிகுதியே எதிர்காலத்தைக் காட்டிற்று. திருந்த - செம்மையாக.

18. முனிவர் நம்முண்மையுணர்வாராயின் எங்ஙனம் சபித்திடுவாரோ என்னும் அச்சத்தால், 'அருகே ஏகாமல் எதிர் ஒன்றும் இசையாமல் தனியே மனமிறந்து புறம் ஒதுங்கி வறிதிருந்தமகன்' என்றார். இறந்து - கடந்து; ஈண்டுக் குழைதல் மேற்று. மலைவு - மயக்கம். பகர் - கூறு.

19. முனிவர் பெண்ணென்று தெரிந்து கொள்ளாதபடி பாதி முகமதியை ஒரு கைப்பதுமமலரால் மறைத்ததாகும். முகமதி என்பதும் கைப்பதுமமலர் என்பதும் உருவகம். சூரியனைக் கண்டால் தாமரை மலர்வதும் சந்திரனைக் கண்டால் கூம்புவதும் இதனால் அறியக்கிடந்தது.

20. பூனைக்குட்டி எலியைப் பிடிக்கும் போது அவ்வெலியைப் பிடிப்

பதும் விடுவதும் இயல்பாதலால் அங்ஙன்மே அக்கினியும் கொழுந்து விட்டெரியுங்கால் விளங்கியும், தணியுங்கால் அடங்கியும் இருத்தலால், 'எலி பிடித்தலைக்கும் சிறு பூனை' உவமை கூறப்பட்டது. சிறு பூனை என்றது பூனைக்குட்டியை. இது முதல்நூலிற் கண்டது. அக்கினி சடசடவென்னும் ஒலியோடு கொழுந்துவிட்டு எரிதலை, 'விந்தையொடு நடம்புரிந்து' என்றார். வீங்குதல் - அதிகரித்தல். வாங்குதல் - உட்கொள்ளல், வளைதலும் ஆம். திகழ்ந்து - விளங்கி.

21. இத்தகைய அன்புடைய மௌன முனியை வெறுத்தமைபற்றித் தனக்குண்டான வருத்தத்தாலும் நாணத்தாலும், 'மொழியாதும் புகலாது விழிமாரி பொழிய முகங்கவிழ' என்றார். குறி என்றது முகக்குறியை. குறி - அடையாளம். எல்லாப்போகங்களும் அனுபவித்தற்குரிய பருவம் இளமையாதலால் 'எழிலாரும் இளமையினில்' என்றார். இடையூறு - துன்பம், முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். புகல் - சொல். வதிந்த - தங்கிய. எழில் - அழகு. இவண் - இவ்விடம்.

22. இருப்பது - வினைமுற்று, பெயர்த் தன்மை யடைந்தமையால் ஒன்றன்பாற் படர்க்கை வினையாலணையும் பெயர். ஓதாய் - சொல்வாய்; ஏவல் வினைமுற்று விகுதி, ஓது பகுதி, ஆய் ஏவல்வினைமுற்று விகுதி, எதிர்காலத்தை யுணர்த்திற்று. கழறாய் என்பதும் அது. இழந்தனையோ வரும்பொருளை என்று கொண்டு வரும்பொருள் என்பதற்குக் கிடைக்க வேண்டிய பொருள் என்று கூறினுமமையும். மெய்விடுத்துக் கழறாய் - அதாவது உன் உடம்பின் உண்மை இயலை வெளிப்படையாகக் காட்டிச் சொல் எனலும் ஆம்.

23. அஞ்ஞானம் நிறைந்த இவ்வுலகத்தில் தோன்றும் சுகம் துக்கமேயாதலானும், அச்சுகம் இன்பம் பயப்பதாயினும் ஒரு கணப்பொழுதும் நிற்காமல் அழியும் ஆதலானும், 'இவ்வையகத்தில் அமைந்தசுகம் அனைத்தும் அழலால் இங்கெழுந்தடங்கு நிழலாகநினையாய்' என்றார். அழல் கொழுந்துவிட்டெழும்பொழுது அதைச் சூழ்ந்துள்ள மரங்கள்முதலியவற்றின் நிழல் பலவாகத் தோன்றுதல் போல இன்பம் பலவாகத் தோன்றினும் அவ்வழல் தணிந்தபோது நிழல் தோன்றாமை போலச் சுகமும் தோன்றாதென்பதாம். இலவுகாத்த கிளி யென்பது முள்ளிலவின் பழம் செக்கச்செவேலென்று கொவ்வைக்கனி போலத் தோன்றுதலால், அதனைக் கொவ்வைக்கனி என்று கருதிக் கிளி தின்னும் பொருட்டுக் காத்துக் கொண்டு இருக்கையில் அக்கனி வெடித்து அதனின்றும் பஞ்சு வெளிப்படக் கண்டு கிளிப்பிள்ளை நாணும் என்க.

24. முயற்கொம்பு (கோடு) இல்பொருள் ஆதலால், பெண்கள் பிறர்பால் ஆசை கொண்டவர்போலக் காணப்படினும் அது பொய்ம்மையேயாம். ஆகாயத்தாமரை, ஆமை மயிர்க் கம்பளம் என்பனவும் இல்பொருளேயாம். பெருங் கபடம் இடுகலன் என்றது, எளிதிற் கண்டுபிடிக்க முடியாத வஞ்சகத்தை இட்டுவைத்த பாத்திரம் எனற்கு. கலன் கலம் என்பதன் போலி. நறுநெய் - மணம் பொருந்திய நெய். பிறங்கும் - விளங்கும்.

25. ஆண்வேடம் தரித்திருக்கும் சிவகாமி தன் காதலனை வெறுத்தமையால் அம்முனிவர் சொல்லிய மொழிகளெல்லாம் சுடுதலால், 'இசைத்த வசையுட்கொண்டு' என்றார். கனவு - எதிர்மொழி நனவு. அதாவது கண் விழிப்பிற் றோன்றுங்

தோற்றம். கனுத் தோற்றத்தினும் உண்மையாக நெடும்பொழுது தோன்றியதனால் 'நீள் கனவு' என்றார். நாணத்தால் முகம் வெளுத்து மனம் நொந்து நின்றமையால், 'வெயிலில் விளக்கொளியும் மின்னொளியிற் கண்ணும், வெளிப்பட்ட கள்வனும்போல் வெட்கி முகம் வெளுத்தான்' என்றார். வறிஞன் கனவிற்கண்ட பொருள் நினைவில் கைகூடாமையால் வருந்துதல்போல முனிவன் சொல்லிய சொற்களால் தன் செய்கை வெளிப்பட்டமையால், வெயில்முன் விளக்கொளியும் மின்னொளிமுன் கண்ணும் பலர்முன் கள்வனும் ஒளி மங்குதல்போல நாணத்தால் முகம் வெளுத்தான் என்க. ஏதிலன் என்றது ஈண்டு வறிஞனை; பொன் சிறிதும் இல்லாமையால். அடிகள் - முனிவர். வசை - பழிமொழி.

26. வெட்ட வெளியான என்பது வெளிப்பட்டு விட்டன என்னுங் கருத்துள்ள குறிப்பு மொழித் தொடர். இரகசியங்கள் எல்லாம் என்றது பெண் ஆண் வேடம் தரித்தமையையும் தன்னுடைய பந்து என்பதையும் என்க. யதி - முனிவர். இறும்பூது - வியப்பு.

27. கற்பம் அனுகற்பம் உபகற்பம் என்று சொல்லப்படும் விபூதியுள் ஒன்றை யணிவார்க்குப் பகை, பிணி, பேய், சூனியத்தாலாம் தோடம் முதலியவை யுண்டாகா வென்பார், 'நின்மல விபூதி' என்றார். பொன்மய மெய் விபூதி யுள்ளே தோன்றி என்பது உபமேயம். நீறுபடி நெருப்பெனவே நிலாவி என்பது உபமானம். குருவாகிய முனிவன் தன் கண்ணால் முகத்தை நோக்கினமையால், ஆண்வேடம் தரித்த பெண்மகள் மனம் கூசி நாணத்தால் தன் இரண்டு விழிகளும் மெய்ந்நெறியை விட்டுத் தான் பெண் என்பதைத் தெரிவித்தன என்பதாம்.

28. தன் உண்மையை முனிவர் தெரிந்துகொண்டார் என்னும் மகிழ்ச்சியால் கூசிய முகம் பெண்மைக்குரிய குணமாகிய நாணத்தோடு கோணி எழில் வீசுதலையும், சடைக்கோலம் ஒழிந்து குழற்பாரஞ் சரிதலையும், வெய்துயிர்ப்பையும், ஆண்வேடம் ஒழிந்து பெண்வேடம் தோன்றுதலையும் கண்டார் முனிவர் என்பதாம்.

29. முனிவர் வசிக்குமிடம் பரிசுத்தமுடைய தாதலானும், வேதமோதுதல், ஓமம் வளர்த்தல் முதலியன உடையதாதலானும், அவிர்ப்பாகம் பெறத் தேவர்கள் நெருங்குதலானும், 'தெய்வமொடு நீ வசிக்குந் திருக்கோயில்' என்றார். செமித்தருள்வை - முன்னிலை வினைமுற்று; செமித்தருள் பகுதி, ஐ - விகுதி, வ் - எதிர்கால இடைநிலை.

30. காவிரிப்பூ மாநகர் என்றது காவிரிநதி கடலொடு சங்கமமாகுமிடத்திலுள்ள பட்டினத்தை. குற்றமில்லாத குலமும், விருந்தினரை யுபசரித்தலும், யாவரிடத்தும் அன்பும் நாயகனது குறிப்பறிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கமும், வாய்மையும், கோபமின்மையும், கற்பும், பெற்றதைக் கொண்டு உவக்கும் உவப்பு முடைமையால், 'எண்ணரிய குண முடையாள்' என்றார். நற்குணமுடைய பெண் ஒருத்தியுண்டு, அவள் வயிற்றில் இரண்டு பெண்களும் ஒரு பிள்ளையும் பிறந்தார்கள் என்பதாம்.

31. சாப்பிள்ளையே பெறுதலும், ஒரே பிள்ளை பெறுதலும், பெண்களையே பெறுதலும், எதையும் பெறாதிருத்தலுமாகிய நால்வகை மலடியுள், சிவகாமியின் சிற்றன்னை ஒரு மகவும் பெறா மலடி யாதலால், 'மூழு

மலடி' என்றார். சிவகாமியின் சிற்றன்னை மலடியாயினும் ஈடு எடுப்பற்ற செல்வமுடையாள் என்பார், 'செகமனைத்தும் அவள் படைத்த செல்வமென மொழிவர்' என்றார். செப்பரிய - சொல்லற்கரிய.

32. ஒருவனது நிழல் தன்னைப் பிரியினும் அவனை விடாது வந்து அடியினிடத்தே தங்குந் தன்மை போலச் சிறிதுநேரம் அவரைப் பிரியினும் சகியாது அவரைத்தேடியுடன்கூடி விளையாடி யொன்றாக வளர்ந்தேன் எனத் தன் இளமைப் பருவத்தின் செய்தியைக் கூறினாள் என்க. அறைவேனோ என்புழி ஓ வினாவொடு எதிர்மறை. அடல் - வலிமை. அலகு - அளவு.

33. எடுத்தனள் முன் தொடுத்து என்பதை முன் எடுத்துத் தொடுத்தனள் என விகுதி பிரித்துக் கூட்டி அம் முனிவன் முன்னே விரிவாக எடுத்துச் சொல்லத் தொடங்கினள் எனப் பொருள் கோடலும் ஒன்று. பிடி - பெட்டையானை.

34. சிறியதாய் எனக்குக் கொடுத்த செல்வத்தால் மதிமயங்கித் தலைதடுமாறி என்நிலைமையையும் எனது தலைவனது தன்மையையும் தகைமையையும் மறந்தேன் என்க. படிறு - வஞ்சகம். தகைமை என்றது கல்வி, அறிவு, அன்பு, அருள், அழகு முதலிய குணங்களை. மடமகள் - இளம்பெண். தமியள் - தனித்தவள்.

35. அத்தலைவர் குறிப்பு மொழியால் உணர்த்தியும் என் குறும்பு மதியால் கொள்ளாதுவிடுத்தனன் என்க. குறிப்பு, வெளிப்படை என மொழிகள் இரண்டுவகைப்படும். குறிப்புச் சொற்கள் பொருளைக் குறிப்பால் உணர்த்துவன. அவை ஒன்றொழி பொதுச்சொல், விகாரம் முதலாயின. குறும்பு - பொல்லாங்கு.

36. அதிபர் அவர் - அதிபராகிய அவர்; இருபெயர் ஒட்டுப் பண்புத்தொகை. அயர்ந்திருந்தேன் - அயர்ந்தேன்; ஒருசொன்னீர்மைத்து. அரும்பி - உதித்து.

37. காணேன் - எதிர்மறைத் தன்மை யொருமை வினைமுற்று, காண் - பகுதி, ஏன் - தன்மை யொருமை வினைமுற்று விகுதி, ஆ -எதிர்மறை விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. இனி, எதிர்மறைவிகுதி புணர்ந்து கெடாமல், விகுதியின் றகாரமே எதிர்மறையை யுணர்த்திற்று என்பர் சேனாவரையர். என் ஆராமையைத் தோழியர்களிடத்து முறையிட, அவர்கள் யான் செல்வச் செருக்கினால் வெறுத்த தலைவரைக் குறித்து இதுபொழுது வருந்துதலால் என் அறியாமையைக் கண்டு பரிகசித்தனர் என்க. உன்னி - நினைந்து, சேடியர் - தோழியர், தேயம் - இடம்.

38. ஆயத்தார் - மகளிர் கூட்டத்தினர். தான் அசை. விரகவேதனை யுடையார்க்குக் கடலொலி துன்பத்தைச் செய்யுமாதலின், 'அவ்வேலை - அகோராத்திரம் கெடுத்து எறியும்' என்றார். வேலை - கடல் (ஆகுபெயர்), வேலை - கரை; சினைப் பெயராகிய இது முதற் பெயராகிய கடலுக்கு வந்தமையால் சினையாகு பெயர். எறியும்—செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று; இது காரணத்தைக் காரியமாக வுபசரித்தல். காதலுடையாரைச் சந்திரனும் தென்றலும் வருத்துமாதலான், 'நமன் உயிர் தின்னும்' என்றார். மதியும் காலும் என்புழி உம்மை எண்ணும்மை. உமிழ்தல் - கக்குதல். மதி - சந்திரன், கால் - காற்று. திரிந்துலவுங்கால் என்றதனால் தென்றற் காற்றை யுணர்த்திற்று. தென்றற் காற்று மெல்லிய நடையும் குளிர்ச்சியும் நறுமணமும் உடைமை

யால், 'திரிந்துலவுங்காலும்' என்றார். அகோராத்திரம்—இரவு பகல். கால் - காற்று.

39. காசிப முனிவர்க்குப் பரசுராமரால் தானஞ் செய்யப்பட்டமையால், 'காசினி' எனப் பூமிக்கு ஒரு பெயர். யூகம் - ஆலோசனே. உள்ளபடி - உள்ளவளவு.

40. உண்டெனிலோ என்புழி ஓகாரம் கட்டுரைச் சுவைபட வந்த அசைநிலே. இல்லே எனில் என்பதனிடத்தும் அவ்வோகாரம் கூட்டப்பட்டது. கண்டுயிலு மில்லிடம் நீக்கதுவ வெளியோடுங் கணக்கு - என்பதை "நித்திரைசெய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்படையும், முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே - பித்தரைப்போல் நில்லென்று சொன்னலும் நிற்பரோ அப்படிக்காண், இல்லறத்தை நீத்தார் இயல்பு" என்ற ஒழிவி லொடுக்கச் செய்யுளோடொப்பு நோக்குக. ஒல்லே - விரைவு. தேறி - தெளிந்து. கதுவ - பற்ற. கரந்து - மறைந்து.

41. தன் தலேவரும் அவ்விடங்களில், சென்றிருப்பார் என்ற துணிபால் ஆங்காங்குச் சென்று பார்த்தும் அவரைக் காணுமையால், 'பார்த்துடலஞ் சலித்தேன்' எனவும், அவர் இல்லறந் துறந்த பெரியாராதலான், குருக்கள் மடத்திற் றங்கி ஞானநூல் ஆராய்ச்சி செய்வார் என்னுங் கருத்தால் அவ்விடத்துச் சென்று பார்த்தும் பயனற்றமையால், 'மடந்திரிந்து மனம் அலுத்தேன்' எனவும், யோகநிலேயுடையாராதலால் யோகியர்கள் வாழ்கின்ற குகைகளிற் றங்கித் தாமும் வசிப்பரெனக் கருதிப் பார்க்கையில் ஆண்டும் அவர் இல்லாமையால், 'யோகியர் போய்வாழ் குகையும் பாழே' எனவும் கூறினுள் என்க. திருக்கு - அஞ்ஞானம், வஞ்சகம். குருக்கள் - இருளே யொழிப்பவர் எனக் காரணக் குறியாயினும் ஈண்டுத் 'திருக்கறு' என்னும் அடைமொழியால் வாளா பெயராய் நின்றது; 'சேற்றில் முளேத்த பங்கயம்' என்றாற்போல. மன்று - சபை.

42. தன் நாயகனேக் கண்டதுண்டோ என்று மான் முதலியவற்றை விளித்துக் கேட்டாள் என்க. மான் என்றது பெட்டை மானே, கலே என்றது ஆண்மானே. பிடி - பெட்டை யானே. மா - ஆண்யானே. பிகம் - குயில், குயில் தன் முட்டையைக் காகத்தின் குடம்பையுள் இட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கும் வரைக்கும் காத்துக்கொண்டிருந்து குஞ்சு வெளிப்பட்டவுடன் தன் தாயாகிய காகத்தைவிட்டுப் பிரித்துத் தான் அழைத்துக்கொண்டு செல்கின்றமையால், 'வன்பிகமே' என்றார். அறிவீரோ என்புழி ஓகாரம் வினப்பொருளது. தொடர்ந்து என்னும் எச்சம் கழித்தேன் என்னும் முற்ருெடு முடிந்தது. அஞ்ஞானமயக்கம் விடாத அறுபத்து நான்கு கலே ஞானங்களே! பிடிவாதமே வாழ்க்கையாகக்கொண்ட மதச் சச்சரவுகளாலெழும் ஆரவாரமே! அனிர்த சடதுக்க ரூபமாகிய இஹலோகமே! சுகம் சுகம் என்று கூறப்படும் இந்திராதி பதமோட்சங்களாகிய பரலோகமே! என்னும் தத்துவார்த்தம் ஒருவாறு தொனித்தல் காண்க.

43. கண்டிலன் - எதிர்மறைத் தன்மை வினேமுற்று. ஏ-அசை நிலே. நண்ண உண்ண என்பன அகர வீற்று வியங்கோள் வினேமுற்றுக்கள். அருவருப்பு - வெறுப்பு, தொழிற்பெயர். காயம் - உடல்.

44. பலவிடத்துத் தேடியும் தலேவரைக் காணுமையால், 'அலேந்த தத்தனேயும் பொய்யோ' என்றார். எனக்கும் என்பதிலுள்ள உம்மை இழிவு சிறப்பு. அவர் தந்த போதமாவது

செல்வமில்லையாமை, கயவரைச் சேராமை முதலியன. அறிவுளதோ - ஓகாரம் வினாவொடு ஐயம் என்க. புனிதர் - தூயர். போதம் - அறிவு.

45. வந்திலரோ என்புழி ஓகாரம் பிரித்து ஏன் என்னும் வினாவுடன் கூட்டப்பட்டது. ஏவன் என்பதன் மரூஉ ஏன் என்றாயது. ஓகாரம் வினாவுடன் ஐயம். நலம் - நன்மை. எதிர் - நேர்.

46. தன்னைக் காதலித்தவரெல்லாம் பொய்க் காதலுடையவராதலானும் இவர் ஒருவரே மெய்க் காதலுடையவராதலானும் 'உயிர்த் துணைவர்' என்றார். பால் - இடம். சாயை - சாயல்.

47. இவ் வழலே கதியென்றது இவ் வழலில் விழுந்து இறத்தலே. மூதுருவம் - முதுமை + உருவம்; ஈறு போதல் என்றதனால் மை கெட்டு, ஆதி நீடல் என்றதனால் மூது என்றாய் 'உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும்'—என்றதனால் மூதுருவம் என்றாயது. குளறி - தடுமாறி.

48. முனிவன் சிவகாமியின் மாமன் பிள்ளையாதலால், 'உனது சிதம்பரனே' என்றான். அன்பின் ஆராமையால் ஒருவர்க்கொருவர் முற்பட்டுத் தழுவிக் கொண்டமையால், 'எவர்தாம் முன் அணைந்தனர் என்றிதுகாறும் அறியோம்' என்றார். அறியோம் என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. அறியோம் என்றது வாணி கூற்று. நான்கு வேதங்கள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்ப.

49. உமாதேவியார் பர்வதராசன் புத்திரியாதலால் 'பார்வதி' எனப்பட்டாள். பாரதி - சரசுவதி. பார்க்கவி என்பது உமாதேவிக்குப் பெயராயினும் 'கஞ்சப்பார்க்கவி' என்றமையால், இலக்குமியை யுணர்த்தியது'. நாயகனிடத்து அன்பிற் சிறந்த அருந்ததியும் பெண்களுள் இவ்வளவு அன்புடையாளை இதுகாறும் காணாது கண்டமையால் 'அருந்ததியும் அம்ம இஃதருங்கதியென்றஞ்ச' என்றார். இவ்விருவருடைய அன்பின் நிலைமையைக் கண்டு உலகமும் அன்புடையராயினமையின், 'ஆர்வம் உலகார்க' என்றார். உலகு-ஆகுபெயர். ஆர்க வியங்கோள் வினைமுற்று.

50. ஆழி - கடல், ஆழ்தலையுடையது; இ - வினைமுதற்பொருள் விகுதி. புடை - பக்கம். அறம் - தருமம். அறத்தை நீர்த்துறையாக உருவகித்தமைக் கேற்ப அன்பை வெள்ளமாக உருவகித்தனர். இஃது இயைபு உருவகம். பந்தனைகள்-கட்டுகள்; ஈண்டு மனத்துன்பங்களை யுணர்த்தின. மனத்துன்பங்களாவன வாணியின் தகப்பனாகிய சகடன் தன் மகளைத் தன் காதலனாகும் நடராஜனுக்கு வாழ்க்கைப்படாமல் குடிலன் புத்திரனாகிய பலதேவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட வேண்டுமென்று வற்புறுத்த அதற்கு அவள் உடன்படாமையாலுண்டான வருத்தங்கள் என்க. வாணி முடிவில் தான் விரும்பிய நடராஜனையே மணக்கின்றமையால், "பரிந்து அருள் சுரந்தமை நிரந்தரமும் வாழ்க" என்றான். நிரந்தரம் - எப்பொழுதும்.

மூன்றாம்அங்கம் மூன்றாம்களம்

தொடர்ச்சி.

40. படர்ந்து - சென்று.

50. எதிர்ச்சையா - நினைத்திராதபடி, திடீரென்று.

58. தீம்புனல் - இனிய நீர்.

61. காவி - குவளை மலர்.

64. முகர்ந்திலன் - மோந்திலன், வாசனை யறிந்தேனில்லை.

66. மான - போல.

67. மாடு - பக்கம், ஏழனுருபு.

83. போதம் - அறிவு.
87. துவக்கு இந்திரியம் - தொட்டறியும் உணர்வு, பரிசம்.
89. சேய்த்து - தூரத்திலுள்ளது, சேய்மை - பகுதி.
95. வடக்குநோக்கி - திசைகாட்டும் யந்திரம். இதில் முள் எப்பொழுதும் வடபக்கத்தையே நோக்கி நிற்கும் (Mariner's compass).
104. ஏய்ப்ப - போல.
115. அனுமான ஆதியால் - அனுமானம் முதலிய அளவுகளால்.
121. சீதம் - குளிர்ச்சி.
133. வெஞ்சரம் - கொடிய அம்பு.
134. நிற்கலை - நிற்கவில்லை.
[இக்களத்தில் சந்தியாவருணனையும் மனோன்மணியின் சோக நிலையும் பத்தியின் சுபாவமும் உயர்த்த முடைய சிவகாமிசரிதமும் சொல்லப்பட்டமை காண்க.]

மூன்றாம் அங்கம்

நான்காம் களம்

1. மயக்கம் - கலக்கம்; மயங்கு பகுதி.
2. வேதாந்தம் - வேத + அந்தம் - மறை முடிவு.
3. இமையாது - இமை யென்னும் வினையடியாகப் பிறந்த எதிர்மறை வினையெச்சம்.
4. பரிதபித்திருந்தீர் - வருந்தியிருந்தீர்; பரிதாபம், பெயர்.
13. விரூபம் - வி + ரூபம் - ரூபமற்றது, அவலட்சண வடிவம்.
15. அல் - இருள்.
16. பேழ்வாய் - பெரிய வாய்.
21. இசித்துக் கறிக்க - இழுத்துக் கடிக்க.
28. பஞ்சா சத்கோடி - ஐம்பது கோடி.
36. அலகிலை - அளவில்லாதது.
38. உந்தியந் தடாகம் - கொப்பூழாகிய குளம். முளரி - தாமரை, முள்ளோடு கூடிய தண்டையுடையது.
41. நான்முகச் சிலந்தி - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமனாகிய சிலந்திப்பூச்சி. நாற்றிய - தொங்கவிட்ட, நால் தன்வினைப்பகுதி. இதனுடன் று என்ற பிறவினை விகுதி சேர்ந்து நாற்று என்ற பிறவினைப் பகுதியாகும்.
45. பேய்த்தேர் - கானல்நீர்.
49. மகோததி - மகா + உததி - (குணசந்தி) பெருங்கடல்.
50. புற்புதம் - நீர்க்குமிழ்.
52. தாங்குநர் - தாங்குபவர்.
54. இந்திரஜாலம் இவ் எந்திர விசேடம் - [மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சம்]
56. திரிகை - திரிக்கும் இயந்திரம்.
64. [ஆர்க்கும் - வருந்தி இரைகின்ற.]
66. மீக்கொளும் - மேலாகும்.
71. பிரத்தியக் பிரபோதோதயம் - உள் முகமான மெய்ஞ்ஞானத் தோற்றம்.
73. அகண்ட - எல்லையற்ற, சித் - அறிவு.
80. [சுதமாம் - சுவத சித்தமாம் - தானே பலிக்கின்ற]
88. மோனம் - ஞானவரம்பு.
104. சினகரம் - கோவில்.
116. அகம் உடைந்தும் - மனம் வருந்தியும்.
123. விடும்பரிசு - விடுந்தன்மை.
138. சங்கேதம் - குறியீடு.
144. கரதலாமலகம் - அங்கை நெல்லிக்கனி, நெல்லிக்கனியின் உட்புறம்போன்ற தன்மையே அதன் வெளிப்புறத்தும் காணப்பெறும். இதன் உண்மையைக் கையிற்கொண்

டே தெளியலாம் என்றபடி, கரதல +ஆமலகம்; தீர்க்கசந்தி.

155. விண்டிடா வண்ணம் வீக்கியபாசம் - பிரிந்திராதவிதம் கட்டிய கயிறு.

156. ஆகருஷணம் - இழுத்து நிற்கும் சக்தி.

160. குயிற்றிய - செய்த, குயிற்று பகுதி.

168. அக்கரம் பயில்வது - அட்சரம் பழகல், எழுதப்படிப்பது.

176. உள்ளுவர் - நினைப்பர், உள் - பகுதி.

179-182. [பாரிஜாதம் முல்லை முதலிய பூக்கள் வெண்மை நிறமும் சுகந்தமும் உடையனவாயிருப்பதற்கு அவை இராக்காலம் அலர்தலே காரணம் என்பது ஜீவ சாத்திரிகளின் கொள்கை.]

184. உசிதம் - மேன்மை. நிசி - இரவு.

196. உறுகண் - துன்பம், இடுக்கண். ஏது - காரணம்.

208. அல்லல் - துன்பம்.

222. சாத்தியம் - முடியக்கூடியது.

227. [பந்தம் - சம்பந்தம்.]

236. எய்ப்பினில் வைப்பு - இளைத்தகாலத்து உதவும்பொருள்.

239. சமுசயம் - ஐயம்.

250. அரற்றி - வாய்விட்டுச் சொல்லி, அழுது.

259. முகமன் - நயவுரை, முகத்துதி.

277. [நீர் பிரபஞ்சத்தை அருள் வடிவாகப் பார்க்கும் பார்வையும் முடிந்த நிலமன்று. ஆயினும் உமக்குப் பந்த நிவிர்த்தி சமீபமாய்விட்டது. என்பது இவ்வரியின் குறிப்புப் பொருள்.]

281. சமயிகள் - சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள், மதத்தோர்.

கலித்துறை :— ஆபதம் - ஆபத்து, கற்படை - சுருங்கை. மாற்றம் - சொல்.

[முடிவில் வரும் கலித்துறை சுந்தரர் சமைத்த சுரங்கத்தைத் தத்துவோபதேசமாக உருவகப்படுத்தி அனுபூதியாலன்றி உபதேசார்த்தம் வெளிப்படாதென்று வற்புறுத்துகிறது.]

நான்காம் அங்கம்

முதற் களம்

8, மடு - தடாகம், குளம்.

11. ஒன்றிய - பொருந்திய.

20. கடம்பாடு - கடன் படுதல், கடமை.

31-32. "கொக்கொக்கக் கூம்பும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த இடத்து" - குறள் அதி. 49 செ. 10 என்ற குறட்கருத்து.

33. சம்பவம் - காரணம், சங்கதி - வரலாறு.

46. இதக்கேடு - நன்மைக்குக் கெடுதி.

50. பாற்றினம் - பருந்துக் கூட்டங்கள்.

51. பிணைத்து - பருத்து.

61. கலினம் - கடிவாளம்.

66. மும்மதம் - கன்னமதம், கபோலமதம், கோசமதம் என்ற மூன்று மதம்.

68. கறுவி - கோபித்து.

69. வெந்நிட்டு - முதுகுகாட்டி, புறங்கொடுத்து.

[இவ்வரி உக்கிர குமார பாண்டியன் இந்திரன் முடிமேல் வளை,

யெறிந்த திருவிளையாடலைக் குறிப்பிக்கின்றது.]

70. புரந்தரன் கைப்படாப் பொருப்புகள் - இந்திரன் சிறகரியும் வச்சிராயுதத்துக்குத் தப்பி மறைந்த மைநாகபருவதம் போன்ற மலைகள்.

78. நாற்படை - கரி, பரி, தேர், காலாள்; சதுரங்கம்.

88. கொடுந்தொழில் - கொடுமையான செயல், கோடுந் தொழில் என்பதன் குறுக்கமாக்கின் வளைக்குஞ் செயல்.

91. [பாண்டி - பாண்டிநாடாகிய மாதா.]

100. அன்னியன்கைப்படா நீர்— தாம்பிரபன்னி நீர். திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலேயே பாய்ந்து முடிதலால் என்க.

101. சோரி - இரத்த மழை.

102. பொன்றிடும் அளவும் - இறக்கும் வரையும்.

106. விந்தம் அடக்கினோன் - அகத்தியன். விந்தமடக்கிய செய்தி அவர் தம் வயத்தன்மையைக் குறிப்பதாம். தந்த நற்றமிழ் மொழி - அவரால் முதலிலக்கணமாகிய அகத்திய இலக்கண நூல் ஏற்பட, அதனால் செம்மையாய்ப் போற்றப்படலான தமிழ் மொழியும் அடுத்த மொழிகளினுதவி யில்லாமலே தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையது என்பதைக் குறிக்கிற்பது. தந்த என்ற சொற்பொருள் 'அழற்புரை நிறக் கடவுள் தந்த தமிழ்' என்ற கம்பர் வாக்கானும், 'அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல்' என்ற வில்லிபுத்தூரார் வாக்கானும் அறியப்படும்.

108. கிழமையும் - உரிமையும்.

108 - 117 - தமிழ்நாட்டு மக்கள் சிறு பருவத்தினராய்த் தொட்டிலில் நித்திரை புரியுங்காலத்து அவர்கட்கு நல்ல நித்திரை வரவேண்டித் தாய்மார்கள் தாலாட்டிப் பாராட்டியது தமிழ் என்றபடி. அத்தகைய தமிழ்மொழியாளர் இப்பொழுது வீரமும் ஆண்மையும் அற்றோம் என்று கூறுதல் இழிவாம் என்பது.

119. சிறுகால் - இளங்காற்று, மென்மையாக வீசும் தென்றற்காற்று.

122. நாட்டபிமானம் - தேசாபிமானம். நடைப்பிணம் - நடையைமட்டும் கொண்டு மற்றவற்றில் பிணம் போன்றவர்.

124. திருவனையார்கள் - இலக்குமியை யொத்த மனைவிமார்கள்.

132. அரி - சிங்கம்.

136. செந்தழல் - ஓமத்தீ.

140. இந்தனம் - விறகு.

144. திருந்தலீர் - திருந்தலர் என்பதன் விளி. திருந்தலர் - மனம் திருந்தப் பெறுதவர், பகைவர்.

148. காயம் - வடு, மாறுத்தழும்பு.

151 "விழுப்புண்படாத நாளெல்லாம் வழுக்கினுள், வைக்குந் தன்னாளை யெடுத்து" குறள் அதி. 78 செ 6-என்ற குறட் கருத்து.

154. அனந்தம் - எல்லையற்ற.

158. கோட்டக்கது - கொள்ளத்தக்கது. கொள் என்னும் பகுதி கோள் எனத் திரிந்து தொழிற்பெயராயிற்று.

163. கணம் கணம் - கணந்தோறும்; அடுக்கு தொறுப் பொருட்டு.

165. உதும்பரதரு - அத்தி மரம்.

166. இறும் மசகம் - இறக்கும் கொசுகு.

172. அழுக்காறு - பொறாமை. அழுக்கறு பகுதி.

183. சேமமாய் - சுகமாய் அல்லது காவலாய்.

குறளடி வஞ்சிப்பா:—தமர் - சுற்றத்தவர். நந்தா - கெடாமல். நிந்தா நெறி - நிந்தித்தலாகிய வழி. தந்தா வளி சிந்தாவிழ - பல் வரிசை உதிர்ந்து கீழ் விழும்படி. பெயருமின் -

பெயருங்கள், புறப்படுங்கள்.

இக் கலித்தாழிசை நான்கு அடிக ளால் ஒரு பொருண்மேல் மூன்று அடுக்கி வந்து ஈற்றடி அறு சீ ரா ய் மிக்கு ஏனையடிகள் நாற்சீராய் நிற்கப் பெற்றது.

கலித்தாழிசை. [க. சின்னம் எமன் அதிசயிக்கும் எனக் கருதிச் செருக் கொழிமின். அங்ஙனமன்றித் திரும்பு வது சொற்பபுத்தி, எங்கள் வஞ்சி யரசன் வெல்வான் என வெண்ணிச் செருக்குவீராயின், என்பது அடி மடக்கின் பொருள்.

உ. விஜயலட்சுமி வீ ர ர் பு ய மே தனது குடியிருப்பாக உடையாள், ஆதலால் ஓடுமின். விடம்போல் உயி ருண்ணும் இவ் வீரர் வாளாயுதத்திற் கெதிரே ஓடாது நிற்பீராயின்; என் பது பொருள்.

௩. தம்மனையைக் காக்க உருவிய வாளுக்குப் பின்னிடும்படியான உறை யில்லை, அதாவது மத்தியில் சமா தானப் படுகை யில்லை. இதனைக் கரு தாது போருக்கு வந்த பின்னர் திரும் புதல் முறையன்றென் றெண்ணி நிற்பீராயின்; என்பது கருத்து.]

[இக் களத்தில் நாற்படை வருண னையும் நாட்டபிமான விளக்கமும் வீரரசமும் வந்தமை காண்க.]

நான்காம் அங்கம்

இரண்டாம் களம்

12. பஞ்சாய்ப் பறத்துவன் - பஞ் சைப்போற் பறக்கச் செய்வேன்.

15. ஊட்டுவன் குருதி - இரத் தத்தைக் குடிக்கச் செய்வேன்.

20. [சடையன் - குடிலனுடைய சேவகன் பெயர்.]

23. சபதம் - சூள் மொழி, வஞ்சி னம்.

27. வகிர்ந்து, பிளந்து என்பதன் முதனிலைகள் வகிர், பிள என்பன.

30. ஒ ன் ரு ர் - பொருந்தமாட் டார்.

42. பிணக்கு - மாறுபாடு, கோ பம்.

43. குரோதம் - கோபம்.

55. சுதேசானுராகத் தொடர்பு - சுதேசாபிமான சம்பந்தம்.

75. ஏ லு ம் - பொருந்தும் அல் லது போதும்.

97. [ஆ ம் பொழு து - வேண்டும் பொழுது] வாம்பரி - வாவும்பரி, தா வுகின்ற குதிரை.

105. வாளா - சும்மா, இ டை ச் சொல்.

107. உழை - இடம்.

111. வீதல் - கெ டு த ல், வீ பகுதி.

135. செம்மல் - அ ர ச ன்.

[இக்களத்தில் தரும யுத்தத்தின் நீதி யும், படைக்குள் குழப்பம் பிறக்க அரச னுக்கபாயம் நேர்ந்தவழி நாராயணன் காக்கச்சென்ற கதையும் குறிப்பிக்கப் படுகின்றன.]

நான்காம் அங்கம்

மூன்றாம் களம்

15. சாகசம் - துணிவுச் செயல்.

30. இரிந்து - பின்வாங்கி.

35. கார்முகம் - வில். கடிவாள் - கூரிய வாளாயுதம்.

54. அஞர் - துன்பம்.

75. "செந்தழலே வ ந் த ழ லை ச் செய்திடினும் செங்கமலம், அந்தரஞ் சேர் செங்கதிரோற் க ல் லா லல

ராவால்'' என்ற பெருமாள் திருமொழி யடியின் கருத்தமைதி கொண்டது.

85-87. 'நீரளவே யாகுமாம் நீராம் பல். இது, "வெள்ளத்தனைய மலர் நீட்டம்'' குறள் அதி. 60 செ. 5. என்ற அடிக் கருத்து. அம்புயம் = அம்பு+ ஜம் - நீரில் தோன்றுவது.

89. எவ்வும் - உயரும், எழும்.

96. ஊழையும் - வினைப்பயனையும்.

112. தேறுமாறு - தெளியும் விதம்.

185. மடங்கல் - சிங்கம்.

208 - 209 அருள் முதலியன அகம் முதலியனவாக உருவகிக்கப் பட்டுள்ளன.

219. நிம்பமாலை - வேப்பந்தார், இது பாண்டியர்க்குரிய மாலை.

222. மட்பரி - மண் குதிரை.

242 - 243. நொச்சி - பகைவர்க்கு எதிரில் நிலைநின்று தம்மதில் காப்போர்க்கு உரிய பூமாலை. உழிஞை - மதிலை முற்றுகை செய்யும் வீரர் அணியும் பூ.

263. ஒல்கலை - தளராதே.

264 - 265 ''சிதைவிடத் தொல்கார் உரவோர் புதையம்பின், பட்டுப் பாடூன்றுங் களிறு'' குறள் அதி. 60. செ. 7. உம்பல் - ஆண் யானை.

270 - 271. "நாணகத் தில்லா ரியக்கம் மரப்பாவை, நாணால் உயிர் மருட்டியற்று'' குறள் அதி. 102. செ 10.

272 - 273. ''ஒட்டார்பின் சென்றொருவன் வாழ்தலின் அந்நிலையே கெட்டான் எனப்படுதல் நன்று'' குறள் அதி. 97 செ. 7.

282. இருமுறை - போர்க்களத்திலும், தற்கொலை புரிய எத்தனித்த போதும். தப்பிலி - தப்புதலுள்ளவன், தப்புதலில்லாதவன்.

290. பகைக்கலை - விரோதம்பண்ணுதே.

291. [பிரியப்படுகை - காமித்தல். காமவழி நேரிட்ட பகையாதலால்.]

296. நிணம்படும் - கொழுப்புப் பொருந்திய.

297. மிண்டலைவறிதே - வீணுகப் பேசாதே. மிண்டுதல் - மதத்தால் அடர்த்தல்.

302. உபாயமிங்கிது - நாராயணன்மீது குற்றம் ஏற்றுதலை.

[இக்களத்தில் ஜீவகன் சோகமும் குடிலனுடைய தந்திர நடவடிக்கையும், பலதேவனுடைய கீழ்ப்படியாத் தூர்க்குணமும், ஒருவாறு விளங்கலாம்.]

நான்காம் அங்கம்

நான்காம் களம்

1. ஆதி - முற்காலம்.

2. தொழுகுலம் - எவரும் வணங்கத்தக்க சிறந்த குலம்.

5. [தையலர் - மனோன்மணியின் செவிலி முதலிய அந்தப்புரத்தார்].

6. அசழ் - கிடங்கு, தோண்டப் பட்டது.

9. களைகுதும் - களைவோம், தும் ஈற்றுத் தன்மைப்பன்மை.

16. ஆதியர் - முதன்மையானவர், தலைசிறந்தவர்.

28. கருதலர் - கருதமாட்டார்.

69. இவுளி - குதிரை.

70. கடகயம் - மதயானை.

71. கைக்குட்கனி - கையிலிருக்கும் நெல்விக்கனிபோல் தெளிவாய்.

89. குடிலன் - வஞ்சகன்.

90. பகடி - கேலி.

106. [இது பலதேவனுடைய சோரகாதலியின் சகோதரன் பலதே

வனை வேலால் குத்தியபோது கூறிய மொழி.]
107. உரத்து - மார்பில்.
108. பொன்றினன் - இறந்தான்; பொன்று - பகுதி.
112. [கூலி - கைக்கூலி. Bribe.]
124. மேவரும் - பொருந்துதற் கரிய.
126. ஓவலில் - நீங்குதலில்லாத.
144. ஒவ்வும் - பொருந்தும்.
160. [கொக் கொக் - சடைய னுடைய விக்கலால் எழும் ஓசை].
198. நடுமயிர்த் தூக்கின் - நடுவிற் கட்டியிறக்கிய மயிர் உறியைப் போலும்.
220. இரந்தேன் - வேண்டினேன்.
231. அற்றம் - ஈறு, முடிவு.
253. வல்லை - விரைவு.
277. சேய் - குழந்தை.
[இக் களத்தில் குடிலன் நாராயணன் மேல் பொய்க்குற்றம் சாட்டி நிலைநிறுத்திய தந்திரமும் இராஜபக்தியின் இயல்பும் வெளியாகின்றன].

நான்காம் அங்கம்

ஐந்தாம் களம்

1. வளையும் வேய் - வளையுந் தன்மையுடைய மூங்கில். நெடுமரம்-பெருமரம் - வளையாதமரம்.
2. கிளை - கிளைகள், பெருங்கொம்பு, கிளைத்தலையுடையது, தொழிலாகுபெயர். கிளர்காற்று - பெருங்காற்று. வலிய பகைவர்முன் வணங்கியவர் பின் ஒருகாலத்தில் உயர்வு பெறுவர் என்ற உபதேசத்தை விளக்குவது 1-2 அடிகளின் உபமானம்.
3. மூளை - மூங்கில். மூங்கில் புறக்காழ தாதலின் புல்லினத்தைச் சார்வது. மரமானது அகக்காழது.
6. இறினும் - கெடினும்.
8. காழ் - வைரம், உறுதி. நாணமில் நாணல் - அபாயம் வரும் பொழுது வணங்குதலால் நாணமில்லாத நாணற் புல். நதிவேகத்தில் எதிர்ப்படும் நாணல் என்பது அறிஞர் உரை.
23. மலைவு - மயக்கம். மான - போல.
26. துயர்க்கணம்—கணம் - கூட்டம், பல்துயர்கள் என்றபடி.
30. மாநிதிவழிஞர் - பெருஞ் செல்வத்தோடு பிரயாணஞ் செய்யும் வர்த்தகர்கள்.
31. ஆர்கலன் - பொருந்திய மரக்கலம். புயல்கால் - மழைக்காற்று அல்லது பெருங்காற்று.
32. தியங்குமேல் - தியங்குமானால், கலங்குமானல். மீகான் - மீகாமன், கப்பலோட்டி.
35. வதிந்து - தங்கி.
37. ஒன்றுவன் - பொருந்துவன்.
38. உழையுளார் - பக்கமுள்ளவர் அல்லது கலத்திடமிருப்பவர்கள்.
44. திமில் - மரக்கலம் (அரசாட்சி).
46. பாய்மரம், ஈண்டு குடிலன்.
49. [கைவழி (channel) - சிறுபாதை, கை- சிறுமை.]
50. தொல் -பழமை.
51. துவாதசாந்தத்துறை - பூலோக வடிவாம் விராட் புருடனுக்கும் பிரமரந்திரத்துக்கும் மேலுள்ள தோரிடமாகிய மதுரை. துவா + தச + அந்தம்—இரண்டு + பத்து + முடிவு—புருவமத்திக்குமேல் பன்னிரண்டு விரற்கிடையுள்ள இடம்.
52. நிவாதம் - வாதம் இல்லாதது, காற்றற்ற இடம், நிவாஸம் என்ற சொல்லின் திரிபாகக் கொள்ளின்

உறைவிடம் என்க.

54. நயப்பு -அன்பு.

55. [பொதுவாகக் கூறிய முனிவர் மொழிக்கு, நாராயணன் கழுவேற வுடன்பட்டதைச் சுட்டுவதாக ஜீவகன் பொருட்படுத்திக் கொள்ளுகிறான். குடிலனைச் சுட்டிக் கூறிய பாய்மாறும் நாராயணனுகவே மயங்குகின்றான்.]

59. தெருட்டிட - தெருளச் செய்ய, தெளிவுபடுத்த.

60. [வேற்றுமையுருவாய் - மாறுபாடு செய்தலே இலக்கணமாக வுடைய.]

66. மேதை - அறிவு.

70. இயல் - அரசியல்.

73. காலக்கரப்பே - காலவசத்தாலுண்டாகும் மறைப்பு.

79. புரி - திருநெல்வேலி நகரம்.

81. பொறித்த - தாபித்த, நிறுவிய.

83. கவந்தம் - உடற்குறை.

94. தொடரியல் - சங்கிலித் தொடரினியல்பு.

100. மனக்கோள் - மனதின் கொள்கை.

107. தாதான்மியம் - ஒற்றுமைப் பட்டிருத்தல். பலம் - பயன். இதனால் அரசன் திருநெல்வேலிக் கோட்டையில் மனமொன்றி வாழ்ந்த தன்மையின் பயனை விளக்கியவாறு. சீவகன் குடிலன் வசத்தனுகியே ஒழுகும் நிலைமையைக் குறித்தபடியுமாம்.

108. வெங்கரா - கொடியமுதலை. "மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டதுவிடா" என்பது கருத்து.

111. பிற்கிளை - மகவு முதலியன.

112. பிராந்தி -மயக்கம்.

116. ஒரு மலர்-ஒப்பற்ற மனோன்மணியாகிய பூ.

124-127. "நெடும் புனலுள் வெல்லுமுதலை யடும்புனலி னீங்கினதனைப் பிற"—குறள் அதி. 50. செ. 5. என்ற கருத்து இவ்வரியிற் காணப்படும்.

135. சாலிபுரம் - நெல்நகர், நெல்வேலி; புரம் - சரீரமுமாம். புலம் - இடம், ஐம்புலம். மாபதி - மதுரை; பரம்பொருள்.

157. மறலி - எமன்.

161. தனையர் - மகள், தனையன் ஆண்பால்.

163. வியாகுலம் - துக்கம்.

167. [சிறுகொடி - மனோன்மணி.]

166-168. பாதுகாவலையுடைய இந் நகரமாகிய நெருப்பி லகப்பட்டு வருந்துகின்ற உன்னுடைய சிறிய பூங்கொடிபோன்ற மனோன்மணியை வேறிடத்திற்கு மாற்றுவோம். அக்கொடி சிறந்த எல்லையில்லாத பல பாண்டியர்களை உண்டாக்கிச் சந்ததியை விருத்திசெய்ய உரியது.

173. பரசியம் - பலர்க்கும் வெளிப்படையாவது. இதன் எதிர்மொழி இரகசியம்.

175. பிரதிபந்தம் - தடை.

178. இமைக் கொட்டும் - இமையாடும் பொழுதும்.

179. குகுநாள் - அமாவாசைத் தினம்.

180. பரவை - கடல், பரவையின் பாடாவது அமாவாசை நாளில் மழையோடு கூடிய பெருங்காற்றால் வீசப்பட்ட கடல் படும் குழப்பம்.

185. எவன் - எவ்விதம்.

186. சமழ்ப்பு - நாணம்.

190. நளி - தேள்.

191. வாற்புற நஞ்சால் - வாலின் இடத்திலுள்ள விடத்தினுல்; "இருந் தேளுக்கு வாய்த்த விடம் கொடுக்கில் வாழும்" என்பது கவி.

193. சுதந்தரம் - உரிமை.

195. பிரை உறுபாலென - பிரை இடப்பெற்ற பால் தோய்தல்போல. உதிரம் - இரத்தம், குருதி.

197. தொடு - தோண்டப்பட்ட.

209. நலிதல் - வருந்துதல்.

234. செவ்வே வடக்கு - நேர் வடக்கு.

முறி - அறை; முறிக்கப்பட்டது. அதாவது அறுக்கப்பட்டது.

230 - 235. [இக் கேள்விகளால் குடிலன் சுருங்கை இருக்க வேண்டுமிடம் இன்னதென்று ஊகித்து நிச்சயித்துக்கொண்டு தான் அதனை முன்னமே கண்டுணர்ந்தவன் போலப் பாவனை காட்டுகிறான்.]

242. புந்தி - புத்தி.

245. பாங்கோ - முறையோ, நலமோ.

[பண்டே - கோட்டை காண அழைத்த நாளில்.]

255. தேன் ஆர் தெரியல் சூடு முன் - தேன் வண்டுகள் மொய்க்கின்ற மணமாலை சூடுவதற்கு முன். அதாவது கலியாணமாகுமுன், தேன் - மதுவுமாம்.

256. அந்நியர்பால் - அயலாரிடம்.

268. சதி - வஞ்சனை.

271. கருநா - விடநாக்கு, கருநாவுடையவர் சொல்லும் தீமொழி பலிக்கும்.

277. குழாம் - கூட்டம்.

280. காண்டும் - காண்போம்.

285. அல் - இரவு.

287. நுவல்தரு - சொல்லப்படும்.

293. [இதுபோல் - இச்சோனது துர்க்குணம்போல்.]

303. [பாண்டம் - மட்கலம், கடையிற் கொண்ட பொருள்களைக் கொடுத்து மாறிக்கொள்ளலாம். அப்படியன்றே விவாகத்தில் கொள்ளல். இது ஒரு கிராமியப் பழமொழி.]

306. உசாவி - விசாரித்து கேட்டு ஆராய்ந்து.

324. விருத்தமாய் - வீணாய்.

325. கலுழுநள் - அழுகின்றாள், கலுழ் பகுதி.

337. [அதுவும் தன்னயம் கருதல் மாத்திரமன்றி அங்ஙனம் கருதுவதாகப் பிறர்க்குத் தோற்றத்தக்கதும்.]

334. மிகை - மிகுதியானது.

351. ஓவா - நீங்காத.

353. [மீட்டுதும் - மனோன்மணியை.]

366. ஆய்வு - ஆராய்ச்சி.

364. [குறியே இதனை 366 ல் உள்ள ஆய்விடும் என்பதோடு சேர்க்க.]

369. [எண்ணினன் — முனிவன் எழுவாய்.]

370. ஊகம் - ஊகிக்கும் கருத்து.

380. [துணிந்தன—எழுவாய். படைஞராகிய நாய்கள்.]

382. [எளியன்—நாரணன்.]

கலித்துறை :—

விராகம் - வி + ராகம். ஆசையின்மை, ஆணவம் - அகங்காரம், பெயர்ந்து - நீங்கி.

[இக் களத்தில் அரசர் கடமையும் ஆண்மையும் ஜீவகனது ஏழைமையும் குடிலனுடைய சமயோசித சாமர்த்தியமும் விளங்கலாம். அங்க முடிவில் வரும் கலித்துறை தேகாபிமான பலத்தையும் 'ஞானமில் வைராக்கியம் நன்றன்று' என்னும் தத்துவ நூலின் கொள்கையையும் அவ்வங்கத்து நடந்த கதையால் விளக்குகின்றது.]

ஐந்தாம் அங்கம்

முதற்களம்

2. இருசரம் - இருவழி, ஈரம்பு.

5. கோள் - கொள்கை.

6. ஒருங்கே - ஒருசேர, முற்றும்.

7. [இன்றேல் - இசைகுவது இன்றேல்.]

12. பாண்டில் - வண்டி.

15. [நம்மகன் - பலதேவன்.]
18. கேளொடு கிளைஞர் - அன்போடு தோழர், கேண்மை- நட்பு அன்பு. கிளைஞர் என்பதில் ஞ், பெயரிடை நிலை.
28. வான்காடு - ஆகாயமாகிய காடு.
29. மீன்காள் - நாள்களே ! நட்சத்திரங்களே ; மின்னுவது- மீன் - காரண இடுகுறிப்பெயர்.
28-35. இவ்வரிகளில் சோதிடப் பயிற்சி இகழப்படுகிறது.
36. பாசறை - படைவீடு(camp)
37. பொங்குங்கால் - வீசுகிற காற்று.

குறள் வெண்செந்துறை

1. உள்நினைவு - மனக்கருத்து.
2. அவத்தை - நிலை வேறுபாடுகள். அவை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி.
3. அலமாக்க - அலைய, அலமா—பகுதி. கரணம் - கருவி.
43. மருள்தரு மதனன் - மயக்கஞ் செய்கின்ற மன்மதன்.

குறள்வெண் செந்துறை

4. புலன் ஆர - கட்புலன் நுகரும்படி. போதம்-அறிவு. புன்மை- அற்பம்.
5. பெத்தமனம் - கட்டுப்பட்ட மனம். பெத்தம் என்பதற்கு எதிர்மொழி முத்தம். கற்பிதம் - உண்டாக்கப்படுவது.
6. தேராது - தெளியாமல், ஊழ்- விதி. [குறள் வெண்செந்துறையில் கடைசியடி யொழித்து மற்றவை ஞான சமாதியில் விளங்கும் பிரமானுபூதிக்கும் புருடோத்தமன் கனுக்கண்ட மனோன்மணியின் காதல் வடிவிற்கும் பொருந்துவது காண்க.]
56. இறுத்த - தங்கிய
57. கௌவை - துன்பம், சோகம்.
69. [இப்புவி - பாண்டி நாடு.]
81. முயக்கம் - சேர்க்கை, முயங்கு—பகுதி.
87. [அறமேயாயினும்—எழுவாய் காதல்.]
101. பொருநர் - போர் வீரர்.
102. வயவர் - வீரர்.
104. நொந்த சூலினர் - வருந்திய கருவுடைய மகளிர்.
105. மள்ளர்- வீரர்.
108. செயிர் உற - வலிமையாக.
114. வெறியன் - வெறி பொருந்தியவன். வெறி - மயக்கம்.
117. மண்டு அமர் - நெருங்கிய யுத்தம்.
124. உறு துயர் - பொருந்தும் துன்பம், மிக்க துன்பம், இப்பொருளில் உறு=உரிச்சொல்.
126. காதலம் - கையிடம். கௌசலம் - சாமர்த்தியம்.
133 - 135. [பாண்டி நாடு பரம்பரையாக அரசர் ஆண்டுவந்த பூமியாதலினால், நாட்டார் திருப்திக்காக எனக்கு அரசன் என்ற வெறும் பட்டம்மாத்திரம் நீ தருவையாயின்.]
142. ராகவன் - ராமன், ரகுவம்சத்தில் தோன்றியவன். தத்திதாந்த நாமம். பழம் பகை - பழைய பகைவனை இராவணன். செற்று-அழித்து.
143. விபீஷணன். - இராவணன் இளைய சகோதரன், இராகவனைச் சரணடைந்தவன்.
149. கைதவன் - பாண்டியன்.
150. உதியன் - சேரன்.
152. கைத்தளை - கைவிலங்கு. தளை - தடுப்பது.
154. அணிதே - அண்ணிதே - சமீபத்திலுள்ளது.
164. [உறுதி - பாண்டிக்கு அரசனுக்குவேன் என்ற உறுதி மொழி.]
166. விஜயம் - வெற்றி.
168. நச்சிடில் - விரும்பினால்.
169. சித்திரவதை - உறுப்புறுப்பாய் வதைத்தல், வதை - வருத்து.

[இக் களத்தில் புருடோத்தமனுடைய காம நிலைமையும் குடிலன் அகப்பட்டுக்கொண்ட கதையும் கூறப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் அங்கம்

இரண்டாங்களம்

1. எதுக்கும் - எந்தக் காரணத்தை முன்னிட்டும்.

9. கின்னரம் - இசைக் கருவியிலொன்று. இதனையுடையவர் கின்னரர், கின்னரக்காரர் எனப்படுவர்.

26. பாங்கு - பக்கம்.

35. துணிபு - துணிச்சல்.

41. கோட்டி - வளைத்து.

53. அவசரம் - அவசியம்.

54. ஆஞ்ஞை - ஆணை.

43 - 61. [மனோன்மணிக்கும் பலதேவனுக்கும் மணவினை நடத்துவிக்க ஜீவகன் துணிந்து கொண்டு அச்செய்தியை மனோன்மணிக்கு அறிவிக்க அதற்கு அவள் கூறிய மறுமொழிகளை இங்ஙனம் 1 ம் தோழி 2-ம் தோழிக்குத் தெரிவிக்கின்றாள்.]

70. சுரத்து - காய்ச்சலில்.

71. [அன்று - கனாக்கண்டு காமங்கொண்ட அன்று.]

75. ஆடி - கண்ணாடி, முகம் பார்க்க உதவுவது.

84. வழங்கவும் - சொல்லவும்.

90. [இது வாணிக்கும் நடேசனுக்கும் மனோன்மணி வேண்டிக் கொண்ட மணவினை.]

101. [பொருந்தீர்—எழுவாய் - நீயும் பலதேவனும்.]

102. பெருந்துயர் - பலதேவனை மணக்கலாகும் துன்பம்.

114. இச்சையாதி - ஆசை முதலியன.

117. மண்ணிய - கழுவிய.

119. சேக்கை - இடம்.

122. தொழும்பு - அடிமை.

124. அரண் - காவலுள்ள இடம்,

125. [செந்தீயைந்து - பஞ்சாக்கினி, அவை நான்கு திசைகளிலும் நான்கு தீக்குண்டமும், மேலே சூரியனும்.]

130. போனகம் துறந்து - உணவை விட்டு.

150. வெள்ளில் - விளா. இங்கு முதலாகு பெயராய் விளங்கனியென்க. 'யானையுண்ட விளங்கனி' என்பது பழமொழி, இதில் வெளித்தோற்றம் முன்போலாகக் காணப்படினும் உள்ளே உள்ளீடில்லாதிருக்கும்.

151. வேதகம் செய்த - வேறுபடுத்திய, போதகம் - யானைக்குட்டி, யூதபம் - அரச யானை.

163. வாஞ்சாவசம் - அன்பின் வசம்.

164. உணர்வு - அறிவு.

165. கடவுள் என்ற ஒன்று இல்லாமற் போமாயின்.

166. வேண்டிய வினைக - வேண்டியபடியெல்லாம் செயல்கள் உண்டாகுக.

[இக் களத்தில் மனோன்மணியின் பரிபக்குவ நிலைமையும் உத்தம தவசின் இலக்கணமும் ஒருவாறு கூறப்பட்டன.]

ஐந்தாம் அங்கம்

மூன்றாம் களம்

3. அரிவை - பெண், 19 வயது முதல் 25 வயது வரையுள்ள பெண்கள் - இது பெண்கள் எழு பருவங்களில் ஒன்று. மற்றவை பேதை, பெ

தும்பை, மங்கை, மடந்தை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பன. இங்கு அரிவை பொதுவாய்ப் பெண்களைக் குறிப்பது.

12. மணிக்கே - மனோன்மணிக்கே.

22. காட்டல் - பாவனை செய்தல்.

29. அவ்வுழி - அந்த இடம், உழி-ஏழனுருபு, இங்கு இடத்தைக் குறித்தது.

38. [பிழைத்தல் - உய்தல், குற்றப்படுதல்.]

40. வெந்தது வீடு - குடி கெட்டது.

44. நமர்காள் - நம்மவர்களே!

45. கொலு - அரசு வீற்றிருக்குமிடம்.

52. [பாடு - உழைப்பு, நாராயணன் பாடு என்பதற்குக் கேடு எனப் பொருட்படுத்தி விடை கூறுகிறான்.]

65. கோலாகலம் - ஆடம்பரம்.

77. எள்ளரும் - இகழ்தலில்லாத.

80. மானும் - ஒக்கும், போலும்

83. படும் - பொருந்தும்.

93. [பெரியள் - வயதிற் பெரியள், பக்குவவதி.]

100. கொற்றவை - அரச சபை.

102. இறும்பூது - வியப்பு.

104. வன்திறல் - வலிய திறமை, மிக்க வலிமை. திறல்-வெற்றியுமாம்.

105. ஆரா - நீங்கா.

108. ஆள்வினை - முயற்சி.

112. தற்புகழ் - தன்னைப்புகழ்தல்.

124. பலிதம் - பலனைத் தருவது.

131. அயிர்ப்புறூர் - ஐயமடையார்.

137. தாபதம் - தவப்பள்ளி.

142. கவ்விய - பற்றிய.

144. தீச்செறி - நெருப்பிற் பொருந்தும்.

148. தெருள் - அறிவு. சூழ்ச்சி - ஆலோசனை.

154 புலையன் - நீசத்தன்மையன்,

167. தினமணி - சூரியன்.

கோச்சகக்கலிப்பா.

1. கரி - கஜேந்திரன் என்னும் யானை, ஆர் துயர அளக்கர் - நிறைந்த துன்பக் கடல்.

2. தெரிவை - துரோபதை.

3. மார்க்கண்டன் - மிருகண்டு முனிவர் மகன். தத்திதாந்தநாமம். வெறி கழுமி - கலக்கம் பொருந்தி, பொறி யழியும் - ஐம்பொறி யுணர்வும் அழியப்பெற்ற.

[கொச்சகக்கலிப்பா மூன்றும்பொதுவான பிரார்த்தனையாகவும், மனோன்மணியின் கனுக்காட்சிக்கும் காமநிலைக்கும் ஏற்றதாகவும் நிற்பது காண்க.]

177. ஏற்புடை-தக்க.

180. வாங்குதி - வாங்குவாய் பெறுவாய்.

184. கண் அளவில்லாது நீர் பெருகி உள்ளே வறட்சியடைந்தது என்பது இவ்வரிப்பொருள்.

185. நாட்டம் - கண்.

193. [மூன்றும் அங்கம் நான்காம் களத்துள் நடந்த சம்பாஷணைப்படி கருணைவிலாசம் கண்டேன் என்பது பொருள்.]

202. வஞ்சியான் வஞ்சியான் - வஞ்சி மன்னனாகிய சேரன் வஞ்சிக்க மாட்டான்.

211. பண்ணியல் - பண் பொருந்திய.

213. அருமருந்தை - அரிய தேவாமிர்தம் போல்வாளாகிய மனோன்மணியை.

219 - 218 நாளைக்குப் போர் செய்ய விரும்புவாயானால் போரின் வலிமையைப் பார்ப்போம்.

225. [தாரா - தாராக, மணமாலையாகத் தன் கை யிரண்டும் சூட்டி.]

229. கண் வளர்தல் - நித்திரை செய்தல்.

233. [திடுக்கிட்டு விழித்ததைப் பிரிவிற்கஞ்சி நடுங்கினதாகக் கருதி

ஜீவகன் கூறியமொழி.]

[இக் களத்தில் மனோன்மணி தெய்வ அருளால் புருடோத்தமனைச் சந்தித்து மாலை சூடினதும், அஃதுடன் இந்நாடகத்துடன் எடுத்துக் கொண்ட கதை உபகதை முதலியன முடிவு பெறுவதும் காண்க.]

கலித்துறை.

[திருக்கு - வஞ்சகம், மாறுபாடு. இவ்வங்க முடிவில் வரும் கலித்துறை தற்சுதந்தரம் விடுத்து அருள் வழி நின்ற போதம் அதீதப்படு முறையை விளக்குகின்றது. கலித்துறை ஐந்தும் அந்தாதித் தொடர்.]

அருஞ்சொற் பொருள் அகராதி

(குறிப்பு :—உரையை யடுத்துவரும் எண்கள் பக்கத்தைக் குறிப்பனவாகும்.)

அ

அகம் - உள்ளிடம், 78
அகழ் - தோண்டப்பட்டது, கிடங்கு, 3
அகழ்க்கணம்-கிடங்குக் கூட்டம்,128
அகோராத்திரம் - இரவும் பகலும், 82
அங்கங்கள் - உறுப்புகள், 149
அங்கணம் - முற்றம், 21
அங்காந்து - வாயைத்திறந்து, 46
அங்கி - அக்கினி, நெருப்பு, 6
அசலத்திரள் - மலைக்கூட்டம், 72
அசைத்து - கட்டி, 100
அஞர் - துன்பம், 115
அடல் - வலி, 81
அடு - கொல், சுடு, கெடு, 16
அடையலர் - பகைவர், 3
அடையவும் - முழுவதும், 66
அணங்குறல் - வருந்தற்க, 12
அணிதாய் - அணித்தாய், சமீபமாக, 63
அண்டயோனி - சூரியன், கடவுள், 69
அண்ணிதே - சமீபத்திலுள்ளது,158
அந்தர மார்க்கம் - ஆகாயவழி, 157
அந்தியங்காடி-மாலைக்காலக் கடை,39
அமளி - படுக்கை, 157
அம்புலி - சந்திரன், மதி, 23
அயத்து - ஆட்டின் அல்லது குதிரையின், 68
அயிராவதத்தன் - ஐராவதமென்னும் யானையையுடைய இந்திரன், 12
அயிர்த்து - சந்தேகித்து, ஐயுற்று, 46
அயினிநீர் - ஆலத்தி நீர், 20
அரந்தை - துன்பம், 16
அரணடைந்து - காடடைந்து, 161
அரவம் - சத்தம், ஒலி, 76
அரற்ற - சத்திக்க, பேரொலி செய்ய, 100
அரியணை - சிம்மாசனம், 53
அரியேறு - ஆண்சிங்கம், 57
அரிவார் - வெட்டுகின்றவர், 52
அலகில் - அளவற்ற, 81
அலகை - பேய், 49
அலக்கண் - துன்பம், 37
அலமரும் - வருந்தும், அலமா பகுதி, 38
அலமுகம் - கலப்பை நுனி, 38
அலவன் - நண்டு, 11
அல் - இருள், 88
அவயவம் - உறுப்பு, 145
அவை - சபை, 18
அளக்கர் - கடல், 169
அளி - வண்டு, 58
அளித்தபலன்-காப்பாற்றியபயன், 77
அழுக்காறு - பொறாமை, அழுக்கறு பகுதி, 14
அழுங்கலை - வருந்தாதே, 47
அறத்தாறு - அறநெறி, தருமவழி,16
அற்றம் - சமயம், காலம், 35
அனவரதம் - ஒவ்வொரு நாளும், 151
அனுமானாதி - அனுமானம் முதலிய அளவை, 86

ஆ

ஆகருஷணம் - கவர்ச்சி, 92
ஆகுலம் - வருத்தம்
ஆசி - நன்மொழி, 1
ஆசிரமம் - துறவிகள் தங்குமிடம்.
ஆஞ்சனேயன் - அஞ்சனை தேவியின் மகன், அநுமான், 42
ஆடகம் - பொன், 71
ஆடி - கண்ணாடி, முகுரம், 159
ஆதரவு - அன்பு
ஆதித்தவாரம்-ஞாயிற்றுக்கிழமை, 73
ஆபதம் - ஆபத்து, 97

ஆமலகம் - நெல்லிக்கனி
ஆயத்தார் - பெண்கள் கூட்டத்தார், தோழியர், 82
ஆரணங்கள் - வேதங்கள், 83
ஆரம் - சந்தனம், 1
ஆரா ஆர்வம் - தணியாத அன்பு.
ஆலவாய் - மதுரை, 66
ஆள்வினை - முயற்சி, 168
ஆழி - ஆழமுடையது, கடல், 84
ஆறலைக்கள்வர் - வழிப்பறித்திருடர், 26
ஆற்றவும் - மிகவும்
ஆன்றவர் - நற்குணம் நிரம்பியவர்,

இ

இகம் - இம்மை, இவ்வுலகம்
இக்கும் - கரும்பும், 6
இசித்து - இழுத்து, 88
இசைப்பது - சொல்வது, 115
இச்சகத்து - இச்சையுடன், இப்பூமியில், 8
இஞ்சி - மதில், 3
இடும்பை துன்பம், இடுக்கண், 9
இதக் கேடு - நன்மைக் கெடுதி, 99
இந்தனம் - விறகு, 103
இந்து - மதி, சந்திரன், 32
இயக்குதற்கு - செலுத்துதற்கு, 68
இயை - பொருந்து
இரணம் - உப்பு, 38
இரவி - ஞாயிறு, சூரியன், 32
இரிந்திட - முறிந்தோட, 2
இருசாரம் - இரண்டம்பு, சருபாயம், 150
இருள்வயின் - இருளில், 153
இலகாது - விளங்காது, 94
இலக்கு - குறி, 68
இல்லவர்க்கு - மனைவியர்க்கு, 106
இல்லாள் - மனைவி, 17
இவுளி - குதிரை, 26
இழிந்தும் - இறங்கியும், 69
இழுக்கு - குற்றம், ஆசு, 108
இழுது - நெய், 21
இறுத்து - தங்கி, 56
இறும் - கெடும், 103
இறும்பூது - ஆச்சரியம், வியப்பு, 81
இன்னல் இழை - துன்பஞ் செய், 9

ஈ

ஈட்டம் - கூட்டம், 47
ஈண்டினன் - நெருங்கினன், 57
ஈரம் - அன்பு, இரக்கம்
ஈர்த்து - இழுத்து
ஈனன் - இழிவானவன்

உ

உகுத்து - சிந்தி, 25
உசாவி - கேட்டு, 30
உசிதன் - பாண்டியன், 50
உதயனும் - சூரியனும், 3
உதியன் - சேரன், 41
உதும்பரதரு - உதும்பர மரம், 103
உந்த - தள்ள, 20
உம்பல் - யானை, 123
உயிர்ப்பது - மூச்செறிவது, 58
உரமாய் - பலமாக, 56
உரம் - மார்பு, 119
உருமு - இடி, 72
உரைஞ்சிடு - உராய்ந்திடு, தேய்ந்திடு, 52
உலண்டு - ஓர் பூச்சி, 61
உலப்பறு - கேடற்ற, 39
உவர்க்கடல் - உப்புக்கடல், 172
உவாமதி - பூரணசந்திரன், 4
உழிஞை - பகைவர் அரணை முற்றுகையிடுபவன் அணியும் மாலை, 122
உழுவல் - எழுமையும் தொடர்ந்த அன்பு, 55
உழுவை - புலி, 79
உழை - பக்கம், இடம், 46
உறுகண் - துன்பம், 45, 102
உறுத்துவது - வருத்துவது, 118
உறையுளா - இருப்பிடமாக, 23
உனி - உன்னி, நினைத்து, 24
உன்மத்தன் - பித்தன், 66
உன்னுன் - கருதான், 64
உன்னுபு - நினைத்து, 38

ஊ

ஊர்கோள் - பரிவேடம், 55
ஊழையும் - விதியையும், 116

பெத்தமனம் - கட்டுப்பட்ட மனம், முத்தியடையாத மனம், 152

பே

பேய்த்தேர் - கானல், 89
பேழ்வாய் - பிளந்தவாய், பெரிய வாய், 88

பொ

பொங்குகால்-பெருகும் காற்று, 151
பொருதல் - போர் செய்தல், 98
பொருது - போர் செய்து, 4
பொருப்பு - மலை, 100
பொருவு - ஒப்பு, 18
பொலம் - பொன், 82
பொலிவுறல்-விளங்குதல், 3
பொறி - புள்ளி, 79
பொறையன் - சேரன், 35
பொற்றொடி - பொன்வளையல், 48
பொன்றிடும் - அழிந்திடும், 101
பொன்வரை - பொன்மலை, இமய மாகிய மேரு, 3
பொன்னகர் - தேவலோகநகர், அம ராவதி, 3
பொன்னி - காவிரி, 3

போ

போதகம் - யானை, 162
போது - மலர், 12
போத்து - ஆண்மயில், 38
போந்தை - பனை, 23
போனகம் - உணவு, 161
போன்ம் - போலும், 24

பௌ

பௌவம் - கடல், 56

ம

மகோததி - பெருங்கடல், 89
மங்கலநாண் - தாலிக்கயிறு, 17
மங்குல் - மேகம், 71
மசகம் - கொசுகு, 103
மஞ்சு - வெண்மேகம், 3
மஞ்சுள - அழகுள்ள, 71
மடங்கல் - சிங்கம், 120
மடுவுள் - குளத்தில், 69
மண்ணுவர் - கழுவுவார், 28
மண்ணிய - கழுவிய, 161
மம்மர் - மயக்கம், 21, 63
மரபு - முறை, 79
மருந்து - அமிர்தம், 115
மருவரும் - பொருந்தாத, 125
மருவா - பொருந்தா, 153
மருளும் - மயங்கும், 62
மலையம் - பொதியமலை, 3
மலையன் - சேரன், 73
மலைவு - மயக்கம், தியக்கம், 63
மள்ளர் - வீரர், 154
மறலி - யமன், 105
மறுக்கலை - மறுக்காதே, 162
மனமிறந்து - மனமழிந்து, 79
மன்றல் - மணம், 8

மா

மாகுலம் - ஆண்யானைக் கூட்டம், 83
மாடு - பக்கம், 85
மாண்ட - மாட்சிமைப்பட்ட, மாண் பகுதி, 35
மாற்றம் - சொல், 21
மாற்றலர் ஏறு - பகைவராகிய யானைக்குச் சிங்கம்போன்றவன், 27
மாற்றொலி - எதிரொலி, 44
மான - ஒக்க, 85
மானும் - ஒக்கும், 16

மி

மிஞ்சலை - மிஞ்சாதே, 26
மிண்டலை - பேசாதே, 124
மிழற்றி - சொல்லி, 23

மீ

மீகாமன்-மீகான், கப்பலோட்டி, 138
மீக்கொளும் - மேற்கொள்ளும், 89
மீனம் - நட்சத்திரம், 4
மீன்காள் - நட்சத்திரங்காள், 151

மு

முகடு - உச்சி, 71
முகை - மொட்டு, அரும்பு, 15
முசிப்பு - முடிப்பு, 9
முந்நீர் - மூன்று தன்மை அல்லது நீரையுடையது, கடல், 3
மும்மை-அறிவு, ஆண்மை, பெருமை.
முயக்கம் - சேர்க்கை, 153
முயன்றுழி-முயற்சித்த காலத்து, 6

முருகு - மணம், தேன், 28
முளரி - முட்காடு, 79
முழவு - மத்தளம், 39
முறி - அறை, 144
முறுவல் - சிரிப்பு, 10
முனை - போரிடம், 124

மூ

மூதுருவம் - பழைய வடிவம், 83
மூலம் - கிழங்கு, 79

மே

மேதை - அறிவு, 139
மேலிடும் - மேம்படும், 58
மேவலர் - பகைவர், 40

மோ

மோன - மௌன, 90

ய

யதி - முனிவர், 81

யா

யாண்டும் - எங்கும், எப்பொழுதும், 99

யூ

யூதபம் - தலைமை யானை, 162

வ

வகிர்ந்து - பிளந்து, 108
வஞ்சியான் - சேரன், 59
வடக்குநோக்கி- வடக்குதிசையையே காட்டும் கருவி, 86
வடதளம் - ஆலிலை, 11
வடு - மாறுத் தழும்பு, 7
வண்டானம் - நாரை, 37
வதனம் - முகம், 23
வதிந்த - தங்கிய, 80
வதுவை - திருமணம், 25
வயப்படை - வெற்றியாயுதம், 72
வயின் - இடம், 17
வருந்துபு - வருந்தி, 54
வரை - எல்லை, 78
வல்லை - உடன், விரைவு, 60
வழுவா - தவறாத, 40
வறிதாக்கினை - வீணாக்கினாய், 111
வற்கலை - மரவுரி, வலியவுடை, 10
வன்பிகம் - வலிய குயில், 83

வா

வாகு - தோள், 44
வாதவூரார் - திருவாதவூரிற் றோன்றிய மாணிக்க வாசகர், 3
வாம்பரி - தாவுகின்ற குதிரை, 110
வாயசம் - காகம், 3
வாயில் - வழி, 4
வாரம் - ஓரம், 3
வாரி - கடல், 55
வாரிசம் - தாமரை, நீரில்தோன்றுவது, 10
வார் - நீண்ட, 54
வால்வளை - வெள்ளிய சங்கு, 37
வாவல் - வௌவால், 78
வாளா - வீணே, 154
வாழ்மதி - வாழ்வாய், 172
வான்காடு - வானமாகிய காடு, 151

வி

விதிர்த்து - நடுங்கி, 28
விதுகுலம் - சந்திரகுலம், 122
விந்தம் அடக்கினோன் - விந்திய மலையைத் தாழ்த்திய அகத்தியன், 101
வியர்த்தம் - வீண், 17
விரசமாய் - சுவையற்றதாய், 5
விராகம் - ஆசையின்மை, 149
விரூபம் - விசேடவடிவம், 88
விரைதரும் - மணந்தரும், 27
விலங்கு - மிருகம், 51
விலோதனம் - கொடி, 72
விழவறு - திருவிழா நீங்காத,
விழுப்புகழ் - சிறந்த கீர்த்தி, 70
விழுமம் - துன்பம், 25
விழை - விரும்பு, 36
விளி - முழக்கம், 38
விளிப்பவரில் - கூப்பிடுவாரைப் போல், 78
விள்ளா - விடாத, 51
விஜயம் - வெற்றி, 156
விஜயீபவ - வெற்றியுண்டாக, 2
விஜயை - வெற்றிமடந்தை, 105

வீ

வீக்கிய - கட்டிய, 26

மனோன்மணீயம்

மேற்கோள் விளக்கம்

I

பழமொழி

பக்கம்	வரி	
க	14	'எள் விழற் கிடமிலை'
அ	17.18	'எருதீன் றெனுமுன மென்னகன் றென்று திரிபவ ரொப்ப'
,,	32	'தலைவிதி தடுக்கற் பாற்றோ ?'
கூ	38	'முதலையின் பிடிபோல்' என்பதை 'முதலையும் மூர்க்கனுங் கொண்டது விடா' என்பதனோடு ஒப்புநோக்குக.
கஉ	147	'நெருப்பையுங் கறையா னரிக்குமோ ?'
கரு	39	'எடுப்பார் கைப்பிள்ளை'
கசா	46	'மணற் சோற்றிற் கற்றேடுதல்'
கஅ	110	'பூவையை வளர்த்துப் பூனைக் கீயவோ ?' (கிளியை வளர்த்துப் பூனைக்குக் கொடுக்கவா ?)
ககூ	119	'பேயனுக் களிக்கவோ பெற்றனம் பெண்ணை ?' (பிள்ளையைப் பெற்றுப் பேய்க்குக் கொடுக்கவா ?)
,,	126	'அழகிருந் தென்பயன் ?' 'தொழிலெலா மழிவே' (ஆளைப் பார்த்தால் அழகுபோல, வேலையைப் பார்த்தால் இழவுபோல.)
உக	173	'எரிமேலிட்ட இழுது' (அனலிற்படு நெய்போல்)
உ௩	7	'தாய்க்கு மொளித்த சூலோ ?' (தாய்க் கொளித்த சூலா ?)
உ௪	37-38	'பரிதி வந்துழி யகலும் பனியென' (சூரியனைக்கண்ட பனிபோல; இன்பனிக்கு இனன் என)
உரு	76	'நேசமில் வதுவை நாசகாரணமே'
உசா	114-15	'கன்னியா யிருப்பா யென்றும் சம்மதம்'
உஎ	120	'நான் பிடித்த முயற்கு மூன்றுகால்'
உஅ	169	'புளியம் பழமுந் தோடும் போலாம்'
௩க	1	'புத்தியே சகல சத்தியும்' 'Knowledge is Power. (Bacon)' 'புத்திமானே பலவான்'
,,	9	'பிடித்தாற் கற்றை விட்டாற் கூளம்'

பக்கம்	வரி	
௩௨	46	'போர் வந்திடி லிவண் நேர்வந்திடும் எலாம்' (கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்கும்)
௩௩	39	'ஆத்திரம் தனக்குச் சாத்திர மென்னே ?' 'Necessity has no law'
௪௨	226	'கால விளம்பனஞ் சாலவுந் தீதே' (Delay is Dangerous)
௪௩	260	'அங்கைப் புண்ணுக் காடியும் வேண்டுமோ ?' (கைப் புண் பார்க்கக் கண்ணாடி வேண்டுமா ?)
௪௪	283	'கரும்பு கைப்பதுன் வாய்க்குற்றம்மே'
,,	286	'வெளுத்த தெல்லாம் பாலா' 'மின்னுவ தெல்லாம் பொன்னோ'? 'All that glitters is not gold'
௪௫	304	'நெருப்பாறும் மயிர்ப்பாலமும்'
௫௪	9	'சித்தம் மத்துறு தயிரிற் றிரிந்து'
௫௮	118-19	'வண்டு மலரிடை யணைய வுன் னூட்டிற் கொண்டுவிடுவரே போலும்' (பலாப்பழத் துக்கு ஈப்பிடித்து விடவா ?)
௬௰	179-80	'அப்பந் தின்னவோ, அலால் குழி யெண்ணவோ செப்பிய துனக்கு' (எச்சிலை யெடுக்கச் சொன்னதா? எத்தனை பேரென்றெண்ணக் கேட்டதா ?)
௬௨	14	'கெஞ்சிடின் மிஞ்சுவர், மிஞ்சிடிற் கெஞ்சுவர்'
௬௩	144-5	'புலி வேட்டைக்குப் பொருந்துந் தவிலடி எலி வேட்டைக்கு மிசையுமோ ;'
௬௭	162	'கள்ள மனந்தான் துள்ளும்'
	163	'தன்னுளந் தன்னையே தின்னும்' (தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்)'
	164	'குற்றமுள்ளோர் கோழையர்'
௭௨	131	'கைதொடின் மஞ்சளுங் கரியாகும்மே'
௭௫	208	'ஜனமொழி தெய்வமொழி'
௮௰	23	'இலவு காத்த கிளி'
"	24	'நறுநெயுறு குடத்தெறும்பு நண்ணல்' (மொய்க்கு நெய்க் குடந்தன்னை யெறும் பென்னவே—திருவாசகம்—நீத்தல் விண்ணப்பம்.)
௮௫	84	'இரவியை நோக்கற்கேன் விளக்குதவி' 'யானை பார்க்க வெள்ளெழுத்தா ?
௯௰	66	'சுட்டதோர் சட்டி கை விட்டிடலென்ன' (சட்டி சுட்ட தும் கைவிட்டதும்)
௯௫	244	'நெருப்பிடை யிழுதென நெக்கு நெக்குருகி'
௯௯	31-2	'மீனுண்ணக் குளக்கரை யிருக்குங் கொக்கென அடங்கி'.

பக்கம்	வரி	
		(ஓடு மீனோட உறுமீன் வருமளவும் வாடி யிருக்கு மாங்
		'கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன் குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து'—(குறள் 49-10)
௲௧௩	4	'நெருப்பிடை நெய் சொரிந்தற்று' (எரிகிற வயிற்றில் எண்ணெய் ஊற்றினாற்போல்)
௲௧௫	47	'இருதலைக் கொள்ளியி லெறும்பானேன்' (இருதலைக் கொள்ளியினுள் ளெறும்பொத்து) — திருவாசகம்; நீத்தல் விண்ணப்பம்.
	49-50	'ஓர்சிறு மயிரினை யிழக்கினு மாயுமே கவரிமா' 'மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னார் உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்'—(குறள் 97-9)
௲௧௬	75	'பருதிகண்டன்றோ பங்கயம் அலரும்?'
௲௧௮	135-6	'கண்ணிடு மணல்போல் உறுத்துவ' (கண்ணில் மண்ணள்ளிப் போட்டதுபோல்)
௲௨௬	24-25	'வேலியே தின்னில் தெய்வமே காவல் செய்பயிர்க் கென்பர்' (வேலியே பயிரைத் தின்றால்...)
,,	31-32	எலிப்பகை தொலைக்க இருந்த தன் வீட்டில் நெருப்பினை யிடல்போல்'
௲௩௨	183	'கெட்டார்க் குலகி னட்டாரில்லை' 'கெட்டார்க்கு நட்டாரில்"—(குறள் 130-3) 'கெட்டார்க்கு நட்டாரோவில்' (பழமொழி 59)
௲௩௩	191	'எரியிடுவானோ இல்லிடை?'
௲௩௪	216-7	'கருமருந்தறையிற் சிறுபொறி சிதறினும் பெருநெருப்பன்றோ" (காட்டுத் தீப்போல் பரவியது)
௲௪௨	174	'கைக்கெட்டியது தன் வாய்க் கெட்டுதற்குள்' (கைக் கெட்டினது வாய்க் கெட்டாமற் போதல்) 'Many a slip between the cup and the lip'
௲௪௮	364	'சம்மதக் குறியே மௌனம்' (Silence implies consent)
௲௫௭	9	'கிழவிபேச் சேற்குமோ கின்னரக் காரிக்கு' (ஏழை சொல் அம்பல மேறுமோ?")
௲௫௮	30	'நொந்த புண்ணதனிலே வந்திடும் நூறிடி' (பட்ட காலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும்' 'Misfortune never comes single'
,,	33	'மூடிடில் தீயும் மூளு மும்மடங்காய்'
௲௬௪	40	'வைத்ததாராயினென்? வெந்தது வீடு! (யார் வைத்த

பக்கம் வரி

தீயோ வீடு வெந்தது சரி)

௱௬௬ 75-76 ‘ஆடையின் சிறப்பெலாம் அணிவோர் சிறப்பே’
‘பாடையின் சிறப்பெலாம் பயில்வோர் சிறப்பே’
(ஆட்பாதி யாடைபாதி) (செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்)

II

திருக்குறள்

௯௧ 16 ‘கருவியுங் காலமும் அறியில் அரியதென்’
“அருவினை யென்ப துளவோ கருவியாற்
காலம் அறிந்து செயின்” (அதிகாரம் 49-செய்யுள். 3.)

௪௰ 170-1 ‘வினைதெரிந் துரைத்தல் பெரிதல. அஃது
தனை நன்கு ஆற்றலே ஆற்றல்’
“சொல்லுதல் யார்க்கும் எளிய அரியவாஞ்
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்” (அதி. 67-செ.4)

௪௰ 172-78 ‘அன்பும் குடிமைப் பிறப்பும் அரசவாம்
பண்பும் அறிவும் பரவுநூ லுணர்வும்
தூய்மையும் மன்னவை யஞ்சாத் திண்மையும்
வாய்மையும் சொல்லில் வழுவா வன்மையும்
துணிவும் காலமும் களமும் துணியுங்
குணமும், மந்திரத் தலைவர் துணைமையும்
உடையனே வினையாள் தூதன்’
“அன்புடைமை யான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம்
பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு” (அதி. 69-செ.1)

௪உ 234 ‘என்னே! இவன்மதி முன்னிற் பவையெவை?’
“மதிநுட்ப நூலோ டுடையார்க் கதிநுட்பம்
யாவுள முன்னிற் பவை” (அதி. 64-செ. 6)

௪௯ 268 ‘மூக்கிற் கரியர் உளரென நாயனார்
தூக்கிய குறளின் சொற்படி’
“புறங்குன்றி கண்டனைய ரேனும் அகங்குன்றி
மூக்கிற் கரியா ருடைத்து” (அதி. 28- செ. 7)

௪௪ 278-80 ‘தீரா இடும்பையே தெளிவில் ஐயுறல்.
எனைவகை தேறியக் கண்ணும், வினைவகை
கோடிய மாந்தர் கோடியின் மேலாம்’
“தேறான் றெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவும்
தீரா விடும்பை தரும்” (அதி.51-செ.10)

பக்கம் வரி

சரு 312 'அரசர்க்கு அமைச்சர் அவ்வயவம் அலரோ?'
"படைகுடி கூழமைச்சு நட்பரண் ஆறு
முடையா னரசரு ளேறு" (அதி.39-செ.1)

சஎ 50-1 'உளத்தோடு உளஞ் சென்று ஒன்றிடிற் பின்னர்
வியர்த்தமே செய்கையும் மொழியும்'
"கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்
என்ன பயனு மில" (அதி.110-செ.10)

ருய 111-12 'காதலா மூழிக் கனன்முன் வையாய்
மாதரார் கட்டுரை மாயா தென்செயும்?'
"வருமுன்னர்க் காவாதான் வாழ்க்கை எரிமுன்னர்
வைத்தூறு போலக் கெடும்" (அதி.44-செ.5)

ருஉ 164-65 'குணமு முளார் இல் துணைவராயின்
இல்லது என் உலகில்'
"இல்லதென் இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்
இல்லவள் மாணாக் கடை" (அதி.6-செ.3)

சுரு 107-8 'தினைத்துணை தீங்கவன் செய்யினென் மகட்குப்
பனைத்துணை செய்ததாப் பழிபா ராட்டுவன்'
"தினைத்துணையாங் குற்றம் வரினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பழிநாணு வார்" (அதி.44-செ.3)

எய 68-69 'உழைப்போர் உழைப்பில் உழுவோர் தொழில்மிகும்'
"சுழன்றுமேர்ப் பின்ன துலகம் அதனால்
உழந்து முழவே தலை" (அதி.104-செ.1)

அரு 78-80 'உளமும் உளமும்
நேர்பட அறியா என்றோ நினைத்தாய்?
ஓர்வழிப் படரின் உணருமென் றுரைப்பர்'
"புணர்ச்சி பழகுதல் வேண்டா உணர்ச்சிதான்
நட்பாங் கிழமை தரும்" (அதி.79-செ.5)

சுங 172-76 'இத்தனி யுலகில் எத்துயர் காணினும்
அத்தனை துயரும்நம் அழுக்கெலாம் எரித்துச்
சுத்தநற் சுவர்ணமாச் சோதித்து எடுக்க
வைத்தஅக் கினியென மதித்தலே உயிர்கட்கு
உத்தம பக்தியென்று உள்ளுவர்'
"சுடச்சுடரும் பொன்போ லொளிவிடுந் துன்பஞ்
சுடச்சுட நோற்கிற் பவர்க்கு" (அதி.27-செ.7)

பக்கம் வரி

ாக- 106-7 ‘ விந்தம் அடக்கினோன் தந்தநற் றமிழ்மொழி
தற்சுதந் தரமறும் அற்பர்வாய்ப் படுமோ ’
‘‘அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆரணங்கு ’
(பாயிரம்- 1)

IX

நைடதம்

ரு 64-8 ‘ வேழவெண் மருப்பும் வீசிக் காழகிற்
சந்தனு டவியுஞ் சாடி வந்துயர்
குங்கும முறித்துச் சங்கின மலறும்
தடம்பணை தவழ்ந்து, மடமயில் நடம்பயில்
வளம்பொழில் கடந்து குளம்பல நிரப்பி ’
‘‘வேழ வெண்மருப் பெறிந்துவெண் ணித்திலம் வாரிக்
காழ கிற்றுணி சந்தொடு கையரிக் கொண்டு
கோழ ரைச்செழுங் குங்குமத் தடஞ்சினை சாடி
ஆழ்தி ரைக்கடல் அகடுகீண் டொழுகிய தன்றே ’’
‘‘ கங்கை யென்றுல கேத்திய கடவுள்மா நதிவெண்
சங்கு சூலுளைந் தலறிய தடம்பணை தவழ்ந்து
கொங்கு யிர்த்தபூந் தடத்துலாய்க் குளம்பல நிரப்பி
அங்கண்-மாநிலத் தமிழ்தெனப் பரந்ததை யன்றே ’’
(நாட்டுப்படலம்-4,5)

ரு அ 116-17 ‘ நிலவொளி முத்துங் கவடியும் பணமா
அலவன் பலவிர லாலாய்ந் தெண்ண ’
‘‘வரிவ ளைக்குலக் குவையினுல் மணிகளால் மணிகள்
தெரித ருங்கர வலவனுல் வயின்வயிற் றிரண்ட
விரிக ருப்புர வெண்மணற் குன்றினுல் ஒலியால்
பொருவில் ஆவணம் மறிதிரைக் கடலினைப் பொருவும்’’
(நகரப்படலம்- 14)

65-68 ‘ நிணங்கமழ் கூன்பிறைத் துணைமருப் பசைத்து
மம்மர் வண்டின மரற்ற மும்மதம்
பொழியும் வாரணப் புயலினம் தத்தம்
நிழலொடு கறுவி நிற்பதும் அழகே ’
‘‘ நிழலொடு கறுவிப் பாகெறிந் தான்பெய்
நிணத்தொடு பழுகூன் பிறைக் கோட்
டழிகவுட் கடாத்த தறுகண்மால் யானை ’’
(சுயம்வரப் படலம்-61)

பக்கம் வரி

X

நளவெண்பா

௩௮ 3-5 'துன்றீரக்,
கவ்விய முழுமதிக் காட்சியிற் செவ்விதாம்
பின்னிய கூந்தற் பேதையின் இளமுகம்'
"சிறுக்கின்ற வாள்முகமும் செங்காந்தட் கையால்
முறுக்குநெடு மூரிக் குழலும்—குறிக்கின்
கரும்பாம்பு வெண்மதியைக் கைக்கொண்ட காட்சி
அரும்பாம் பணைமுலையா யாம்"

(நளவெண்பா கலிதொடர்காண்டம்—16)

அ௩ செ,48 'சிவகாமி யானுனது சிதம்பரனே யென்னச்
செப்புமுனம் இருவருமற் றோருருவம் ஆனார்
எவர்தாமுன் னணைந்தனரென் றிதுகாறு மறியோம்
இருவருமொன் றாயினரென் றேயறையுஞ் சுருதி'
"ஒருவர் உடலில் ஒருவர் ஒதுங்கி
இருவர் எனுந்தோற்றம் இன்றிப்—பொருவெங்
கனற்கேயும் வேலானும், காரிகையும் சேர்ந்தார்
புனற்கே புனல்கலந்தாற் போன்று."

(சுயம்வர காண்டம்—167)

திருநாவுக்கரசு தேவாரம்

௩௭ 168 'பெரும்போர் இலாநாள் பிறவா நாளே'
"அரியானை அந்தணர்தம் சிந்தையானை
அருமறையின் அகத்தானை அணுவையார்க்கும்
... ...
பெரியானைப் பெரும்பற்றப் புலியூரானைப்
பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே."

(ஆறந்திருமுறை, கோயில்—பெரிய
திருத்தாண்டகம் செ. க)

திருவிசைப்பா

"யாதுநீ நினைவ தெவரையா
தெவர்களும் யாவையும் தானாய்ப்
பாதுகை மழலைச் சிலம்பொடு புகுந்தென்
பனிமலர்க் கண்ணுணின்ற கலான்
கேதகை நிழலைக் குருகெனமருவிக்
கெண்டைகள் வெருவு கீழ்க் கோட்டூர்

பக்கம் வரி

மாதவன் மணியம் பலத்துள் நின்றநும்
மைந்தனென் மனம் புகுந்தானே"
கருவூர்த்தேவர் திருவிசைப்பா - திருக்
கீழ்க்கோட்டூர் மணியம்பலம் 9

பெரிய புராணம்

௯௯ 12 *'சூட்டுடைச் சேவல் சுரைக்கொடி படர்ந்தஅவ்*
வீட்டுச் சியின்மேல் வீம்பாய் நடந்துபின்'
"மற்றவ்வூர்ப்புறம்பணையின் வயல்மருங்கு பெருங்குலையிற்
சுற்றம் விரும்பிய கீழ்மைத் தொழிலுழவர் கிளைதுவன்றிப்
பற்றிய பைங்கோடிச் சுரைமேற் படர்ந்தபழங்
கூரையுடைப்
புற்தரம்பைச் சிற்றில்பல *நிறைந்துளதோர் புலைப்பாடி"*
(பெரியபுராணம் திருநாளைப்போவார்புராணம், செ. 6)

திருவிளையாடற் புராணம்

௯௭ 85-7 *'கேதகை மலர்நிழல் இனமெனக் கருதித்*
தாராத் தழுவிடச் சார்தரச் சிரித்த
ஆம்பல்வாய் கொட்டிடும் கோங்கலர்த் தாதே'
"கழிந்த தெங்கிளநீர் பழம்பரீஇ முட்பலாக் கனிகீண்
டழிந்த தேன்உவர்க் கேணிபாய்ந் தகற்றுவ உவரை
வழிந்த தேன்மடற் கேதகை மலர்நிழல் குருகென்
றெழிந்த தாமரைப் போதுபுக் கொளிப்பன கேண்டை"
(மதுரைக்காண்டம், திருநாட்டுச்சிறப்பு-40)

தாயுமான சுவாமிகள்

௱௬ 64-65 *'உடலலால் உயிரும் விழியலால் உணர்வும்*
கடபட சடமலால் கடவுளும் இலையேல்'
"கற்றதுங் கேட்டதுந் தானே ஏதுக்காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லால் எம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூடஅன்றோ"
(தாயுமானசுவாமிகள் பாடல், நின்றநிலை-3)

பட்டினத்துப்பிள்ளை பாடல்

௬௯ *'தன்வலிக் கடங்கிய மண்கல் புல்புழு*
இன்னதென் றில்லை யாவையும் ஈர்த்துத்
தன்னுட் படுத்தி முந்நீர் மடுவுள்

பக்கம் வரி

காலத்தச்சன் கட்டிடும் மலைக்குக்
சாலத் தகுமிவை யெனவோர்ந் திருட்டி'
"கட்டிஅணைத்திடும் பெண்டிரும் மக்களும் காலத் தச்சன்
வெட்டி முறிக்கும் மரம்போற் சரீரத்தை வீழ்த்திவிட்டால்
கொட்டி முழக்கி அழுவார் மயானங் குறுகி அப்பால்
எட்டிஅடி வைப்பரோ இறைவா கச்சி யேகம்பனே"

(திருவேகம்பமாலை, செ.2)

நீதிநெறி விளக்கம்

௫உ 165-68 'இல்லெனுந் தன் உலகில் இவற்றுடன் கல்விசேர்
நல்லறி வுளதேற் பொன்மலர் நாற்றம்
பெற்ற வாறன்றோ?'
"எத்துணைய வாயினுங் கல்வி இடமறிந்
துய்த்துணர் வில்லெனில் இல்லாகும்—உய்த்துணர்ந்தும்
சொல்வன்மை இன்றெனின் என்னும் அஃதுண்டேல்
பொன்மலர் நாற்றம் உடைத்து"

(நீதிநெறிவிளக்கம் செ; 4)

நீதி வெண்பா

௬௫ 305 'விழிப்பா யிருக்கிற் பிழைப்பர். விழியிமை
கொட்டிற் கோடி பிறழுமே. கொட்டும்
வாலால் தேளும் வாயால் பாம்பும்
காலும் விடமெனக் கருதி'
"ஈக்கு விடந்தலையில் எய்துமிருந் தேளுக்கு
வாய்த்த விடங் கொடுக்கில் வாழுமே நோக்கரிய
பைங்கணர வுக்குவிடம் பல்லளவே துர்ச்சனர்க்
கங்கமுழு தும்விடமே யாம்"

(நீதிவெண்பா செ. கஅ)

பாடுதுறை

௩௫க கு.வெ. 'பொறிக ளறியாதுள்ளே புகும்பொருள்கள் இலையென்பர்
துறை-3. பொருளே யுன்னை
அறியஅவா வியகரணம் அலமாக்க அகத்திருந்தாய்
அச்சோ அச்சோ'
"துடித்து மனம் புலன்வழியே தூறுசெய்து
மாறுபடுந் துணையிலேனை

பக்கம் வரி

அடித்தடித்துப் பாலூட்டி ஆனந்த மெனக்களித்தான்.
அச்சோ அச்சோ"
(பாடுதுறை 50-வது அச்சோ, செ. 2)

ஒழிவிலொடுக்கம்

கடு நே-வெ 'வெறும் எலும்பை நாய் கௌவும் வேளைநீ செல்ல
உறுமுவதென் நீயே யுரை'
"பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்ரகிரி யைப்பரவி
விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர்—வெட்ட
வெறுஎலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வா நாய்பார்த்
துறுமுவதைக் காட்டுவோ மோ" (துறவு ௩)

உஅ 168-9 'களிமிகு கன்னியர் உளமும் வாக்கும்
புளியம் பழமும் தோடும் போலாம்'
"புளிசேர் பழமாறும் போற்புறம்போ டுள்ளின்
முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்".
(சத்திநிபாதத்துத்தம ரோழிபு உக)

அஉ செ.40 'கண்டுயிலும் இல்விடந்தீ கதுவவெளி யோடுங்
கணக்காஇவ் வேடமொடு காந்துபுறப் பட்டேன்
"நித்திரைசெய் வீட்டில் நெருப்பும் பெரும்படையும்
முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே—பித்தரைப்போல்
நில்லென்று சொன்னாலும் நிற்பரோ அப்படிக்காண்
இல்லறத்தை நீத்தார் இயல்பு.
(துறவு கடு)

புகழேந்திப்புலவர்

கஎ நே-வெ

"மாற்றலர்தம் மங்கையர்க்கு மங்கலநா ணங்கவிழ
ஏற்றியநாண் விற்பூட்டும் ஏந்தலே—சோற்றதற்காய்த்
தன்மகவை விற்றஅரிச் சந்திரனும் உன்அவையில்
என்மகிமை உள்ளான் இனி"
"தென்னவன் தென்னர்பெருமான் திறல்மதுரை
மன்னவன் கோக்களிற்றின் வல்லிக்கும்—பொன்னிநா
டாலிக்கும் வேந்தாம் அபய குலமகளிர்
தாலிக்கும் ஒன்றே தளை."
(தனிச்செய்யுட் சிந்தாமணி)

மனோன்மணீய நாடகத்தில் வரும்

வரலாற்று விளக்கம்

(Allusions Explained)

பாயிரம்

அகத்தியர் கடல் குடித்த கதை

இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் தங்கள் பகைவனாகிய விருத்திராசுரன் மற்றும் பல அசுரர்களுடன் கடலில் ஒளித்துக்கொண்டபோது அகத்திய முனிவரை யடுத்து முறையிட, அவர் அக் கடலின் நீரைத் தமது ஒரு கையால் முற்றும் முகந்து பருகியருளினார். அங்கு மறைந்திருந்த விருத்திராசுரனை இந்திரன் கொன்றனன். பின் இந்திரன் முதலியவர் வேண்டுகோளின்படி மீண்டும் உமிழ்ந்தனர் என்பது.

குடமுனிவர் வரலாறு

ஒருகாலத்தில் கடற்கரையிலிருந்த மித்திராவருணர் என்பவர்கள் ஊர்வசி என்னும் அப்சரசைக் கண்டு காம மீக்கூர்தலின், தங்கள் வீரியத்தை ஒருவர் கும்பத்திலும் ஒருவர் தண்ணீரிலும் விடுப்ப, கும்பத்தினின்று அகத்தியரும் தண்ணீரினின்று வசிட்டரும் தோன்றினர் என்னும் நூல்கள். இதனால் அகத்தியர் குடமுனி, கும்பமுனி முதலிய திருநாமங்களை யெய்தினர்.

கடல் சாகரமெனப் படல்

சூரியகுலத்துச் சகரமகாராசன் அசுவமேத யாகம் (பரிவேள்வி) செய்தபொழுது பூமி வலம்புரிய அனுப்பிய குதிரையைப் பொறாமை கொண்ட தேவேந்திரன் மாயையால் ஒளித்து, கொண்டு சென்று பாதாள லோகத்தில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த கபில முனிவர் பின்னே கட்டிவைக்க, அவ் வேள்விக் குதிரையை நாடிச்சென்ற சகர புத்திரர் அறுபதினாயிரவரும், பூமி முழுவதும் தேடிக் காணாமல் பாதாள லோகத்திற்குப் போகும்பொருட்டு, பரதகண்டத்தின் கீழ்ப் பாகத்தில் தோண்டிச் சென்ற பெரும்பள்ளம், பின் பகீரதன் கொண்டுவந்த கங்கை முதலிய நதிகளின் நீரால் நிறைந்து சாகரம் என்னும் பெயர் பெற்றுக் கடலோடு கூடித் தானும் கடலின்பாற் பட்டது. (சகரரால் தோண்டப் பட்டது சாகரம்).

நக்கீரர், அரனார் கதை

மதுரையில் சண்பகமாறன் என்னும் பாண்டியன் தன் மனைவியுடன் உய்யான வனத்து மாளிகை உப்பரிகையில் தனித்திருந்தான். அப்பொழுது அடித்த காற்றில் மனையாளின் கூந்தலில் நறுமணந் தோன்றிற்று. இதனை யுணர்ந்த மன்னன் இத்தகைய திவ்ய மணம் இவள் கூந்தலுக்கு இயற்கையில் அமைந்ததோ, பூச்சூடுதல் அகிற் புகைகாட்டல் பரிமளத் தைலந் தேய்த்தல் முதலிய செயற்கையால் ஆகியதோ வென்று ஐயுற்று வீடுவந்தும் தெளியானாய், சங்க மண்டபஞ்சென்று ஆயிரம் பொன்னை ஒரு கிழியில் முடிப்பாகக் கட்டித் தொங்கவைத்து என் ஐயத்தைத் தீர்ப்பவர் இப் பொற்கிழியைப் பெறுகவென்று யாவர்க்கும் அறிவித்தான். நக்கீரர் முதலிய சங்கப் புலவர்கள் யாவரும் தத்தம் கவிகளால் அரசனை யடுத்துத் தெரிவித்தும் ஒன்றும் அவனைத் திருப்தி செய்யவில்லை. ஐயமுந் தீர வில்லை. பொற் கிழியும் எடுபடவில்லை.

ஆலவாய்க் கடவுளை அருச்சனைபுரிந்த வறிஞனாகிய தருமி தனக்கு மணமுடித்தற்குப் பணம் வேண்டுமென்று எண்குணக் கடவுளை இறைஞ்சி வந்தனன். அரனும் இது சமயம் நழுவவிடாது தருமிக்கு 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி' என்னும் பாடலைப் பாடிக் கொடுத்து மன்னனிடந் தெரிவித்துப் பொற்கிழியும் அறுத்தெடுக்க என்றனுப்ப, அவனும் அங்ஙனமே போய் அறுத்தெடுக்க முற்படுதலும் நக்கீரராகிய புலவர் 'கிழி அறுக்காதே நினது பாடல் குற்றமுடையது' என்று தடுத்தனர். கைக் கெட்டியது வாய்க் கெட்டாமையிற் கவன்ற தருமி விரைந்து இறைவனிடம் முறையிட்டனன். கேட்டதும் வெகுண்ட நுதற் கடவுள் புலவனுருக்கொண்டு சங்க மண்டபமடைந்து கவிக்குக் குற்றங் கூறியவர் யாவர் எனலும், நக்கீரர் துணிந்து அது தாமேயென்றும், கூறிய கவியில் பொருட்குற்ற முண்டென்றும், பெண்கள் கூந்தற்குச் செயற்கை மணமன்றி இயற்கை மணம் இன்றென்றும் விதிக்க, இறைவனும் புலவன் வெகுண்டு நெற்றிக் கண்ணைத் திறந்து நிற்கவும் கீரர் நெற்றிக் கண் திறப்பினும் குற்றங் குற்றமே என்றனர்.

ஏடு எதிரேறியது

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் சமணர்களை வென்று சைவ மதத்தை நிலை நிறுத்தும் பொருட்டு மதுரை சென்றபொழுது சமணர் வைத்த தீயால் பாண்டியன் வெப்புநோய் தீர அதனைச் சம்பந்தர் நீற்றுப் பதிகத்தால் மாற்றியபின் நிகழ்ந்த அனல் வாதத்திலும் தோல்வியுற்ற சமணர் புனல்வாதம் புரியவேண்டுமென்று தென்னவனைவேண்ட அவனும் இசைந் தத்ற்கு இணங்க, இருதிறத்தாரும் தத்தம் சமய சித்தாந்தத்தை எழுதிய ஏட்டை ஓடுகின்ற வையையாற்றி லிட்டதில் எதிரேறும் ஏடே மெய்ப்

பொருளுடையதென்று துணியப்படுவதாயிற்று. இம்முறையில் சம்பந்தர் 'வாழ்க அந்தணர்' என்னும் பாடலை எழுதிவிட்ட ஏடு வேகவதியாற்றில் எதிர்ந்து நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு சென்று சோழவந்தானையடுத்துள்ள திருவேடகம் என்னும் இடத்தை யடைந்தது. தொடர்ந்து சென்ற குலச்சிறையாம் மந்திரி எடுத்துவந்து சம்பந்தர் வெற்றியைச் சிறப்பித்தனர். கூன்பாண்டியனும் தென்னவனும் இச்செய்யுட் சிறப்பால் உடற்கூனும் உளக்கூனும் நிமிர்ந்து நின்றசீர்நெடுமாறனாயினன்.

வாசகத்தில் ஒரு பிரதி கருதியது

திருவாதவூரராகிய மாணிக்கவாசகர், அரிமர்த்தன பாண்டியன் அமைச்சராயிருந்து அவன் விருப்பப்படி பரிவாங்கி வரச்சென்ற திருப்பெருந்துறையில் சிவகுருநாதன் திருவருள்பெற்றுப் பாண்டியற்கு வேண்டிய பரிகளை இறைவனால் கொணர்வித்துப் பின் பாண்டியன் தண்டனைக்கு ஆளாயிருந்து பாண்டியனையும் ஆட்கொள்ளக் கருதிய சிவபெருமான் அருள் வழிபெருகிய வைகை வெள்ளநீரைத் தடுக்கச்செய்த அணைக்கு வந்தியின் பொருட்டு மண்ணெடுத்துப் பிட்டுண்டபிரானார் மகிழப் பெரும்பொருள் நிரம்பிய பாக்கள்பாடி மகிழ்வித்துவந்தனர். இவர் சிதம்பரத்திலெழுந்தருளியிருக்கையில் சிவபெருமான் பாண்டிய நாட்டில் இவரோடு முன் பழக்கமுள்ள ஓர் அந்தணனது வடிவத்தை எடுத்துவந்து இவரது அனுமதி பெற்று இவர் பாடிய திருவாசகத் திருப்பதிகங்களை எழுதினாரென்பது.

சங்கத்தார் சிறு பலகை

இது கடைச்சங்கத்துப் புலவர்களின் வேண்டுகோட்படி அவர்கட்கு மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளால் கொடுத்தருளப்பெற்றது. இப்பலகை இரண்டு சாண் அளவிற்கு சதுரமாயிருப்பது. கலைமகள் வடிவினராம் உண்மைப்புலவர் எத்துணைப்பேர் வந்தாலும் ஒவ்வொரு முழம் விழுக்காடு விரிந்து ஏறி வீற்றிருக்க இடங்கொடுப்பது. சங்கப் புலவர்கள் இதனால் தங்களுக்கும் மற்றைத் தமிழ்ப்புலவர்களுக்குங் கல்வித்திறத்திலுள்ள வேறுபாட்டை அளந்தறிய எளிதாயிருந்தது.

சாநவி வரலாறு

பகீரதன் தவப்பயனால் தேவலோகத்திலிருந்து வந்த ஒரு புண்ணிய நதியாகிய கங்கை வருகிற வழியில் சந்நு முனிவர் செய்துகொண்டிருந்த யாகத்தை அழிப்பதாவதை யுத்தேசித்துத் தாம் அதனை யுட்கொண்டார். பின் பகீரதன் தன் மூதாதையர்களான சகரபுத்திரர்களை நற்கதி செலுத்தும் பொருட்டுக் கொண்டுவரப்படுதலின் அதனை விடுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டியதற்கேற்ப சந்நு முனிவர் தம் காது (சந்நு) வழியாக விண்

தலைமையின் சாகவி என்ற பெயரைப் பெறுவதாயிற்று. பகீரதனுற் கொடுத்து வரப்பட்டமையால் பாகீரதி யென்று வழங்கப்படும்.

காவிரி வரலாறு

காவிரி, அகத்திய முனிவர் கமண்டலத்தை கவேரகிரியில் விநாயக ரால் கவிழ்த்து உற்பத்தி செய்யப்பட்டது. இந்நதியின் வளத்தினுல் சோழநாடு புனல்நாடு எனப்படும். கவேர முனிவர் என்னுஞ் சிறந்த முனிவர் பிரமதேவரைக் குறித்து அருந்தவம் புரிந்து அவரருளால் விஷ்ணு மாயையைத் தம் புத்திரியாக அடைந்து முத்தி பெற்றனரென்றும், பின்னர் அக்கன்னி பிரமதேவர் கட்டளைப்படி நதிவடிவாகிப் பெருகி கவேரகன்னி, காவிரி எனப் பெயரேற்றனள் என்பது ஆக்கிநேய புராணம்.

இந்திரன் நந்தவனம் தழைக்கும் பொருட்டு அவன் வேண்டுகோட் கிணங்கிய விநாயகர் காகவடிவங்கொண்டு அகத்தியர் கமண்டலத்தைக் கவிழ்த்துப் பெருகச்செய்தார் என்பதும் ஆம்.

மன்மதன் நீறுயினமை

சிவபிரான் ஒரு காலத்துத் தம்மை யடுத்து ஞானநிலை யுணர்த்த வேண்டிய சனகாதி முனிவர் நால்வர்க்கும் கல்லால மரத்தடியில் தென் பால் நோக்கி ஞானநிட்டையிலிருந்தபொழுது, அதன் தாபத்தைப் பொறுக்கமாட்டாத பிரமன் முதலிய தேவர்களால் திருமாலின் மானத புத்திரனுகிய கருவேளாகிய மன்மதன் சிவபிரானிடம் அனுப்பப்பட்ட னன். அவன் கைலையம் பருப்பதத்தையடுத்து யோகத்திலிருக்கும் சிவ பெருமான்மீது பஞ்சமலர்ப்பாணங்களையும் செலுத்தினுன். செலுத்தவே, யோகங் கலைவுற்ற சிவன் கோபத்தோடும் பார்த்தனன். நெற்றிக்கண்ணுற் பார்க்கப்பட்ட மதன் சாம்பரானுன். பின் இரதியின் வேண்டுகோட்படி இரதிக்குமட்டும் உருவத்தோ டிருக்க அருள் செய்யப்பட்டனன்; மற்றவர் பார்க்கமுடியாத வடிவினனுதலால் அநங்கன் என்று அழைக்கப்படலானுன்.

கடுவுண்ட கண்டர்

தேவர்கள் நரைதிரை யடையாதபடி திருப்பாற்கடலினின்றும் அமு தம் கடைந்தெடுக்கும்பொழுது அதிற்றோன்றிய பல பொருள்களில் ஆல காலவிடமும் ஒன்று. இதைக் கண்ட தேவர்கள் யாவரும் பதைபதைத்து இறந்துவிடுவோமென் றஞ்சி, திருக்கயிலையி லெழுந்தருளியிருக்கும் சிவ பெருமானிடம் தஞ்சம் புகுந்தார்கள். தஞ்சம் புகுந்தவர்க்கு அஞ்சல் அளித்து, ஆலாலசுந்தரரை அனுப்பி அவ் விடத்தை யெடுத்துவரச் செய்து தம் வாய்க்குட் பேர்டுவாராயினர். பக்கமிருந்த பார்வதி தேவியார் பகிரண் டத்தைப் பாதுகாக்க உட்கொள்ளப்படும் நஞ்சு அந்தரண்டங்களை

அழித்து விடலாகாதே என்று உடன் கண்டத்தை இறுகப்பிடித்தனர். பிடித்த அளவில் அக்கடு உட்செல்லாது அக்கண்டத்தளவே நின்றது. நின்றவிடம் காளகண்டம் கறைக்கண்டம் நீலகண்டம் என்று யாவராலும் போற்றும்படி விளங்கியது.

சிவபிரான் பிட்சாடனமூர்த்தி யானமை

தாருகாவன வாசிகளாகிய முனிவர்கள் தங்கள் தவ மகிமையினால் செருக்குற்றிருந்தமையை அறிந்த பரமசிவன், அவர்களது தபோபலத்துக்குக் காரணம் அவர்கள் பத்தினிமார்களின் கற்பென்று அறிந்து அதையழியவேண்டிக் கங்காளநாதராகப் புறப்பட்டு அவர்தம் ஆச்சிரமங்களிற் போய்ப் பிச்சையெடுப்பாராயினர். சிவபெருமானைக் கண்ட பத்தினிமாரெல்லாம் தம்மை மறந்து மையலடைவாராயினர்.

அரிச்சந்திரன் வாய்மை

விசுவாமித்திரன் முதலில் அரிச்சந்திரனிடத்தில் வந்து யாகத்திற்காகச் சில பொருளை யாசித்து வாங்கி அதை அரிச்சந்திரனிடத்தேயே கொடுத்துப் போயிருந்தான். வசிட்டருடன் தாம் கொண்டிருந்த சபதத்தை முடிக்கும்பொருட்டு நாட்டியப் பெண்களை அனுப்பி அரிச்சந்திரனிடத்துக் கடைசியாய் அரசுரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டபொழுது அரசன் தன் குழுவோடு காட்டுக்குப் போகும்போது மறித்துக்கொண்டு, தாம் முன் அடைக்கலமாக வைத்த பொருளையும் தந்துபோகக் கட்டாயப்படுத்த அதன்பொருட்டு அரிச்சந்திரன், மனையாளாகிய சந்திரமதியையும் மகனாகிய தேவதாசனையும் விலைப்படுத்தித் தானும் விலைப்பட்டும் சுடலை காத்தும் இன்னோரன்ன துன்பங்களை வாய்மையின் பொருட்டே அனுபவித்தானென்பது.

இந்திரன் வேடனாகியது

அத்திரிமுனிவர் குமாரர் துருவாச முனிவர், ஒருகால், சிவார்ச்சனை செய்துவிட்டு வரும்போது இந்திரன் ஐராவதத்தின்மீது அமர்ந்து பவனி வருவது கண்டு அவனிடம் தம் கையிலிருந்த மாலையைக் கொடுத்தனர். அவன் அம் மலர்மாலையைப் பேணாது தன் யானைமத்தகத்தின்மேல் வைக்க அது கீழே தள்ளித் தன் காலால் மிதித்தழித்தது. இதனைக் கண்டு பொறுத துருவாசர் சினந்து, "சேட்டானை வானவ நின் சென்னி செழியரிலோர், வாட்டானை வீரன் வளையாற் சிதறுக நின் கோட்டான நாற்கோட்ட வெண்ணிறத்த குஞ்சரமும் காட்டானையாக" எனக் கடுஞ்சாப மிட்டார். இதன்படியே இந்திரன் வேடனாகித் திரிந்து மதுரையடைந்து சிவலிங்க பூஜை செய்து தன் வடிவமடைந்தனன்.

இந்திரன் முடிமேல் வளை யெறிந்தது

பாண்டி நாட்டிலும் அயல் நாடுகளிலும் மழைப்பெயல் இல்லாது போகச் சேர சோழ பாண்டியர் மூவரும் தேவலோகஞ் சென்று இந்திரனை வணங்க அவன் மற்றிருவருக்கும் மழைவர மீந்து பாண்டியனை மதியாது இகழ்ந்து அனுப்பிவிட்டான். பாண்டியன் மேகங்களைப் பிடித்துக் கட்டிச் சிறையிலிட, இந்திரன் பாண்டியனோடு போருக்கெழுந்து பொருதபோது பாண்டியன் வளையை விட்டு இந்திரன் முடியைத் தகர்த்து விட்டான். அவ்வளவில் இந்திரன் அடங்கிச் சமாதானங் கேட்க, பாண்டியன் மறுத்தான். வேளாளர் தாம் பிணையாகி மேகங்களைச் சிறைவிடுத்தார்கள்.

வடகோடு தென்கோடு சமமானது

சிவபெருமான் இமயமலையரசன் மகள் பார்வதியை இமயமலையில் மணம்புரிய விருந்தபொழுது முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் நாற்பத்தெண்ணாயிரம் ரிஷிகளும் மற்றுமுள்ள தேவகணங்களும் அவ்விடத்துக்குத் திருக்கலியாணங் கண்டுகளிக்கப் போயிருந்தார்கள். அப்பொழுது, பூமியினது வடகோடு தாழ்ந்து தென்கோடுயர்ந்துவிட்டது. சிவபெருமான் வடமுனை தாழ்ந்து தென்முனை உயர்ந்திருப்பது தெரிந்து அகத்தியமுனிவரைத் தென்திசைக்கு அனுப்பி உலகைச் சமநிலை யடையச் செய்தனர் என்பது.

விந்தமடக்கிய வரலாறு

அகத்தியர், தென்னாடு நோக்கிவருகையில் தேவர்களுடைய வேண்டுகோட்படி விந்தமலையின் வீறு குன்றும்படி நிலத்தில் அழுத்தினர் என்ப. இம்மலை தென்னிந்தியாவையும் வட இந்தியாவையும் பிரிக்கும் எல்லையாகவுள்ளது. மேருமலையோடு இகலியுயர்ந்து ஆகாயம் அளாவிச் சூரிய சந்திரர் இயக்கத்தைத் தடுத்து வந்தது. இத்தடை நீக்கக் கருதியே தேவரும் வேண்டினர்.

இந்திரன் ஆயிரங்கண்ணன் ஆனது

ஒருகால் வானவர்கோனாகிய இந்திரன் கௌதமமுனிவர் பத்தினியாகிய அகலிகையை இச்சித்து அவளைக் களவிற் புணர்ந்து, அம்முனிவர் சாபத்தால் உடல்முழுதும் பெண்குறியடையப் பெற்றனன். ன்னங்கமெங்கும் பங்கமான குறிகண்ட வாசவன் தேவர் முன்னிற்க நாணினன். தேவர்கள் இந்திரன் பொருட்டுக் கவுதம முனிவரை யண்மி இந்திரன் பிழைகளைப் பொறுத்துச் சாபவிடை தருமாறு வேண்டினர். இவ்வேண்டுகோட்கிணங்கிய முனிவர் அக் குறிகள் இந்திரனொழிந்த ஏனையோர் கண்களுக்குக் கண்களாகவே விளங்குமென்று அருள் பாலித்தார். இதனால் இந்திரன் ஆயிரங்கண்ணன் என்ற பெயர் பெறுவானாயினன்.

மலைச் சிற களிந்தமை

முற்காலத்தில் மலைகள் சிறகுகள் உடையனவா யிருந்து ஓரிடத்தி னின்று மற்றோ ரிடத்திற்குக் காலா காலத்திற் பறந்து செல்வனவாய் உல கினர்க்குத் துன்பு செய்து வந்தன. இந்திரன், தேவர் மானுடர் வேண்டு கோட்கிணங்கித் தன் வச்சிராயுதத்தால் மால்வரைகளைச் சிறகரிந்தான். இதனுல் இவன் கோத்திரபித்து என்னும் காரணப் பெயர் பெற்றனன். இந்திரன் கைக்குத் தப்பிய மைநாக பருவதம் ஒன்றே கடலுள் மறைந் தது.

உஷையின் தோழி சித்திரரேகை

சித்திரரேகை வாணசுரன் மந்திரி கவந்தன் புத்திரி. சித்திர மெழுது வதில் வல்லவள். இவளே அநிருத்தன் படமெழுதி, வாணசுரன் மகள் உஷையினிடம் காட்டி, உஷை அநிருத்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து இன்ப நுகர்வித்தவள்.

யாத்திரைக்காரர் சோறு பொங்கியது

ஒன்ருய்ச் சோறு பொங்க எண்ணின சில யாத்திரைக்காரரில் ஒரு வன் மற்றவர் உலையில் பெய்த அரிசியோடு தன் பங்குக்கு மணலை யிட்டு விட்டால் யாரும் அறிவதற் கிடமின்றித் தன் பங்குக்குள்ள சோறு செல வில்லாமல் கிடைக்குமென்று நினைத்து, மணலைச் சோறு அடும் பாத்திரத் தில் சொரிய, அப்படியே யாவரும் தனித்தனி எண்ணி நடத்திஞர்கள் என்பது ஒரு கதை.

கஜேந்திரன் வரலாறு

இந்திரதுய்மனன் என்னும் பாண்டியன் அகத்திய முனிவரைக் கண்டு பணியாதிருந்தமையின் அவர் சினந்து யானையாகுக எனச் சபிக்க அங்ஙனமே யானையாகித் தன் இயற்கையான விஷ்ணு பக்தியோடு யானை கட்கு அரசாய் அநேக பெண்யானைகளோடு (சலக்கிரீடை) நீர்விளையாட்டுச் செய்து கொண்டிருக்கையில், சாபத்தால் முதலை வடிவேற்றிருந்த ஊகூ என்னுங் கந்தர்வன் யானையின் காலைப்பற்றி இழுக்க அநேக காலம் இரண் டும் போர்புரிந்து யானை சகிக்க முடியாது ஆதிமூலமே என்று கூவ திரு மால் ஆண்டு எய்திச் சக்கரத்தால் முதலையைச் சங்கரித்துக் காத்தனர்.

துரோபதை வரலாறு

திருதராட்டிரன் புத்திரரில் ஒருவரான துச்சாதனன் பாஞ்சாலி யாகிய துரோபதையின் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்துச் சென்று துரியோதனன் சபையில் பாண்டவர்கள் முன்னிலையில் அவள் ஆடையை யுரிந்து

மானபங்கஞ் செய்ய முற்பட்டனன்; அவள் கண்ணனைப் பிரார்த்தித்து ஆடை வளரப் பெற்றதனாற் பல சேலைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வரக்கண்டு அஞ்சி விடுத்தகன்றான்.

மார்க்கண்டேயர் வரலாறு

மிருகண்டு முனிவர் புத்திரராகிய இவர் தமக்கு வயது பதினாறென்ப துணர்ந்து நாடோறுஞ் சிவார்ச்சனை செய்து அவ் வயதில் தம்மைப் பற்றும்படி யமபடர்வரத் தாம் அர்ச்சித்து வந்த சிவலிங்கப் பெருமானை இறுகத் தழுவிக்கொள்ளச் சிவபிரான் அவ் இலிங்கத்தினின்றும் புறம் போந்து எமனை உதைத்து வீழ்த்தி இவருக்குத் தீர்க்காயுள் அளித்தனர். இவர் எழு சிரஞ்சீவிகளுள் ஒருவர்.

அநுபந்தம்

கஉ 140-44 தாயே வந்துபார் நீயே வளர்த்த
முல்லையும் நறுமுகை முகிழ்த்தது-வல்லே
காதலிற் கவிழ்வை போலும்!
போதுநீத் தெம்மனை புகுந்தநற் றிருவே!

சகுந்தலை அங்கம் I

சகுந்தலை.—பருவமல்லாத பருவத்திலும் இக் குருக்கத்தி (மாதவி)க் கொடி அடிமுதல் நுனிவரை இனிய பூக்கள் பூத்து அழகாயிருக்கின்றதே!

(இருவரும் அக்கொடியை விரைந்து நெருங்கி) அன்பான தோழி! உண்மையாக அப்படித்தானா?

சகுந்தலை:—அப்படித்தான், நீயும் கவனித்துப் பார்.

ப்ரியம்வதை:—ஆத்திரத்துடன், சகுந்தலா! இந்த நற்குறியால் உன்னைத் தக்க வரன் விரைவில் கைக்கொள்வான் என்று கூற விழைகின்றேன்.

௩௫ 39-ம் வரிக்குப் பின்வரும்
'கொல்லா யெனப் பகைஞர் கோற்றொடியார் கும்பிட்டுப்
பல்லிளிக்கக் கண்சிவக்கும் பார்த்திபனே—பொல்லா
வெறும்எலும்பை நாய்கௌவும் வேளைநீ செல்ல
உறுமுவதென் நீயே உரை'

என்ற நேரிசை வெண்பாவுக்கு நூலாசிரியரவர்கள் தந்த ஆங்கிலக் குறிப்பு:—

"Exactly as the silly dog, engaged complacently in crunching a dry and useless bone, snarls with suspicious jealousy at the approach of a crowned sovereign like yourself who could not have the least intention of contending for it, so does ambitious Kudila feel jealous of the Muni's influence with you, suspecting it may be used for depriving Kudila of his power or possession and turning them to his own account, forgetting that all his worldly pomp & power must appear to the Muni even worse than a dry marrowless bone to a king. It is to be seen then that நீ refers to the king in its primary sense and to Sundara Munivar in its application when the dog must be taken as Kudila and the bone his power. Narayanan thus wishes to warn his master against the backbiting of his minister. நீ refers to Jivaka in one sense."

கஎ 95-ம் வரிக்குப் பின்வரும்

> "மாற்றலர்தம் மங்கையர்க்கு மங்கலநா ணங்கவிழ
> ஏற்றியநாண் விற்பூட்டும் ஏந்தலே—சோற்றதற்காய்த்
> தன்மகவை விற்றஅரிச் சந்திரனும் உன் அவையில்
> என்மகிமை உள்ளான் இனி."

என்னும் வெண்பாவில் 'சோற்றதற்கா' என்னும் தனிச்சொல் சகடனைக் குறிக்குங்கால் சோற்றுக்காக என அவனது பொருளாசையையும், அரிச்சந்திரனைக் குறிக்குங்கால் 'சொற்றதற்கா' என்பதன் நீட்டல் விகாரமாய் அவனது தவறு மொழியையும் சுட்டி நிற்கின்றது.

இவ் வெண்பாவுக்கு ஆசிரியரவர்கள் தந்த ஆங்கில உரைக்குறிப்பு:—

"The meaning of சோற்றதற்கா:—In the case of Harichandra, it is சொற்றதற்கா; that is, for the word he pledged to the முனி (Viswamitra) he gave up his worldly enjoyments to the extent of surrendering his child. In the case of சகடன், it is 'சோற்றதற்கா'; that is, for the sake of சோறு, சகடன் is preparing himself for similar sacrifices. So says Narayana, of course in allusion to the avarice which prompts him to give his lovely daughter in marriage to one she hates from the bottom of her heart.

Harichandra is introduced to expose the falsity of the plea raised by சகடன் that he would retire to Kasi in case he should fail to keep up his word, as if he were another Harichandra, with குடிலன் to whose son really through ambition he wishes to wed his daughter."
